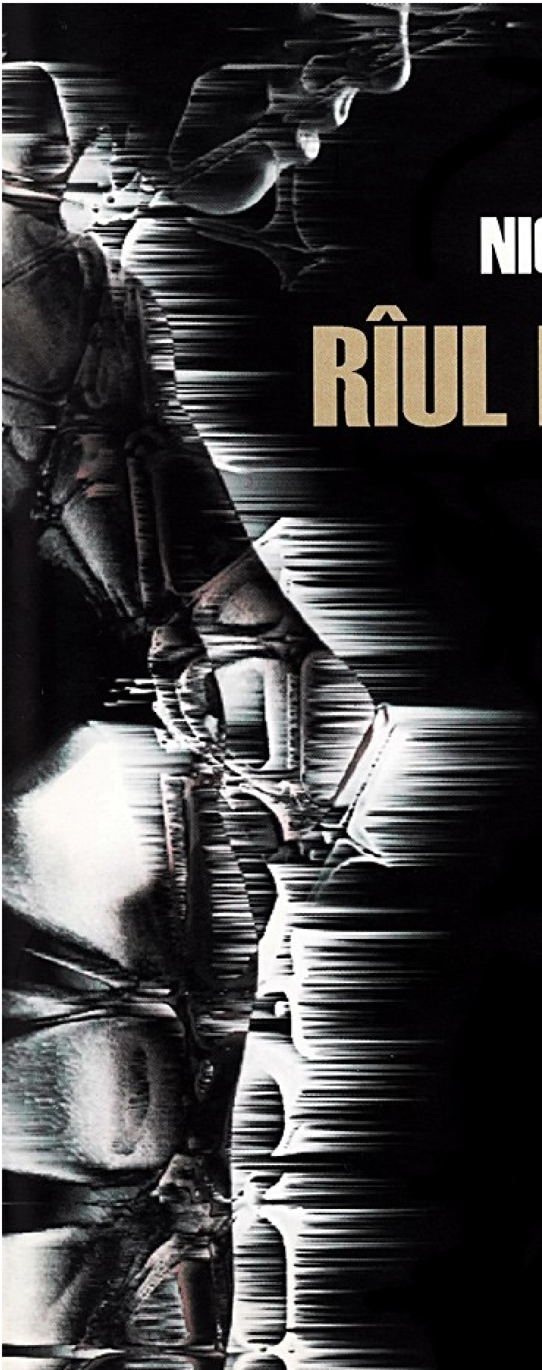

NICOLA GRIFFITH

RÎUL LINIȘTIT

PREMIUL NEBULA 1996

MILLENNIUM PRESS

Nicola Griffith

Râul liniştit

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

Cuprins

Unu

În inima oraşului era un râu. La ora patru dimineaţa mirosul său pătrunzător şi rece se strecura pe străzile pustii şi se aciua în umbrele dintre depozite. Mergeam cu grijă, nedorind să tulbur liniştea. Mirosul râului se făcea mai puternic pe măsură ce mă afundam în zona depozitelor, Oraşul vechi, în care numele străzilor variau: Digger Lane, Silver Street, The Land of Green Ginger, secolul al cincisprezecelea făcându-şi simţit ecoul până la începutul celui de-al douăzeci şi unulea.

Apoi nu mai era nicio clădire, nicio alee, numai râul lunecând leneş şi larg sub cerul gol. Am păşit cu grijă în spaţiul liber, ca un mic mamifer părăsind adăpostul copacilor pentru un ţărm expus.

Râurile au fost o sursă de civilizaţie, scene ale tuturor începuturilor şi sfârşiturilor din timpurile străvechi. Copiii erau aduşi pe ţărmuri pentru a fi spălaţi, cadavrele erau lăsate să fie purtate de valuri. Naşterile şi morţile erau în general probleme ale comunităţii, dar eu eram aici singură.

M-am aşezat pe butucii masivi ai debarcaderului – înnegriţi de vreme şi alunecoşi de alge – şi mi-am lăsat degetele să atârne în apă.

În ultimele două sau trei luni venisem adesea aici, de obicei după căderea serii, când turiştii nu se mai pozau pe vechile lanţuri şi corturile vărgate ale bistrourilor erau strânse pentru noapte. În amurg râul era lucios şi imperturbabil, de un negru atât de adânc, încât părea purpuriu. Îl priveam în tăcere. Văzuse romani, vikingi, regi medievali. Când eram lângă el, nu mai conta că sunt singură. Stăteam unul lângă altul, râul şi eu, şi priveam stelele rotindu-se deasupra.

Puteam vedea stelele deoarece îmi luasem obiceiul să ridic grătarele discret încastrate în pavaj şi să sparg cutia de un albastru-închis care controla iluminatul stradal. Îmi făcea plăcere să sting felinarele de fier forjat în mod intenţionat de modă veche, a căror lumină bogată şi portocalie poleia pietrele şi transforma şase secole de istorie violentă într-un tihnit basm de spus la gura sobei. Atât de puţini oameni apucau pe acest drum noaptea, încât de obicei treceau câteva zile, câteodată chiar zece, înainte ca defecţiunea să fie raportată, şi încă vreo săptămână până să fie reparată. După aceea lăsam luminile

aprinse un timp oarecare înainte de a le stinge din nou. Muncitorii din oraş începuseră să şoptească între ei că High Street era bântuită.

Şi poate chiar era. Poate eu eram o fantomă. Erau oameni care mă credeau moartă, iar identitatea mea, atunci când aveam una, era construită din cei mai moderni fotoni şi electroni ectoplasmatici care zburau tăcuţi prin reţelele de date ale lumii.

Mâna pe care o scufundasem în râu începea să se usuce. Mă mânca. Mi-am scărpinat membrana dintre arătător şi degetul mare, cicatricea de acolo. Mâine, dacă totul mergea bine, dacă Ruth mă va ajuta pentru o ultimă dată, un implant de mărimea unui mormoloc va fi plasat sub cicatrice. Şi eu voi deveni altcineva. Din nou. Numai că de data asta va fi permanent. Data viitoare când îmi voi scufunda mâna în râu o voi face ca o persoană legitimă, renăscută la trei ani după ce ajunsesem în oraş dezbrăcată şi fără nume.

Primul lucru la care se gândi când se trezi goală pe pietre fu: *Nu te rostogoli pe spate.*

Rămase nemişcată, încercând să se concentreze asupra pietrelor reci de sub şold şi bărbie, asupra gustului ciudat din gură.

Droguri, îi dăduseră droguri ca să nu se mai zbată, după ce…

Nu te gândi la asta.

Nu-şi permitea să-şi amintească acum. Se va gândi la asta mai târziu, când va fi în siguranţă. Amintirea a ce se întâmplase se strânse la loc într-un mic balonaş.

Înălţă capul şi simţi tăietura mare şi deschisă de-a curmezişul muşchiului trapezoid pulsând. Greaţa o făcu să respire superficial pentru o clipă, dar apoi îşi ridică din nou capul şi privi: noapte, într-un oraş străin. Şi era frig.

Era ghemuită în poziţie fetală lângă nişte gunoaie pe o stradă liniştită, pietruită. Mai degrabă o alee. Undeva la limita vederii ei periferice culorile unui difuzor de ştiri clipeau în tăcere.

Închise din nou ochii, încercând să gândească. *Lore. Mă numesc Lore.* Începuse să bată vântul, şi o hârtie, o bucată de ziar, o lovi în faţă. O împinse în lături, apoi se răzgândi şi o trase spre ea. Hârtia, citise, avea calităţi de izolator.

Gustul ciudat, metalic din gură se estompase, iar mintea i se mai limpezise puţin. Trebuia să se ascundă undeva. Şi trebuia să se încălzească. O picătură de ploaie îi căzu pe buze, şi o linse

automat, confuză. *De ce* să se ascundă? Cu siguranţă existau oameni care ar iubi-o şi ar avea grijă de ea, ar mângâia-o şi i-ar curăţa rănile, doar dacă le-ar da de ştire unde se află. Dar *Ascunde-te,* spuse vocea din creierul său crocodilian, *Ascunde-te!,* şi muşchii îi tresăriră şi sudoarea începu să-i curgă pe coaste, şi amintirea cenuşie şi alunecoasă ca un balon din ţeasta ei se umflă ameninţând să explodeze.

Se târî spre difuzorul de ştiri datorită culorilor lui nefireşti, seriei de secvenţe de ştiri fulgerând iar şi iar într-un cerc nesfârşit, imitând viaţa. Stătea pe drum în ploaie, în puterea nopţii, goală, şi se scălda în culori ca şi cum acestea ar fi fost lumina soarelui, caldă şi sigură.

Îi luă ceva timp până să-şi dea seama de ceea ce vedea: pe ea însăşi. Pe ea însăşi stând goală pe un scaun, legată la ochi, implorându-şi familia, vă rog, vă rog, plătiţi ceea ce vor răpitorii.

Imaginile acţionară ca un deschizător de conserve, zgâriindu-i balonul din cap, inundând-o cu imagini: răpirea, umilirea, camera filmând tot. „Aşa familia ta o să vadă că vorbim serios”, spusese el. Zi după zi. O aniversare a 18 ani petrecută în pielea goală într-un cort, în mijlocul unei camere, cu nimic altceva decât o găleată de plastic murdară drept companie. Şi iată acolo, în culori: ea goală, plângând, un bărbat vorbind îngâmfat în faţa camerei, cerând şi mai mulţi bani. Ea legată de scaun, cerşind ceva de mâncare. Cerşind…

Şi întreaga lume văzuse asta. Întreaga lume o văzuse goală, fizic şi mental, în timp ce îşi luau micul dejun sau mergeau la lucru cu trotuarele rulante. Sau poate că bându-şi cafeaua acasă au fost atraşi de isteaţa înjghebare de imagini şi şi-au zis: Ce naiba, am putea plăti să descărcăm întreaga poveste. Şi ea îşi aminti de răpitorii ei, unul care mirosea mereu a peşte prăjit, pe jumătate conducând-o, pe jumătate târând-o afară în curte, pentru că o credea ameţită de droguri – pe care ea le palmase –, celălalt desfăşurând o folie nouă de plasten transparent într-o camionetă descoperită. Îşi aminti mirosul ploii căzând pe uneltele agricole ruginite lângă zid, şi panica. Panica atunci când gândise: *Asta e. O să mă omoare.* Şi hotărârea absolută de a lupta pentru ultima oară, felul în care căzuse uşa metalică, de parcă s-ar fi deşurubat de pe umerii ei, cum îl împinsese pe omul de lângă ea, apucase în mână ţepuşa de metal fină şi rece şi se răsucise. Îşi aminti expresia feţei lui atunci când ochii lor se întâlniseră, ca şi cum ar fi *ştiut* că o să-l ucidă, ca şi cum ar fi *ştiut* că o să înfigă

metalul ascuţit în gâtul lui, aşa cum şi făcuse. Îşi aminti horcăitul lui în timp ce cădea, trăgând-o şi pe ea după el, prăbuşindu-se într-o grămadă de fiare. Vechea lamă de plug tăindu-i propriul spate de la umăr la vertebra lombară. Strigătul celuilalt bărbat sărind din camionetă, poticnindu-se de pietre, ridicând-o în picioare, verificându-l pe omul căzut, ţipând: „L-ai omorât, târfă proastă, l-ai omorât!” Cum corpul nu-i funcţiona, nu asculta de necesitatea de a fugi; cum el o împinsese brutal în camionetă şi trântise uşa. Şi sângele picurând pe podeaua de plasten; gândind *Ah, deci pentru asta era.* Îşi aminti de el spunându-i camionetei unde să meargă, sângele de pe mâinile lui. Cum o blestema pentru prostia pe care o făcuse: nu ştia că îi dădeau drumul? Dar ea nu ştia. Ea credea că aveau s-o omoare. Şi apoi privirea tristă, felul în care clătinase din cap şi spusese: Îmi pare rău, dar m-ai silit să fac asta şi cel puţin n-o să simţi durerea… Şi din nou panica; căutând orbeşte mânerul din spatele ei; uşa deschizându-se. Îşi aminti lenta cădere pe spate, simultan cu şuvoiul de drog nazal care ar fi trebuit să-i fie fatal…

Dar era vie. Destul de vie ca să stea în ploaie, cu pielea colorată cu propriile-i imagini, şi amintindu-şi totul.

Un taxi trecu pe aproape.

Ea nu strigă, dar nu era sigură dacă din cauză că era prea slăbită sau din cauză că-i era frică. Şoferul de taxi ar fi putut s-o recunoască. Ar fi ştiut ce-i făcuseră. Ar fi văzut. Toţi ar fi văzut. S-ar fi uitat la ea şi ar fi ştiut. Nu putea să-şi cheme familia. Şi ei o văzuseră cu toţii suferind. Ori de câte ori ar fi privit-o ar fi privit acele imagini, şi ea i-ar fi văzut privindu-le, şi s-ar fi întrebat de ce nu plătiseră răscumpărarea.

Părul îi era lipit de cap. Ploaia continua să cadă. Se târî până în dreptul unei uşi, dându-şi seama că scâncea. Trebuia să tacă, trebuia să se ascundă. Trebuia să se facă pierdută. Gândeşte-te. Ce ar putea să te trădeze? Se căzni să se ridice în genunchi şi încercă să-şi privească reflexia în oglinda magazinului, dar ploaia o împiedica. Frecă colţurile uşii până când murdăria de acolo deveni noroi în mâinile ei ude. Îşi întinse noroiul pe păr. După treizeci de zile, nanomecşii care îi colorau părul muriseră, probabil, şi începuse să apară cenuşiul natural. Doar foarte puţini – cei foarte bogaţi – îşi purtau părul cenuşiu natural. Altceva? Identitatea ei Personală, ADN-ul şi inserţia Contului personal – PIDA. Dar când îşi ridică mâna stângă în lumina sclipind pe uşă văzu cicatricea roşie de pe pielea dintre degetul mare şi arătător.

Desigur – răpitorii îi îndepărtaseră PIDA din prima zi pentru a împiedica urmărirea.

Era singură, rănită şi fără bani. Avea nevoie de ajutor, dar îi era frică să-l găsească.

Aproape se lumina de ziuă când auzi paşi. Se uită cu atenţie pe alee. O femeie cu păr blond întunecat, vârât în gulerul unei haine largi, mergea cu paşi de noapte: uşor, dar precaut. Cu o mână în buzunar.

– Ajută-mă.

Vocea ei era doar o şoaptă şi Lore crezu că femeia n-a auzit-o, dar ea încetini, apoi se opri.

– Vino în lumină să te văd.

O voce cum Lore nu mai auzise înainte: uşoară şi iute, şi probabil periculoasă.

– Ajută-mă.

Suna ca o poruncă, iar Lore auzi pentru prima dată rotunjirile propriei sale voci şi ştiu că va trebui să înveţe să şi-o schimbe.

De această dată femeia se întoarse spre uşă.

– De ce, ce ai? (Mâna i se mişcă în buzunar şi Lore se întrebă dacă femeia nu avea vreo armă.) Ridică-te ca să te pot vedea.

– Nu pot – încercă să imite modul alunecos al străzii de a pronunţa vocalele.

– Atunci, o să mă duc acasă.

Părea că vorbeşte serios.

– Nu. Lore încercă din nou: Te rog. Am nevoie de ajutor.

Femeia în haină lungă păru să renunţe brusc la precauţii.

– Atunci, să te vedem.

Când se apropie de uşă şi văzu goliciunea şi părul murdar al lui Lore, mormăi:

– Trebuie să scapi de prietenul sau prietena care ţi-a făcut asta.

Dar, când lumina căzu pe spatele ei însângerat, figura femeii se crispă, iar ochii ei sclipiră gălbui în lumina de sodiu. Pescui ceva din buzunarul hainei, îl strecură în bluză şi îşi scoase haina. I-o întinse.

– S-ar putea să te doară spatele, dar o să-ţi ţină de cald până te duc acasă.

Lore se agăţă de colţul de metal şi sticlă al uşii şi se ridică. Femeia o apucă de braţ când era să cadă.

– Doare?

– Nu.

Acum era amorţită.

– O să doară.

Suna ca şi cum ar fi vorbit din propria-i experienţă.

– E prea frig să mai stăm pe aici. Pune-ţi asta şi mergi.

Lore luă haina. Era din lână veche, grea. Interiorul era din mătase întunecată, caldă încă. „Miroase a vară”, şi o năpădiră lacrimile amintindu-şi mirosul soarelui în iarba cosită, cu mult, mult timp înainte ca acest coşmar să înceapă.

– Îmbrac-o.

Femeia părea nerăbdătoare. Arunca priviri în jur, mişcând rapid din cap în toate direcţiile. Părul ei, eliberat acum din gulerul hainei, se legăna dintr-o parte în alta.

Lore se luptă cu haina. Tresări când mătasea caldă îi atinse spatele, dar tot ceea ce simţi fu o amorţeală generalizată ca deschiderea unui tunel vast. „Numele meu...” Şocul o făcea să fie ameţită şi vagă. „Cine...”

– Spanner.

Spanner scană din nou strada. Era mult mai multă lumină. Un alt taxi trecu prin apropiere.

– Strânge naibii chestia aia. Şi grăbeşte-te.

În acea primă noapte lui Lore i se păru că erau mile întregi între centrul oraşului şi apartamentul lui Spanner. Mai târziu află că era abia o milă şi jumătate. Şi asta nu din cauză că se mişca greu – din contră, părea să alunece de-a lungul pavajului fără efort –, ci mai degrabă pentru că drumul se întindea la nesfârşit şi falsele zori se amestecau cu lămpile de sodiu ale străzii formând o lumină ca un şerbet de portocale umed care părea gata oricând să dea în clocot, să fiarbă, consumând tot oxigenul. Lore ştia că era bolnavă. Îşi amintea sângele, al ei şi al lui, sunetul ascuţit al picăturilor căzând pe plasten.

Avu vaga impresie că vede fereastra şi grilajul unui magazin, apoi nişte trepte. Scara era făcută din cărămizi nefinisate. Mortarul părea vechi. Spanner trebuie să fi deschis atunci uşa, căci se pomeni înăuntru.

Spanner nu aprinse nicio lumină; era destulă de la becurile de pe stradă, pătrunzând prin ferestrele deschise. Lore se legăna în mijlocul unei încăperi enorme în formă de L. Câteva leduri sclipeau la unul dintre capete, ca nişte ochi roşii.

– Trebuie să dormi, spuse Spanner. Nu vorbi. Uite nişte apă. Nişte calmante.

Vocea îi suna diferit în propria ei cameră, şi părea să apară şi

să dispară, reapărând cu lucruri – un pahar, pilule; arătându-i lui Lore baia. Era ca şi cum ar fi privit un film vechi, prost înregistrat.

– Uite salteaua.

O saltea de judo, lângă peretele dinspre vest, sub ferestrele opuse intrării acoperite de draperie spre latura scurtă a L-ului, dormitorul.

– O să pornesc căldura. N-o să poţi purta nimic pe spate pentru un timp. Nu cred că putem acum să facem ceva în sensul ăsta. Se pare că s-a format o crustă. O să aduc un medic mâine dimineaţă, şi vorbim atunci.

Lore ştia că trebuie să fi spus ceva, răspunzând într-un fel prin care presupunea că o linişteşte pe Spanner, dar nu era conştientă de asta. Spanner atinse nişte butoane de pe perete.

– Am pus alarma. Dacă ai nevoie de ceva, sau vrei să pleci, trezeşte-mă.

Apoi Spanner intră în dormitor şi trase draperia în urma ei.

Lore era singură. Singură într-o cameră plină de umbrele unor mobile pe care nu le văzuse niciodată, lucruri care îi aparţineau unei femei pe care nu o cunoştea, într-un oraş străin. Singură. Un nimeni fără nimic, nici măcar haine. Era ca şi cum ar fi fost răpită din nou, de data asta fără să mai poată visa la o scăpare, nicăieri unde să fugă. Sora ei se sinucisese. Tatăl ei era un monstru care o minţise ani în şir.

Stătea în mijlocul camerei, conştientă de mirosurile străine şi de căldură, şi ştia limpede că are nevoie de această Spanner; într-un mod surprinzător, depindea de ea. Teama lui Lore era acută, concretă ca un cuţit apăsat pe obrazul ei. Asta o trezi puţin din starea de şoc. Îi era sete.

Baia era enormă, cu o fereastră neacoperită. Era prea întuneric afară ca să vadă ceva, dar se gândi că erau probabil ziduri, şi rămăşiţele unei cărări. Nu vru să aprindă lumina, dar putea distinge o cadă gălbuie şi plăci de faianţă alb cu negru enorme, demodate, crăpate. Apa curgea din robinetele rotunde cu presiune scăzută, răsucindu-se ca nişte degete încrucişate. O lăsă să-i curgă peste degete, gustând-o cu vârful limbii. Sărată. Ioni, probabil cloruri şi floruri şi bromuri… Şi dintr-odată izbucni în plâns.

Degetele i se răciră sub şuvoiul de apă cât timp plânse. Va trebui să bea această apă care ţâşnea din ţevile vechi de plumb, va trebui să accepte ceea ce avea să i se dea de acum înainte şi

va trebui să-i placă.

Când termină de plâns, îşi stropi faţa cu apă, se şterse cu un prosop – *apa lui Spanner, prosopul lui Spanner* – şi se întoarse în living.

În stradă, la douăzeci de picioare sub ea, un transportor de marfă mormăia la un stop, dar în rest era linişte. Îşi coborî privirea spre salteaua de judo şi se imagină încercând să doarmă pe ea, cu faţa în jos, cu spatele la draperiile trase de la dormitorul lui Spanner. Oribil de vulnerabilă.

Salteaua de judo cântărea probabil mai puţin de douăzeci de livre, dar era un chin s-o manevreze. În final fu nevoită s-o târască ca pe o sanie. Câteva obiecte căzură în timp ce o remorca pe distanţa de cincisprezece picioare până la peretele estic. Se întinse pe burtă cu faţa înspre umbre. Marfarul porni din nou. Număra până la 251 până ce trecu altul. În linişte, auzea scârţâitul unei crengi frecându-se de cărămizile zidului exterior.

În timp ce luminile străzii păleau şi soarele se ridica, ochii roşii luceau cu mai puţină intensitate şi umbrele din faţa ei îşi schimbau forma. O masă de lucru electronică, se gândi, şi unelte…

Lore dormi cu întreruperi până pe la 10 dimineaţa, când zgomotele trotuarelor rulante şi ale oamenilor trecând pe stradă umplură camera cu un bâzâit vesel. Din dormitor nu venea niciun zgomot.

Livingul era mare, cel puţin douăzeci pe douăzeci şi cinci. Piesa centrală de pe peretele mai mic, dinspre sud, era un cămin elaborat, acum gol şi rece. Diverse plante cu frunze verzi erau pe şemineu şi pe o măsuţă acoperită cu tablă din apropierea sa. Erau şi câteva cărţi, dar nu multe. O carpetă. Apoi canapeaua şi măsuţa de cafea, ambele uzate, nu tocmai curate. Covorul era mototolit acolo unde târâse salteaua noaptea trecută. Pătrate de lumină scoteau în evidenţă modelul roşu cu albastru. Copacul de afară proiecta umbre de crengi şi frunze tremurătoare pe peretele din spatele ei. Din acest unghi, tot ce putea vedea era strălucirea soarelui de dimineaţă printre frunzele care deja începeau să se facă portocalii şi roşii; frunzele păreau mari şi crestate, ca nişte mâini. Poate un castan. Stătea întinsă la umbra lui încercând să-şi imagineze că era la Ratnapida, tolănită pe iarbă. Doar cântecul păsărilor nu se potrivea.

O mare parte a camerei, spre nord, era ocupată de două mese şi un stand de lucru, toate acoperite cu monitoare, module

de recuperare a datelor, tastatură şi cască, panou input, ceva ce semăna cu un radio şi alte câteva lucruri aruncate la întâmplare, toate conectate printr-o mulţime de cabluri.

Nu-şi putea da seama pentru ce erau.

După cum Lore va ajunge să înveţe că-i era obiceiul, Spanner se trezi pe la prânz. Merse din pat direct în baia alăturată, şi circa douăzeci de minute mai târziu intră în living prin uşa bucătăriei, aducând două boluri mari, albe, cu ceai aromat. Halatul de mătase pe care îl purta avusese şi zile mai bune, iar la lumina zilei părul ei era de culoarea alamei vechi.

– Iasomie, spuse, ridicând un bol.

Lore se întinse după ceai. Cicatricea roşie dintre degetul mare şi arătător se vedea clar pe fondul ceramicii albe. Avea dureri când se mişca. Spanner dădu din cap.

– Am chemat doctorul. Vine încoace. Şi nu-ţi face griji. N-o să raporteze asta. Sau despre tine.

Lore simţi că ar trebui să spună totuşi ceva, dar habar n-avea ce. Sorbi din ceai, încercând să ignore durerea.

– Ştiu cine eşti, zise Spanner cu blândeţe. Eşti peste tot pe net. (Lore nu spuse nimic.) Nu înţeleg de ce nu plângi după mami şi tati.

– Nu mă mai întorc niciodată.

– De ce?

Lore rămase tăcută. Avea nevoie de Spanner, dar nu trebuia să-i dea prea multe informaţii.

Spanner oftă.

– Dacă aşa vrei tu… Poţi să faci rost de bani de la ei?

– Nu (Lore spera să sune definitiv, cum simţea).

– Arunci, nu văd cum ai putea să-mi plăteşti. Pentru medic. Pentru îngrijirile de care se pare că vei avea nevoie o perioadă. Te pricepi la ceva?

Da, ar fi vrut să spună Lore, dar văzu din nou cicatricea roşie de pe mâna încleştată pe ceaşcă. Cum ar putea primi o slujbă în designul sistemelor de remediere, cum şi-ar putea demonstra experienţa, fără o identitate?

– Identitatea mea…

– Asta e o altă problemă. Vrei o copie a vechiului tău PIDA?

– Nu.

Durerea era fierbinte şi rotundă şi strângea. Probabil infecţia se răspândea. Din nou se gândi la sângele lui amestecându-se cu al ei.

– Atunci, vei avea nevoie de unul nou. Şi asta costă. Şi cum vrei să-ţi spun? Nu pot să mă plimb peste tot strigându-te Frances Lorien van de Oest.

– Lore. Spune-mi Lore.

– Ei bine, Lore, dacă vrei ajutorul meu va trebui să plăteşti pentru el. Va trebui să lucrezi pentru mine.

– Legal?

Spanner râse.

– Nu. Nici pe departe. Dar n-am fost niciodată prinsă, şi ceea ce fac e la subsolul listei poliţiei – crimă fără victime. Sau cam aşa ceva.

Singurele crime „fără victime” la care se putea gândi Lore erau prostituţia şi consumul de droguri.

Spanner se ridică, se duse la masa de lucru, se întoarse cu o agendă.

– Uite.

Mişcându-şi braţele încet şi cu grijă, Lore o răsuci, o deschise. Scrise ceva în ea, interogă, o închise. I-o înapoie.

– E o agendă obişnuită.

– Exact. O agendă plină de informaţii. La ce foloseşti o agendă?

Lore se gândi.

– Să faci însemnări. Să trimiţi mesaje. Coduri de net şi adrese. Să comanzi mărfuri speciale. Întâlniri. Să primeşti mesaje. Să-ţi ţii contabilitatea… (Începea să vadă unde ducea asta.) Dar totul este protejat de codul meu.

– Asta cred cei mai mulţi oameni. Dar nu e dificil de spart. Nu trebuie decât timp şi un program bun. Nimic special. Acesta… (Spanner zâmbi.) Ei, să vedem.

Se aşeză la masă, conectă agenda la câteva mufe, apăsă câteva comutatoare.

– Vezi de acolo de jos?

Lore aprobă. Pe monitorul din faţa lui Spanner cifrele începură să alerge mai repede decât putea Lore citi.

– În funcţie de complexitatea codului, durează între o jumătate de minut şi o oră. (Lore privea fascinată.) Mai trebuie să trec peste unul care… (Cifrele se opriră.) Ah, unul uşor.

Atinse un alt buton şi ledul roşu ÎNCĂRCARE al agendei se aprinse.

– Descarcă orice: numere de cont, adresele de net ale oamenilor contactaţi în ultimele luni, nume, adrese, ocupaţii,

codul ADN al posesorului… orice. (Zâmbea.)

– La ce-l foloseşti?

– Depinde. Unele agende nu ne sunt de folos. Pur şi simplu le înapoiem posesorilor contra unei sume modeste. Nimeni nu are de suferit. De multe ori negociem pentru recompensă. Fără implicarea poliţiei. Nimic care să provoace îngrijorare.

– Şi în alte cazuri?

Cineva sună la uşă, de două ori scurt, de două ori lung.

– E doctorul. (Dar Spanner nu se ridică să-i deschidă.) Mai bine hotărăşte acum.

– Ce?

– Vrei să lucrezi cu mine sau nu? Chiar dacă nu-l las să intre, o să fie o mică taxă pentru că l-am chemat. O s-o poţi plăti când o să fii în stare. Dar dacă intră şi te tratează îmi eşti datoare.

Doctorul sună din nou la uşă, de data asta mai repede.

– Pare nerăbdător.

Lore nu avea nici haine, nici identitate; se îndoia că putea să stea în picioare.

– O s-o fac.

Spanner se duse la uşă.

Doctorul nu era aşa cum se aşteptase Lore. Era de vârstă medie, bine îmbrăcat şi foarte politicos. Şi rapid. Plimbă un scanner pe spatele ei.

– O infecţie. Trebuie curăţată.

Scoase un injector subcutanat ca o nuia.

– Nu, spuse Lore. Sunt alergică.

– Şi la plasturi?

Ea aprobă din cap. El oftă:

– Ei, ăsta e un inconvenient.

Scormoni în geantă. Lore auzi un uşor fâsâit, simţi o ceaţă rece pe spate şi un gust vag de antiseptic. Durerea dispăru într-o amorţeală generală. Ştia că îi curăţa rana, dar ea nu simţea decât o vagă zvâcnitură.

– Deocamdată e destul de curată.

De data asta luă din geantă o rolă de material alb. Se cutremură amintindu-şi plastenul. El făcu o scurtă pauză, apoi desfăşură o bucată şi o tăie. Sclipea. Un fel de ţesătură metalică.

– Ce-i asta?

– N-ai mai văzut aşa ceva? întrebă Spanner.

Lore clătină din cap. Amorţeala începea să-i dispară.

– Ia asta.

Spanner îi dădu o oglindă.

– Uită-te. E interesant.

Doctorul, pe care nu părea să-l supere rolul de vedetă de spectacol, îi unse marginile rănii cu un gel rece şi puse materialul uşor deasupra. Apoi desfăşură un cablu electric şi-l ataşă de material cu cleme.

– Ce…

– Întinde-te cât poţi de mult.

– Doare.

– Fă tot ce poţi. Când eşti gata, îi dăm drumul.

Aşa făcu.

Conectă firele la priză. Lore simţi o serie rapidă de furnicături în jurul rănii, iar materialul vaporos tresări pe spatele ei formând deasupra rănii o cuşcă rigidă, dar flexibilă, ataşată de piele acolo unde doctorul aplicase gelul. El dădu la o parte materialul şi firele, şi luă altceva din geantă, în timp ce ea îl privea cu atenţie în oglindă. Îl ridică.

– Plaskin. Piele artificială.

De data asta spray-ul era mai gros, mai rezistent. Când termină, materialul alb, gelul şi o porţiune de doi inci din jurul rănii aveau acea culoare rozalie de bandaj pe care vânzătorii o numesc „de carne”. Arăta ca şi cum ar fi avut un şarpe gras, roz, întins în diagonală pe spinare. Doctorul îl atinse pentru verificare şi aprobă din cap satisfăcut.

– N-o să poţi să te aşezi sau să te sprijini pe spate, dar o să poţi purta haine într-o oră sau două, iar rana respiră. Următoarele zece zile, fă baie normal. Pielea artificială te protejează. O să mă întorc s-o scot şi să mă asigur că totul e în ordine. (Puse două flacoane cu medicamente pe podea în faţa ei.) Asta e tot ce am deocamdată ca antibiotice şi antivirale sub formă de pilule.

Ea simţea cum pielea artificială începea să adere la pielea sănătoasă de pe spate.

– Te doare rău?

– Da.

Îngenunche şi Lore simţi o atingere rece, apoi împunsătura unui ac în muşchiul umărului. Putea să simtă medicamentul răspândindu-i-se sub piele, ca untul. Doctorul se ridică şi-i spuse lui Spanner:

– Crema asta este pentru când pielea artificială o să înceapă să cadă. Se freacă pe cicatrice de trei ori pe zi ca s-o menţină

suplă. Nu am calmante pilule.

– Am mai folosit ace.

Lore se întrebă de unde ştia Spanner despre ace, dar doctorul nu părea să-şi facă griji. Îşi scoase agenda.

– Ce nume să folosesc? – privea de la una la cealaltă.

– Lore Smith, spuse Spanner.

El notă.

– Reţeta asta este pentru medicamente şi seringi de unică folosinţă. (Ridică privirea.) De la lanţul de farmacii Shu e bine?

Spanner aprobă, iar el apăsă butonul SEND şi băgă agenda la loc în buzunar.

– Vor păstra comanda şapte zile; după aceea nu mai e valabilă. Foloseşte o doză cât poţi de mică. Şi nu-i da mai des de şase ore.

Lui Lore nu-i plăcea să se vorbească despre ea ca şi cum n-ar fi fost de faţă, dar anestezicul îi acoperea faţa cu gheaţă şi creierul cu pânze de păianjen. Plutea în ceaţă în timp ce ei se îndreptau spre uşă, continuând să vorbească. Doctorul nu păruse surprins de rana ei. Se întrebă cu ce fel de traumatisme era obişnuit să aibă de-a face şi cum ajung oamenii să aibă astfel de răni pe care nu vor să le facă cunoscute. Răni de cuţit, împuşcături…

Adormi, se trezi ca să înghită două pilule pe care Spanner i le întindea; o înţepătură, de data asta în fesă. Adormi din nou. Când se trezi de-a binelea era întuneric şi ea era învelită cu o pătură uşoară. Respira liniştit. Acolo unde pătura atingea pielea artificială care-i acoperea rana, nu simţea durere. Zâmbi în sinea ei. Un lucru atât de simplu, să nu doară.

Spanner lucra la masa ei şi lumina stridentă de halogen se revărsa în faţa ei. Se întinse, luă o agendă dintr-o grămadă aflată în umbră, o agăţă de o cutie mică, cenuşie, citi ceva pe ecran, o aşeză alături, luă altă agendă.

Lore o privi un timp. Femeia asta ştia totul despre ea: nume, vârstă, familie. Dacă se ostenea să caute, ar fi putut obţine informaţii despre educaţie, hobby-uri, prieteni. Iar Lore nu ştia nimic despre ea, nu ştia nici măcar dacă a urmat vreo şcoală, dacă a fost vreodată bolnavă sau dacă a vizitat vreun medic sub numele ei real. Dacă avea un nume real. Ştia că unii oameni sunt ilegali din naştere – existenţa lor nefiind înregistrată nicăieri. Dar era prea înfricoşător să continue cu astfel de gânduri. Căscă zgomotos.

Spanner se răsuci în scaun.

– Începusem să mă întreb dacă nu ţi-am dat prea multe pilule. Cum te simţi?

– Mi-e sete. Şi am nevoie de haine.

– Amândouă se rezolvă uşor.

Se ridică şi dispăru în umbră. Ledurile sclipeau în întuneric. Se întoarse cu o cămaşă veche şi moale, nişte lenjerie, pantaloni. Fără pantofi, observă Lore, dar se îndoia că o să plece undeva prea curând.

– Cred că avem cam aceeaşi măsură.

Spanner se duse la bucătărie.

Lore se ridică, se crispă de durere, dar nu scoase un sunet. Îşi puse hainele.

Spanner se întoarse cu apă şi cafea. Pe ale lui Lore le puse lângă salteaua de judo, pe ale ei le puse pe masa de lucru.

Lore o privi un timp.

Spanner se întoarse spre ea, neliniştită.

– Ce e?

Faţa îi strălucea ciudat în lumina halogenului alb şi a ledurilor roşii. Ca una dintre acele picturi de la sfârşitul anilor ’60 care apăreau ca o vază, dar erau două feţe, îşi zise Lore. Scutură din cap. Probabil era din cauza medicamentelor.

– Dacă e aşa uşor să furi de pe agende, nu te temi că cineva o să facă acelaşi lucru cu a ta?

Spanner scoase un sunet dispreţuitor, undeva între amuzament şi cinism.

– Nu prea folosesc. Şi nici telefon.

Singura dată când Lore nu avusese agendă fusese la Ratnapida. Chiar şi atunci, se simţise ca dezbrăcată: incapabilă să dea de cineva sau cineva să dea de ea. Imposibil de urmărit. Probabil asta îi plăcea lui Spanner.

– Dar când ai nevoie? insistă.

– Atunci folosesc asta. (Trase un sertar şi scoase o agendă obişnuită.) E aproape goală. O curăţ de fiecare dată când mă întorc. Uită-te.

Întinse mâna. Lore trebui să se târască pe saltea.

O privi pe toate feţele, observând imediat protuberanţa de metal şi ceramică.

– Ce e asta?

– O încuietoare.

– Dar ai spus că orice cod poate fi…

– Nu e un cod. E o încuietoare de modă veche, în care se bagă cheia şi se răsuceşte. Nimeni nu mai ştie cum funcţionează astea. E mai sigură decât cele mai moderne cifruri. Pentru majoritatea oamenilor.

– Majoritatea?

– Hyn şi Zimmer sunt atât de bătrâni, încât îşi mai amintesc unele lucruri. Şi ei m-au învăţat pe mine. Dar asta e altă poveste. Încuietoarea asta e pentru mine ca un dispozitiv de urmărire. Dacă cineva e destul de isteţ sau de tâmpit ca să fure o agendă care-mi aparţine, vreau să ştiu cine e. După ce vor fi încercat să descifreze monstrul ăsta, vor presupune – desigur, greşit – că aici trebuie să fie cine ştie ce secrete fabuloase, aşa că mai devreme sau mai târziu vor începe să pună întrebări despre cine ştie ceva despre astfel de încuietori. Şi o să-i depistez. Apoi vom avea o *mică discuţie.*

Lore privi bumbul de metal şi ceramică de pe agenda de plastic. O mică discuţie. Se gândi la doctorul care pansa fără comentarii răni de cuţit.

Când s-a făcut prea frig pe malul râului, m-am îndreptat spre morgă şi m-am sprijinit de zid, în afara cercului luminilor stradale puternice, galben-portocalii, şi am aşteptat-o pe Ruth. Se făcuse suficient de dimineaţă ca luminile să se transforme în neplăcute pete de şofran pe pavaj, când Ruth ieşi pe poartă. Am fost şocată de cât de obosită arăta.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de o cafea.

– Nu. Nu vreau decât să ajung acasă.

Vocea îi era apatică. Îmi înmână o cutie mică.

– Numele şi detaliile sunt înăuntru. E puţin cam bătrână, dar în rest se potriveşte foarte bine. E din Immingham. Oricum, e tot ce am putut găsi.

Era o cutie mică. Am scuturat-o cu neîncredere.

– E totul aici?

Ruth aprobă din cap.

– Deşi setul de degete nu e complet. Cadavrului îi lipseau degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă, dar mi-am amintit că tu eşti stângace, aşa că nu contează prea mult. (Ezită.) Lore, asta trebuie să fie ultima oară.

Înţelegeam, desigur. Trebuia să recunosc că eu şi Spanner făcuserăm unele lucruri destul de josnice. Unele dintre ele, lui Ruth. Am îndesat cutia într-un buzunar interior.

– Cum o duci?

– Ne descurcăm. În curând o să lucrez iar ziua. O să mă bucur când o să termin cu nopţile. Mi se pare că n-am mai văzut-o pe Ellen de săptămâni întregi. Când ajung eu acasă ea pleacă.

Chiar şi aşa le invidiam.

– Când o să revii la schimbul de zi, mi-ar face plăcere să veniţi într-o seară.

– Dacă vrei.

Ruth era prea obosită ca să-şi ascundă indiferenţa. Se întoarse să plece.

– Ruth… (Probabil era ceva în vocea mea, căci Ruth se opri.) Am vorbit serios. Chiar aş vrea să veniţi. Doar să stăm de vorbă. Fără favoruri. Cât despre celălalt lucru, filmul… Nu e… n-o să… (Am inspirat adânc.) Lucrurile stau altfel acum. Nu mai sunt cu Spanner.

Pentru prima data de când păşise pe poarta morgii, Ruth mă privi cu adevărat. Nu ştiu ce vedea, dar aprobă din cap.

– O să venim. Te sun eu.

La debarcaderul taxiurilor fluviale era prea devreme pentru zarva obişnuită a turiştilor, aşa că mi-am băut cafeaua la o măsuţă dintr-un colţ. Soarele se ridica în spatele meu, făcând să sclipească panourile negre ale ferestrelor care asigurau intimitatea şi cărămizile noi ale clădirilor renovate de-a lungul docurilor, într-un portocaliu sângeriu ca de fruct prea copt. Elicopterele bâzâiau şi luminau ca nişte viespi.

Am deschis cutia şi am scos bileţelul clar tipărit.

Bird, Sal. Sex feminin. Rasă albă. Grupa sanguină A pozitiv. Data naşterii… Douăzeci şi cinci. Cu patru ani mai în vârstă decât mine. Putea fi şi mai rău. Iar toate celelalte detalii se puteau aranja. În timp.

Micul PIDA negru se afla într-o punguţă sigilată, cu un bilet cu scrisul de mână al lui Ruth ataşat. *Steril.* Alături de el era un săculeţ din plaskin de mărimea unui gândac roz. *Sânge congelat pentru testele ADN.* Nu părea rece. Am împins şi mai mult capacul cutiei, întrebându-mă dacă Ruth nu uitase cumva mulajele amprentelor, şi am zâmbit.

„Fii binecuvântată, Ruth.” Înăuntru, în locul mulajelor la care mă aşteptam, erau opt degete lucioase din plaskin. Gata de folosire. Puteam începe de azi. Dacă Spanner mă ajuta.

Spanner nu se trezea niciodată până după prânz. M-am dus acasă şi am dormit patru ore. Am visat urât: cadavre transpirate,

membre care se mişcau, sânge şi plaskin. M-am trezit înainte de prânz şi m-am holbat la îmbinarea grinzilor vopsite în verde de deasupra patului meu. Camera era lungă şi îngustă: la un capăt patul, sub grinzi; o rogojină în mijloc, sub canapeaua veche şi grea şi măsuţa îngustă; o masă mai mare, cu furnir lucrat cu dalta, sub o fereastră largă. Un ficus într-un vas lângă masă. Dincolo de astea, cerul.

Trebuia să trec prin chicinetă ca să ajung în baie. Aproape am dat cu capul de grinda de deasupra căzii. Ca de obicei, nu mă simţeam la locul meu. Era ciudat să te trezeşti singură şi fără nume.

Nu pentru mult timp.

Se făcuse după-amiază când am ieşit s-o caut pe Spanner.

Springbank, drumul cândva străbătut de mii de cauciucuri pe minut, era acum bordat cu senzori gri pentru identificarea vehiculelor şi încorsetat de trotuare rulante argintii, care luceau ca nişte dâre de melc în soarele târziu de septembrie. Era prima zi din ultimele două săptămâni când nu aveam nevoie de haină. Traficul pietonal era aglomerat, iar trotuarele şuierau la fiecare cinci metri când opreau să ia sau să lase pasageri. Ocazional câte o maşină particulară mică bâzâia nerăbdătoare şi se eschiva pe lângă trotuarele tubulare.

Clădirea, veche şi masivă, era construită din gresie. Deasupra intrării era o firmă cu poza unui urs polar. Înăuntru era la fel ca toate barurile.

Spanner era acolo. Mi-am croit drum prin mirosul de bere stătută şi podele proaspăt spălate spre cascada de păr auriu-întunecat şi m-am strecurat pe scaunul de lângă ea.

Spanner îşi înălţă capul. Ne-am privit reciproc un moment. Era ciudat să nu ne atingem.

– A trecut ceva timp.

– Da.

Părea un an, sau poate o oră. Fuseseră aproape patru luni. I-am făcut semn barmanului şi am arătat cu capul paharul pe care Spanner îl ţinea între palme.

– O bere şi…

– Tonic pentru mine.

Trebuia să existe un motiv ca să nu bea. Oamenii se schimbă, dar nu într-atât. Am încercat să vorbesc detaşat.

– Aştepţi pe cineva anume?

– Stăteam doar.

Ştia că ştiam că minţea, dar trecusem de faza în care mă supăra asta, şi i-o arătam. Doar era viaţa lui Spanner, trupul lui Spanner.

Aici, lumina puternică a soarelui era filtrată de sticla veche faţetată şi de mobila de mahon bine lustruit până devenea ca un amurg estompat, dar era suficient ca să văd sclipirea din ochii lui Spanner, modul în care trăgea cu ochiul la oglinda din spatele barului ca să vadă cine intră. Tenul îi arăta rău şi slăbise. Am plătit băuturile.

Ea sorbi dintr-a ei.

– Cum o duci?

Părea că nu-i păsa prea mult de răspuns.

– Destul de bine. (Am ezitat.) Spanner, am găsit ceva de lucru, un loc să mă angajez. Am nevoie de ajutorul tău.

În cele din urmă îşi abătu atenţia de la oglindă şi mă privi.

– Ce s-a întâmplat cu toate ideile tale nobile despre o viaţă cinstită?

Nu puteam să nu simt dispreţul din vocea ei. Nici nu mă aşteptasem să fie uşor.

– E pentru ultima dată. Vreau o identitate nouă, una permanentă. Vreau să lucrez, să-mi iau o slujbă cinstită.

– Aha. Ai nevoie de ajutorul meu necinstit pentru ca tu să poţi trăi cinstit.

Am privit faţa lui Spanner, liniile adânci şi aspre din jurul gurii şi ochilor, caracteristice celor care au trăit prea mult timp din expediente, şi aş fi vrut să-i cuprind faţa în mâini ca s-o oblig să-şi privească propriu-i chip în oglindă, şi să-i strig: *Uită-te la tine! Mă condamni pe mine pentru că vreau să-mi câştig existenţa într-un mod care nu e periculos? În aşa fel încât nimeni să nu mă poată face vreodată să-mi fie ruşine?* Dar asta nu fusese nici înainte de vreun folos.

– Am găsit un PIDA care s-ar potrivi. Am nevoie de ajutor.

– Ei bine, după cum spuneai tu întotdeauna, fac orice pentru bani.

– Spanner… (Chiar dacă încercasem să mă pregătesc pentru asta, durerea de a redeschide răni vechi era ascuţită şi puternică. Am inspirat adânc.) Care e preţul?

– Lasă-mă să mă mai gândesc.

Amândouă ştiam ce va cere în cele din urmă.

– Bine, tu fă asta, dar vreau ca treaba preliminară să fie gata în următoarele câteva zile.

Spanner privi din nou în oglindă, apoi la încheietura mâinii. Devenea nervoasă.

– Am un interviu astăzi, am supralicitat. Ar trebui să încep lucrul de mâine sau de poimâine.

– Bine, bine. Vino mâine la mine acasă.

Începuse să nu mai fie atentă. Am oftat şi m-am ridicat.

– La tine, atunci, mâine. Dar ea deja nu mai asculta.

Când am ajuns în dreptul uşii, un cuplu tocmai intra. Râdeau, purtau haine scumpe, bijuterii de calitate. Am aruncat o privire în urmă. Spanner se ridica să-i întâmpine.

Afară, adaptându-mă la lumina puternică a după-amiezii după semiîntunericul din bar, am ezitat. Cei doi însemnau necazuri. Probabil că Spanner era prea disperată să obţină ceea ce ofereau ei ca să observe asprimea nepăsătoare a feţelor lor, felul în care ochii lor baleiau automat încăperea căutând ieşiri, depistând arme.

Am aşteptat afară aproape zece minute până să-mi dau seama că nu o puteam ajuta cu nimic. Am plecat fără nicio tragere de inimă, întrebându-mă de ce – după tot ceea ce făcuse – încă îmi mai păsa.

Doi

Lore are cinci ani. Tok şi Stella, gemenii, au nouă. Se joacă lângă o fântână dintr-o grădină, într-un cartier din Amsterdam. Lore încearcă să prindă cu gura şuvoiul de apă.

Tok strigă la ea:

– Nu vrei să ştii ce bei?

– E apă, zice ea, nedumerită.

– De unde ştii că e curată?

– Dar e întotdeauna curată.

– Asta e curată, dar nu e peste tot la fel.

Lore nu prea ascultă la început. Ochii ei sunt luminoşi şi mândri, de un albastru aproape turcoaz, ca cerul dimineaţa devreme când ziua urmează a fi toridă. Ca ochii tatălui lor, Oster, când e tulburat. Dar când Tok înşiră fapte şi cifre despre incidente cauzate de contaminarea apei în ultimii treizeci de ani, Lore ascultă oripilată.

– Nu e nevoie decât de o sorbitură din chestia asta, Lore, şi când o să creşti mare, sau o să fii de vârsta mea, o să ai leucemie, adică sângele tău o ia razna, sau insuficienţă renală, adică rinichii putrezesc şi nu mai funcţionează…

Ea e speriată, dar refuză să plângă. Stella şi-ar bate joc de ea săptămâni în şir.

– Doare?

– Bineînţeles că doare!

Lore nu se mai întoarce să se joace la fântână, iar noaptea are coşmaruri în care bea apă de mlaştină plină de şobolani morţi, şi de atunci niciodată nu mai uită să testeze apa. Chiar şi în condiţiile apei şi aerului filtrate din clădirile familiei. Chiar şi în excursiile în staţiunile luxoase din Belize şi Australia. Chiar şi apa îmbuteliată, deoarece e de ajuns o picătură de chimicale în pânza de apă freatică, şi apa poate fi plină de benzen – doar pentru o clipă scăpată de testele aleatorii. *Niciodată să nu iei nimic de sigur,* spunea mama ei adesea, iar Lore n-o face niciodată. Şi niciunul dintre membrii familiei ei. Devine mottoul companiei atunci când unchiul lui Lore obţine patentul pentru sutele de microorganisme modificate genetic care acum sunt indispensabile în încercarea omenirii de a curăţa propria-i mizerie. Este ceea ce face ca supergrijuliii van de Oest să-şi

certifice viitorul monopol şi profit asigurându-se că microbii lor patentaţi au nevoie de nutrienţii lor patentaţi. Şi *Niciodată să nu iei nimic de sigur!* face să investească primii bani într-un segment al pieţei de tehnologie nanomecanică de remediere, fragment care creşte constant în următorii cincisprezece ani.

Trei

Uzina de tratare a apei reziduale Hedon Road era pe malul de est al râului, în acea parte a oraşului care se dezvoltase în epoca victoriană. Clădirile erau mari şi urâte: gresie şi calcar, parţial roase de agenţii corozivi şi de funinginea industrială.

M-am înfăţişat la 7 seara şi, după câteva întrebări superficiale privind numele, vârsta şi experienţa, asistentul m-a condus într-un vestiar. Mi-a întins un costum de protecţie.

– Schimbă-te până îi dau dosarul tău lui Hepple.

– Dar am venit numai pentru interviu.

– Dacă vrei slujba, vorbeşti cu Hepple. Dacă vrei să vorbeşti cu Hepple, porţi asta.

A plecat ridicând din umeri, indicându-mi astfel că nu-i păsa. Cel puţin nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu dosarul. CV-ul lui Sal Bird era destul de bun pentru slujba asta.

Trecuse o oră de la schimbarea turei şi camera era goală, totuşi de undeva de pe coridor am auzit clipocitul unui duş. M-am întrebat dacă folosesc apă din reţeaua principală sau o evacuează pe a lor. Am simţit miros de clor. Deci din reţeaua principală.

M-am dezbrăcat până la lenjerie, apoi m-am aşezat pe banca de lemn şi am scos costumul din pachet. Mă aşteptam la un articol ieftin distribuit de guvern şi am fost plăcut surprinsă de plastenul gri lunecos. Era gros de aproape un milimetru şi jumătate – cu toleranţa de rigoare – şi părea foarte bine lucrat. M-am strecurat în el, timp de câteva minute mi-am răsucit degetele de la picioare ca să le introduc în locurile lor, apoi mi l-am ridicat peste şolduri până la umeri. Mirosul de plasten nou pe pielea mea mi-a readus în minte folia din camionetă, coşmarurile despre sânge şi sufocare.

Nu era uşor să porţi aceste costume. Trebuia să te suceşti până ce totul era la locul lui. Mi-am îndoit braţele acoperite cu plasten, m-am asigurat că plasturii aspri erau în dreptul fiecărui vârf de deget. La încheieturile mâinilor erau capse pentru acele munci care necesitau mănuşi de protecţie suplimentară. Am făcut o serie de genuflexiuni ca să văd dacă nu mă jena închizătoarea de pe ceafă.

Trecuse ceva timp de când nu mai purtasem aşa ceva, iar

atunci fuseseră făcute special. Eram surprinsă de cât de bine mi se potrivea.

Nimeni nu spusese nimic despre vreun dulap, aşa că mi-am împăturit hainele de stradă într-un teanc îngrijit pe bancă. Probabil nu merita să fie furate, şi nu aveam agendă sau extensie telefonică. Nu te pot urmări după ceva ce nu ai. Obiceiuri vechi învăţate de la Spanner.

Un bărbat purtând o haină strânsă pe corp peste costum intră pe o uşa pe care scria ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI EXECUTIV. Avea o faţă tânără şi prietenoasă. O pereche de ochelari de protecţie îi atârna în jurul gâtului, iar pe ecuson se putea citi JOHNE HEPPLE. Îşi consultă agenda.

– Doamna Bird? Sal Bird?

M-am ridicat.

– Da.

Mă examină.

– Ei bine, cel puţin ştii cum să-ţi pui un costum. Eu sunt şeful de tură. (Îmi întinse un ecuson magnetic.) Trebuie să porţi asta tot timpul. E un CG în miniatură.

L-am lipit pe magnetul de pe sânul stâng. Sal Bird, 25 de ani, cu o experienţă de doi ani la bazinul de ape reziduale al Immingham Petroleum Refinery, trebuia să ştie că CG înseamnă cromatograf pentru gaze – şi la ce foloseşte el. Johne Hepple totuşi nu voia să rişte.

– Te anunţă când nivelul de contaminare al atmosferei devine periculos, schimbându-şi culoarea.

– Standard industrial?

Hepple păru nedumerit pentru o clipă, apoi îşi schimbă expresia cu una de amuzament plin de superioritate.

– Superior standardelor, ca de altfel tot echipamentul pe care îl avem aici.

Am dat din cap politicos, dar în mintea mea am făcut ochii mari. Deocamdată trebuia să presupun că folosea sistemul de culori standard, dar dacă primeam slujba sigur trebuia să întreb alţi muncitori. Dacă era vreo scurgere, voiam să ştiu exact cu ce am de-a face.

Hepple vorbea în timp ce făceam turul uzinei.

– Cele şase staţii ale oraşului procesează peste douăzeci de milioane de galoane de apă reziduală menajeră pe zi. Hedon Road este cea mai mare, între patru şi patru milioane jumătate de galoane pe zi.

– Doar menajeră?

Mă privi lung.

– Desigur.

Am dat din cap încercând să par satisfăcută. Speram ca reticenţa lui să provină dintr-un sentiment de superioritate, nu din ignoranţă. Apă reziduală menajeră putea să însemne orice altceva. Însemna şi scurgerile din rigole. Care erau destinaţiile principale atât ale deversărilor intenţionate ale companiilor poluante – mici şi mari –, cât şi ale scurgerilor accidentale. Chiar dacă ar fi o scurgere în Dane Forest, la patruzeci de mile de aici, apa contaminată şi-ar găsi drumul prin stratul freatic până în reţeaua oraşului. Iar aceste scurgeri puteau fi orice. Absolut orice. Mă bucura faptul că uzinele ca cea de faţă erau supradimensionate. Cu oameni ca Hepple responsabili, era nevoie.

Am urcat pe o pasarelă deasupra unui fel de hangar în care jgheaburi imense de plastic pline cu nisip se aliniau până departe. În apa de dedesubt se zbuciumau trestii. Aerul era otrăvit de substanţe aromatice şi alifatice. Muncitorii de jos nu purtau măşti, dar n-am zis nimic. Sal Bird n-ar fi făcut-o.

– Aceasta este faza iniţială a tratamentului, în care fluxul de intrare este supus unei maree simulate. Punctul de intrare e în capătul îndepărtat, într-un bunker de beton.

Arătă într-acolo, dar am părăsit pasarela în sensul opus şi am intrat pe un coridor de acces. Era vizibil mai cald.

– Avem optzeci de trenuri de tratament paralele aici, şi un record impresionant. Autoritatea Apei permite sub 30 ppm total suspensii solide; noi obţinem în medie opt. Consumul biologic de oxigen trebuie redus la doar 12 ppm, dar, chiar în cazul unui flux de intrare extrem de poluat, la noi fluxul de ieşire rareori are peste şapte.

Învăţasem la vârsta de 12 ani, de la unchiul meu Willem, că într-o uzină bună consumul mediu biologic de oxigen nu trebuie niciodată să depăşească 2 ppm, dar n-am spus nimic. Hepple nu menţionase metalele grele şi nici vreun compus organic volatil, şi mă întrebam care o fi fost recordul companiei în acest sens.

Mergeam printre nişte cuve enorme, translucide, pline cu peşti şi lintiţă. Peste tot erau conducte: transparente sau opace, de plastic sau metalice, subţiri cât un deget sau de grosimea unui tors uman. Puteam să simt vibraţia unor conducte încă şi mai mari trecând pe sub picioarele noastre.

– Peştii se hrănesc cu algele astea, spuse el, iar dacă ele se extind prea mult le putem recolta ca hrană pentru animale. În continuare putem cultiva nuferi, care sunt o adevărată afacere. Dar nimic, absolut nimic nu se pierde.

Se întrerupse pe neaşteptate.

– Conform dosarului, ai lucrat la Immingham Petroleum Refinery. Ce specializare aveai?

– Monitorizarea continuă a emisiilor, am spus, ştiind prea bine că în această uzină de bioremediere a apelor uzate nu exista un astfel de post.

– O să-ţi dăm ceva potrivit, desigur, dar oricare ar fi rolul tău, singurul lucru pe care trebuie să-l ai în minte este că această uzină… cele 4,5 milioane de galoane care intră, cele 35 de milioane de galoane de prelucrat şi cele 4,5 milioane de galoane care ies… sunt un singur sistem homeostatic uriaş.

Aşteptă ca eu să aprob. Probabil se întreba dacă ştiam ce înseamnă homeostatic.

– Cu cât mai poluat este fluxul de intrare, cu atât cresc mai multe plante şi mai mulţi peşti, dar fluxul de ieşire este acelaşi: curat, curat, curat. Singurul mod în care se poate obţine acest lucru este atenţia la detalii. Fiindcă eşti obişnuită cu un post de monitorizare, ai putea începe la analiza COT.

Am întrebat, pentru că aşa ar fi făcut Sal Bird:

– Ce e COT?

– Analiza carbonului organic total. Al fluxului de intrare.

La etapa iniţială, acolo unde niciun muncitor nu purta mască. Una dintre slujbele murdare.

Am păşit prin ceea ce părea un chepeng într-un alt coridor închis. Hepple umblă la închizători, şi pornirăm din nou.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme despre ceea ce înseamnă datele, dar e bine să ştii ce parametri are fiecare strat şi să ştii ce să faci dacă cresc peste acel nivel sau scad sub el. Când o să fii repartizată, şeful secţiei tale o să-ţi dea detalii mai precise.

Ne-am oprit în faţa altei uşi etanşe. Hepple deschise un panou de pe coridor şi scoase pentru mine o pereche de ochelari de protecţie de culoare închisă. Şi-i puse pe ai lui.

– În sectorul terţiar întotdeauna trebuie purtaţi ochelari de protecţie.

Cu ochii acoperiţi, buzele lui păreau groase şi moi.

– Chiar dacă n-o să fii repartizată imediat la sectorul terţiar, e obligatoriu să ai ochelari de protecţie.

Bifă ceva pe agendă.

– Costul lor ţi se va reţine din primul salariu.

Se părea că obţinusem slujba. Mi-am pus ochelarii.

Hepple deschise uşa. Lumina era orbitoare: lămpi cu arc uriaşe atârnau de un grilaj de metal aproape de acoperişul de sticlă; val după val de spoturi în toate culorile spectrului luminos veneau din partea superioară a paravanelor dintre cuve. Era incredibil de cald şi aerul era încărcat de şuierăturile ventilatoarelor şi mixerelor şi de aroma grea de verdeaţă. Uitasem cât de mult se transpiră în costum.

– Aici metalele grele sunt extrase de licheni.

Am văzut un bărbat şi o femeie ridicând o sită dintr-o cuvă şi curăţând-o de muşchi.

– E reciclabil, desigur.

O femeie ducând o tavă cu melcişori, aparent grea, venea spre noi. Am vrut să mă dau la o parte s-o las să treacă, dar Hepple se prefăcu că nu observă şi femeia trebui să ne ocolească. Un mic zeu de tinichea domnind peste ţara lui de tinichea. N-ar fi rezistat mai mult de o zi în niciunul dintre proiectele mele.

– Zooplanctonul şi melcii fac multă curăţenie în faza asta, împreună cu algele, desigur.

Femei şi bărbaţi umblau încoace şi-ncolo, recoltând zooplanctonul, verificând nivelul de azot, monitorizând materiile fecale. Era muncă multă şi grea în sectorul terţiar, dar nu era periculos.

Ne-am urcat pe o pasarelă mobilă la douăzeci de picioare deasupra solului. Cu cât înaintam mai mult pe flux şi apa devenea mai limpede, cu atât temperatura scădea, ca şi lumina, şi mirosea mai bine.

– Principalele noastre surse de venit la acest nivel sunt argila şi păstrăvii, şi nuferii.

Alunecam pe deasupra serei, şi mirosul florilor era atotputernic.

– Intenţionăm să ajungem la treizeci la sută chiparos luna viitoare.

Era ambiţios, dar n-am spus nimic.

– A, am ajuns.

Am coborât de pe pasarelă. Ne aflam într-o cameră cu pereţi albi, plină de ţevi groase. Una dintre ele avea un cep. Am recunoscut reducătorul de presiune. Hepple trase un pahar de

carton dintr-o grămadă, îl puse sub cep şi răsuci robinetul. Paharul se umplu cu apă curată. Bău puţin din el.

– Uite, gustă. Mai curată decât de la robinetul tău de acasă. Pură. Ăsta e fluxul nostru de ieşire.

Am băut, ca să-i arăt bunăvoinţă.

El lovi cu palma o conductă.

– Asta e. De aici încolo nu mai e responsabilitatea noastră.

Părea că aşteaptă câteva întrebări admirative.

– Unde se duce de aici? În mare?

– Cu puţin timp în urmă, aşa era. Apoi ne-am dat seama că avem un sistem practic inofensiv şi am început pur şi simplu s-o pompăm înapoi în reţea.

Am aprobat. Procedura standard.

– Acum, chiar şi când nu e o necesitate.

Nu puteam să-mi cred urechilor.

– Apa se duce direct în reţeaua oraşului?

Păru amuzat.

– Desigur. Evităm astfel transportul inutil de apă, reducem pierderile de timp şi energie şi ore de lucru. Randamentul a ajuns la douăzeci şi trei la sută.

Am încercat să nu par atât de îngrozită pe cât eram. Sora mea vitregă Greta – cu mult mai mare decât mine – îmi spusese: „Lore, niciun sistem de pe pământ nu este inofensiv. O singură greşeală la o uzină de epurare, şi dacă nu întrerupi circuitul vei avea bifenili policloruraţi sau DDT liber în reţeaua de apă. Indiferent de capacitatea redundantă, indiferent câte rezerve îţi iei, lucrurile pot merge prost.”

Evident, Hepple nu auzise această vorbă înţeleaptă. Nu exista nici măcar un ultim observator uman în această cameră de eliberare. O scăpare majoră în prima parte a fluxului, concomitent cu o defecţiune a computerului de aici, şi ar fi fost mii de morţi rapide din cauza intoxicării sistemului nervos central, urmate douăzeci de ani mai târziu de sute de mii de morţi premature cauzate de diverse forme de cancer. Implicaţiile erau ameţitoare.

Îşi privi încheietura mâinii.

– Timpul ne presează. (Privi o clipă în gol.) Luna asta, suntem descoperiţi în trei sectoare, dar cu experienţa ta cred că… Îmi imaginez că la Immingham ţi-ai făcut o idee despre procesul de nitrificare şi denitrificare…

Am încercat să-mi dau seama cât ar fi înţeles Sal Bird din

această discuţie.

– Vrei să spui mareea simulată?

– Numai temporar, desigur.

Asta se traducea prin *Până când n-o să mai fii la baza piramidei.* Muncă de rahat.

– Salariul este conform grilei, Gradul Doi, cu un procent în plus pentru orele suplimentare. Vei fi plătită lunar, la sfârşitul lunii. Întrebări?

Bine că îmi mai rămăseseră ceva bani. Oare cum se descurcă unii o lună fără bani?

– Bine. Sunt convins că o să-ţi placă să lucrezi cu Cherry Magyar, şeful secţiei. E înţelegătoare. Şi ea e nouă în postul ei. Chiar eu am promovat-o, abia de două săptămâni.

Nu ne-am strâns mâinile. Niciun discurs de „bun venit la bord”. A dat din cap, mi-a spus că o să mi se dea un dulap pentru costum şi ochelari şi să mă întorc la 6 fix a doua zi după-amiază.

Afară era răcoare. Am mers o milă şi jumătate până la apartamentul meu de la etajul cinci, încercând să-mi analizez sentimentul de a începe o muncă mizerabilă într-o uzină pe care aş putea-o conduce şi-n somn.

Nu mă aşteptam să dorm prea mult în noaptea asta. Scurgerea direct în reţea îmi producea coşmaruri.

În timp ce spatele i se vindeca, Lore îşi petrecea zilele într-o ceaţă de droguri şi discuţii la ore ciudate din noapte şi zi. Spanner dispărea în unele seri şi nu mai revenea decât după-amiaza următoare. În dimineţile când era singură, Lore nu avea altceva de făcut decât să privească pe fereastră.

Desigur, copacul era întotdeauna acolo. Chiar când nu-l putea vedea, îl putea auzi. Frunzele atârnau acum ca moarte, iar paşii oamenilor foşneau prin cele deja căzute. Petrecea ore întregi privind drumul soarelui pe piatra în culori calde a clădirii de vizavi. Când se întremă suficient, începu să se aşeze sprijinită de fereastră. Când soarele lumina dintr-un anumit unghi, putea vedea locurile unde straturile de gresie fuseseră curăţate, cu aer comprimat, de funingine: acizi, emanaţiile a generaţii întregi de fabrici, focuri de cărbuni şi, mai târziu, motoare cu combustie internă. Gresia era dimineaţa de un galben ca untul, ajungând de nuanţa lămâii şi apoi a fildeşului pe măsură ce se lumina. Putea ghici forma clădirii în care locuia după umbra pe care o proiecta pe cea din faţă.

Asculta corul matinal al vrăbiilor şi strigătele de seară ale sturzilor când oamenii treceau într-un sens şi-n altul ca nişte valuri de alge. Îi plăcea să picotească în timp ce pe pervaz porumbeii uguiau şi-şi înfoiau aripile. Pervazul era alb de la excrementele lor. Se întreba ce găseau de mâncare în oraş. Odată, trezindu-se dintr-un somn greu de după-amiază, cu vise tehnicolor, găsi o veveriţă pe cablul de afară, privind-o. Îi putea vedea muşchii şi tendoanele pulpelor când se agăţa cu gheruţele de cablul gros. Avea ochii ca nişte sâmburi de măr, întunecaţi şi opaci. Apoi fugi, smucindu-şi coada.

Dar fereastra nu-i putea ocupa tot timpul, şi atunci Lore se întreba dacă bărbatul, răpitorul pe care-l ştia numai sub numele de Faţă de Peşte, murise cu adevărat, dacă poliţia încă o mai căuta. Poate că celălalt, Picioare de Crab, mărturisise totul, sau fusese prins. Poate că Tok îl denunţase deja pe Oster.

O dată încercă să acceseze netul, să caute ştirile, să vadă dacă fusese descoperit vreun cadavru, să vadă ce făcea poliţia pentru a o găsi, dar era blocată. Tastatura era moartă, iar comanda vocală avea drept unic rezultat un ecran plat, nemişcat. Nu-i spuse lui Spanner despre încercarea ei. Nu era pregătită. Nu încă. Începu să se întrebe dacă întregul episod nu fusese decât un coşmar provocat de droguri, vreo schemă a tatălui ei presupus iubitor.

Dar atunci Spanner se întorcea din scurtele ei călătorii cu o energie nebună şi cu un neastâmpăr care nu-i masca oboseala, iar Lore înţelegea că totul era mult prea real.

Lore n-o întreba niciodată pe Spanner unde a fost, dar se întreba ce făcea în orele acelea de era atât de frenetică. Afaceri, presupunea ea, deşi se întreba de ce Spanner se implica atât de mult în tranzacţionarea unei crime presupuse fără victime, de prioritate redusă. Câteodată treceau două sau trei ore până ce ochii de un albastru-închis ai lui Spanner să-şi potolească rostogolirea continuă prin cameră, poposind pe ferestre, uşi: verificând, verificând mereu, ca pentru a se reasigura, ieşirile.

După un timp, când Lore putu să se plimbe puţin prin apartament, Spanner o chemă în faţa ecranului.

– Stai jos, zise.

Lore se aşeză pe canapea.

– Eu sunt, spuse Spanner către terminal. (Ecranul se lumină într-un gri-deschis.) E codat vocal. Nici măcar nu afişează semnalul de aşteptare dacă nu-i spun eu. O să-l reglez să

accepte unele comenzi de la tine.

Lore se simţi studiată, dar refuză să-i dea lui Spanner vreun indiciu despre cum se simţea controlată astfel. Nu spuse nimic.

Spanner oftă.

– E doar o precauţie din partea mea. Vreau să înţelegi de ce fac asta. Nu vreau să-i chemi pe mami şi pe tati când anestezicele o să treacă şi o să înţelegi în ce rahat eşti. Nu-mi permit să ies în evidenţă, ca să nu mai vorbesc de concluziile greşite pe care le-ar putea trage autorităţile dacă te-ar găsi aici, rănită şi pe jumătate ameţită de droguri.

Lore îşi păstră expresia liniştită, dar îşi aminti un cort, droguri, pielea goală. Era vreo diferenţă?

– O să permit folosirea pasivă. Asta înseamnă că poţi asculta mesajele mele. Unele dintre ele. Poţi accesa ştirile. Dar nu poţi interacţiona: fără discuţii, fără mesaje trimise, fără cumpărături. O să-ţi aduc eu tot ceea ce ai nevoie. Cel puţin deocamdată.

– Nu sunt copil.

– Nu, acceptă Spanner. Dar aşa e bine să fie.

Prima dată când ecranul dădu un semnal în timp ce era singură, apăru faţa unui bărbat: păr negru ţepos, ochi albaştri, sprâncene subţiri, zâmbet de heruvim. „Ţii minte uliii peste care am dat luna trecută? Dacă te mai interesează, luăm legătura.”

Asta era. Chiar cu toate precauţiile lui Spanner, mesajul nu spunea prea mult. Dar Lore ştia despre ulii. Asta nu era crimă fără victime.

Când se întoarse, Spanner se duse direct la ecran, preluă mesajul, îi răspunse.

– Eu. Da, încă mă mai interesează. La locul obişnuit? Bine.

Lore aştepta o explicaţie.

– Billy, spuse Spanner. Afaceri.

– Credeam că afacerile tale sunt fără victime.

– Da.

– Unde sunt ulii, puii de găină au de suferit.

– Ştii mai multe decât credeam eu.

Lore dădu din cap şi aşteptă. Spanner oftă.

– Avem informaţia din agenda unui jucător care pare că spune adevărul: are un lanţ de margarete.

– Lanţ de margarete?

– Un circuit de fete tinere. Mai tinere decât puii de găină. Ăstuia şi prietenilor lui le plac mai mici de patru ani.

Lore simţi cum i se strepezeşte gura de dezgust.

– Şi pentru mine e prea mult. Aşa că Billy şi cu mine ne-am gândit să-i punem cep. Şantaj, simplifică ea. Un fel de justiţie primitivă, nu crezi? Cei care le fac rău altora trebuie să simtă cum e să fii lipsit de putere, iar noi facem bani. Totul foarte curat.

Lore se holbă la ea. Spanner se credea un fel de Robin Hood.

– Dar copiii tot o să sufere.

– De multe ori renunţă să-i mai molesteze, odată ce s-au ars.

– De multe ori nu înseamnă întotdeauna.

Spanner ridică din umeri.

– Nu-ţi pasă, nu-i aşa?

– E o afacere. Nu ne putem duce la poliţie, fiindcă vor vrea să ştie de unde avem informaţiile. În plus, ar putea deveni periculos dacă ne implicăm prea mult.

Lore şi-o aminti pe Spanner întorcându-se acasă cu obrajii înfierbântaţi, ochii arzători, fălcile strânse, cu dinţii încleştaţi, care nu puteau sau nu voiau să se relaxeze ore în şir. Şantaj.

– Şi pe cine mai şantajaţi?

– Pe toţi cei care merită.

Pe toţi cei care pot să plătească. Lore se gândi la ulii şi margarete.

– De ce nu trimiteţi un mesaj anonim poliţiei?

– Am făcut asta. Uneori. Când situaţia impune. Dar de obicei nu intră în acţiune fără o dovadă clară.

Lore observă că lipsa de acţiune a poliţiei îi convenea de minune lui Spanner. Dacă cei care conduceau lanţul n-ar fi făcut bani, n-ar fi putut plăti taxa care asigura tăcerea.

Lore visă în acea noapte că era legată la ochi, înfăşurată într-o folie de plasten şi băgată într-un mormânt. Pe buza mormântului, râzând şi azvârlind cu noroi, erau heruvimi numiţi Billy, iar Spanner ţinea ceva ce ea nu putea să vadă, zicând *Când o să creşteţi cu toţii;* Lore, care nu putea să închidă ochii pentru că era moartă, ştia că Spanner ţinea nişte cătuşe.

Se trezi gâfâind şi icnind, amintindu-şi cum plămânii i se luptau în plasten pentru aer – o ceaşcă, o linguriţă, un degetar. Era dimineaţă. Spanner plecase, dar ecranul lumina într-o explozie de culori şi un desen cu un iepure şi o bulă care spunea „Cheamă pe cine vrei. Se deschide la vocea ta.” Lore se holbă mult timp la ecran. Nu va chema poliţia. Se întrebă de unde ştia Spanner. Nu se simţea bine din cauza asta.

Spanner era încă plecată când, seara devreme, veni doctorul.

Declară că spatele lui Lore se vindeca bine şi-i lăsă o jumătate de rolă de plaskin pe care s-o folosească dacă făcea baie sau duş.

– În restul timpului, lasă rana să respire. Nu mai ai nevoie de calmante injectabile. Analgezicele sunt de ajuns. (Îi înmână un flacon cu capsule viu colorate.) Mai ai nevoie de ceva?

Părea grăbit, şi Lore se întrebă la ce schilodiţi sau disperaţi alerga.

– Te întrebi vreodată cum se aleg cu rănile pacienţii tăi?

Se gândi la un copil de trei ani şi la ce răni ar putea să-i provoace un adult în numele necesităţii.

El o privi cu ochi trişti.

– N-are rost. Eu doar fac tot ce pot ca să vindec ceea ce găsesc.

După ce doctorul plecă, se duse în baie să-şi privească spatele.

O durea când se răsucea, dar studie cât putea de bine cicatricea în oglinda pătată de muşte. Se întindea diagonal de la umărul drept până la coastele inferioare din partea stângă. Sus, avea aproape un inch grosime. Nu putea suporta să se uite la ea. Privi în schimb pe fereastră la curtea din spate. Arăta la fel de părăsită şi prizonieră cum se simţea şi ea: un petic de cincisprezece pe patruzeci de moloz şi buruieni şi ceva ce părea a fi deşeuri de metal, înconjurate de un zid de cărămidă înalt de şase picioare; sterp şi nefolositor, şi sfârşit. Deasupra zidurilor erau cioburi de sticlă înfipte în ciment.

Uşa se deschise cu zgomot. Lore îmbrăcă halatul lui Spanner, înnodă cordonul lucios de mătase şi intră în living. Spanner ţăcănea comutatoarele, mormăind. Se uită la Lore şi zâmbi.

– Am ceva pentru tine. E gata într-o clipă.

Apăsă pe câteva butoane, citi cifrele luminoase care apărură pe ecran, apoi, satisfăcută de ceea ce făcea maşinăria, scoase ceva mic dintr-un pachet.

– Uite.

Întinse mâna. În palma ei era un bumb metalic negru, rotund. Un PIDA.

– E pentru tine. Numai temporar, bineînţeles.

Lore strânse mai bine halatul cu mâna dreaptă şi privi bumbul negru-lucios. Noua ei identitate. Nu era sigură că o voia.

– De unde-l ai?

– O prietenă a mea lucrează la morgă. Odată făcută identificarea oficială şi îmbălsămarea, cadavrelor nu le prea pasă

de PIDA. Nu-ţi face griji. Ruth e o maniacă a igienei. Probabil e mai curat decât eşti tu, şi oricum ăsta nu va ajunge sub piele. Ei bine? Nu sta acolo, dă-mi mâna să ţi-l pun.

Lore întinse mâna stângă.

– Ţine-o nemişcată.

– Lasă-mă să stau jos.

Trebui să dea drumul halatului ca să ţină PIDA fixat deasupra cicatricei, care devenise roz. Spanner tăie cu foarfeca un plasture de plaskin.

– Nu e atât de frumos ca spray-ul medical, dar are un avantaj.

Scoase ambalajul şi aşeză plasturele cu grijă peste PIDA.

– Spune că numele tău este Kim Yeau. Am adăugat şi iniţiala L, dar numai iniţiala. Cu cât mai puţin, cu atât mai bine. O să schimbi mai multe PIDA, dar pe măsură ce începi să cunoşti lume va trebui să ai un nume stabil, după care să te poată striga. Ai patruzeci şi trei de credite. Ai optsprezece ani.

Se uită la Lore.

– E adevărat, nu-i aşa?

Spanner ştia al naibii de bine câţi ani avea; ăsta era modul ei de a-i reaminti lui Lore cât de multe ştia şi că informaţia înseamnă putere. Lore nu spuse nimic, dar muşchii braţului i se încordară.

– Stai nemişcată.

Lore privi pe deasupra mâinii la creştetul lui Spanner. Pielea îi era albă, neatinsă de soare. Lore se întrebă de când ducea acea existenţă nocturnă, de când jefuia cadavre, şantaja şi fura. Ce devenea o persoană care făcea asta? Şi totuşi Spanner nu părea s-o ducă rău. O interesa doar să-şi poarte sieşi de grijă. Poate pentru că nu existase niciodată altcineva care s-o facă.

– Trebuie să ai grijă cum îl foloseşti. E doar o treabă superficială.

– O să-ţi ajute să urci şi să cobori de pe trotuarele rulante, să plăteşti la băcănie sau să descarci ştirile de la un difuzor, dar cam atât. Evită poliţia. Nu încerca să obţii vreun permis sau altceva.

Spanner apăsă pielea din jurul PIDA şi o netezi.

– Asta e. Ar trebui să ţină câteva săptămâni. Plaskinul o să se adapteze la culoarea naturală a pielii tale cam într-o oră.

Ridică braţul lui Lore în lumină, admirându-şi opera. Lore simţea respiraţia lui Spanner pe piele, halatul deschis dezgolindu-i sânii.

– Frumos, spuse Spanner.

Lore se privi în oglinda din baie. Părul îi era acum în întregime cenuşiu şi-i crescuse peste urechi.

– Ştii să tunzi? strigă, dar Spanner lucra şi nu auzi.

Deschise dulăpiorul de medicamente, căutând o foarfecă. Pe raftul de sus era un tub cu vopsea de păr. Castaniu. Îl lovi cu palma, gânditoare. Cu cât mai repede va schimba felul în care arăta, cu atât mai curând va putea ieşi din acest apartament, se va simţi mai puţin... dependentă. Castaniul era un bun început.

– Pot să folosesc asta?

– Hm?

Intră în living.

– Vopseaua asta. Pot s-o folosesc?

Spanner nu-şi ridică privirea de pe ecran.

– Dacă vrei.

– Nu mi te pot imagina cu părul castaniu.

– Nu e a mea.

Vopseaua din jurul capacului tubului nu era uscată. Fusese folosită destul de recent. Lore se holbă la ea un timp.

În baie, citi instrucţiunile. *Umeziţi părul. Aplicaţi din belşug cu un pieptene. Ştergeţi orice surplus de pe piele. Lăsaţi zece minute.* Părea destul de simplu, totuşi nu atât de simplu cum fusese ea obişnuită, când tot ce trebuia să facă era să dea drumul la cadă, s-o umple cu nanomecşi şi să se scufunde pentru treizeci de secunde. Cu vopsea nano şi emulsii antinano se putea alterna culoarea părului de pe corp, la alegere, iar rezultatul era clar, curat şi durabil. Dar vopselele nano erau pentru cei bogaţi.

Vopseaua asta era o pastă lipicioasă. Nu era maro, cum se aşteptase, ci de un curios galben-verzui. Mirosea ca frunzele putrede şi avea consistenţa noroiului. Îşi masă scalpul, fără să uite să-şi facă sprâncenele şi genele.

Când se clăti şi se uscă, oglinda îi arătă un castaniu-închis. I se potrivea cu ochii, cu gura. Îi plăcea. Se răsuci în toate felurile, lăsând lumina nordică revărsată în baie şi reflectată de faianţă să i se joace în păr. Arăta atât de bine pentru că era probabil foarte aproape de culoarea ei naturală. Zâmbi propriei ei imagini: să se deghizeze făcându-şi părul natural era oarecum ironic.

Intră în living.

– Ce zici?

Spanner se întoarse după un moment. Nu zise nimic.

– Ce e?

– Nu sunt sigură că maro e culoarea potrivită.

Lore se înroşi.

– Nu înţeleg.

– Vino cu mine în baie.

Spanner o aşeză pe Lore în faţa oglinzii, cu mâinile pe umerii ei. Lui Lore nu-i plăcu posesivitatea acestor mâini, dar era baia lui Spanner, oglinda lui Spanner.

– Acum uită-te la tine, uită-te foarte atent. Apoi uită-te la mine.

Lore se studie. Păr castaniu, sprâncene castanii drepte, ochi cenuşii limpezi, pielea puţin mai palidă ca de obicei, dar încă sănătoasă şi cu porii mici. Mai slabă decât altădată. Dinţi egali. Se gândi că arăta remarcabil de bine, luând în considerare prin ce trecuse.

– Cred că arăt bine.

– Acum uită-te la mine.

Pielea lui Spanner avea porii măriţi pe nas şi pometi. Avea o cicatrice mică lângă gură. Dinţii îi erau inegali, gâtul subţire. Tenul avea o nuanţă cenuşie, ca o carne păstrată prea mult. Lore se gândi că arăta mult mai bine decât Spanner.

Spanner o aprobă.

– Exact. Vezi diferenţa? Eşti al naibii de… strălucitoare. Ca un cal de curse. Uită-te ce ochi ai, ce dinţi. Perfecţi. Şi pielea: niciun coş şi nicio cicatrice. Totul e simetric. Plesneşti de sănătate. Ieşi aşa în cartierul ăsta, chiar şi în zdrenţe, şi o să luminezi ca un far.

Lore se privi din nou. Era adevărat. Optsprezece ani de neîntreruptă îngrijire a sănătăţii şi mâncare hrănitoare, adăugaţi la trei generaţii de bună creştere, îi dăduseră strălucirea imposibil de confundat a bogaţilor ereditari. Deveni brusc conştientă de răceala faianţei de sub picioare, de crăpăturile pe care le simţea sub degete. Încă nu era iarnă. Se întrebă cum era să-ţi fie frig fără să vrei. Îşi atinse sprâncenele, nasul.

– Presupun că se poate aranja.

Spanner băgă mâna în buzunar şi scoase un briceag scurt. Lore se dădu înapoi la scăpărarea lamei, amintindu-şi sângele, folia de plasten. Spanner râse, destul de încet, dar Lore percepu cruzimea din râsul ei. Spanner ştia că Lore rămăsese marcată, şi se bucura.

– E pentru sprâncene. Taie-le puţin, fă-le inegale. (Lore apucă lama lucioasă, fără să-şi ia ochii de la Spanner.) O să-ţi aduc altă vopsea, asta nu ţi se prea potriveşte… (Spanner se întoarse cu

vopsea roşcată şi nişte peroxid.) Şi asta – îi dădu un tub cu cremă de epilat. Scapă de restul părului de pe corp, dacă nu vrei să-l vopseşti fir cu fir.

Sub duş, părul şi crema căzură în cocoloaşe gelatinoase, lăsând-o pe Lore la fel de netedă şi despuiată ca un bebeluş. Goală într-un fel nou.

Spanner şterse oglinda de condens şi Lore, cu apa încă scurgându-se pe ea, îşi privi noua imagine. Părul roşu îi făcea faţa palidă, înfrigurată şi flămândă, ca de vulpe. Spanner stătea în spatele ei şi-i ciufulea părul.

– Roşu a fost alegerea cea bună, şopti şi o sărută pe Lore pe umărul stâng. (Mâna ei coborî pe coastele lui Lore, peste şolduri, apoi în sus pe pântece.) Atât de fin. (O sărută pe ceafă.) Ridică braţele.

Spanner îşi plimbă palmele peste subsuorile lipsite de păr, pe pieptul lipsit de păr. Lore simţea sfârcurile lui Spanner rotunjindu-se sub cămaşa lipită de umerii ei. Condensul şiroia pe oglindă. Lore privea mâna lui Spanner coborând şi apucându-i vulva goală. Închise ochii, ascultându-i respiraţia răguşită în urechea ei.

Sunt fără păr, ca un nou-născut.

Nu conta că Spanner poate o văzuse neajutorată şi goală la ştiri, pentru că aceea nu era adevărata Lore. Era cineva diferit, creaţia cuiva. O imagine. Una în spatele căreia se putea ascunde. Una care o făcea să fie în siguranţă. Aşa cum crezuse că era şi cu tatăl ei, Oster. Dar de data asta era conştientă.

Redeschise ochii şi privi.

Cherry Magyar s-a dovedit a fi tânără, în jur de douăzeci şi trei de ani, cu părul sârmos ca al unui lup şi ochi căprui-închis puţin oblici. Costumul ei era de culoare verde-închis. Pantalonii, strânşi cu curele şi închizători velcro peste şolduri şi talie, erau negri. Brâul pentru stomac şi spate, lat de şase inci, era roşu-deschis.

– Ne lipsesc trei oameni, aşa că sper să înveţi repede.

Vocea ei era vulgară şi puternică.

– Da.

– Ei bine, o să vedem.

Trebuia să lucrez fără strâmbături în mirosul de jos: scurgeri brute, hidrocarburi volatile şi un iz iritant pe care nu-l puteam denumi. Dacă existau ventilatoare, nu funcţionau. Asta nu mă

surprindea. Spaţiul era mare, cel puţin cât un bloc şi înalt de cel puţin şaizeci de picioare. Nici măcar nu puteam vedea peretele opus. Dar peretele din apropierea mea strălucea de echipament de protecţie: galbenul viu al duşurilor de urgenţă, tuburi pentru respirat şi băi de ochi la fiecare treizeci de iarzi; cutii de metal în culoarea roşu a maşinilor de pompieri, dar care erau în realitate lăzi cu pături folosite în caz de incendiu; staţii de prim ajutor în pătrate verde cu alb; măşti respiratorii bleumarin-închis…

– O să te pun la analiza combinată COT/azot şi la întreţinerea primară. Ambele sunt posturi cu normă întreagă, dar nu avem destui oameni. Am făcut eu însămi analiza COT în ultimele două săptămâni. Hepple spune că ai experienţă. Am nevoie de cineva care să ştie ce face. Ai mai făcut analize COT până acum?

Sal Bird nu făcuse, dar mă îndoiam că Magyar avusese timpul sau curiozitatea să-i verifice dosarul.

– Da.

Ne-am plimbat câteva minute de-a lungul parapetului de ciment din faţa cuvelor enorme aliniate paralel, numerotate de la stânga la dreapta, de la unu la optzeci. Dacă trebuia să lucrez aici şi să supervizez întreţinerea uneia sau a mai multor cuve, m-aş fi descurcat doar plimbându-mă într-un sens şi-ntr-altul. Deschise uşa grea, antifonată, a unui bunker de beton şi mă împinse în faţă.

Înăuntru era un spaţiu vast, alb, dungat cu ţevi argintii. Patru milioane şi jumătate de galoane pe zi treceau prin acele ţevi şi făceau un zgomot ca un răget asurzitor. Magyar se aplecă spre urechea mea şi strigă:

– Ţi se pare tare?

Am aprobat din cap. A rânjit şi mi-a făcut semn s-o urmez. Trecurăm printr-o uşă îngustă în ceea ce părea o cameră goală. Apăsă un buton de pe un panou de plastic şi o porţiune de zece pe zece a podelei alunecă în lături. Răgetul deveni un abis de zgomot subteran, bătrân şi urât, suficient de puternic ca să-şi croiască drum prin crusta terestră. Mi-am lipit palmele de urechi, dar zgomotul era viu, izbind în coastele mele, făcând să-mi vibreze craniul. Stăteam pe marginea unui puţ în care năvălea apa, învolburându-se şi fierbând. Era ca şi cum am fi stat la marginea creaţiei. Magyar râdea. Şi eu. Un astfel de zgomot îţi făcea oasele efervescente.

Magyar apăsă din nou butonul şi podeaua alunecă la loc. Urechile îmi răsunau în liniştea relativă.

– Singurul motiv pentru care îmi place să am ucenici e că-mi dau o scuză să deschid chestia asta.

Am trecut printr-o altă uşă, care de data asta s-a închis în urma noastră întrerupând complet zgomotul.

Era o încăpere mică, cu standuri de citire digitală a datelor şi cu acelaşi cep şi acelaşi dispozitiv de reducere a presiunii pe care le văzusem la testarea fluxului de intrare. Magyar deveni brusc eficientă.

– Echipamentul are doi ani. Sondele de aici sunt pentru TEE şi PEE. Asta e pentru azot. Fii cu ochii pe ea. Primim o cantitate mare de HNO_3 – adică acid azotic –, dar bacteriile o descompun în nitraţi şi nitriţi. Trebuie să urmăreşti nivelurile acestora, dar diferenţa e importantă. Bacteriile folosesc nitraţii ca agent oxidant, transformându-i în nitriţi, apoi în azot gazos. Dacă nivelul e prea ridicat, bacteriile mor şi obţinem nitraţi şi nitriţi în loc de azot. Iar dacă scăpăm de întreaga cantitate, atunci lintiţa nu mai are cu ce să se hrănească.

– Ce bacterii folosiţi?

– Seria OT-1000.

Am aprobat. Seria van de Oest OT-1000 era verificată. Linia A, în principal *Pseudomonas paudimobilis,* pentru BTEX şi alcalii cu greutate moleculară mare; tulpina B pentru hidrocarburile clorinate; şi probabil deja tulpina C, care fusese nouă când… înainte de… Am încetat să mă mai gândesc la asta şi am privit la sonda pentru clorura de vinil, un cancerigen periculos. Asta era steguleţul roşu în ceea ce mă privea. Nivelul acesteia îi spunea unui observator multe despre sănătatea şi raportul dintre bacteriile aerobe şi anaerobe, metanotropice şi heterotropice.

Magyar continua să vorbească.

– Uite metanul. Alte substanţe volatile, ca toluenul şi xilenul. Consumul biologic de oxigen, dar nu-ţi face griji, asta nu e problema ta. Deşi dacă creşte mult peste limitele indicate – arătă o placă de metal fixată deasupra staţiei, inscripţionată cu domeniile de siguranţă pentru diverse chimicale – spune-mi mie. Codul meu e tot aici sus. La începutul şi la sfârşitul fiecărui schimb vreau un raport scris. Agendele sunt aici.

Luă una de pe raft şi mi-o înmână.

– Suficient de clar?

Părea puţin confuză, amestecând mai multe procese, dar am aprobat.

– Cred că da.

– Bine. Sondele sunt departe de punctele cu vapori, dar sunt adesea inundate în cazul unul flux mare. Iar cifrele astea două, verzi, sunt citirile de la vâscozimetrul on-line. Cea de deasupra este NTU. Şi nu în ultimul rând – făcurăm trei paşi până la o sondă în roşu – temperatura apei. (Magyar se opri.) Cât e?

– Douăzeci şi şapte virgulă trei grade. Celsius.

– Aşa trebuie să fie întotdeauna. Întotdeauna. Nu douăzeci şi şapte virgulă şase sau douăzeci şi şapte virgulă unu. Douăzeci şi şapte virgulă trei. De atât au nevoie bacteriile.

Într-un proces de denitrificare-nitrificare, bacteriile facultativ heterotrofe se simt bine de obicei oriunde între douăzeci şi cinci şi treizeci de grade, dar am aprobat-o.

– Care sunt procedurile în caz de urgenţă?

– Erau pe discul de orientare.

– N-am văzut niciun disc de orientare.

Magyar înjură.

– Hepple a zis… Nu contează. O să văd ce pot face. Între timp, dacă intervine ceva care pare anormal, cheamă-mă. Imediat. Dacă CG-ul devine roz, te duci la unul dintre butoanele astea roşii – îmi arătă un fel de ciuperci de plastic roşu care răsăreau la fiecare cinci metri din pereţi, tavan şi podea –, îl răsuceşti la trei sute şaizeci de grade, îl împingi până la capăt şi ieşi cât poţi de repede. Dar să fii foarte sigură că CG-ul e cu adevărat roz. Butoanele închid tot sistemul. Asta costă suficient cât să poţi fi concediată imediat la prima greşeală. E clar?

Am aprobat.

– Bine. Atunci, să trecem mai departe.

Ne-am întors la cuve.

– Conform schemei originale, trebuia să fie un muncitor la fiecare două cuve, dar lucrează la trei, iar unii trebuie să manevreze câte patru.

Scoase o agendă de la brâu, derulă o listă, o puse la loc.

– O să-ţi dau două, numerele patruzeci şi unu şi patruzeci şi doi, în timp ce faci analiza COT.

Am deschis gura, m-am răzgândit şi am închis-o la loc. Ea ridică o sprânceană.

– Vrei să spui ceva, Bird?

– Analizele de azot şi COT sunt importante în această etapă? (Ştiam al naibii de bine că erau. Magyar aprobă.) Nu ştiu dacă e posibil să fii cu ochii pe sonde în timp ce întreţii două cuve.

– Atunci, va trebui să te străduieşti mai mult. Alte întrebări?

E cineva aici care ştie ce face?

– Şi măştile?

– Mai vezi pe cineva purtând mască?

– Nu...

– Măştile sunt disponibile la cerere. Dar te-ar încetini, şi dacă nu ţii pasul o să fii concediată.

Vocea lui Magyar părea aproape amabilă, dar ochii îi erau inexpresivi şi duri.

– O să te obişnuieşti curând cu mirosul. În plus, managerilor nu le place agitaţia în legătură cu aşa-zisele măsuri de siguranţă.

– Înţeleg.

Regulamentul pentru Sănătate şi Siguranţă impunea purtarea dispozitivelor de protecţie respiratorie în prezenţa compuşilor alifatici gen 1,1,2-tricloretan şi aromatice ca 1,4-diclorbenzen, dar nu intenţionam să comentez asta aici şi să-mi pierd slujba chiar din prima zi fiind suspectată că aş fi agitator sindical. Dacă pierdeam această slujbă, identitatea mea de Sal Bird ar fi fost inutilă. Ruth nu m-ar mai fi ajutat din nou, şi nu voiam să fiu nevoită s-o rog pe Spanner. N-am spus nimic.

Magyar dădu din cap şi mă părăsi.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut manualul cu schema uzinei. Era înghesuit în spatele agendelor la staţia sondelor. În prima pauză m-am uitat peste el.

Uzina era bine proiectată: sisteme bune de monitorizare şi de blocare. În eventualitatea unei revărsări masive, toate conductele s-ar închide, alarmele din toată uzina ar începe să sune şi s-ar transmite alerta la toate echipele de intervenţie în caz de urgenţă din ţinut. Un sistem expert ar decide apoi cât de departe s-a întins poluarea, iar conţinutul conductelor şi al rezervoarelor ar fi pompat în rezervoare de rezervă masive. Am verificat capacitatea. Şase sute de mii de galoane. Adecvată. Mai mult, pentru siguranţă, întregul sistem putea fi supracondus şi închis manual. Exista proiectul unei echipe de intervenţie rapidă. L-am examinat cu interes. Aparent, toţi trebuia să ştim de el, şi cum să ajungem la aparatele personale de respirat şi la alte echipamente de protecţie.

Am căutat cu multă atenţie echipamentul, fără să pară că mă bag în spaţiul de muncă al altora, dar în cele din urmă l-am găsit. Erau numai patru seturi de aparate de respirat – când trebuia să fie mai mult de două duzini – şi doar două costume etanşe. O grămadă de aparate de respiraţie în caz de evacuare de urgenţă

erau înghesuite împreună. Nu eram surprinsă. Nimeni nu se aştepta să fie folosite bărci de salvare.

Schema senzorilor şi a punctelor de control chimic părea bună, dar programul de întreţinere spunea altă poveste: apă era destulă, desigur, pentru sistemul de stropit, şi destule extinctoare cu spumă, dar cineva decisese că nu merita să se înlocuiască canistrele cu spumă rezistentă la alcool. Mirosea a Hepple: spuma rezistentă la alcool era perisabilă, şi scumpă pe deasupra. Revărsările de cetone erau rare. Probabil părea un risc rezonabil.

Epuratoare de aer, valve multiple pentru separarea vaporilor şi a lichidelor mai grele decât aerul şi apa; proceduri în caz de accidente... Toate erau aici. Mă întrebam cât de familiarizată era Magyar cu toate astea. Speram să nu fie nevoie să aflu vreodată.

Patru

Lore are şapte ani. Tatăl ei, Oster, îi perie părul. E toiul verii. Afară, clădirile sunt aurite de soarele care apune, dar în dormitorul lui Lore mobila veche de lemn se scaldă în lumina care reuşeşte să pătrundă prin ferestrele minuscule tăiate în zidurile groase din secolul al XV-lea. Oster aproape a terminat cu părul ei, dar Lore vrea să stea mai mult cu ea în loc să alerge să stea de vorbă cu Tok despre picturile lui stupide sau să se joace cu părul Stellei, pe care abia a început să-l vopsească în galben. Lore se gândeşte la părul galben al Stellei. Părul lui Lore – şi al lui Oster, şi al Katerinei, şi al lui Tok, şi al lui Willem, şi al Gretei – e cenuşiu, ca şi ochii lui Lore. Cenuşiu peste tot.

– De ce părul nostru e cenuşiu?

Oster pune peria jos, trage cuvertura şi-i face semn să se urce în pat.

– N-o să mă laşi să plec până nu-ţi explic totul, nu-i aşa?

– Nu, spune ea serios.

– Cu mult timp în urmă, într-o clipă de ostentaţie – Lore se încruntă la cuvântul *ostentaţie* dar nu-l întrerupse – celulele producătoare de culori ale bunicii tale n-au mai funcţionat. Era bogată…

– Bogată ca noi?

– Nu, dar destul de bogată ca să fie proastă. Oricum, era atât de bogată, încât nu ştia pe ce să-şi cheltuiască banii. Doctorii tocmai descoperiseră că persoanele cu păr lipsit de pigment – albite de vârstă sau albinoase – fac cancer la pielea capului. Asta pentru că, fără pigment, părul funcţionează ca un cablu optic, conduce ultravioletele din lumina soarelui direct la foliculi, bombardându-i cu radiaţii mutagene. (Ea se încruntă, el oftează şi încearcă din nou.) Aşa cum firul de telefon îţi aduce vocea şi faţa mamei când e plecată.

Katerine nu sună niciodată când pleacă să lucreze în locuri ciudate, dar Lore nu spune nimic. L-ar supăra pe Oster.

– Deci, când oamenii îmbătrânesc şi le albeşte părul, fac cancer?

– Nu. Îşi vopsesc părul în negru sau castaniu sau roşu-închis sau altfel, sau poartă pălărie.

– De asta îşi vopseşte Stella părul? Ca să oprească cancerul?

– Nu. Stel îşi schimbă culoarea pentru că aşa vrea ea. Aşa cum şi mama îşi schimbă culoarea lentilelor de contact.

Îi zâmbeşte şi-i ciufuleşte părul, pe care tocmai i-l periase. Lore îl netezeşte la loc.

– Ea nu are nevoie, nimeni din familia noastră nu are, fiindcă bunica van de Oest a fost atât de bogată, încât a putut face un tratament genetic – ştii ce înseamnă tratament genetic?

Lore dă din cap, chiar dacă nu ştie. Îşi încrucişează şi-şi desface picioarele, ceea ce înseamnă că e agitată.

– A făcut un tratament genetic împotriva cancerului. E foarte, foarte scump, şi durează mult, şi doare.

– Atunci, de ce l-a făcut?

– Pentru că era proastă şi prea bogată. Ea…

– Asta înseamnă că noi suntem prea bogaţi?

El o priveşte lung, cu ochii săi albaştri şi liniştiţi.

– Cred că da.

Nu mai spune nimic, şi Lore trebuie să-l grăbească.

– Deci bunica a plătit mult pentru chestia aia cu cancerul…

– Da. Şi a plătit încă şi mai mult pentru a i se fixa genele astfel ca toţi copiii ei să aibă păr cenuşiu şi protecţie împotriva cancerului. Modul ei de a spune lumii: priviţi, sunt atât de bogată, încât îmi permit să fac un tratament scump anticancer şi nu-mi pasă că am părul cenuşiu. Şi, ca multe alte lucruri prosteşti şi inutile, a devenit o modă. De asta şi mama ta are părul cenuşiu.

Lore se ridică în pat ca să se poată vedea în oglinda mesei de toaletă. Îşi răsuceşte capul în toate părţile, îşi atinge părul cenuşiu.

– Se poate întoarce gena?

– Da, dar pentru tine n-ar fi nicio diferenţă. Doar pentru copiii tăi.

Ridică cuvertura, aşteptând-o să se bage la loc înăuntru.

– Tu de ce n-ai întors-o?

– Eu am făcut-o, dar nu şi mama ta. Ea a vrut să aibă toate semnele vizibile ale puterii şi bogăţiei. După cum îmi spunea pe atunci, poţi oricând să-ţi vopseşti părul. Acum întinde-te.

Lore se întinde.

– Cum ar trebui să-l vopsesc?

– În ce culoare vrei tu.

Se duce la fereastră şi trage draperiile. Lore se încruntă în spatele lui.

– Dar cum o să ştiu care e culoarea potrivită?

Potrivită, nepotrivită; da, nu. E obişnuită cu alb şi negru, dar la şapte ani Lore devine conştientă că poate face ceea ce vrea. Când va fi destul de mare va putea avea păr roşu sau sprâncene aurii sau gene lungi, întunecate, ca nişte picioare de păianjen. Şi nimeni nu-i va spune că greşeşte, pentru că nimeni nu va şti asta. Va putea deveni oricine va dori. Dar cum va şti că e încă ea însăşi?

Rămâne trează mult timp, gândindu-se la asta. Cum ştie Stel cine e dacă de fiecare dată când stă în faţa unei oglinzi arată altfel? Înainte de a adormi, Lore hotărăşte că nu-şi va vopsi niciodată părul.

Cinci

Am bătut la uşă, două lovituri scurte şi două lungi, după cum conveniserăm. Spanner deschise uşa. Avea privirea cleioasă şi vagă.

– Am stabilit să vin aici. Ieri. La bar.

– Aşa e.

Mă lăsă să intru.

Am remarcat imediat schimbările. Nu numai faptul că altcineva trăise acolo un timp – diferitele mirosuri de săpun şi şampon rămase în baie, condimentele exotice pe jumătate consumate de pe raftul de deasupra cuptorului cu microunde –, ci şi celelalte lucruri. Noi nu ţinusem niciodată o ordine scrupuloasă, dar locul părea viu şi îngrijit. Acum petele uzate de pe covor erau întunecate de murdărie şi câteva plante se ofiliseră. Capacele de plastic ale ledurilor erau mate şi reci, iar echipamentul de pe masa de lucru era acoperit de praf. Nu voiam să mă întreb din ce trăise în ultimele luni.

Nu m-am putut abţine să nu arunc din nou o privire mesei de lucru. Ea observă, desigur, şi râse, cu râsul pe care-l auzisem prima dată cu câteva luni înainte de a pleca, râsul cel urât.

– Nu-ţi face griji. Nu mi-am pierdut îndemânarea.

Îşi trecu degetele prin păr, şi familiaritatea gestului, aici, în acest apartament, aproape îmi dădu ameţeli.

– Să văd PIDA.

I-am dat pliculeţul.

– E steril.

Spanner îl duse la masă. Scoase husele, smuci câteva comutatoare, apoi îşi puse o pereche de mănuşi albe de bumbac, luă PIDA din plic şi-l introduse în reader. Scană informaţiile, care apărură pe ecran.

– Cât de multe detalii vrei?

– Deocamdată nu prea multe. Pentru început, schimbă amprenta TD şi descrierea fizică. Şi, bineînţeles, adaugă al doilea nume.

Aprobă.

– Cu cât mai puţin, cu atât mai bine.

Părea că această propoziţie simplă răsunase în apartament aproape trei ani, că abia ieşisem şi mă întorsesem ca s-o aud din

nou. Cu cât mai puţin, cu atât mai bine. Măcar de-ar fi respectat această axiomă. Am vrut să înşfac PIDA, să părăsesc apartamentul şi să nu mă mai întorc niciodată, dar nu cunoşteam pe nimeni altcineva care putea să facă asta pentru mine. Cel puţin, nu pe cineva atât de bun cum era Spanner. Cum fusese Spanner.

– Am amprentele gata.

– Atunci, să le luăm. Le-ai folosit ca să-ţi deschizi vreun cont?

– Încă nu.

– Bine. Îţi aminteşti câte ceva, în ciuda repulsiei.

Am oftat şi am scos o listă din buzunar.

– Astea sunt lucrurile pe care le vreau. Deocamdată sunt suficiente educaţia şi slujbele pe care le-a avut – doar dacă nu e cineva care vrea să-i plătească vreun cec gras.

Spanner îmi făcu doar un semn din cap să pun lista pe masă, lângă ecran.

– Vrei să faci nişte cafea?

M-am dus în bucătărie, am pus de cafea şi am deschis dulăpiorul de sub chiuvetă. Stropitoarea era încă acolo. Majoritatea plantelor din apartament nu mai puteau fi readuse la viaţă. Le-am udat oricum. M-am oprit îndelung în faţa unuia dintre ghivece. Când îi cumpărasem filodendronul abia avea patru picioare înălţime. Când am plecat avea aproape şase, şi frunzele mari şi strălucitoare ca nişte platouri emailate. Iar acum filodendronul murea, marginile frunzelor erau galbene şi scorojite, rădăcinile aeriene atârnau ca nişte piei de şarpe năpârlite.

– Pune-o pe masă, mi-a spus când am adus cafeaua. Aproape am terminat aici.

M-am aşezat, iar după un minut a venit şi ea lângă mine. Era ciudat să împărţim aceeaşi canapea.

– Deci. Plata.

– Da, am spus; şi am aşteptat.

– Escrocheria de care erai atât de dornică acum câteva luni. Anunţurile umanitare de pe net. Crezi că mai e posibil?

– Pot să fac filmul, şi asta va aduce bani. Tu poţi să faci restul?

Intenţionat nu m-am uitat la praful de pe masă.

– Nicio problemă. (Făcu un gest de lehamite.) Partea grea vor fi costurile de pornire.

– Nu mi-a mai rămas nimic. Deci să nu mai vorbim despre

asta.

M-am întrebat în treacăt cum o fi să primeşti salariu. Mai erau încă trei săptămâni de aşteptat.

– Atunci, pun eu banii, cu condiţia să fie scăzuţi din profit înainte de a-l împărţi.

– Jumate-jumate?

Râse.

– Îmi eşti deja datoare, îţi aminteşti? Şaptezeci-treizeci.

– Şaizeci-patruzeci.

Nu-mi păsa de bani. Nu voiam decât un PIDA. Mă târguiam deoarece altfel Spanner m-ar fi considerat slabă. Mă întrebam cât de periculoşi erau creditorii ei şi cât de mult le datora.

– Atunci, fie şaizeci-patruzeci.

Nu se obosi să întindă mâna. Nu eram sigură că i-aş fi strâns-o dacă ar fi făcut-o.

– Cât durează?

– Trebuie să-mi dau seama ce echipament ne trebuie. Apoi va trebui să-l găsesc. Hyn şi Zimmer ar trebui să mă poată ajuta.

M-am ridicat. N-avea rost să vorbim mai mult înainte de a găsi acel echipament.

– Ştiu drumul.

M-am întors în apartamentul meu, gândindu-mă la Spanner şi la plantele ei muribunde.

Copacii nu sunt atât de delicaţi. Poţi să-i faci tot felul de lucruri unui copac adult – să-l stropeşti cu acid şi să-l infestezi cu paraziţi, să-i sapi iniţiale în lemn şi să-i smulgi ramuri din trunchi –, şi va supravieţui. Nu prezenţa, ci absenţa ucide un copac. Ia-i strălucirea soarelui şi el se va întinde zadarnic în sus, bâjbâind, crescând palid, incredibil de fusiform, şi va muri. Ia-i apa şi frunzele i se vor zbârci, vor deveni transparente şi vor cădea.

Am înclinat stropitoarea în ghiveciul ficusului meu, privind cum pământul maroniu granulat se închidea la culoare şi se înmuia pe măsură ce absorbea apa. I-am stropit frunzele, întrebându-mă când anume verdele proaspăt al frunzelor crescute vara, vara când o părăsisem pe Spanner, se amestecase cu verdele mai închis şi mai experimentat al celorlalte. Şi atunci am început să plâng.

Încă mai plângeam când m-am dus la baie. Era mică, vopsită în crem şi în culoarea piersicii, şi totul în ea era curat, dar îmi reamintea cumva de baia pe care o împărţisem cu Spanner. Chiar şi oglinda, care era nouă şi pătrată.

Am deschis apa rece şi mi-am stropit faţa. Destul, mi-am spus cu severitate. Dar cum putea fi *destul* când chiar şi apa rece, curată, scurgându-se în chiuvetă îmi amintea de prima dată când intrasem în baia lui Spanner? Cum putea fi *destul* când, privindu-mă în oglindă, în părul care-mi încadra faţa era roşul ca de vulpe pe care-l alesese Spanner?

Mi-am privit părul mai îndeaproape şi am oftat. Iar începeau să se vadă rădăcinile cenuşii. Asta trebuia reparat înainte de a mă duce la noua mea slujbă.

Nu mi-a plăcut niciodată roşul. O să-mi cumpăr nişte vopsea castanie şi o să-mi las sprâncenele să crească la loc. Simetric.

Spatele lui Lore se vindecase, iar părul ei avea altă culoare. Era cât se poate de deghizată. Devenise agitată. Stătuse în apartament câteva săptămâni, şi înainte de asta în cortul răpitorilor. Acum îi era frică să iasă afară. Stătea lângă fereastra din living şi privea cum cerul căpăta un cenuşiu de noiembrie, şi se cutremura. Era atât de mare, atât de deschis. Încerca să se imagineze afară, sub biciuirea norilor, printre oamenii care păreau toţi să se grăbească spre destinaţii pe care ea nu putea decât să le bănuiască. Dar ea nu avea încotro să se îndrepte. Şi n-ar fi avut nici agendă, nici identitate reală, pe nimeni la care să apeleze dacă ar fi avut necazuri. Iar oamenii ar fi putut s-o recunoască, să se holbeze la ea şi s-o arate cu degetul...

Se duse în bucătărie să facă o cafea, încercând să-şi distragă atenţia. Buruienile din grădina din spate începuseră să se îngălbenească. Le fixă cu privirea în timp ce cafeaua dădea în clocot. Buruienile, ca şi cei din lumea interlopă, mureau întotdeauna ultimele. Începeau prin a fi mici, dar după un an sau doi se întăreau, făceau rădăcini puternice.

Încercând să nu se gândească la ceea ce făcea – altfel ar fi intrat în panică –, Lore se duse în micul hol şi îmbrăcă una dintre jachetele lui Spanner. Nu se opri să tragă fermoarul. Îi trebui un moment de gândire înainte de a-şi aminti codul uşii, pe care Spanner i-l dăduse cu trei săptămâni în urmă; apoi deschise uşa şi ieşi.

Scara era plină de igrasie şi aducea vântul rece de noiembrie prin jacheta ei subţire. Dar era tot un spaţiu închis.

Partea grea era să ajungă în stradă. Lumea trecea pe lângă ea fără s-o privească, dar totuşi se simţea oribil de expusă. Respira greu.

Era o scurtătură la cinci iarzi în stânga sa. Alergă. Era un tunel de cărămizi sub un apartament suspendat, înalt de vreo opt picioare şi larg de mai puţin de un iard. Paşii ei răsunau.

La celălalt capăt era o poartă. Era închisă. O zgâlţâi. Clanţa îi rămase în mână, lemnul era putred. Lovi. Uşa se deschise. Lemnul mirosea a fructe stricate. Intră şi puse uşa la loc cât putu mai bine. Era probabil prima persoană care punea piciorul acolo de ani buni.

Era greu de spus ce crescuse aici cu o sută, poate o sută cincizeci de ani în urmă, când fusese construit şirul de case mari. Părea că nimeni nu cultivase locul de mult timp. Judecând după diversitatea de fiare şi resturi de beton, locul fusese folosit la aruncarea molozului în ultimii douăzeci-treizeci de ani. Dar peste tot – lângă maşinile de spălat ruginite, printre cauciucurile vechi, dintre dalele sparte – răsăreau buruieni şi lăstari mici. Erau rugi şi rămăşiţele a ceea ce fusese cândva o grădină de trandafiri. Se lăsă pe vine lângă o încâlceală de ghimpi. Era posibil să fi fost de soiul care înfloreşte în mijlocul iernii.

Aşa aproape de sol cum era, simţea mirosul pământului negru, rece, argilos, un miros curat, care-i amintea de ea mică, privind cum unul dintre grădinarii familiei van de Oest planta bulbi de lalele. Îşi afundă degetele în stratul de frunze. Simţea la fel.

Lângă un zid era un pavilion putrezit. Îl împinse şi privi gaura din acoperiş. N-ar fi fost prea greu să-l izoleze suficient pentru a păstra acolo unelte de grădinărit.

Stătea în mijlocul grădinii goale, înconjurată de ziduri şi ferestre sparte, şi zâmbea. Aici se simţea în siguranţă. Multe dintre ferestrele clădirilor comerciale din jur fuseseră zidite. Nimeni nu putea s-o vadă, doar dacă se uita cineva în jos din baia sau bucătăria lui Spanner. Ridică ochii spre ferestre. Erau albe, reflectând doar cerul pe care alergau nori.

Aşteptă până se descălţă Spanner şi-i spuse că ar vrea să facă ceva în privinţa grădinii.

– Ce anume?

– Întâi s-o curăţ. Apoi mai vedem.

– O să-ţi trebuiască tot felul de unelte.

– Nu chiar aşa de multe. Şi pe urmă, ai spus că o să-mi dai tot ce am nevoie.

Era o provocare. Lore îşi aminti buruienile.

Spanner zâmbi şi-i împinse o agendă.

– Atunci, fă-mi o listă de cumpărături.

– O lopată, cazma, greblă, făraş. (Lore îşi imagină grădinile din Ratnapida.) O roabă. Mănuşi groase. Nişte foarfeci. Seminţe de gazon. Restul lucrurilor, când o să fiu gata să plantez.

Schimbul de noapte în Hedon Road se termina la două dimineaţa. Eram epuizată; atât de obosită, încât abia am reuşit să-mi deschei suportul de spate şi apărătorile de la încheieturi şi antebraţe. Îmi simţeam braţele ca de plumb în timp ce-mi scoteam costumul şi făceam duş. Eram prea obosită ca să mă mai ostenesc să-mi usuc părul. Am regretat asta imediat ce am ieşit pe porţile urâte, pseudo-victoriene, ale uzinei.

Era frig, iar ceaţa făcea ca luminile străzii să pară murdare; era genul de noapte care îmi amintea că în oraşele din nord toamna era doar o clipă între vară şi iarnă. La acea oră matinală, toate trotuarele rulante erau oprite la capătul oraşului. Probabil aş fi îngheţat până ar fi răspuns vreunul cererii făcute la un stâlp de pe marginea străzii. În plus, până aveam să fiu plătită – până puteam fi sigură că dosarul meu rezistă destul ca să fiu plătită – trebuia să fiu atentă cu banii.

O comandă specială ar fi însemnat un debit mare pe PIDA. Cu şase luni în urmă aş fi sărit pur şi simplu într-un transportor de marfă. Cunoşteam toate orarele şi rutele de livrare – Hedon Road, apoi Springbank, apoi Princes Avenue –, dar cu noul meu PIDA nu mai merita riscul. Dacă aş fi fost prinsă ar fi însemnat o pată la dosarul meu care ar fi putut să mă coste slujba. Asta ar fi însemnat un nou PIDA… şi nu s-ar mai fi terminat niciodată.

Eram obosită, dar era ceva deosebit să merg noaptea pe străzile pustii: paşii păreau mai mari, mai puternici, frigul îmi făcea respiraţia tangibilă. Eram reală. Eram aici. Nimic nu mai era complicat. Nu mai trebuia să-mi fie ruşine. Eram Sal Bird, 25 de ani, şi munceam ca să mă întreţin.

Dar când am ajuns la apartament a trebuit să urc cinci etaje de trepte, iar când am deschis cele trei zăvoare ale uşii şi am aprins lumina, printre primele lucruri pe care le-am văzut au fost camera mea Hammex 20 şi cutia de montaj, şi mi-am reamintit că nu se terminase, că Spanner încă îşi mai voia plata.

În bucătărie am apucat de colţul unei pungi de plastic şi am turnat jumătate de livră de boabe de soia într-o oală. Miroseau a praf şi zdrăngăneau pe metal în timp ce umpleam oala cu apă. Când apa s-a încălzit, coaja boabelor s-a încreţit repede, ca şi

când suprafaţa absorbea apa mai iute decât restul. Apa fierbea, şi boabele începură să se agite; unele se umflau înaintea altora, încât părea că se târăsc unele peste altele. În doar câteva minute, ceea ce fusese o mână de bile tari, ivorii, strălucitoare se umflase devenind stranii ovoide moi, curbate ca nişte fetuşi. Ca ouăle de broască în deşert eclozând după o aversă bruscă. Şi am râs.

Am mâncat bine, am dormit şi mai bine şi nu mi-am amintit ce-am visat.

Grebla mobilă agita nisipul şi pietrişul, căutând să-l dirijeze peste marginea de beton a cuvei; chiar în gălăgia făcută de pompe şi de apa curgând, puteam auzi cum mormăitul său electric se transforma într-un scârţâit stresant. Am înjurat, mi-am tras cizmele şi m-am dus să văd.

Cuvele erau imediat sub ferestrele superioare, murdare, ale acoperişului. Afară se întuneca, iar lumina care trecea prin ele dădea suprafeţei crăpate culoarea zincului şi a cositorului, ca Marea Nordului înainte de furtună. Apa puţea a rahat şi poluare, şi putregai, iar pe măsură ce cuva se adâncea spre centru se înteţea şi mirosul de compuşi organici volatili. La paisprezece picioare, apa călduţă şi murdară se revărsă peste marginea cizmelor mele înalte până la coapse. Nu conta că nimic nu putea trece prin costum; mă simţeam murdărită. Şi aproape că simţeam hidrocarburile alunecându-mi pe gât, umplându-mi plămânii de mizerie. Eram furioasă. Magyar nu avea dreptul să desconsidere precauţiile şi procedurile de siguranţă elementare în schimbul ei.

Dar nu Magyar scrisese regulile, ea trebuia doar să le urmeze ca să atingă standardele de productivitate aproape imposibile pe care le stabilise Hepple. Şi mă îndoiam că ştia altă cale. Era deşteaptă, într-adevăr, şi părea să aibă instincte bune, dar era nepregătită şi nesusţinută de nimeni. Hepple nu-şi făcuse griji când o numise într-o poziţie de supraveghetor fără ca măcar să se ostenească s-o înveţe ceea ce trebuia să ştie. Fără îndoială, crezuse că el o să iasă mai bine prin comparaţie.

Chiar şi procedurile de orientare erau dezorganizate şi făcute de mântuială. Magyar mă surprinsese a doua zi arătându-mi o copie a dischetei de orientare.

– Fă o pauză şi uită-te la ea în birou, îmi zise. Ia patruzeci de minute. Vreau să fii înapoi la lucru în patruzeci şi cinci.

Covoarele şi pereţii biroului erau vopsiţi în alb şi verde, şi erau vreo douăzeci de scaune inconfortabile şi două ecrane, unul pus pe net – de obicei pe ştiri –, altul pe o secvenţă video cu peşti care înotau. Era câte un cititor de PIDA sub fiecare ecran, dar nu a trebuit să mă folosesc de el pentru a rula discul.

Filmul era groaznic. Nu numai montajul era prost; erau câteva erori majore în procedurile descrise, erori care se propagau, ca de exemplu insistenţa lui Magyar că bacteriile nu tolerau nici cea mai mică variaţie de temperatură. Informaţiile erau cât se poate de simpliste: „În secţiunea primară, bacterii specializate descompun unii dintre compuşii cei mai toxici. Gândiţi-vă că ele mănâncă amoniacul şi excretă alte chimicale, mai puţin toxice, ca de exemplu nitriţi”…

Mai rău, erau jumătate de duzină de secvenţe bătătoare la ochi, din care informaţiile necesare siguranţei muncitorilor fuseseră şterse, probabil de Hepple. Niciun detaliu despre semnalele de avertizare la apariţia clorului gazos, letal, sau a exploziilor de metan ca cea care ucisese patru sute de muncitori în Raleigh, Carolina de Nord, acum şase sau şapte ani, deşi eu văzusem mânerele roşii de evacuare a metanului în punctele de urgenţă. Instrucţiunile simple de evacuare erau clare – folosiţi ieşirea asta, nu cealaltă; închideţi asta, nu aia –, dar neexplicate. Mai îngrijorător, nu erau menţionate riscurile, impactul regional al apei poluate dacă cineva făcea o greşeală gravă: nimic despre avorturi spontane şi convulsii, sau dizenterie violentă deshidratantă, meningită sau colaps al sistemului nervos central.

– Sper că ai înţeles ceva din asta, mi-a zis Magyar când i-am dat discul înapoi. Trebuie să ai grijă de tine într-un astfel de loc. Ai grijă la maşini. Pot fi periculoase.

N-am ştiut ce să spun. Maşinile în sine nu erau periculoase – dacă respectai procedurile de siguranţă. Dar nu puteai respecta nişte proceduri de siguranţă despre care nu ţi se spusese. Mă întrebam câte nu ştia Magyar însăşi şi câte se prefăcea că nu ştie, ca să-şi păstreze slujba. M-am limitat la o aprobare din cap şi un mulţumesc.

Am rotit grebla, care încă mai încerca prosteşte să-şi croiască drum spre Australia. Cu o lună înainte de a începe eu munca, o greblă mobilă care se înţepenise îi smulsese piciorul unui muncitor. Regulamentele statutare prevedeau să nu te apropii niciodată de o maşină în timp ce funcţionează, că ea trebuie dezactivată prin telecomandă, apoi scoasă din apă şi examinată

de un tehnician calificat.

La Hedon Road nu era niciodată timp pentru asta: să opreşti şi apoi să porneşti o maşină în mai puţin de treizeci de minute ar fi defectat-o. Greblele erau destul de temperamentale şi în plus nu prezentau încredere, iar nouă ne lipsea mâna de lucru, astfel încât regula nescrisă era: scoate-o din gaură şi fă-o să meargă. Odată scoasă la suprafaţă, ceea ce-i înfunda dinţii de obicei zbura. Dacă nu găseai nicio rămăşiţă din ceea ce-i îmbâcsise lamele prima dată, n-aveai decât să speri că a doua oară când maşina va întâlni acel ceva nu va fi pe schimbul tău.

Părea că dinţii din faţă de pe rândul din dreapta se încurcaseră. Am păşit cu grijă în faţa metalului liniştit, sperând că nu va reporni de la sine, m-am aplecat şi am împins. Grebla a pufăit, a scuipat, apoi şi-a reluat lent drumul. O trestie lungă de două picioare plutea la suprafaţă.

Până să încep să lucrez în Hedon Road, nu mi-a păsat în niciun fel de trestii. După zece zile, le uram. Erau bune acolo unde le era locul – să faciliteze ciclul aerob şi anaerob de denitrificare şi nitrificare şi să funcţioneze ca tampon pentru restul sistemului faţă de un şoc toxic –, dar era incredibil de greu să te descurci cu ele. Tulpinile lor dure, fibroase îmbâcseau tot echipamentul de întreţinere, iar bumbacul pufos al seminţelor bloca gurile de aer. Greblele erau, desigur, proiectate să taie trestia înainte de a înflori, dar deoarece aveau cam treizeci la sută timpi morţi – majoritatea, bineînţeles, în timpul schimbului de noapte – eram mereu în urmă.

Când Magyar trecuse pe acolo, cu trei zile în urmă, şi mă văzuse rupând capetele trestiilor cu mâna, nu spusese nimic, dar în noaptea următoare ceilalţi muncitori fuseseră dotaţi cu foarfeci şi instruiţi să facă oricum, numai să păstreze trestiile tunse. Fusese prost instruită dar nu era proastă. Îmi făcuse semn din cap după aceea, dar nu-mi spusese nimic. Începuse să-mi placă de ea.

Am luat agenda şi am început să verific datele. Deşteaptă sau nu, cu instincte bune sau nu, lui Magyar nu i-ar fi plăcut să i se arate de prea multe ori, de către un muncitor nou, cum să îmbunătăţească lucrurile. N-o puteam acuza pentru asta. Mă întrebam cum ar fi făcut tata faţă situaţiei în locul meu…

M-am pomenit fixând agenda fără s-o văd, cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe faţă. Ce făceam eu aici? Nu era aici locul meu. Puteam conduce afacerea asta şi-n somn. N-ar fi trebuit să

mă scufund până la brâu în rahatul altora. Aş putea fi înapoi la Ratnapida, lungită pe spate în iarba încălzită de soare, privind norii, inventând cu Tok poveşti despre contraspionajul industrial... Şi am putea lua cina cu Oster şi Katerine, şi Greta şi Stella; Willem şi Marley ar sta câte-o săptămână...

Dar Stella murise, Oster nu era cine pretinsese că e în toţi aceşti ani, iar familia mea refuzase să-mi plătească răscumpărarea. Nu exista cale de întoarcere, deoarece la ce voiam eu să mă întorc nu existase niciodată decât în versiunea realităţii ţesută de Oster.

Am pus agenda la loc pe raft, furioasă că lăsasem autocompătimirea să distorsioneze totul. La Ratnapida realitatea ar fi fost mai degrabă familia stând la masă, prefăcându-se că nu mă vede, prefăcându-se că răpirea şi abuzul nu avuseseră loc niciodată, că nu primiseră, nici nu văzuseră – iar şi iar – înregistrările pe care răpitorii le făcuseră pentru net. Realitatea mea şi a lor erau diferite. Privind în urmă, aşa fuseseră întotdeauna. Familia refuzase să le dea răpitorilor banii suficient de repede, dar mă îndoiesc că ei vedeau lucrurile aşa. Unii ar putea spune că din vina lor fusesem supusă umilirii publice, din vina lor ajunsesem să ucid. Dar dacă m-aş întoarce acum înapoi ei ar bea pinot grigio din pahare de cristal, ar mânca salată din porţelanuri Noritake şi ar pretinde că eu nu fusesem tratată ca un obiect, nu fusesem nevoită să mă târăsc în patru labe ca să supravieţuiesc, că nimic nu se schimbase. Şi ar fi trebuit să mă uit la Oster întrebându-mă dacă decizia de a nu plăti nu fusese deliberată fiindcă eu ştiam prea multe.

Nu. Nu era cale de întoarcere. Ştiam asta când ridicasem cuiul ruginit şi-l înfipsesem în gâtul lui Faţă de Peşte. Această parte din viaţa mea se sfârşise.

Am respirat adânc, mi-am contractat şi mi-am relaxat muşchii feţei. Autocompătimirea putea cuprinde pe oricine pe neaşteptate, dar nu voi mai permite să se întâmple asta.

Licărirea cifrelor citite de una dintre sonde mi-a atras privirea. Sondele nu trebuia să fluctueze. O alta varie de la 20,7 la 5 şi la 87 şi înapoi. Nu avea nicio logică. Apoi toate datele o luară razna.

Am ridicat telefonul şi am format codul lui Magyar.

– Aici staţia patru, sectorul primar.

Trebuia să ţip ca să acopăr sunetul alarmei.

– Ce e, Bird?

– Sunt anomalii la citire.

– Care?

– Tot setul. A înnebunit. Nimic nu mai are sens.

Magyar nu răspunse imediat. Probabil nu ştia ce să facă.

– Am nevoie de autorizaţia ta ca să întrerup fluxul spre sectorul secundar.

– Dar nu ştim dacă e ceva în neregulă la fluxul nostru…

Părea speriată.

– Nu ştim nici dacă nu e, iar ei nu au senzorii pe care-i avem noi.

– Probabil e o avarie la computer. Sau poate monitoarele s-au defectat. O inundaţie.

– Nu s-a declanşat alarma de inundaţie. Trebuie să…

M-am oprit. Judecând după nebunia tuturor instrumentelor, probabil era o simplă defecţiune la computer. Mai era o cale.

– Uite, cred că pot să întrerup temporar fluxul şi să-l dirijez spre rezervoarele suplimentare. Cincisprezece minute n-o să facă niciun rău. Sectorul secundar nici n-o să observe. Şi pot să fac nişte citiri manual, dacă e vreun detector de fotoionizare portabil pe aici.

Urmă un moment de linişte.

– E unul în dulapul de la nivelul genunchiului. În faţa ta. Dă-mi rezultatele cât poţi de repede.

Detectorul se dovedi a fi unul demodat, nu mai văzusem aşa unul din copilărie. Era calibrat în părţi la zece miliarde. Am plimbat cutia de-a lungul cuvei mele. Mi-a trebuit un timp ca să-mi amintesc cum se asamblează. În apă până la coapse, speram să nu nimeresc în vreuna dintre scobiturile neregulate pe care le formează grebla. Greutatea detectorului m-ar fi dezechilibrat şi nu aveam nicio protecţie pentru faţă. Aparatul ţiuia încet în mâna mea. Deocamdată totul părea bine.

Acum era întuneric afară, şi apa, sub suprafaţa care reflecta lumina, părea neagră ca cerneala. Dacă luminile s-ar fi stins, mi-am spus, aş fi putut vedea stelele doar dacă cineva s-ar fi suit pe acoperiş şi ar fi curăţat mizeria depusă în ani de zile.

Zece minute mai târziu, când am terminat, Magyar aştepta, cu degetele mari înfipte la curea.

– Datele sunt bune. Înţepenite la nivelul normal.

– Bine.

Mă aşteptam să spună „ţi-am zis eu”. Rezervoarele suplimentare trebuia să fie acum golite şi curăţate. Multă muncă în plus pentru un schimb lipsit de mână de lucru. Arătă spre

detector.

– Nu e portabil.

– Doar ăsta era.

– Pare greu.

– Nu e aşa de greu când eşti în apă. Şi, oricum, pare mult mai uşor decât cele folosite când aveam eu treisprezece ani.

Îmi aruncă o privire ciudată.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

M-am prefăcut că nu-i observ surpriza, dar eram dezgustată de mine însămi. Mai întâi autocompătimire, acum nostalgie. Asta putea duce la scăpări pe care nu mi le puteam permite.

Şase

Lore are acum şapte ani şi jumătate. Familia stă la nişte prieteni vreo săptămână, de Crăciun. E şi Greta acolo.

Singura imagine adevărată pe care o are Lore despre sora ei vitregă, Greta, e cenuşiul: păr cenuşiu, ochi cenuşii şi o atitudine oarecum cenuşie faţă de viaţă. Aproape întotdeauna e plecată undeva să aibă grijă de interesele familiei. E mult mai în vârstă, desigur – are 25 de ani acum –, iar Lore tinde s-o trateze mai mult ca pe o mătuşă decât ca pe o soră, în parte şi pentru că Greta, chiar şi când e de faţă, pare atât de distantă, de retrasă. Nu lipsită de amabilitate, ci preocupată de ceva care o face mereu să pară gârbovită şi să verifice colţurile. Lore nu a văzut-o niciodată râzând, deşi zâmbeşte câteodată. În acele momente Lore gândeşte că e frumoasă: faţa i se lărgeşte puţin, scurtându-se, făcând să dispară ridurile, obrajii scofâlciţi şi umbrele, schimbând-o din cenuşie în aurie.

Cea mai vie amintire a lui Lore despre Greta are legătură cu Monstrul din Vis.

Lore doarme pe burtă, cu păturile aruncate din pat – întotdeauna doarme aşa în anotimpul cald – când deodată o trezeşte monstrul. A imobilizat-o, respiră foc pe gâtul ei şi grohăie ca un animal. Ea ţipă şi-l împinge, iar uşile se deschid trântindu-se pe coridor, luminile se aprind, ea a leşinat probabil pentru o clipă sau două, sau chiar visa, pentru că apoi Katerine stă lângă ea pe pat, îmbrăcată încă, Greta e în prag, iar Oster îşi trage pantalonii de pijama.

– Ai visat, îi spune Katerine lui Lore; se întoarce spre Greta şi Oster: E doar un vis.

Dar Lore tremură încă şi-şi dă seama că plânge.

– Ce e? spune Oster şi îngenunchează lângă pat; o ia de mână. Dacă-mi spui de ce ţi-e frică, aranjăm.

– N-a fost un vis, sughiţe ea. (Trebuie să-i facă să înţeleagă.) A fost un monstru.

– Bineînţeles c-a fost un vis, iubito, spune Katerine zâmbind. Cum să fi intrat?

– Pe uşă.

Oster îi face semn soţiei sale să tacă.

– Un monstru? Ei bine, nu prea-mi place ideea că un monstru

e liber când noi încercăm să dormim, aşa că spune-mi totul despre el, ca să fim atenţi.

Îi ciufuleşte părul, pe care ea îl netezeşte cu grijă la loc. Ştie că vrea s-o înveselească, dar nu contează, pentru că cel puţin el o s-o asculte.

– Era mare şi greu, dar nu greu ca o piatră, greu ca…

Nu ştie cum să descrie asta. *Greu ca sfârşitul tuturor lucrurilor.*

– Oricum, foarte greu. Făcea zgomote ca de monstru. Şi răsufla aer fierbinte.

Se cutremură. Aerul acela era atât de rău, ca aburul a ceva mort.

– Ei bine, soluţia pare destul de simplă. Dacă a venit pe uşă, o să-ţi dăm un zăvor. Un zăvor special pe care monştrii nu-l pot deschide. Numai oamenii. E bine aşa?

Ea se gândeşte, apoi aprobă. În acest timp, Katerine priveşte ceasul de pe tavan.

– Poate să aştepte până mâine? E deja trecut de trei şi am conferinţă pe net la nouă.

Lore nu e sigură dacă mama ei vorbeşte cu Oster, sau cu Greta, care încă mai stă tăcută lângă uşă, sau cu ea. Întoarce o privire rugătoare spre tatăl ei. El suspină.

– Mă descurc eu, Kat. Tu şi Greta duceţi-vă la culcare.

Ele pleacă.

– Cred că am fi norocoşi să găsim un zăvor la ora asta. Dar ar fi un loc… Te descurci singură o jumătate de oră?

În loc de răspuns, Lore coboară din pat, îşi pune papucii şi îşi strecoară mâna într-a lui. El se uită la ea, apoi zâmbeşte.

– Atunci, mergem împreună.

În final, iau zăvorul de la cămară. E un obiect demodat, ataşat cu un magnet de toc şi de uşă, şi un mecanism cu un cifru grosolan. Dar, când o montează la uşa dormitorului, iar Lore acoperă cilindrul cifrului cu mâna astfel încât nici chiar Oster să nu vadă numărul ales, se simte mai bine. Oster o ridică în pat, o sărută pe frunte, şi când uşa se închide în urma lui ea aude clicul satisfăcător care înseamnă că nimeni nu va mai putea intra aici până când ea nu va roti fiecare rolă albă formând numărul corect.

A doua zi dimineaţa se îmbracă atunci când Greta bate la uşă. Deschide cu mândrie. Greta pare jenată.

– Ai dormit mai bine după aia?

Lore aprobă din cap, apoi îi arată Gretei zăvorul. Greta se încruntă.

– Nu e destul de bun.

– Dar…

– Nu, nu e destul de bun. Încuie uşa în urma mea şi fii atentă.

Lore, vrăjită ca de obicei de Greta şi de felul ei de-a fi, face cum i se spune. După douăzeci de secunde, zăvorul ţăcăne din nou şi uşa se deschide. Lore e brusc îngrozită. Nu-i pasă că pe uşă a ieşit Greta, e sigură că înapoi a intrat monstrul. Aleargă spre pat intenţionând să se bage sub el, uitând că-i genul jos, nu patul ei înalt din Amsterdam. Uşa se închide din nou şi Lore deschide gura să ţipe.

– Sunt eu, zice Greta – dar pare neatentă. O să facem ceva cu zăvorul ăsta.

Se aşază pe pat şi începe să contacteze oameni prin intermediul agendei.

– Aşa. Acum hai să luăm micul dejun.

Sunt singure la masă, iar când servitoarea scapă croissantul Gretei, ea pare să nu observe. Lore ciuguleşte din mâncarea ei şi îşi priveşte sora pe furiş peste marginea paharului de suc. *Unde s-o fi ducând tot timpul?* se întreabă. Orice ar fi, nu pare prea plăcut.

Lăcătuşul soseşte peste doar patruzeci de minute, şi toţi trei iau cu asalt scările, tot în linişte. Greta indică simplu uşa şi lăcătuşul aprobă.

Îi ia cinci minute. Lore priveşte fascinată cum vechiul zăvor e scos, iar ceva care seamănă cu o lingură de gătit, împreună cu un pătrat de ceramică bej cu o faţă neagră lucioasă, îi ia locul. Când Lore credea că a terminat, el pescuieşte un al doilea zăvor din buzunar şi-l fixează peste toc şi uşă pe partea balamalelor. Nu pare a fi venezuelean. Când lăcătuşul termină, scoate o cheie cu telecomandă de mărimea unei labe de iepure. Apasă pe un buton, şi faţa neagră devine albastru-închis.

– Îţi aparţine.

Vrea să-i dea cheia Gretei, dar ea face semn cu capul în direcţia lui Lore, iar el i-o dă ei. Pleacă.

– E un sistem de închidere special, spune Greta. Nimeni, într-adevăr nimeni nu va fi în stare să treacă de zăvorul ăsta. Şi, pentru că sunt două, nu vor putea să scoată uşa din balamale sau s-o doboare. Va trebui să facă o gaură în mijloc. Şi monstrul nu poate face asta.

Lore priveşte în jos la cheia albă dolofană din mâna ei şi-şi pune întrebări despre monştrii din Olanda.

– Poţi să scoţi zăvoarele şi să le iei cu tine oriunde te duci. O să-ţi pun mai târziu în agendă toate operaţiile. Ar fi bine să alegi codul cât timp lipsesc. Orice cod vrei. Poţi chiar să le faci diferite pentru fiecare parte. Şi poţi folosi algoritmi ca să nu fie de două ori la fel. Atinge cheia din mâna lui Lore: Să nu pierzi asta.

După ce pleacă, Lore se aşază pe pat, închizând şi deschizând zăvoarele, ascultând zgomotul pe care îl fac de fiecare dată.

Greta pleacă din nou a doua zi, iar Lore îşi face un obicei din a căuta în buzunar dacă are cheia, ori de câte ori e nervoasă.

Şapte

Am fost surprinsă când Magyar a reuşit să facă rost de o combinaţie de detectoare manuale şi portabile. Le-a înghesuit pe coridor şi a chemat toată secţia, vreo douăzeci de bărbaţi şi femei.

– Ştiţi deja că a căzut computerul. Va fi scos din funcţiune pentru cel puţin o zi. Sistemul trebuie să cureţe întregul program plus backup-urile ca să se asigure că nu mai există viruşi. Între timp, acestea sunt detectoare manuale. Vreau citiri la fiecare jumătate de oră…

– N-o să fie timp! strigă un bărbat roşcovan.

Lucra la două vane mai jos de mine. Îşi flexa braţul drept, iar şi iar, testându-şi noul suport cu chingi din neopren pentru cot, făcându-l să trosnească. Se numea Kinnis.

– Taci şi lasă-mă să termin. Şi încearcă să stai liniştit cât vorbesc cu tine.

Trosniturile încetară.

– Nu vă cer să verificaţi toate cuvele la fiecare jumătate de oră, vreau doar citiri de la fiecare cuvă la fiecare persoană. Dar asiguraţi-vă că e aceeaşi cuvă şi că datele sunt din mijlocul ei. Vrem să avem o idee despre eventuale modificări, aţi priceput? Bine. Întrebări?

– Cât timp o să facem asta?

– Atât cât o să fie nevoie. Cei de la mentenanţă spun că totul o să fie curăţat şi repus în funcţiune în mai puţin de trei zile, dar ştiţi şi voi cât exagerează. Ar putea dura o zi. Sau nu.

– Dar cum funcţionează chestiile astea? întrebă Kinnis, privind sceptic la grămada de echipament.

– Întrebaţi-o pe Bird. Pare să fie expertă.

Se întoarseră toţi să mă privească. Am simţit cum mi se evaporă pătura anonimatului, dar totul era numai din vina mea. Am reuşit să aprob din cap. Oare mă suspecta Magyar? Data viitoare o să-mi ţin gura.

O femeie mare şi ciolănoasă pe nume Cel îşi privi ceasul antiacvatic şi spuse cu accent jamaican:

– Mai avem şase ore din schimbul din noaptea asta.

– Da, aprobă Magyar, iar rezervoarele de rezervă trebuie evacuate, aşa că să nu mai pierdem timpul, nu?

Se retrase, lăsându-i pe muncitori să se privească unul pe altul, apoi pe mine.

Am ridicat din umeri şi am luat unul dintre detectoarele mai mici.

– Acesta este un dispozitiv de fotoionizare. E calibrat în părţi pe miliard. Cele mai mari, cele portabile, sunt în părţi pe zece miliarde. Sunt grele, aşa că poate le luăm cu rândul.

– Nu mă deranjează greutatea, spuse Kinnis.

– Poate pe tine, zise Cel. Ce măsoară?

– Compuşii organici volatili. Din păcate, numai pe total.

– Nu sună chiar aşa de rău. Kinnis ridică un detector portabil, îl cântări: E uşor.

Se încruntă, răsucindu-l, privind carcasa.

– Nu există nicio mufă. Cum transferi datele în registrul lui Magyar?

– În niciun fel. Sunt vechi. Datele se introduc manual.

Se uitară la mine cu dezgust, de parcă ar fi fost vina mea.

– Ştiu.

Munca era grea şi aşa, fără suplimentări. Am ezitat. Nu mai eram o anonimă, puteam foarte bine să mă fac plăcută.

– Uite, fiindcă sunt deja familiarizată cu lucrurile astea, o să fac eu prima rundă sau chiar două, să citesc datele. O să economisiţi ceva timp.

Cel mă privi cu suspiciune, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama ce avantaje aş fi putut avea din asta. Apoi aprobă ezitant.

Mi-am petrecut următoarea oră patrulând de la o cuvă la alta, colectând date. Când le-am avut pe toate, am văzut că aveam o problemă. Sursa problemei era evidentă. Soluţia, nu. Dacă aş fi chemat-o pe Magyar şi i-aş fi explicat, ar fi avut şi mai multe motive să mă suspecteze. Oare Sal Bird ar fi fost în stare să-şi dea seama ce se întâmpla – şi, dacă da, i-ar fi păsat? Nu ştiam. Dar dacă ignoram problema întregul sistem s-ar fi desincronizat treptat, şi asta i-ar fi pus în pericol pe muncitorii din celelalte secţii.

Am chemat-o pe Magyar.

– Poţi să vii jos?

– Sunt într-o întâlnire cu Hepple, Bird. Poate să mai aştepte?

M-am sprijinit de consola de date, încercând să-mi odihnesc puţin picioarele.

– Nu pentru mult timp.

– Sunt acolo în cincisprezece minute.

A fost.

– Sper să fie important.

I-am întins agenda cu citirile.

– Uită-te.

Magyar a aruncat o privire, s-a încruntat.

– Sub nivelul la care mă aşteptam.

Pielea i se întindea peste pomeţi când strângea din ochi.

– Cum de-ai verificat astea?

Ce-ar fi spus Sal Bird?

– M-am gândit că aş economisi timp dacă m-aş duce eu să colectez toate datele, în loc să vină fiecare, pe rând, la centrul de control.

Asta însemna ca cineva să urmărească minut cu minut schimbările subtile. Cineva trebuia s-o facă. Pericolul era real. M-am gândit la Hepple, cât de mulţumit dădea drumul la fluxul nostru în reţeaua principală, şi la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost o scurgere în timp ce Magyar dezbătea dacă trebuia să închidă pentru câteva minute.

Magyar îşi mişcă umerii, detensionându-se.

– Crezi că ceva nu e-n regulă cu detectoarele?

Ar fi trebuit să spun că nu ştiu, lăsând-o să-şi dea seama singură, dar nu ştiam cât ar dura asta şi nu puteam suporta să văd cum un întreg sistem ceda din cauza simplei ignoranţe.

– Nu. Doar felul cum sunt folosite. Cea mai mare concentraţie a compuşilor volatili din aer este în centrul cuvei. Unde apa e mai adâncă.

Magyar înţelese imediat.

– Iar ticăloşii ăştia nu vor să se ude.

– Nu-i poţi acuza de asta, am spus obosită.

– Ba da, pot.

Dintr-odată, am văzut cât de tânără era pielea ei întinsă, cum furia îi acoperea vulnerabilitatea. Nu ştia ce să facă. Îmi păru rău pentru ea.

– Dacă vrei, pot să găsesc o formulă care să calculeze concentraţia reală, presupunând că toţi înaintează cam opt picioare.

Muşchii din jurul ochilor şi gurii lui Magyar se întinseră şi mai mult. Arăta ca şi când strămoşii ei ar fi călărit pe caii din stepele mongole.

– Nu e necesar. (Se uită la ceas.) O să vorbim despre asta mai târziu.

Prostie. Asta *a fost o prostie.* De ce riscam aşa?

Nu m-am bucurat niciodată prea mult de cele patruzeci şi cinci de minute din noapte în care, după lege, secţia lua o pauză. Reuşeam să fiu amabilă şi să fiu atentă la cei pe care nu-i puteam evita, apoi îmi trăgeam un scaun deoparte lângă ecranul cu peşti. Când priveam jocul nesfârşit al luminii pe apă, dansul peştilor-înger şi al ţiparilor, erau singurele momente când îmi permiteam amintiri din trecut. Filmul îmi aducea aminte de recifele din Belize, unde înotam la cincisprezece ani. Puteam să ignor transpiraţia şi duhoarea a douăzeci de oameni care-şi suflecau costumele până la talie ca să-şi elibereze mâinile să mănânce.

De obicei eram lăsată în pace să mănânc mâncarea pe care o aduceam cu mine, în timp ce ceilalţi din schimb se plângeau de muncă, se certau în legătură cu netul sau făceau glume de neînţeles unul pe seama altuia. De data asta, Magyar ne aştepta.

– Stingeţi asta, zise. Sunteţi plătiţi să faceţi o treabă. Eu sunt plătită să mă asigur că o faceţi. Câteodată e mai greu, altădată e mai uşor. Acum e unul dintre momentele grele. M-am uitat peste datele pe care mi le-aţi dat în ultimele două ore, şi nu sunt bune.

Se auziră murmure şi câteva proteste furioase.

– Of, tăceţi. Dacă aţi mai fi mers încă doi paşi spre mijlocul cuvelor, aşa cum trebuia, n-aş mai fi fost nevoită să vă spun toate astea.

Îi privi, pe fiecare în parte.

– Am achiziţionat echipament de protecţie înalt până la piept în locul celui până la coapse, dar nu va fi disponibil decât mâine. Am mai cerut şi prime de risc pentru tot schimbul.

Aici apărură câteva zâmbete.

– Nu vă faceţi speranţe prea mari. Ştiţi cum sunt managerii.

Acum cei care zâmbeau erau puşi în gardă. Nu m-am putut abţine să nu admir modul în care Magyar îşi manipula auditoriul.

– Încă ceva, oameni buni. De acum până când sistemul va fi din nou în funcţiune, o să verific citirile personal, prin sondaj. Oricine greşeşte cu mai mult de cinci la sută va fi concediat pe loc. Acum duceţi-vă şi faceţi-vă treaba.

Munca, şi aşa grea şi murdară, deveni aproape insuportabilă. Când ne-am dezbrăcat şi am făcut duş la sfârşitul schimbului, mulţi şopteau despre intrarea în concedii medicale. Eu doar mi-am ţinut capul plecat şi am încercat să nu mă gândesc la faptul că păream a fi singura care ştia cu adevărat ceva despre sistem.

Am visat urât în noaptea aceea. Imagini lungi şi încâlcite despre folii de plastic şi sânge, şi eu întinsă pe burtă, cu faţa înfundată în pernă, sufocându-mă în timp ce cineva era deasupra mea, cocoşându-se şi ridicându-se şi respirându-mi în ureche. M-am trezit scăldată în sudoare, sufocată de dorinţă.

Ştiam că dacă încercam să fac ceva în legătură cu această dorinţă ea s-ar fi dizolvat în amintiri batjocoritoare despre Spanner ridicând fiola cu drogul uleios şi râzând.

Am ajuns la lucru cu câteva minute mai devreme. Computerul era încă defect, dar nu fuseseră situaţii de urgenţă în timpul după-amiezii.

Când ne îmbrăcam să intrăm în schimb, Magyar şi doi oameni noi intrară în vestiar. Unul era zbârcit şi crăcănat, dar părea destul de sprinten. La vederea noastră, îi apăru un rictus. Celălalt era abia un adolescent, cu păr negru şi ochi căprui. Ceva din ţinuta lui, un amestec ciudat de spate băţos şi membre degajate, m-a deranjat.

– Ei sunt Nathan Meisener – bătrânul dădu din cap – şi Paolo Cruz. L-am făcut pe Hepple să ia măsuri în privinţa locurilor libere. Sper că veţi aprecia un ajutor.

Se auziră câteva râsete, dar eu vroiam să ţip la toţi: *Credeţi că doi oameni fac vreo diferenţă dacă sărim în aer?* Kinnis îl bătu pe Meisner pe spate, iar Cel strigă „Sper că ştiţi să înotaţi!” în timp ce-şi trăgea cizmele.

– Bine, oameni buni. E timpul să trecem la treabă.

Începură să defileze pe lângă Magyar. Cu toată aparenta ei jovialitate, puteam spune după roşeaţa din obraji şi linia fălcilor că ceva o supăra. Magyar ne trase deoparte pe Kinnis şi apoi pe mine înainte de a reuşi să trecem.

– Kinnis, tu ia-l pe Meisener. Are ceva experienţă, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Se uită cum Meisener îl urma pe Kinnis pe coridor. Îl simţeam pe celălalt, adolescentul, privindu-mă.

– Cruz, tu o s-o urmezi pe Bird o zi, două. Ştie mai multe decât ţi-ai putea închipui despre cum merg lucrurile pe-aici.

Era imposibil să-mi scape înţepătura din spatele acestor cuvinte. Nu-mi plăcu asta. Era oare suficient de suspicioasă ca să verifice dosarul lui Bird? De parcă n-ar fi fost destule care să mă îngrijoreze.

L-am împins pe nou-venit în faţa mea şi am simţit privirea strălucitoare şi grea a lui Magyar fixată pe spatele meu tot

drumul pe coridor. Paolo, deşi probabil observase, nu spuse nimic.

În următoarele câteva ore, în timp ce-i arătam cablurile, atenţionându-l de faptul că suportul lui pentru spate avea chingile încrucişate dintr-un anume motiv, el abia vorbi. Ceva încă mă deranja la el. L-am privit cum intra în cuvă, cu detectorul ţinut la nivelul taliei.

– Nu-i prea vorbăreţ, nu-i aşa? zise Cel din spatele meu.

– Nu.

– Nu ca Meisener ăla. Vorbeşte o grămadă într-un minut. (Îşi ridică propriu-i detector.) Cum resetezi asta?

I-am arătat. Cel îşi prinse detectorul la curea, apoi arătă spre Paolo, în apă până la brâu.

– Spune-mi dacă ai nevoie să ţi-l iau de pe cap un timp.

Am fost surprinsă de prietenia ei.

– Mulţumesc. S-ar putea.

– Nou-veniţii sunt întotdeauna o pacoste. (Se uită la mine evaluativ.) Cel puţin de obicei.

Îmi făcu cu mâna şi se întoarse la cuva ei. Mi-am reîndreptat atenţia spre Paolo.

Apa se revărsă când mai înaintă câţiva paşi. Urmărisem până atunci câţiva oameni făcând citirile, şi toţi aveau în comun modul prudent în care mergeau prin apa poluată. Şi eu făceam la fel. Nu era numai posibilitatea de a mă dezechilibra; niciodată nu ştii pe ce poţi călca sau prin ce poţi trece. Era greu să nu-ţi imaginezi fecalele plutitoare şi bulgării de materie lipicioasă, varietatea de lucruri, organice şi anorganice, pe care oamenii le aruncau în toalete sau care îşi găseau singure drumul prin conductele municipale. Nu conta că picioarele îţi erau protejate de un strat dublu de poliuretan şi plasten; puteai simţi lucrurile lunecoase care se loveau de tine.

Paolo îşi făcu drum până la marginea cuvei, fără să-şi facă griji pe ce ar putea pune piciorul. Ridică detectorul. I-am făcut cu mâna.

– Doar citeşte datele, e mai rapid.

Le citi. La fiecare al patrulea sau al cincilea cuvânt surprindeam un accent; nu consoanele înmuiate ale castilienilor, sau vocalele nazale ale spaniolei din America Centrală. Altceva. Ca şi modul în care păşise prin apa murdară, simţeam că ar trebui să-mi fie familiar, şi asta mă deranja. Am scuturat din cap considerând toate astea doar imaginaţia mea.

– Vrei să mă opresc?

Se uita la mine neliniştit.

– Nu. Te descurci bine.

Când termină cu cititul datelor, i-am întins mâna înmănuşată ca să-l trag afară din cuvă. Se prefăcu a nu vedea şi ieşi fără ajutor. Puteam să-mi dau seama după umerii aduşi că îi era ruşine de faptul că-mi evitase deliberat mâna, şi mă miram. Nu l-am întrebat.

L-am supravegheat pe Paolo cu intermitenţe până la pauză, iar când i-am întins răzuitoarea, o unealtă scurtă de metal pentru degajarea dinţilor greblei, mi-am dat seama că nu ajutorul meu îl refuzase – refuzase să mă atingă. O, era foarte abil, chiar graţios, dar se asigura întotdeauna că mâna lui nu o atingea pe a mea, sau picioarele mele pe ale lui, când eram cufundaţi până la coapse în apă, eu ţinând trestiile ca el să le taie capetele.

Când am terminat cu trestiile l-am trimis înapoi în cuvă să facă următoarea citire, iar de data asta, când a ieşit, i-am întins mânerul foarfecii să se agaţe de el. A acceptat fără să ezite. Avea un zâmbet cald şi tineresc, complet în contradicţie cu mesajul transmis de rigiditatea şi chiar dispreţul sugerate de limbajul trupului.

Această rigiditate mi-a amintit de ceva, dar, când am încercat să-mi clarific amintirea, n-am obţinut decât o imagine vagă a Katerinei, cu ani în urmă, rânjind triumfătoare la ceva de pe net. Asta era tot. M-am întors la lucru.

Magyar ne aştepta din nou în sala de mese. Kinnis opri netul fără a i se fi cerut.

Magyar zâmbi, dar nu într-un mod plăcut.

– Unii dintre voi se vor bucura să audă asta: de azi de la ora douăzeci, tot personalul din schimbul ăsta care lucrează în apă, adică toată lumea, va purta tot timpul măşti şi bariere corporale de protecţie completă. Aşa cum cer regulamentele Sănătăţii şi Siguranţei. Nu ştii niciodată când îţi poate face o vizită neanunţată unul dintre inspectorii lor.

Privea direct la mine şi nu era greu de observat că era furioasă. Am avut presimţirea că ştiam de ce.

– Unii dintre voi, desigur, nu vor fi mulţumiţi de costuri, care vor fi scăzute din următorul salariu, şi toţi veţi fi, fără îndoială, supăraţi de scăderea productivităţii, care va avea drept urmare scăderea salariilor. Dar daţi vina pe cei care au făcut regulile şi regulamentele.

Vocea îi era asprită de furie. S-a uitat din nou la mine, şi-am înţeles: mă bănuia. Credea că eram vreun inspector de la Sănătate şi Siguranţă. *Ea* implementa aceste schimbări ca să-şi salveze slujba. Bineînţeles că era furioasă. Productivitatea va scădea, iar în curând Hepple o să-i sufle în ceafă. Şi pentru asta dădea vina pe mine.

– Întrebări?

Nimeni nu era dispus să-i pună întrebări când era într-o astfel de dispoziţie.

– Bine atunci. Vă aştept din nou la lucru, cu măşti, în exact (se uită la ceas) douăzeci şi două de minute.

Ieşind, mi-a făcut un semn plin de răceală cu capul. Era imposibil să nu vezi în asta o provocare directă. Cel observă, şi se întoarse nedumerită. Am reuşit să dau din umeri şi să par surprinsă, dar pe sub costum eram lac de sudoare.

– Ce are cu tine? întrebă Kinnis – dar părea prudent, de parcă s-ar fi întrebat dacă a vorbi cu mine nu era cumva o greşeală.

– Habar n-am.

Inima îmi era grea şi dintr-odată m-am întrebat dacă accentul meu era bun, dacă silabele lichide şi repezite nu se închegau, ca numai ascultându-mă toată lumea să ştie cine sunt. M-am simţit năucită şi oribil de expusă. Cel puţin Magyar nu-mi verificase încă dosarul, altfel n-aş mai fi fost aici. Dar era numai o chestie de timp. Trebuia s-o fac pe Spanner să accelereze lucrurile. Am bâjbâit până la vestiar şi mi-am scos mâncarea, încercând să par indiferentă. Îmi tremurau mâinile. A trebuit să stau jos.

Paolo stătea deja lângă ecranul cu peştii. M-am aşezat lângă el, dar nu prea aproape. N-am spus nimic un timp, neavând încredere în vocea mea. El stătea tăcut, privind ecranul. Nu mânca.

– Ia.

I-am întins jumătate din mâncarea mea, apoi mi-am amintit şi am pus-o pe masă lângă el.

– Poţi să aduci mâine pentru amândoi.

– Credeam…

– Există o cafenea, dar trebuie să te cureţi şi să te schimbi înainte de a te lăsa să intri. Iar mâncarea ia mult timp şi costă. Şi e plin de şefi şi supervizori care s-ar holba la tine ca la un gândac.

– Mulţumesc.

Muşcă înfometat din sandviş. Mi-am pus în minte ca oricum să

aduc a doua zi mâncare. Părea să aibă nevoie de toată mâncarea pe care îşi permitea s-o cumpere.

Kinnis şi Meisener stăteau faţă în faţă cu noi. Probabil hotărâseră în cele din urmă că nu păţeau nimic dacă vorbeau cu mine.

– Deci, Paolo, de unde eşti?

– Trăiesc aici de când aveam doi ani.

Cuvintele în sine erau destul de neutre, dar am simţit tensiunea din spatele lor. Nu voia să spună mai mult.

Kinnis deschise gura să mai pună o întrebare, dar Meisener vorbea deja.

– Eu m-am născut aici, dar nu mi-am petrecut prea mult timp în oraş în ultimii douăzeci de ani, spuse el. Am fost prin toată lumea. O vreme în armată, apoi mecanic la EnSyTec. Mă duceam peste tot. Apoi m-am săturat de călătorit, am vrut să mă aşez la casa mea, să am copii. Mi-am luat o slujbă în Sarajevo, la liniile de canalizare. M-am însurat.

– Ai copii? întrebă Kinnis, uitând de Paolo.

– Doi.

Apoi începură să scoată fotografii, vorbind despre copiii lor. Paolo părea că se bucura să fie inclus în conversaţie fără a fi nevoie să contribuie la ea. Mie nu-mi rămânea decât să mă gândesc cum să mă descurc cu Magyar.

Când am ajuns acasă, lumina de mesaj clipea pe ecran. Am dat PLAY înainte de a-mi scoate jacheta, poate Ruth şi Ellen mă invitau pe la ele.

Era Spanner. „Hyn şi Zimmer vor fi la Ursul Polar mâine seară. Ne întâlnim acolo.”

Se închise automat. Nu-mi dădusem seama cât de mult sperasem să fie Ruth. Am stat mult timp lângă ecranul gol, ascultând liniştea adâncă de la trei dimineaţa.

M-am trezit de mai multe ori în timpul nopţii, cu inima bătându-mi prea tare, întrebându-mă dacă ar trebui să anunţ Consiliul regional de Sănătate şi Siguranţă în legătură cu Hedon Road.

Lore o urmă pe Spanner pe scara întunecată şi apoi în noaptea caldă. Îşi ţinea ochii în jos, fixaţi pe picioarele lui Spanner, refuzând să privească vidul de afară. Asfaltul ud sclipea în lumina de sodiu. Reuşi să ajungă la barul de peste drum fără să transpire prea mult.

La Ursul Polar era semiîntuneric şi cald şi nimeni nu ridică privirea când intrară.

Lore nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc. Barurile ocazionale şi cafenelele în aer liber ale Europei, restaurantele Australiei şi ceainăriile Indiei nu o pregătiseră pentru acest loc fecund, întunecat, bogat în mirosuri de fructe şi bere şi învelit în conversaţii în şoaptă. Podelele de lemn şi suprafaţa barului erau foarte lustruite; barul însuşi se umfla de porţelanuri multicolore pline de struguri şi frunze şi sticle.

– Parcă ar fi însărcinat, zise, fascinată, dorind să se ridice şi să-l atingă, dar Spanner se îndrepta spre o masă din colţ, şi ea o urmă.

Un cuplu în vârstă era deja aşezat acolo. Spanner trase un scaun.

– Ea e Lore.

– Eu sunt Hyn şi el e Zimmer, şi nu-ţi face griji dacă ne confunzi, multă lume o face.

Spanner se duse la bar să ia băuturile, iar Lore rămase la masă cu un bărbat şi o femeie care arătau ca nişte frunze de tutun uscate, cu afine drept ochi. Hyn şi Zimmer. Aceştia erau oamenii care ştiau câte ceva despre încuietori.

Păreau cu totul în largul lor în acest local, dar Lore suspecta că s-ar integra într-o pădure la fel de bine ca în acest peisaj nocturn urban. Se întrebă dacă erau frate şi soră sau dacă ajunseseră să semene unul cu altul aşa cum ajung în mod bizar unele cupluri. Căută ceva de spus. Antrenamentul ei din copilărie, nesfârşitele întâlniri cu demnitari locali şi naţionali, preluă controlul.

– E un nume neobişnuit, Ursul Polar.

– Legenda spune că un urs polar a scăpat acum trei sute de ani de la o grădină zoologică şi a fost împuşcat în locul ăsta.

Zimmer sorbi din berea lui neagră. Păreau s-o găsească amuzantă.

– Cu ce vă ocupaţi?

Zimmer râse, un râs robust şi viguros, care o surprinse pe Lore.

– Noi suntem tăinuitori, draga mea. Unii foarte buni. Dar tu?

– Nu ştiu.

– Nu te îngrijora. Spanner o să rezolve asta în curând.

Spanner o să rezolve asta în curând... Îşi privi imaginea mică şi îndepărtată din oglinda din spatele barului şi îşi atinse părul

roşu. Spanner se întoarse cu bere.

– Bea-o cu măsură. După asta mergem în centru. Ai nevoie să ai capul limpede. E timpul să începi să-mi plăteşti.

Lore descoperi că lucrau bine în echipă. Una dintre ele zâmbea şi bea ceva la o masă lângă un grup mic. Cealaltă supraveghea de la bar. Oamenii bogaţi şi încrezători din barurile pe care le alegea Spanner nu-i puteau rezista unei femei singure, fie din intenţii rele, fie din cele mai bune motive.

– Vino să stai cu noi, spunea cineva, dacă era rândul lui Lore să stea lângă ei.

Şi îi ofereau ceva de băut, iar ea accepta întotdeauna. Şi vorbea, apoi devenea isterică, izbucnind în râs sau în plâns, în funcţie de ce atrăgea mai mult atenţia, şi poate le servea o poveste despre cât de ghinionistă era, ceea ce era uşor, cu accentul şi trecutul ei, şi atunci Spanner se strecura în spatele lor, în timp ce ei erau ocupaţi cu batistele sau comandarea unor noi băuturi, şi lua una sau două agende. Oamenii bogaţi, spunea Spanner – şi părea să fie adevărat –, îşi lăsau întotdeauna agendele în buzunarele gecilor, geci pe care le atârnau pe spătarele scaunelor ca şi când nimeni n-ar fi îndrăznit să fure ceva ce era al lor. Ceea ce, probabil, nici nu se mai întâmplase înainte. Oricum, la ce să folosească agenda altcuiva? După un timp Lore îşi revenea, le mulţumea cuviincios şi pleca. Ea şi Spanner săreau pe cel mai apropiat trotuar rulant sau, dacă era două sau trei dimineaţa, se agăţau de carapacea unui transportor de marfă, apucând strâns mânerele uşilor de urgenţă cu mâna dreaptă – mâna stângă, cu PIDA, o ţineau ferită de antena din vârf, fiindcă dacă micul creier de insectă al transportorului detecta un om la bord îl oprea pe loc. Transportoarele puteau fi periculoase, dar Spanner – şi în curând şi Lore – ştia toate rutele, toate opririle, toate orarele.

Uneori râdeau zgomotos, mai ales când era rândul lui Spanner să facă pe biata-singurică, deoarece când mergeau prin oraşul pustiu povestea în gura mare istoriile scandaloase pe care le născocise pentru victimele bogate şi uşor de păcălit.

Alteori, dacă lucrurile deveneau periculoase sau alarma pornea la câteva minute după ce părăsiseră barul, şi fuseseră nevoite să fugă, să sară dintr-un transportor în altul, deschideau acasă o sticlă de şampanie şi priveau lichidul palid, sifonat, ca sângele lor încărcat de adrenalină, şi râdeau din nou, şi beau, şi-şi smulgeau una alteia hainele şi se regulau ca nişte animale

sălbatice pe grămada de agende gri şi lucioase.

În astfel de nopţi lui Lore i se părea că niciodată nu avusese o altfel de viaţă înainte de aici şi acum, cu fiecare por deschis pentru a simţi noaptea sălbatică, fiecare folicul acordat pe schimbările din aer, fiecare papilă gustativă şi celulă nervoasă înfierbântată şi vibrândă. Ştia că uneori Spanner făcea bani din suferinţele altor oameni, dar ea nu trebuia să vadă asta, şi suferise şi ea. Toată lumea suferea. Se punea doar problema să se asigure că ea se foloseşte de ei, nu invers. Nu va mai fi din nou prostită, nu aşa cum o prostise Oster. Niciodată. Şi în toiul sexului ridica ochii spre Spanner mişcându-se deasupra ei şi se întreba dacă acei ochi pe jumătate închişi vedeau imaginea de la difuzorul de ştiri a unei Lore dezbrăcate şi înlăcrimate, suprapusă peste adevărata Lore.

În astfel de nopţi, când adormea, Lore se visa adesea din nou la bar, numai că de data asta când plângea în faţa străinilor era de-adevăratelea, şi se trezea asudată sub o plapumă scofâlcită în culori vii, amintindu-şi de Tok sau de Picioare de Crab, de mama ei, de Stella strigând din fântână; şi se întreba care parte a vieţii ei era cea reală.

Uneori, Spanner mai ieşea singură. Lore îşi lipea faţa de fereastră, privind până o pierdea pe Spanner din vedere, şi se întreba unde se duce. Deşi îi devenise mai uşor să iasă noaptea cu Spanner, încă nu avea curajul s-o facă singură. Şi atunci când ieşeau Spanner trata cu oamenii. Lore se ascundea în spatele ei: nu în adevăratul sens al cuvântului, desigur, ci în spatele unui nor de tăcere distantă. Asta funcţionase întotdeauna când era copil, când era o van de Oest. Nu i se întâmplase niciodată să nu meargă şi acum, când nimeni nu ştia şi nici nu-i păsa cine e. Spanner o atenţionase de câteva ori să nu se mai uite dracului atât de fix, căci atrăgea atenţia. Astfel învăţă să se mişte ca Spanner, alert şi direct, dar discret, pregătită şi prudentă. Învăţă cum să lege începutul şi sfârşitul cuvintelor, renunţând la pronunţia clară din copilărie. Învăţă treptat să devină altcineva, cineva care să-şi recunoască în oglindă faţa slabă şi înfometată, părul roşu şi vulva dezgolită. Dar încă nu ieşea niciodată singură.

Nu se temea de ceva anume, ci de… totul, ca şi când lumea ar fi fost o bestie gelatinoasă care ar fi căzut peste ea şi ar fi sufocat-o. Spaţiile deschise, sentimentul că spatele îi e dezgolit, că oamenii ar putea vedea prin haine; că cineva ar putea-o recunoaşte ca fiind moştenitoarea răpită acum trei sau patru

luni. Şi inima i se zbătea puternic între coaste, iar muşchii fălcilor şi ai gâtului îi înţepeneau ca şi când cineva îi înnodase o panglică groasă şi moale în jurul gâtului şi strângea foarte, foarte încet.

În zilele bune, reuşea să ajungă în grădină. Cea mai grea parte era să treacă de uşa de la intrare. Punea mâna pe lemnul ei şi deodată îi trecea prin cap: *Mi-am luat mănuşile?* Îşi verifica buzunarele hainei. Da. Avea mănuşile. Crăpa puţin uşa, gândea *Mi se vede rădăcina părului?* şi trebuia s-o închidă din nou, să se ducă la baie să verifice. Apoi stătea lângă uşă, respirând adânc, spunându-şi că era *pentru numai câteva secunde* pe stradă. *Pentru numai câteva secunde.* Câteodată se ura pentru teama asta. Dar apoi, dacă era o zi bună, deschidea uşa cu o smucitură, o închidea în urma ei şi fugea pe scări, în pasaj, prin poarta de lemn care acum avea o încuietoare nouă, strălucitoare şi un zăvor pe care îl putea trage dinăuntru, şi era în siguranţă.

Câteodată petrecea ore întregi în grădină, spărgând cimentul cu târnăcopul, încărcându-l în roabă, sortind cărămizile cu mâna în două grămezi: unele de aruncat, altele de păstrat pentru un strat de flori. Multe buruieni le lăsa la locul lor. Luptaseră să fie acolo; n-o să le smulgă ea. În plus, erau verzi şi creşteau, iar cele mai multe urma să înflorească primăvara sau vara.

Astăzi luă o cazma şi începu să sape pământul tare. Se lăsa cu toată greutatea pe unealtă, bucurându-se de oţelul care muşca pământul negru şi străduindu-se să nu taie vreo râmă.

Ceva foşni în tufişurile de lângă peretele vestic.

Lore se opri. Ascultă. Nimic. Probabil i se păruse. Îşi continuă săpatul. Auzi din nou.

Puse cazmaua jos cu grijă, nedorind să sperie orice ar fi fost acolo, dar, când ajunse lângă îngrămădirea de buruieni, lemne uscate şi ceva care părea să fi fost cândva un cadru de bicicletă, ceva se mişcă. Se aşeză pe vine şi cercetă sub frunziş. Un ochi străluci, o coadă bătu în umbră. O pisică.

Se priviră reciproc. Nu era o pisică frumoasă. I se vedeau coastele şi un ochi îi era închis, probabil lipsea. Îi simţea mirosul respiraţiei, o duhoare grea, fierbinte, ca şi când ar fi mestecat mortăciuni.

Lore dădu înapoi cu grijă. Avea nevoie de hrană, era evident, dar dacă pleca acum o va mai găsi la întoarcere? Şi dacă da, chiar voia cu adevărat responsabilitatea de a îngriji un animal bolnav, infestat de paraziţi? Probabil era pe moarte. Iar dacă se ducea înăuntru să ia de mâncare, va trebui să iasă din nou. Să

alerge prin gang de două ori în aceeaşi zi.

Pisica se lipise de perete atât cât era posibil. Scuipă, scuipă iar. Caninul din dreapta-sus îi lipsea. Poate era bătrână şi venise să moară aici. Mişca din cap înainte şi înapoi, căutând să treacă pe lângă Lore.

Se întrebă dacă se găsea în bucătărie ceva care să-i poată plăcea unei pisici, şi viziunea bietei creaturi înfometate înfulecând orez rece, sau resturi vechi de două zile de sushi sau fasole, încercând apoi să-şi lângă mustăţile, o făcu să suspine. Acum trebuia să-i dea de mâncare.

Aduse două farfurii, una cu ou crud, alta cu carne de viţel decongelată. Pisica plecase. Le puse oricum în tufiş şi se întoarse la cazmaua ei. Nu mai văzu pisica în acea după-amiază.

Când se întunecă, mai ieşi o dată. Farfuriile erau goale. Zâmbi.

Se uită pe net, dar nu era niciodată nimic despre răpirea ei, nicio ştire despre cadavre. Nu era surprinzător. Era o poveste veche: fusese răpită la sfârşitul lui august, iar acum era decembrie. Neobişnuită era absenţa informaţiilor despre familia van de Oest. Nimic.

Căută la secţiunile afaceri, apoi mediu – tot nimic. Nu avea sens.

Apoi, într-o zi, la ştiri, îi văzu pe tatăl ei şi pe Tok stând umăr la umăr lângă fântâna de la Ratnapida. Tok, observă ea, era acum mai înalt decât tatăl ei.

„Ştim că e undeva acolo”, spunea Oster. „Şi vrem să vină acasă.”

Tok, cu cearcăne sub ochi şi cu o atitudine de învins, dădu din cap. „Te rog”, spuse el direct către cameră, „Lore, vino acasă. E… Totul s-a aranjat.” Părea groaznic de înfrânt.

Cu patru luni în urmă, cu doar câteva fraze spuse dintr-o suflare despre motivul pentru care se sinucisese Stella, Tok distrusese imaginea pe care Lore şi-o construise despre Oster de-a lungul anilor. Îşi iubise tatăl; crezuse că şi el o iubea. Dar era un monstru. Totul fusese o minciună. Şi acum Tok – Tok, fratele ei, fratele geamăn al Stellei – stătea lângă el, spunându-i ei să vină acasă, totul *se aranjase.* Nu înţelegea.

Deşi se culca cu Spanner, deşi poate îi datora viaţa lui Spanner, Lore ştia instinctiv că era periculos s-o lase pe Spanner să-i vadă fisurile din armură. Aşa că, în după-amiaza în care Spanner strigă din bucătărie că se terminase pâinea şi sugeră ca

Lore să se ducă la piaţă pentru că mai aveau nevoie şi de alte lucruri, Lore ştiu că trebuia să se ducă, trebuia să-şi ascundă teama şi să facă o plimbare obişnuită la lumina zilei, singură.

Ziua era uşor înnorată. Norii răspândeau lumina într-un strat strălucitor care rănea ochii şi o făcu să dea înapoi. Era mai frig decât părea. Răsuflarea, izbucnind panicată, îngheţa ca un voal în faţa ei. Îşi dori să fi avut o pălărie. Nu se întoarse să-şi ia una; ştiu că n-ar mai fi fost în stare să iasă din nou.

Firma pieţei lumina la trei sute de iarzi în faţă. Lore începu să meargă. Dacă îşi ţinea privirea în jos era în regulă. Traversă prin pasajul ceramic pe care ea şi Spanner îl foloseau întotdeauna când mergeau la Ursul Polar. Teritoriu sigur. Cunoscut. Dar apoi o luă spre nord pe trotuar – şi oameni mergeau în faţa ei şi spre ea şi îi tăiau drumul. Nu avea încotro să privească astfel încât ei să nu-i vadă faţa. Merse mai repede.

Piaţa era ciudată: mică, dar cu acea senzaţie cavernoasă de înghesuială. Luă un coş şi se aventură pe primul culoar, încercând din greu să nu pară atât de sălbatică pe cât se simţea. Să arăţi vulnerabil înseamnă să fii vulnerabil. Toate codurile de bare şi vocile maşinilor strigau preţurile când coşul ei trecea pe lângă ele. Singurii oameni pe care-i vedea erau cumpărătorii.

Luă o căpăţână de salată şi o răsuci în mână. Pe dedesubt era pământ. O puse din nou în grămada de salate şi luă alta. Toate erau murdare. Alese una care era mai puţin murdară decât celelalte şi se îndreptă spre morcovi. Era bizar să-i vadă pe toţi aliniaţi pe-o parte şi legaţi în mănunchiuri. În rarele ocazii din trecut când mersese la cumpărături, sectorul legumelor din Auckland era o serie de căzi albe lucioase în care salatele şi ridichile pitice, spanacul şi bok choy creşteau în sere hidroponice chiar în faţa ta. Dacă voiai ceva, îţi culegeai singur. Ştiai că e proaspăt, ştiai unde fusese, de unde provenea. Legumele astea păreau... moarte. Deloc ca nişte legume adevărate. Unde crescuseră şi în ce fel? Şi cum le curăţai?

Aşeză morcovii lângă salată. Culoarele nu păreau prea bine organizate. După ce se plimbă pe ele în sus şi-n jos de două ori, găsi pâinea lângă intrare.

Se alătură cozii de la casă şi-şi dădu seama că femeia din faţa ei şi bărbatul din dreptul ei de pe rândul celălalt aveau amândoi legume în pungi de plastic. Se întrebă dacă avuseseră pungile la ei. Coada era momentul cel mai rău. Oameni în faţa ei, lângă ea, în spatele ei, respirându-i aerul, toţi în largul lor, siguri pe ei,

încrezători în această procedură simplă prin care trecuseră de sute, de mii de ori. Nativi în acest strat cultural. Într-o ţară străină, tot ce trebuia să facă Lore era să zâmbească şi să dea din umeri, şi să spună tare în engleză sau olandeză sau franceză că nu înţelege ce trebuie să facă: străinilor li se permite să facă greşeli; localnicilor, nu.

Se mai apropie cu un pas de casă. Femeia din faţa ei se întoarse din întâmplare, dădu din cap, privi în coşul ei, se întoarse la loc. Lore intră în panică şi aproape scăpă coşul cu pâinea şi legumele. Oare oamenii normali cumpără numai legume şi pâine? Oare femeii i se păruse ciudat că lucrurile ei nu erau în pungi de plastic?

În imaginaţie ei această privire întâmplătoare deveni o căutătură cercetătoare, mişcarea capului – un gest de condamnare.

Era de vină părul? Hainele? Dar apoi femeia îşi trecu lucrurile prin scaner, introduse mâna cu PIDA în fălcile de metal şi ceramică ale casei de marcat, îşi împachetă lucrurile – în cea mai mare parte conserve – într-o sacoşă de plastic şi plecă. Scanerul clipea încet. „Următorul client, vă rog. Următorul client, vă rog.”

Lore îşi flutură salata, morcovii şi pâinea prin scanner bucată cu bucată, aşa cum o văzuse făcând pe femeie. Apoi puse mâna în marcator. Un click verde. Bărbatul din spatele ei tuşi nerăbdător. Îşi strânse lucrurile şi ieşi repede pe uşă. Aproape alergă înapoi pe Springbank, pe pasaj.

Când se întoarse, Spanner lucra, încruntată deasupra unei grămezi de agende. Lui Lore îi tremurau mâinile când puse salata în frigider. Trecură două zile până să coboare iar în grădină.

Într-o zi Spanner veni acasă pe la prânz şi anunţă că vor merge în parc. Spre uşurarea lui Lore, o luară pe străduţe lăturalnice şi scurtături şi traversară calea ferată abandonată, pentru a intra în parc din lateral.

Pearson Park era un petic minuscul de verdeaţă în mijlocul părţii de vest a oraşului. Cândva făcuse parte din terenurile unei bogate familii victoriene. Statuile pe care le ridicaseră la jubileul Victoriei, Regină a Marii Britanii şi Împărăteasă a Indiei, rămăseseră neatinse. Însăşi Victoria, a cărei guşă de marmură albă se înverzise de muşchi – ca o urmă de barbă –, trona pe un soclu în grădina de trandafiri. Albert, Prinţul Consort, patrona un lac cu toate raţele sălbatice, găinuşele de baltă şi gâştele cu

aspect mocirlos. Majoritatea păsărilor dormitau pe o insuliţă, cu capetele sub aripi, sau cerşeau firimituri de pâine sau orez de la rarele suflete îndrăzneţe, bine apărate împotriva frigului, care-şi luau prânzul departe de birou. Un stejar, probabil nu cu mult mai tânăr decât statuile, gândi Lore, fusese pe jumătate smuls, aplecat pe-o parte şi forţat să crească peste lac: un pod noduros, acoperit cu muşchi. Rădăcinile, ca nişte degete lungi, osoase, săpaseră în asfaltul cărării.

Lore tremura.

– O să-ţi fie cald acolo unde mergem, spuse Spanner.

O conduse pe Lore în jurul lacului spre o seră victoriană, din lemn alb şi sticlă, cu nori în toate nuanţele de gri plutind pe geamuri. Lore o urmă pe Spanner înăuntru pe lângă mica fereastră prin care un angajat plictisit vindea seminţe şi răsaduri.

Era ca şi când ar fi intrat într-o spălătorie, fierbinte şi umedă, mirosind a pământ şi soare şi ploaie proaspătă. Se simţi ca păşind prin oglindă într-o altă lume, unde cenuşa şi cărbunele, cumplitul mercur şi zincul şi litiul se topeau în culorile vii ale tropicelor. O pasăre ţipă. Lumina era strălucitoare şi se reflecta în portocaliul viu al fructelor din colivii, în străfulgerarea unui colibri cu guşă purpurie, în uriaşele inflorescenţe roşii.

– Heliconia… spuse Lore încântată şi se ridică să le miroasă.

Tavanul era înalt cât trei etaje şi întreg spaţiul era plin de vegetaţie luxuriantă.

– De unde naiba ştii asta?

– Am fost în junglă. Înainte.

Înainte de toate astea.

Simţi deodată cum carapacea ei se sparge, ca o crustă lucioasă, şi ea se deschide, crudă şi roză, pentru toate: verdele strălucitor al cozii papagalilor; duzina de variaţii de maro – frunzele putrede, muşchiul uscat, turba, coaja de copac, gândacii; trosnetul paşilor lor pe pietrişul cărării care şerpuia între butucii de viţă, palmieri şi crengile care se întindeau pe cele cincizeci sau şaizeci de picioare de la pământ la tavanul de sticlă. Plantele astea păreau s-o intereseze pe Spanner.

Spanner se opri în faţa unui enorm turn verde cu rădăcini aeriene pline de franjuri şi scorburi naturale. Lore îşi lăsă capul mult pe spate şi se pierdu în plutirea lujerilor şi a frunzelor coroanei, în ornamentele de diferite nuanţe de verde de deasupra capului, în densitatea arhitecturală a întregului, ca o imensă catedrală gotică.

Se întrebă de ce o adusese Spanner acolo.

– *Monstera deliciosa,* ăsta e numele latin, spuse Spanner. Cei care au adus-o prima oară din junglă i-au spus salată de fructe fiindcă aşa sunt fructele la gust.

Faţa îi era înclinată la 45 de grade, iar Lore şi-o imagină hoinărind la tropice, înfruntând pericole necunoscute pentru a colecta specimene, doar ca să poată spune că *a fost* acolo, într-un loc nou. Dar nu mai existau locuri noi. Lore se gândi dintr-odată la Stella. Sora sa şi Spanner semănau. Erau oameni care sufereau pentru că fuseseră meniţi să exploreze noi teritorii, să atingă noi frontiere. Dar singurele frontiere rămase erau cele interioare.

Ar fi vrut s-o întrebe pe Spanner de ce ridicase barierele. De ce acum? În loc de asta, întrebă:

– De unde provine?

Spanner ridică din umeri.

– Acum, de nicăieri, doar din sere. (Ridică din nou capul.) Vin aici de şase ani să mă uit după fructe. Mă întreb ce gust au în realitate – ce *fel* de salată de fructe? Am visat odată că am găsit pe jos un ananas mare cât un butoi. Când am muşcat din el, avea gust de căpşuni.

În ultimul moment zâmbi.

– Imaginează-ţi să numeşti ceva în care creşte salată de fructe *filodendron.*

Mai târziu, în timp ce parcurgeau jumătatea de milă până acasă, cu hainele strânse contra frigului iernii, Lore aşteptând tăcută, Spanner spuse brusc:

– Mâine e ziua mea.

Lore se uită la faţa interiorizată a lui Spanner şi ştiu că n-avea sens s-o întrebe câţi ani avea.

Când ajunseră în apartament, Lore se dezbrăcă de haină şi se duse în bucătărie să facă cafea. Când fu gata, se întoarse în living, dar se opri în uşă. Spanner, încă îmbrăcată, privea în gol. Lore n-o văzuse niciodată arătând atât de vulnerabilă. Nu i se păru că făcuse vreun zgomot, dar privirea lui Spanner reveni şi se fixă pe ea:

– Ies.

– Dar…

– Ce e? – vocea lui Spanner era aspră.

Lore privi ceaşca pe care o ţinea în mână.

– Nimic.

– Nu mă aştepta.

Lore rămase pe loc până când uşa din faţă de închise; apoi se întoarse în bucătărie şi vărsă cu grijă cafeaua lui Spanner în chiuvetă. După o clipă, o aruncă şi pe a ei.

Mişcându-se încet, ca paralizată, încercând să nu gândească, să nu vadă imaginea Stellei şi pe cea a lui Spanner, singurătatea lor – nu, *pustiul* lor –, îşi luă haina. Se încheie la nasturi cu atenţie.

Nu te gândi la asta, îşi spuse din nou, numai că de data asta încerca să nu se gândească la lumea exterioară, imensa lume exterioară de sub cerul liber şi plină de străini care ar putea s-o privească întâmplător, apoi să se mai uite o dată, şi să deschidă gura şi să strige, s-o arate cu degetul... Deschise uşa şi se îndreptă din nou către seră.

Era 4 dimineaţa şi toate luminile din apartament erau stinse când se întoarse Spanner. Lore auzi zăngănitul unei sticle lovite de perete.

– Aprinde lumina înainte de a te sinucide, îi strigă.

Apoi coborî din pat şi privi din uşă cum Spanner îşi scoate haina, trece peste carpetă, observă filodendronul înalt de patru picioare şi se opreşte.

Lore intră desculţă în living.

– La mulţi ani.

Spanner izbucni în plâns. Lore o îmbrăţişă.

Când schimbul se termină, eram aproape bucuroasă că trebuia să mă duc la Ursul Polar să mă întâlnesc cu Spanner. Cel puţin, când îmi făceam griji în legătură cu ea şi noul meu PIDA, cu Magyar şi dosarele lui Bird, nu mai aveam pe cap mulţimea de lucruri care mergeau prost la uzină.

Afară era frig şi aer curat. Venea iarna. Când am ajuns la Ursul Polar aveam faţa roşie şi mâinile îngheţate. Hyn şi Zimmer erau deja acolo, cu Spanner. Mi-am luat ceva de băut înainte de a mă aşeza. Mi-am scos geaca şi am dat din cap.

Zimmer a dat şi el din cap.

– Spanner mi-a spus ce vreţi. Nu avem prea des astfel de cereri.

– E ceva rar, fu de acord Hyn.

– Şi nu ştim pe nimeni care să aibă ce vreţi voi.

– Dar poţi afla, zise Spanner.

– Oh, da, spuse Hyn, dar chiar vrei asta?

Am băut din berea mea. Era rece şi bună.

– Ăştia nu sunt genul de oameni pe care e bine să-i cunoşti.

Spanner râse.

– Nici eu. Nici voi, de fapt.

Nimeni nu spuse nimic despre mine.

Hyn şi Zimmer se priviră. Păreau încurcaţi.

– Chiar ai nevoie de echipamentul ăsta?

– Da.

Zimmer îmi atinse încheietura cu un deget maroniu noduros.

– Dar tu?

Ochii îi semănau mai mult ca oricând cu nişte afine, luminoşi, dar cumva bătrâni.

Am dat din cap prudent.

– Da.

Hyn oftă.

– Atunci, o s-o facem. Dar o să fie scump.

Ştiam cu toţii că ea vorbea de ceva mai mult decât de bani.

– Cât?

Hyn ridică din umeri şi privi la Zimmer.

– 15 mii. Poate mai mult.

Era mai mult decât mă aşteptasem.

– Eu nu…

– O să aducem banii.

M-am uitat la ea.

– Spanner, eu nu…

– O să avem banii, le repetă Spanner lui Hyn şi Zimmer. Doar spuneţi-ne când şi unde, şi o să-i aveţi.

Nu-i văzusem niciodată arătând atât de nefericiţi, dar aprobară dând din cap şi se ridicară în picioare. Îşi lăsară băuturile neterminate pe masă.

Hyn şi Zimmer erau speriaţi, dar pericolul era doar o aventură pentru Spanner. Îi aducea bună dispoziţie. Ne-am băut berile în tăcere. Nu era singurul pericol care mă păştea. Dacă Magyar se hotăra să cheltuiască ceva din buget pentru a verifica dosarul lui Bird, ar fi văzut imediat că ştiam mai mult decât aş fi avut dreptul. Şi atunci ar fi putut justifica o cercetare mai amănunţită. Adică ar fi descoperit că Bird murise cu ceva timp în urmă. Şi atunci aş fi fost într-un mare necaz. Trebuia să profit de buna dispoziţie a lui Spanner.

– M-am răzgândit în privinţa PIDA. Vreau să substitui informaţiile cât mai curând posibil.

– Când?
– Ieri.
– Nicio problemă.
Din nou tăcere. De data asta se întinse mai mult decât puteam suporta.
– De unde o să iei banii?
– Contează?
Nu, nu prea. Ştiam deja.
Când m-am întors în apartament, aerul părea stătut şi lipsit de viaţă. Nu era niciun mesaj de la Ruth.
Am încălzit supa, bucurându-mă de zgomotele maşinii şi de clocotul uşor al lichidului. Am mâncat încet.
Când bolul a fost gol şi spălat, a trebuit să înfrunt apartamentul tăcut şi pustiu.
Puteam să dorm, desigur, dar ce aş mai fi făcut dimineaţă? Am stat în faţa ecranului, asigurându-mă că nicio cădere de energie nu ştersese vreun eventual mesaj lăsat. Am bătut darabana cu degetele pe consolă, apoi mi-am organizat fişierele cu proiecte.
Prima dată după ce o părăsisem pe Spanner petrecusem zile întregi în faţa tastaturii, introducând tot ce-mi puteam aminti despre proiectul Kirghiz, apoi copiasem fişierul în triplu exemplar, extrapolând pe fiecare: unul era scenariul perfect, fără niciun fel de obstacole; altul implica diferite dificultăţi minore – eşecul uneia dintre insectele lui Marley, spargerea ocazională a conductei UV; al treilea era scenariul catastrofic – toate eşecurile umane, de mediu şi mecanice pe care le puteam întâmpina. Cu ăsta mă jucam cel mai mult. De obicei ajungeam în punctul critic după vreo trei luni de timp simulat – două ore, timp real. Când se întâmpla asta îl derulam înapoi până în punctul în care îl lăsasem, cu aproape trei ani în urmă.
În seara asta, când am deschis imaginea digitală a conductei întinzându-se ca un şarpe de cristal strălucitor de-a latul deşertului, am ştiut că nu asta voiam să văd.
Am schimbat imaginea pe modul de noapte, din perspectiva pe care o aveau micile rozătoare nocturne de la nivelul solului. Pilonii-suport din ceramică şi cuvele de sticlă apăreau imense, ameninţătoare. Am întunecat cerul până la un sinistru negru-indigo, am pus stelele. Constelaţiile nordului străluceau ca nişte lămpi cu magneziu. Mai bine. Am adăugat nişte nori. O lună murdară, lăptoasă. M-am întrebat cum ar fi să stai acolo, cu apa

deasupra capului sâsâind încontinuu. M-am întrebat dacă un mic rozător ar putea să confunde sâsâitul cu frecarea solzilor pe nisip şi să fugă în noapte îngrozit de un şarpe care nu e acolo. Lumea întreagă se schimba dacă modificai puţin perspectiva.

Am scuturat capul. Din câte ştiam eu, conductele puteau zace ca un schelet de dinozaur zdrobit pe nisip, uscat ca praful, victimă a vreunui conflict interetnic.

Pentru a suta oară am contemplat, apoi am respins ideea de a cere pe net informaţii despre proiect. Exista întotdeauna posibilitatea ca cineva inteligent – familia mea sau răpitorii – să poată lua urma acestei interogări. Nu mă îndoiam că încă mă căutau.

Am închis ecranul şi m-am dus la frigider. Am scos o bere dintr-un pachet de patru, apoi m-am răzgândit şi le-am scos pe toate din frigider.

Unul dintre motivele pentru care luasem acest apartament era că fereastra de la living se deschidea pe scara de incendiu. De pe scara de incendiu puteam ajunge pe acoperiş. Era o clădire veche, cu o linie a acoperişului complicată. Lângă coşul de fum din mijloc – care fusese deblocat cu ani în urmă şi acum servea la ventilarea dispozitivelor de gaz – era un loc unde acoperişul se ridica abrupt de cealaltă parte şi puteam sta întinsă pe spate, cu faţa la cer, ascunsă de lume. Construisem acolo şase ghivece mari şi le umplusem cu pământ. Într-una dintre zilele astea o să plantez ceva în ele.

Acolo mi-am dus berea.

Fiecare oraş are cerul colorat diferit. În Amsterdam, singurul oraş pe care-l cunoscusem până la vârsta de cinci ani, fusese gri-albăstrui, o nuanţă specifică Ţărilor de Jos protestante, care amintea de brânzeturi şi picturi în ulei şi diguri înverzite. La Ratnapida, era ca sticla uşoară, limpede. Cerul acestui oraş mă îndurera. Ar fi putut fi atât de frumos: plin de reflecţiile luminilor de pe râu şi acea ambianţă blândă, limpede, care există numai lângă o mare nordică. Dar strălucirea oraşului păta atmosfera ca o urmă murdară de pantof.

M-am sprijinit de coş şi am deschis prima cutie. Berea era rece şi amară, precum chiciura din dimineţile de iarnă pe care o râcâiam de pe grilajele de fier ale vechii case familiale din Amsterdam. Noaptea era foarte limpede. Îngheţam aici, sus. Tremuram; m-am forţat să beau încă puţină chiciură şi fier. Pe la jumătatea dozei am început să mă încălzesc.

La vreo cinci mile distanţă puteam să văd clipind luminile de noapte ale podului – cel mai mare pod cu o singură deschidere din lume. Iar proprietarii mai aveau încă datorii, chiar şi după treizeci de ani de la deschiderea pentru traficul cu plată. Vor avea întotdeauna. Nu mai erau prea multe maşini particulare, iar guvernul local negociase o taxă anuală pentru trotuarele rulante care traversau râul într-un sens şi-n altul. Guvernul naţional, desigur, şi în ultimă instanţă plătitorii de impozite erau cei care pierdeau: guvernul avansase banii, contractorii îi cheltuiseră, şi acum plătitorii de impozite plăteau din nou, de data asta taxe locale pentru trotuare rulante.

Am mototolit doza, am deschis alta.

Corupţie. Totul mirosea a corupţie. Ca tot ce avea legătură cu orice fel de guvern. Strat după strat după strat. M-am gândit la Kârgâstan: ministrul muncii şi comisarul trezoreriei, cărora le dădusem vin şi mese şi în final îi cumpărasem. Totul pentru ca van de Oest Enterprises să poată câştiga şi mai mulţi bani.

Dar nu era strict adevărat. În final ar fi fost şi în beneficiul kârgâzilor, ar fi avut din nou apă curată. Am supt din doză. Era deja goală. A treia a fost mai greu de deschis. Îmi îngheţaseră mâinile. Am privit podul. Poate constructorii îşi spuseseră că în final localnicii vor avea de câştigat – la urma urmelor, acum erau liberi să călătorească de-a dreptul peste râu, în loc să ocolească cincizeci de mile sau mai mult. Dar nimeni nu-i întrebase pe oameni. Totul fusese decis de cei care se întâlneau în lenjerie albă, cu cristaluri Hashing, discutau la un vin bun şi-şi strângeau mâinile la cafea. Şi câştigau sute, mii, milioane. Şi probabil dormeau liniştiţi noaptea.

Mi-am amintit de femeia din consiliul orăşenesc care ne dusese în apartamentul ei pe mine şi pe Spanner, cu maşina ei personală; căldura; filmul; ceea ce făcusem… Guvernul local. Ea nu suferise pentru bani. Mă întrebam dacă va şti vreodată cât de coruptă era.

Oare eu ştiam cât de coruptă sunt? Oricum, ce înseamnă „corupt”? Nu făcusem niciodată rău cuiva, dar purtam PIDA-ul unei femei moarte. Bird nu era decât o dâră de fum unsuros ridicându-se pe cerul nopţii, sfâşiat de vânt. Mă întrebam cum fusese Sal Bird, 25 de ani. Dacă iubise sau fusese iubită. Dacă îi plăcea mâncarea, sau dacă fuma. Care erau filmele ei preferate. Dacă ţipa când avea orgasm. Mă întrebam dacă cineva plânsese după Sal Bird.

Mă întrebam dacă cineva plânsese după omul pe care îl omorâsem. Nici măcar nu-i ştiam numele. Şi fusese bun cu mine, în felul lui. Mi-am amintit ochii lui atunci când ştia că o să-l omor. Am alungat gândul.

Mă întrebam dacă cineva plânsese după mine.

Deci: eram coruptă? Omorâsem un om. Mă ascundeam de familia mea şi trăiam în minciună. Şi toţi cei pe care-i întâlneam se fereau de mine. Ruth. Acum Magyar. Toţi în afară de Spanner.

Pe când terminam a patra cutie, mi-am dat seama că stăteam pe marginea acoperişului. Degetele mi se afundau în jgheab. Încă un pas. Gata cu Sal Bird, 25 de ani. Gata cu teama de a fi descoperită; gata cu grijile în privinţa oamenilor periculoşi care ar putea să ne caute pe mine şi pe Spanner; gata cu responsabilităţile, cu sentimentul că aş fi un subţire zid uman între oraşul nebănuitor şi un accident care urmează să se întâmple. Totul putea să se termine. Aici. Acum. La urma urmelor, Frances Lorien van de Oest murise cu mult timp în urmă.

Se crăpa de ziuă.

Am păşit cu grijă înapoi de pe margine.

Opt

Lore are opt ani. Într-o după-amiază stă cu Oster în biroul lui, privindu-l răbdătoare cum parcurge câteva rezumate. Părinţii ei tocmai au început ciclul de certuri şi incriminări care vor sfârşi printr-un divorţ doisprezece ani mai târziu, dar Lore încă nu ştie asta. Tot ce ştie este că mama l-a acuzat pe tata că nu ţine legătura cu lucrările vastei organizaţii al cărei conducător este, iar tata a decis să se intereseze de una dintre noile achiziţii ale companiei van de Oest – producerea pentru comercializare a combustibilului pe bază de etanol.

Vorbeşte pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru Lore, în timp ce lucrează.

– Deci s-o aleg pe femeia asta, geneticiana, sau să merg pe mâna lui James, care a condus atât de bine proiectul nostru australian?

Lore se apleacă peste umărul lui, străduindu-se să înţeleagă exact ce face tatăl ei.

– Sau poate Carmen Torini?

El îi zâmbeşte.

– Nu mai trage cu ochiul din spatele meu. Ia-ţi un scaun. Ridică-l.

Lore face asta, şi se simte foarte matură când vede cele două capete cenuşii reflectându-se unul lângă altul în ecranul computerului, ca nişte parteneri egali. El ridică cele trei dosare.

– Aici avem trei oameni care pot face treaba. Acesta este cercetător. Ei gândesc într-un anume fel. Le plac eleganţa, teoriile. Pentru acest proiect avem nevoie de cineva diferit, cineva care să poată să zâmbească şi să spună „Ei bine, n-a mers. Hai să mai încercăm o dată.” Astfel ajungem la James. El îi poate face pe oameni să muncească dincolo de limite – uite ce a făcut anul trecut în Bulgaria, când ceea ce noi credeam că e o simplă bioremediere a unei deversări de fenol s-a complicat atât de mult.

Lore e încântată că el nu întoarce capul s-o întrebe dacă ştie ce e fenolul sau ce înseamnă bioremediere. Are încredere că ea o să întrebe sau că o să caute să afle mai târziu.

– Dar toate erau tehnici binecunoscute şi testate. Nimic nou sau inovativ.

Lore se încruntă.

– Dar, dacă ceea ce a făcut el a mers, de ce acum nu mai e suficient de bun?

– Ai putea s-o întrebi asta pe mama ta. (Scutură din cap.) Iartă-mă. (Atinge ecranul cu degetul.) Nu e vorba atât de ceea ce a făcut, cât de ceea ce nu a făcut. Nicio găselniţă sclipitoare. Nicio metodă nouă cu eficienţă ridicată. Nici măcar nu a luat în considerare ceva ce nu se mai făcuse deja.

– Nu toată lumea se poate gândi la lucruri noi.

– Nu, şi e loc şi pentru oamenii stabili ca James. Afacerea noastră se bazează pe ei. Dar motivul pentru care suntem lideri, pentru care suntem bogaţi, micuţo, este că bunica ta şi stră-străbunicul înaintea ei s-au gândit la lucruri noi, şi am fost atât de deştepţi încât să le patentăm. (Zâmbeşte blând.) Iar eu am fost destul de deştept ca să mă însor cu mama ta.

Lore nu spune nimic. Simte la tatăl său o mare tristeţe, dar ştie, cumva, că nu e ceva care depinde de ea. Nu vrea să se gândească la asta.

– Cine e Carmen?

El ridică poza unei femei de vreo treizeci de ani: bucle negre, ochi căprui, o undă de aroganţă. Poza alunecă spre colţul ecranului şi apar trei ferestre de text.

– Nu e de mult timp la noi. Venită de la EnSyTec acum patru ani. A început ca manager pentru controlul calităţii. A avansat ca manager de proiect. Apoi mama ta a ales-o să conducă proiectul acela din Caracas. (Se încruntă.) O mulţime de inovaţii.

Tatăl ei priveşte îndelung monitorul, iar Lore se întreabă la ce se gândeşte. Pare din nou trist.

Închide brusc terminalul şi se întoarce spre Lore.

– Eu nu sunt ca mama ta. Ea întotdeauna trebuie să facă ceva, să aibă mereu controlul. E bine într-un fel, dar nu e ăsta felul meu de-a fi.

Lore aprobă din cap, întrebându-se dacă el se aşteaptă să ia partea cuiva. El îi observă neliniştea.

Îi ciufuleşte părul, râde.

– Nu fi aşa serioasă, micuţo. Oamenilor li se permite să fie diferiţi.

Lore se întreabă dacă mama ei ştie asta.

– Să-ţi spun de ce organizaţia merge atât de bine fără mine? Eu apreciez un bun management. Unii ar angaja mai degrabă oameni mai puţin inteligenţi decât ei înşişi, considerând că prin

comparaţie vor părea grozavi. Dar în realitate nu merge aşa. Secretul unui bun management e să desemnezi oameni inteligenţi să lucreze pentru tine. Asta te faci să pari bun şi mai înseamnă că nu trebuie să munceşti prea mult. Ţine minte asta.

Apoi devine foarte trist şi spune încet, cu o voce pe care Lore n-ar trebui s-o audă:

– Şi, când eşti atât de bun pe cât sunt eu, devii inutil.

Lore are 10 ani când familia se mută. Compania nu înseamnă familia, după cum îi place tatălui lui Lore să spună, şi e timpul să aibă un loc unde să se înrădăcineze, unde Tok, Greta şi Katerine să poată veni de la diferitele lor proiecte să se odihnească; unde Stella să li se alăture dacă vrea; unde Oster însuşi să se poată opri în drumul spre şi de la întâlnirile din Beijing şi Singapore, iar Lore să poată veni în vacanţele şcolare. Unde să poată învăţa din nou să fie o familie.

Katerine lasă toată detaliile în seama lui Oster.

– Asigură-te că e gata – îşi consultă programul – pe la începutul lui martie. Am o fereastră atunci.

Arhipelagul Buccaneer se întinde în nordul coastelor Australiei de Vest. Cicely Island, lângă capătul sudic al lanţului, e alcătuită din rocă neagră, vegetaţie tropicală luxuriantă şi plaje albe. Oster o cumpără, o redenumeşte Ratnapida, insula Pietrelor Preţioase, şi construieşte o casă.

Lore e prima care o vede. Oster vine la ea la şcoală, în Auckland, cu trei zile înainte de încheierea trimestrului.

– Vreau s-o vezi proaspătă, aşa cum ar trebui să fie.

Şi astfel zboară de la Auckland la Perth, apoi iau un elicopter de la Perth la Beagle Bay, iar Oster insistă să parcurgă ultimele nouăzeci de mile până la Ratnapida, insula Pietrelor Preţioase, cu barca.

– Cheia acestui loc este odihna. Trebuie să ai o stare de spirit corespunzătoare când te apropii de el. Noi doi putem aprecia asta.

Barca este un iaht cu două catarge, dar vântul bate dintr-o direcţie nepotrivită, şi căpitanul foloseşte propulsia acvatică magnetică silenţioasă. Zgomotul mării e sinistru.

E o vreme blândă pentru regiunea subtropicală, 27 de grade, iar Oster poartă pantaloni scurţi şi o vestă de salvare. Se îndreaptă spre nord-vest de-a lungul coastei, iar soarele după-amiezii îi bate direct în piept. Părul de pe corp, cenuşiu şi

sârmos, e aproape auriu în lumină, şi dintr-odată Lore îşi dă seama cum ar fi fost părul lui dacă mama lui nu şi-ar fi denaturat celulele producătoare de pigmenţi. Se întreabă alene ce culoare ar fi avut părul mamei ei. Se poate ghici adesea culoarea naturală a părului după culoarea ochilor… O văzuse pe mama ei cu ochi negri, violet şi albastru-închis, verzi şi căprui, dar e şocată să constate că nu cunoaşte culoarea lor reală. Habar n-are ce culoare au ochii mamei ei. E pe punctul de a-şi întreba tatăl, dar nu o face: îi e teamă că s-ar putea să nu ştie nici el.

Iahtul ancorează la un chei de piatră şi lemn într-un golf scobit în roca neagră vulcanică. Insula se ridică în trepte, cărări şi cascade miniaturale până la casă. Când o vede, Lore înţelege imediat că acesta este modul tatălui ei de a-şi proclama personalitatea. Modul lui de a-şi vopsi părul. Şi mai ştie că mama ei va urî această casă.

– E frumoasă!

Oster zâmbeşte.

Le ia mai mult de o oră să urce până la casă pentru că Oster vrea să-i arate fiecare lac, fiecare crap tăcut şi fiecare nufăr, fiecare aranjament de piatră şi apă şi grote ascunse. Lore îl urmează de la piscină la băncuţă şi la florile colorate, râde când un uriaş fluture albastru se ridică de pe o floare purpurie de lângă piciorul ei. Grădinile seamănă mult cu el: jucăuşe, bogate şi misterioase. În cele din urmă ajung în vârf, unde tărâmul misterios lasă loc unor terenuri convenţionale care constituie un patio, apoi un portal, apoi casa însăşi, ca şi când n-ar fi existat linie de demarcaţie între înăuntru şi afară.

Casa e în stil indonezian; lemn lustruit, tavane înalte şi sculpturi scunde de piatră, apă, camere răcoroase. Porţile sunt din fier filigranat, uşile importate de la un templu recent demolat. Lore trece în a treia sa cameră din lemn şi sticlă, cu ventilatoare care se rotesc încet pe tavan, când îşi dă seama că nu a văzut niciun terminal de net.

– Unde sunt?

– Aici nu sunt. Nu în camerele astea.

O conduce spre aripa de sud a casei. Schimbarea e subtilă, dar clară. Curbele de lemn lustruit devin mai ascuţite, tavanele mai luminoase, aerul mai proaspăt. Ferestre enorme se deschid spre o peluză întinsă, cu o construcţie complicată de cărămidă în capătul îndepărtat.

– Am încercat să-l deghizez puţin.

Lore priveşte mai atentă pajiştea, cărămizile, şi observă discretele capete gri ale senzorilor şi controlului sonic. Un helioport.

– Când ne grăbim, putem zbura.

Niciunul dintre ei nu pomeneşte despre mama lui Lore.

În primele câteva luni, casa de la Ratnapida pare să îndeplinească menirea din intenţia lui Oster. Are grijă întotdeauna să fie acasă când Lore vine de la şcoală, din Auckland, la sfârşitul trimestrului. Câteodată vine şi unchiul Willem împreună cu soţul său, Marley, uneori doar pentru o zi sau două. Tok, acum un tânăr de 14 ani înalt şi serios, vine de la şcoala din Amsterdam, şi vine şi Greta cu avionul. Stella, care pare a avea mai degrabă 17 ani decât 14, e aici în momente ciudate; câteodată e alungată de la şcoală în mijlocul trimestrului, altădată îşi petrece vacanţa cu prietenii. Are întotdeauna o altă culoare de păr şi îşi schimbă accentul după modă.

Lore o vede pe mama ei mult mai des ca înainte. Poate presată de Oster, poate sub imboldul unor vestigii de instinct matern, Katerine are grijă ca, dacă se întâmplă să nu fie acolo când soseşte Lore, să se întoarcă într-o zi sau două. Iar lui Lore, la aproape 11 ani, i se permite să stea mai târziu după cină, bând apă pe când ceilalţi beau cafea şi vin, vorbind despre proiecte, afaceri şi noi tehnologii. Ochii i se împăienjenesc de oboseală cu mult înainte ca discuţiile să se domolească; nu o dată se trezeşte în pat şi ştie că tatăl ei a dus-o în braţe după ce a adormit la masă. Dar în fiecare noapte se luptă să rămână trează, să asculte familia stând de vorbă, temându-se că dacă adoarme va pierde acel sentiment minunat şi preţios că mama ei, tatăl ei, sora vitregă şi gemenii şi unchii iubesc toţi acelaşi lucru. Pentru o clipă poate să creadă că totul e în regulă, că e în siguranţă, iubită şi protejată de o familie unită.

Într-o seară, după desert, când în paharul ei mai e doar o urmă de frişcă, iar vinul s-a terminat şi până şi Tok pare obosit şi cu ochii pe jumătate închişi, Willem se opreşte din turnatul cafelei în ceaşcă şi priveşte direct la Lore.

– Ai aproape unsprezece ani.

Lore tresare, neobişnuită să fie observată seara.

– Poimâine.

– Şi încă nu ţi-am luat niciun cadou. Îţi doreşti ceva în mod special?

Vreau să cresc mare, şi atunci o să fiu în siguranţă. În siguranţă faţă de ce, nu ştie exact. Asta o face confuză, aşa că se agaţă de cel mai apropiat simbol al maturităţii.

– Vreau nişte cafea.

Willem se întoarce spre Katerine şi ridică o sprânceană.

– Nu e prea ambiţioasă.

Până şi la 10 ani Lore ştie când e luată de sus; şi îi răsare în minte una dintre zicalele favorite ale tatălui ei:

– Uneori lucrurile lipsite de importanţă sunt mai greu de dobândit decât ţelurile înalte.

Marley izbucneşte în râs.

– Dă-i cafea şi fii recunoscător că nu ţi-a cerut brandy.

Lore îi aruncă o privire mamei sale, care îi zâmbeşte lui Marley, şi tatălui său, care zâmbeşte la rându-i, dar clatină din cap.

– Îmi pare rău, micuţo, zice el, am pentru tine o surpriză deosebită mâine dimineaţă, pentru care trebuie să fii trează devreme.

Asta îi convine lui Lore, care nu e prea sigură că vrea cafea, dar înainte ca ea să poată răspunde, mama ei spune încet:

– Of, lasă copilul să bea cafea, Oster. Chiar dacă o s-o ţină trează jumătate de noapte, o să fie pregătită pentru orice ai fi plănuit pentru mâine dis-de-dimineaţă. După părerea mea, merită atât respect. Cu cât e mai respectată, cu atât îi va putea respecta pe alţii.

Se lasă tăcerea în jurul mesei, şi din această linişte Lore înţelege că a fost aleasă drept teren de luptă între părinţii ei, că orice ar face, oricât s-ar strădui, unul dintre ei se va simţi trădat. Dar nu are nici 11 ani, şi tot ce poate face e să încerce. Aşa că bea cafeaua, iar a doua zi se scoală înainte de răsărit ca să pescuiască împreună cu Oster. În seara zilei ei de naştere e inclusă pentru prima dată într-o discuţie a mamei ei şi a Gretei despre un proiect de asanare la Longzhou; a doua zi înoată cu Oster şi cu Tok.

Nu se plânge niciodată şi nu spune niciodată că n-o interesează atunci când Katerine mâzgăleşte ecuaţiile unor reacţii catalitice pe un şerveţel sau când Oster sugerează să meargă să caute broscuţe de copac, dar la sfârşitul vacanţei pentru prima dată e bucuroasă să se întoarcă la şcoală.

La şcoală directorul, domnul Achwabe, comentează că a slăbit, dar ea doar zâmbeşte şi se hotărăşte în sinea ei să

mănânce mai mult. Seara citeşte studiile de caz pe care i le trimite mama ei pe net şi vorbeşte cu tatăl ei despre noua specie de crap pe care are de gând s-o introducă la Ratnapida înainte de a se reîntoarce ea.

În timpul pe care-l petrece cu prietenii e disperată. Ar vrea să strige la ei *Ajutaţi-mă! Făceţi-i să înceteze,* dar nu ştie cum. Sunt părinţii ei. O iubesc. Îi iubeşte.

Nouă

În timp ce mă întorceam în apartament cu sacul de bulbi de flori, m-am întrebat de ce soarele de toamnă răneşte ochii mai mult decât cel de primăvară sau vară. Probabil e ceva în legătură cu refracţia, cu faptul că cerul de octombrie e de un albastru puternic ca arcul electric, iar aerul e mai sec decât un gin bun. Oricare ar fi fost motivul, lumina oblică a soarelui la 11 dimineaţa se oglindea strident în rămăşiţele chiciurii de peste noapte pe ţigle şi jgheaburi, ricoşând din ferestrele frontale ale trotuarelor rulante, reflectându-se ţipător în lentilele dintr-un magazin de ochelari de schi. Toată lumea era îmbrăcată în culori deschise, cu obrajii roşii şi ochii sclipitori. Mă îndoiam că erau atât de veseli pe cât arătau.

În ciuda mahmurelii mele, mă simţeam veselă, era ceva în legătură cu noaptea trecută, cu timpul petrecut pe acoperiş. Mă simţeam altfel. Nimic miraculos... mai degrabă ca şi când ceva care fusese încurcat în interiorul meu începuse să se rezolve de la sine.

Primele mele gânduri când m-am trezit de dimineaţă nu au fost despre cât de aproape fusesem de moarte sau despre diversele boli şi corupţia oraşului, ci despre ghivece. Cu câtă grijă le construisem, le cărasem pe acoperiş, le umplusem cu pământ bun, negru. Despre cât erau de goale. *Asta,* m-am gândit în timp ce-mi beam ceaiul şi mă îmbrăcam, e ceva ce *pot rezolva.*

Eram absurd de mulţumită de bulbii pe care-i alesesem, toţi de provenienţă locală: şofran şi lalele, ghiocei şi crăiţe, irişi, verbină şi salvie. Culori bogate, luminoase, care vor dura de la sfârşitul lui ianuarie până spre mijlocul verii. Poate că parfumul şi culorile vor atrage albine. Am încercat să mă imaginez întinsă pe ţiglele încălzite de soare, mirosind florile, ascultând zumzetul albinelor, dar mi-am dat seama că auzeam şi fântâni imaginare clipocind uşor, şi şoapta vântului în copaci, şi sub toate astea vibraţia adâncă a mării izbindu-se de stânci: Ratnapida.

A trebuit să mă opresc în mijlocul străzii din cauza unui bărbat cu trei copii care încerca să se suie pe un trotuar rulant. Unul dintre copii refuza să se urnească, şi bărbatul – tatăl, am presupus – era forţat să-l târască în timp ce copilul plângea. Tatăl mi-a aruncat un zâmbet jenat; am dat din cap în semn că

înţelegeam că nu avea altă soluţie, dar adevărul era că nu ştiam prin ce trecea. Oare Oster ne luase vreodată la plimbare pe noi trei – Tok, Stella şi eu – de unul singur? Chiar dacă o făcuse, şi chiar dacă vreunul dintre noi ar fi avut proastele maniere să-i sară muştarul, maşina familiei nu ar fi fost prea departe ca să ne alunge pe toţi într-o luxoasă intimitate. Am pornit din nou. Într-o bună zi o să fiu în stare să văd flori fără să mă gândesc la familie, la Ratnapida, la iarba şi fântânile ei şi la copacii scunzi.

Poate un copac n-ar fi o idee rea. Un puiet n-ar avea nevoie la început de un ghiveci prea mare – şi aş putea aduce ceva care înfloreşte primăvara: măr, poate, sau păr. Dar lemnul şi pământul, ca şi copacul însuşi, costau bani, iar banii pe care îi luasem când o părăsisem pe Spanner se împuţinau. Am traversat drumul pe pasajul ceramic vizavi de blocul meu, încercând să-mi dau seama cu cât aveam să fiu plătită la sfârşitul săptămânii şi, dacă economiseam cum trebuie, dacă îmi rămânea suficient pentru un copac.

Un bătrân trăgea un mic cărucior pentru cumpărături spre uşa mea. Îl mai văzusem. Locuia la etajul trei sau patru. Căruciorul părea greu.

– Pot să te ajut?

Se uită la mine. Avea obrajii scofâlciţi şi ochii împăienjeniţi, dar vocea îi era robustă.

– Bird, nu-i aşa? Sal Bird?

Am aprobat. Se gândi o clipă.

– Etajul cinci, spuse, evident satisfăcut de cunoştinţele lui.

Am privit plăcuţele cu nume aşezate într-un şir ordonat lângă vechiul intercom. Habar n-aveam care era al lui. Râse de expresia mea.

– Tom Wilson, etajul trei. Şi, da, aş considera o mare favoare dacă ai ajuta un bătrân obosit cu cumpărăturile.

Haina de la costum îi atârna pe umerii largi; trebuie să fi fost un bărbat solid cu treizeci de ani în urmă. M-am întrebat cum o fi să îmbătrâneşti.

Mi-am aşezat sacoşa deasupra cumpărăturilor lui, iar el a continuat să vorbească în timp ce eu am împins căruciorul, treaptă cu treaptă, trei etaje.

– Ce ai înăuntru?

Avea o expresie interesantă: nesigur dacă era sau nu politicos să se ofenseze pentru invadarea intimităţii sale de către bunul samaritean. În cele din urmă zâmbi şi spuse viclean:

– Eu trebuie să ştiu şi tu trebuie să afli.

Am zâmbit strâmb. Avea dreptate. Nu trebuia să fi întrebat.

– Orice ar fi, e greu.

– Ai reuşit.

Mi-a ţinut uşa deschisă şi am împins recunoscătoare căruciorul pe hol.

– Te descurci de aici?

– Cred că mai ai câteva ore bune până să mergi la lucru. (Din nou acel zâmbet viclean.) Mă gândeam că poate vrei să împarţi o ceaşcă de ceai cu un bătrân singur.

Nu am găsit niciun motiv să-l refuz, aşa că l-am urmat în apartament.

Era mai mare decât al meu şi confortabil, plin de mobilă scandinavă, lemnul gălbui şi ţesăturile gri-cărbune de acum douăzeci sau treizeci de ani. Totul era foarte curat. Mă privi în timp ce băgăm totul înăuntru.

– E mai frumos decât cavoul ăla pe care ţi l-a dat ţie sus proprietarul. Şi mai călduros. Cât de tare îţi place?

– Ce?

– Ceaiul. Mie îmi place tare.

– A, de oricare ai.

– Nu poţi obţine ceva decât dacă ştii ce vrei. Şi dacă îi spui celui care te întreabă. Te întreb din nou: cum îţi place ceaiul?

Am închis ochii, m-am gândit la timpurile de demult.

– Lapsang Souchong, fără lapte, fără zahăr, fără lămâie, trei linguriţe cu vârf într-un ceainic pentru două persoane. Şi fierbinte, nu călduţ. Servit în porţelan de culoarea fildeşului – din cel vechi, atât de transparent, încât poţi vedea culoarea ceaiului prin el – şi cu o linguriţă de argint. Oţelul strică gustul. (Am deschis ochii.) Ei bine, tu ai întrebat.

– Da, da. Şi-ţi mulţumesc că te-ai destăinuit.

Dădu serios din cap şi dispăru în bucătărie.

Aduse o tavă şi o puse pe măsuţa de lângă fereastră: două ceainice, două ceşti. Una dintre ceşti era Wedgewood. Avea o mică ciobitură pe margine. O aduse lângă fereastră – care, spre deosebire de a mea, dădea spre stradă.

– Pentru tine, spuse întinzându-mi ceaşca Wedgewood şi arătând unul dintre ceainice. Tocmai am terminat ceaiul Lapsang Souchong şi linguriţele de argint. Dar am găsit nişte Earl Gray.

Am turnat pentru amândoi. Ceaiul meu avea acea frumoasă culoare maro-cenuşiu a ceaiului fin natural. Al lui arăta ca

melasa.

Sorbi şi plescăi din buze.

– Tare, de stă linguriţa în el.

Am sorbit din al meu. Era delicat şi delicios de fierbinte. Am zâmbit şi am aprobat.

– Foarte bun.

– O plăcere simplă, ceaiul. Nu contează cât de bogat sau de sărac e un om, un ceai bun e un ceai bun.

Mă privi peste marginea ceştii. Avea ochii cenuşii ca marea iarna.

– Multe plăceri simple sunt foarte importante. Fereastra, de exemplu. Când sunt prea înţepenit ca să urc şi să cobor scările, stau lângă ea şi mă uit la lume. Îi ştiu din vedere pe toţi chiriaşii din clădirea asta. Ştiu la ce oră pleacă la lucru, sau nu, în funcţie de caz. Ştiu cine îi vizitează şi pentru cât timp.

Ştiu că eşti singură, părea să spună. *Şi eu sunt. Dacă o să stai de vorbă cu mine nu-mi trebuie mai mult, şi n-o să spun nimănui.* N-am zis nimic.

– De exemplu, ştiu că domnul Rachmindi se mută luna viitoare. Apartamentul lui e mai frumos decât al tău şi nu e mai scump.

– Sunt mulţumită unde sunt.

– Poate că eşti, dar gândeşte-te că vine iarna. O să plângi de frig în ianuarie. Iar ferestrele lui dau spre copacii din spate, dacă asta îţi lipseşte.

– Nu e asta.

El aşteptă.

– Este…

M-am ridicat, am căutat sacoşa cu bulbi, am adus-o înapoi. Am răsturnat unul în palmă.

– Narcisă. În aprilie va avea o floare de culoarea soarelui fierbinte pe nisipuri albe.

L-am pus pe masă şi am scos altul.

– Clopoţei. Ca ochii de copilaş. Frezii, violete, şofran, verbină…

Ieşeau din sacoşă ca nişte jucării.

– Am luat apartamentul pentru că de acolo pot ieşi pe acoperiş. O să cultiv astea.

Acolo unde veveriţele nu pot ajunge la ele.

– O să fie un loc cu plante sălbatice, naturale. Am nevoie de ele.

O lacrimă căzu pe zbârciturile dantelate maro cu bej ale bulbului din palma mea.

Mâinile uscate ca hârtia ale lui Tom Wilson se întinseră şi-mi strânseră degetele peste bulb.

– E mai bine să-l păstrezi uscat, spuse el şi scoase de undeva o batistă mare, albă.

Mă privi în linişte cum îmi şterg faţa, apoi nasul, şi cum pun bulbii la loc în sacoşă.

– Grădina asta a ta... O să mă inviţi sus s-o văd când va începe să înflorească?

Am deschis gura să spun *Mi-ar plăcea, dar o să poţi să-ţi sui oasele bătrâne pe acoperiş? –,* am spus în schimb:

– Da.

Dacă el voia să vadă florile, vom găsi noi o cale.

Am petrecut două ore cu Tom Wilson şi după asta am urcat gânditoare scările spre apartamentul meu.

Când am intrat am chemat-o pe Spanner. A răspuns imediat.

– Mi-ai făcut schimbările alea la PIDA?

– Noaptea trecută.

– Pe toate?

Trebuia să fiu sigură în privinţa lui Magyar.

– Toate. Acum eşti un model complet tridimensional al perfecţiunii.

Era încă în acea bună dispoziţie expansivă.

– Am fost tentată să adaug un cazier, ceva de genul înotatului în pielea goală de-a lungul docurilor în semn de protest pentru... mmm... drepturile animalelor sau ceva de genul ăsta, zâmbi ea. Dar am decis să n-o fac.

Nu m-am putut stăpâni – am zâmbit şi eu. Putea să fie fermecătoare când voia.

– Mă bucur.

Mă bucuram şi mai mult că treaba fusese făcută. Acum Magyar putea verifica tot ce voia.

– În privinţa echipamentului, zise. Eşti liberă mâine seară târziu pentru o întâlnire? Bine. Ne vedem aici când termini lucrul.

Ecranul se stinse.

În dimineaţa zilei de naştere a lui Spanner stătură în pat toată ziua, mâncând, bând, câteodată descheindu-şi cămăşile pentru a face dragoste, alteori încheindu-le la loc ca să se ridice să stea de vorbă. Lore îi povesti lui Spanner despre Belize, despre

heliconiile cu frunze de mărimea unor vâsle de canoe, despre pinii Santa Maria şi abanos; Spanner îi povesti despre pădurile pe care le văzuse pe net. Pe când Spanner vorbea, Lore se întrebă dacă fusese vreodată în afara oraşului. Se gândi la vizita ei de ieri singură în parc, cum găsise un loc ascuns în care nimeni nu părea să vină. Urmărind o veveriţă, păşise peste o bordură simbolică şi se pomenise într-o grădină întunecoasă şi misterioasă, cu arbuşti clasici victorieni – dafini şi leandri şi tise. Sub frunzele ceroase ale unui rododendron dăduse peste o raţă sălbatică, cu penele o amestecătură de maroniu roşcat cu bej şi crem, adormită cu capul sub o aripă. Bănuia că primăvara tufişurile vor fi pline de ghiocei perlaţi şi şofran în culoarea soarelui de martie. Ca nişte lămâi pe pământul negru trist.

Spanner făcu o pauză, oprind sticla de vin la jumătatea distanţei spre gură.

– Mă asculţi?

– Da.

Şi chiar o asculta, într-un fel.

– Bine. Noi două suntem la fel. Ne înţelegem.

Tot ce înţelegea Lore despre Spanner era că, de fiecare dată când Lore ajungea la ea, ea dispărea, ca reflexiile colorate pe suprafaţa uleioasă a râului.

– Tu ştii cum e. Să ai pe cineva care s-a sinucis. Din cauza surorii tale…

– Stella.

Era greu să-i pronunţe numele cu voce tare. Sinuciderea surorii sale era o poveste publică. Presupunea că fusese peste tot pe net.

– Pe cine cunoşti care s-a sinucis?

Spanner o ignoră.

– Tu ştii cum e. Cât de greu e să explici lumii. Poţi să spui: am prevăzut asta. Poţi să spui, era doar o problemă de timp. Poţi să spui: nu puteam face nimic. Iar ei nu te cred. Ai aflat cum e asta?

– Nu ştiam că Stella o să se sinucidă.

Spanner o privi cu coada ochiului.

– Ba da, ştiai. Era nefericită, nu-i aşa?

Lore dădu din cap pentru că nu putea vorbi. Încerca să nu se gândească la Stella şi la sinuciderea ei, pentru că atunci ar fi trebuit să se gândească la Tok, la tatăl ei şi la ea însăşi.

– Mai lasă-mi şi mie ceva vin.

Dar Spanner se aplecase din pat, arătându-şi fundul fiindcă

poalele cămăşii i se ridicaseră până la talie. Părea să tragă ceva de sub pat.

– Ce faci?

– Cutia.

Se ridică, şi o cutie veche de carton alunecă pe covor. Coborî din pat şi se aşeză turceşte.

– E o poză a mamei mele pe undeva pe-aici.

Mama ei... Spanner scotoci în cutia pe care Lore n-o putea vedea. Nu încercă să se uite.

– Uite.

Spanner îi întinse lui Lore un CD-ROM vechi, mai căută ceva şi scoase o carcasă de drive plată şi gri şi nişte cabluri. Împinse cutia la loc sub pat şi se ridică.

– Adu vinul.

Lore o urmă în living.

– Am făcut drive-ul când aveam cincisprezece ani, zise Spanner, conectându-l la sistem şi făcând câteva teste. Dă-mi discul. Uite.

Prima imagine care apăru pe ecran fu un câine, un ogar extrem de elegant cu o pată neagră pe un ochi.

– Ea e Anne Bonny. Câinele meu de când aveam nouă ani. Seamănă cu un pirat, nu-i aşa?

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Spanner ignoră întrebarea. Câteva imagini fluturară prea repede pentru ca Lore să le poată urmări. Încercă să-şi amintească dacă ogarii erau scumpi, câţi bani trebuie să fi avut familia lui Spanner.

– Mama mea.

Avea părul blond, mai deschis decât al lui Spanner, iar faţa îi era mai slabă, aproape scofâlcită. Arăta de parcă ar fi avut oase de pasăre; o apăsare mai puternică ar fi şifonat-o ca pe-o foaie de hârtie. Lore nu-şi dădea seama ce vârstă avea, dar presupunea că în jur de patruzeci. Purta o rochie dintr-un material mătăsos, în genul care fusese popular în seriale în urmă cu cincisprezece ani.

Lore vru să ştie mai multe despre ea. Dorea cu disperare să afle câte ceva despre Spanner. Dar ştiu că Spanner ar fi ignorat astfel de întrebări.

– Tu ai făcut fotografia? Pare să fie o rochie nouă.

– Era. O primise de ziua ei. Toţi am contribuit pentru asta.

Deci nu erau bogaţi. Dar ce înţelegea prin noi?

– Zicea că adoră rochia asta. Am căutat-o după ce a murit. Mă gândeam s-o păstrez, să păstrez ceva ce însemnase mult pentru ea, ştii tu, ceva ce ne lega. Dar nu era în şifonierul ei. Am căutat în toată casa. Era într-un sac plin de vechituri, zdrenţe care urma să fie date de pomană de Crăciun. Era toată şifonată. Mirosea de parcă ar fi stat luni întregi în sacul ăla. Am aruncat-o.

Spanner întinse mâna după sticla de vin, luă o înghiţitură lungă, apoi se şterse la gură cu mâna.

– Atunci mi-am dat seama că toată lumea minte. În legătură cu orice. Probabil că urâse rochia aia, îşi bătuse joc de noi tot timpul cât o purtase. Apoi ne-a părăsit. Pur şi simplu. Nici măcar n-a lăsat un bilet.

Spanner scoase discul şi-l izbi de peretele dintre est, unde se sparse în bucăţi de plastic.

Lore îi luă mâna.

– Nu te mint. Nu-mi bat joc de tine. Vreau să fii fericită de ziua ta. Dacă nu-ţi place filodendronul, nu trebuie să te prefaci. Dacă o să-mi cumperi un cadou, n-o să mă prefac.

Nu putea vindeca toate rănile lui Spanner, nu putea nici măcar să-i ofere dragostea pe care credea că o voia Spanner, dar putea să-i ofere un început de încredere. Spera ca Spanner să ştie ce să facă cu asta. Se gândi la seminţele germinând în frig şi întuneric, ridicându-se prin pământ într-o credinţă oarbă.

Iarna veni încet şi blând în primul an petrecut de Lore în oraş, dar zilele cenuşii de decembrie se schimbară brusc în gerul tăios de ianuarie. Soarele nu se mai ridica suficient de sus ca să poleiască zidurile Ursului Polar cu aur. Dimineaţa, lumina era de un galben sur, ca o fotografie alb-negru învechită artificial. Oamenii mergeau înţepeniţi de frig spre staţiile trotuarelor rulante, aplecaţi contra luminii piezişe şi lungi a soarelui, chiciura sclipea când şi când pe pavaj. O veveriţă, pe care blana groasă de iarnă o făcea să arate caraghios, ca un ghemotoc, privea în sus la cablul acoperit de gheaţă care trecea pe lângă fereastra de la etajul al doilea, şi rămase pe sol. Zgârmă lipsită de convingere în pământul îngheţat din jurul rădăcinilor copacului de afară. Lore se întrebă de ce nu hiberna.

Afară, temperatura era apăsătoare ca plumbul. Spanner ieşea mai rar pentru afaceri – „Oamenii nu prea ies pe vremea asta.” Iar Lore, care deja curăţase marea majoritate a gunoaielor din grădina din spate şi-şi plantase bulbii de primăvară cu mai mult

de o lună în urmă, ieşea numai ca să-i ducă farfurii cu resturi de mâncare pisicii pe care o văzuse cândva.

Priveau ştirile şi beau *loc* – un lichior tare de ciocolată – când auziră despre un incendiu în districtul depozitelor.

– Ia-ţi haina.

Când ajunseră acolo, pompierii plecaseră şi nu mai rămăsese decât mirosul de cărbune al grinzilor de lemn vechi de trei sute de ani şi al cărămizilor crăpate de căldură. Depozitul era încă ud, dar începuseră să se formeze ţurţuri, iar balta rămasă de la furtun se transforma într-o peliculă de gheaţă. Nu era nimeni acolo; era prea frig pentru căscat gura. În lumina portocalie a străzii, norul creat de respiraţia lui Lore părea un bizar efect special.

– Deschide bine ochii.

– Ce…

Dar Spanner se aplecase deja, ridicând ceva ce arăta ca o bucată de pavaj, dar care se dovedi a fi o dală de plastic de o jumătate de metru pătrat.

– Ce faci?

– Ăsta e comutatorul principal – arătă spre un panou roşu –, dar nouă nu ne trebuie totul.

Deşurubă capacul celei mai apropiate dintr-un şir de cutii scunde gri şi atinse ceva. Patru becuri de pe stradă se stinseră. Deschise o a doua cutie. Alte becuri se stinseră.

– Hai.

Scoase din buzunar o lanternă. Raza ei alb-albăstruie mătură molozul. Se căţără pe o grămadă de cărămizi şi conducte. Lumina fulgeră când se întoarse.

– Ce e?

Lore îşi feri ochii cu mâna şi-i vorbi siluetei.

– Nu suntem în siguranţă. De ce nu aşteptăm să se întoarcă pompierii când se luminează şi să niveleze tot? Atunci o să avem timp.

– La cinci minute după ce clădirea va deveni sigură, nu va mai rămâne nimic. Şi e lemnăraie bună aici.

Era. Şi era atât de mult lemn, încât în curând Spanner avu o grămadă din ceea ce voia – lucru care o costă pe Lore un deget ars şi câteva zgârieturi când căpriorii se îndoiră brusc şi podeaua alunecă – şi îi chemă pe Billy şi pe Ann, care aduseră o camionetă. Evident, furată special pentru această ocazie.

– Dar la ce ne trebuie lemn? întrebă Lore.

– O nouă uşă la intrare.

– Ce are aia pe care o avem?

– Contează? Poate vreau pur şi simplu una nouă.

Lore privi îngrijorată bârnele. Să-şi rişte vieţile numai pentru că Spanner voia ceva de făcut.

Lore şi Spanner petrecură nouă zile construind o uşă nouă din buştenii groşi pe care-i adunaseră. Dădură jos uşa veche şi o montară pe cea nouă într-o după-amiază în care ploaia se transformă într-o zăpadă fină, cenuşie.

Lore îşi îndreptă spatele şi izbi cu piciorul uşa veche.

– N-am chef s-o târăsc afară pe vremea asta, zise ea.

– Putem s-o facem lemne de loc.

– N-avem nevoie de foc. E deja prea cald înăuntru.

În apartament era sufocant. Spanner făcuse ramificări ilegale de la liniile de curent electric şi era la fel de risipitoare cu căldura ca şi cu orice altceva: mâncare, sex, promisiuni.

Dar Spanner dispăruse deja în hol şi acum se întorcea cu un topor. Îl cântări în mână de câteva ori. Lore se dădu la o parte şi Spanner lovi. Uşa veche se despică cu o plesnitură voluptuoasă.

– Am zis că n-avem nevoie de foc. E…

– Dacă ţi-e cald, deschide ferestrele. Aerul curat îţi face bine.

Lovi din nou.

Lore nu înţelegea toanele lui Spanner. Nu găsea niciun punct de referinţă pentru frenezia, nevoia constantă de a face ceva, de a utiliza, de a experimenta, care adesea dura câteva zile la rând. Încercă să-şi aducă aminte ce ştia despre focurile deschise, şi se uită cât putu de bine în sus pe coş ca să vadă dacă tirajul era liber. Nu era cenuşă pe grătar.

– Ai mai făcut foc aici vreodată?

– Sunt sigură că trebuie să fac.

Lovitură. Spărtură.

Lore mută plantele.

– O să avem nevoie de nişte hârtie şi de surcele. Cred. (Scotoci prin jur.) N-avem hârtie.

Spanner se opri, respirând greu.

– Uită-te sub pat.

Lore se duse în dormitor. Se uită.

– Nu e decât cutia ta.

– Atunci, o să folosim unele din chestiile alea.

– Nu. Putem…

– Ad-o, strigă Spanner.

Lore oftă şi o aduse.

– Deschide-o.

Trosnet, spărtură.

Era plină de fotografii vechi şi de acte. Ceva care arăta ca un certificat de naştere de la mijlocul secolului trecut.

– Nu cred că vrei să foloseşti asta.

Se apucă să pună capacul la loc, jenată de idea că se afundase în istoria privată a familiei lui Spanner.

Spanner lăsă toporul să cadă şi se aşeză pe vine lângă Lore. Luă la întâmplare o mână de hârtii din cutie, le mototoli şi le înghesui în grătar.

– Dar nu vrei…

Spanner o ignoră şi continuă să scoată hârtii din cutie, uneori rupând câte o foaie mai mare în fâşii.

– Ar trebui să ardă destul de bine.

Lore o prinse de mâini.

– Opreşte-te. Opreşte-te o clipă. Putem să cumpărăm nişte hârtie, dacă vrei. Nu trebuie să folosim astea. (Spanner îşi trase mâinile şi continuă.) Sau putem să folosim ceva inflamabil. Alcool, poate.

– Sunt doar hârtii.

Erau amintirile lui Spanner.

– De ce faci asta?

De ce acum, după atâţia ani în care le păstrase, le ţinuse ascunse; Spanner nu spunea, dar Lore credea că ştie de ce: pentru că acum, când Spanner începuse să vorbească despre ele, amintirile, pozele deveniseră un punct vulnerabil. Să scape de poze, să scape de amintiri. Fără puncte vulnerabile. Fără slăbiciuni. Armura va fi din nou netedă.

– Eu nu te ajut să le dai foc.

Lore se duse în bucătărie şi umplu ceainicul. Dar, în loc să-l pună la fiert, rămase cu ochii fixaţi afară. După ce trecu de propria ei reflexie, văzu în grădină o veveriţă săpând. Dezgropând bulbii ei, mâncându-i unul câte unul. Toată munca, distrusă într-o după-amiază. Se simţi amărâtă. Părea că n-are niciun sens să încerci.

În living Spanner aşeză hârtia pe grătar, împreună cu câteva surcele mai mici din uşă, apoi scândurile mai mari. Lore se uită cum Spanner pune în priză ciocanul de lipit şi-l foloseşte ca să aprindă hârtia. Privi cum un şomoiog de fum se scurse în sus, şi hârtia păru că dispare.

– Nu merge.

Spanner răscoli cu mânerul toporului rămăşiţele arzânde. Bucăţile de lemn se înnegreau, dar nu luau foc.

– De ce nu merge?

Mototoli mai multă hârtie, o aruncă în cămin. Un ghem de hârtie aprinsă se ridică spre coş, arzând în aerul încins.

Lore apucă o aşchie mai mare de pe covorul din faţa căminului, o examină.

– Nu e lemn, spuse. Adică, este, dar e conglomerat. N-o să ardă.

– Futu-i! (Spanner aruncă toporul în foc. Bucăţi aprinse de hârtie zburară în toate părţile.) Hai să bem ceva.

Ieşiră în oraş şi băură prea mult, şi se întoarseră pentru sex sălbatic, asudat, şi somn intermitent. Cel puţin Lore dormi. Când se trezi, Spanner se învârtea în jurul patului, vorbind despre proiectele pe care voia să le înceapă: să refacă podeaua, să redecoreze, poate să refacă şi instalaţia electrică. Fusese evident trează toată noaptea, până să ajungă în asemenea hal. Lore lăsă cuvintele să treacă pe lângă ea în timp ce se îmbrăca.

– … şi am ieşit să-ţi cumpăr câteva cadouri.

Spanner trase trei sacoşe în dormitor.

– Deschide-le.

Erau haine. Pe unele le-ar fi purtat, pe altele nu. Toate erau scumpe.

– Alege ceva frumos pentru acum şi după aia ieşim. Mergem la cumpărături, îţi luăm altceva dacă nu-ţi plac astea…

– Sunt bune.

– … sau doar ne uităm. Vreau să ies. Am nevoie să mă distrez.

Nu se oprea din vorbit. Nu putea. Ochii îi luceau şi părea smucită şi încordată. Lore alese ceva la întâmplare; apoi, văzând ochii lui Spanner, îşi aminti promisiunea şi alese o tunică cu şireturi verde ca muşchiul şi jambiere asortate.

– Le port pe astea. Sunt minunate.

– Şi rochia neagră? Îţi place rochia neagră?

– Nu prea port rochii, dar da, dacă mi-ar trebui o rochie acum, exact aşa ceva aş alege.

– Nu minţi? Îţi place?

– Nu mint. Chiar îmi place. Totuşi e prea frig pentru ea astăzi. O să port astea.

Ridică hainele alese iniţial.

– Unde mergem?

La Hedon Road, atmosfera din vestiar era amestecată: sosiseră măştile, iar sistemul funcţiona.

Mi-am scos masca: neopren şi plastex cu filtre noduroase de fiecare parte a garniturii etanşe de la gură. Am testat masca la presiune negativă şi pozitivă, strângând clema de la ceafă. Era ciudat şi primitiv să port din nou mască respiratorie. Eram obişnuită fie cu filtre nazale şi respiraţie automată, antrenată, pe nas, fie cu măşti complete şi aparate de respirat autonome cu rezervoare de aer. Măştile acestea nu erau bune dacă te lovea ceva în faţă, dar erau suficiente pentru a te feri de majoritatea vaporilor şi particulelor – dacă filtrele erau schimbate cam o dată pe săptămână.

I-am arătat lui Paolo cum să-şi pună clemele peste pomeţi şi fălci. Era greu să-l ajut fără să-i ating mâinile.

Când am intrat în sectorul primar să luăm locul schimbului de zi, Kinnis se prosti cu masca lui, scoţând sunete ca o insectă monstruoasă cu ochi mari. Mulţi râseră. Eram cu toţii uşuraţi că sistemul funcţiona din nou. Dacă acum cineva sau ceva scăpa, maşinile trebuiau să-l prindă, nu noi. Nu eu. Iar sistemul era destul de bun ca să oprească majoritatea lucrurilor, cu excepţia necunoscutelor absolute: evenimente imposibil de prevăzut.

Dar Magyar nu-mi lăsă timp să-mi fac griji despre necunoscute absolute.

Eram în schimb de vreo douăzeci de minute şi una dintre greble se împotmolise deja. Eu şi Paolo o eliberaserăm şi tocmai ieşeam din cuvă când Magyar, cu masca lăsată liberă în jurul gâtului, veni la noi.

– E împotriva regulamentului să cureţi astea cu mâna, Bird. Poate fi periculos. Paolo nu ştie, bineînţeles, deci consideră asta un avertisment verbal. Următoarea încălcare a regulamentelor de Sănătate şi Siguranţă va fi cu avertisment scris. La a treia infracţiune eşti concediată.

Privirea îi era dură şi satisfăcută.

La câteva cuve mai jos, Meisener şi Kinnis se luptau cu o greblă înţepenită. Nu mai trebuia să-mi fie frică. Dosarul meu era perfect acum. M-am uitat insistent la ei, apoi la Magyar.

– Ai înţeles, Bird?

În spatele meu puteam auzi blestemata de greblă scârţâind, prinsă din nou în ceva. Mi-am dat jos masca, arătând cu degetul mare peste umăr.

– Ce vrei să fac acum?

– Urmează regulamentul, Bird. Şi nu lăsa productivitatea să scadă.

Cred că amândouă am fost surprinse când am izbucnit în râs.

– Sunt bună, Magyar, dar nu chiar atât de bună. Hotărăşte-te: regulamentele sau productivitatea. E alegerea ta. Pentru mine nu contează prea mult. M-am uitat pieziş la Paolo: Du-te să verifici grebla aia cât timp eu şi supervizorul de tură stăm puţin de vorbă.

Se retrase ascultător.

Magyar era furioasă.

– Te pot concedia!

– Atunci, de ce n-o faci?

Nu putea, amândouă ştiam asta. Eram cel mai bun lucrător pe care-l avusese vreodată. Părea că voia să spună mai multe, dar eu eram sătulă de asta şi aveam un PIDA sigur.

– Du-te şi hărţuieşte pe altcineva. Lasă-mă să-mi fac treaba.

Mi-am pus înapoi masca şi m-am dus să-l ajut pe Paolo. Speram că Spanner nu-şi pierduse talentul, altfel până la miezul nopţii îmi pierdeam slujba.

Restul turei a fost greu, dar mă simţeam în mod curios uşurată. Ceea ce începusem noaptea trecută pe acoperiş şi urmase acasă la Tom Wilson încă mai continua.

În pauză l-am lăsat pe Paolo cu Kinnis şi Cel şi mi-am mâncat chiflele cu ouă într-un colţ. Voiam să mă gândesc.

Mă simţeam bine. Începusem să lupt pentru mine însămi. Eram, poate, puţin nervoasă. La urma urmelor, era un teritoriu necunoscut pentru mine. Înainte, puteam să fac sau să spun orice: eram o van de Oest, cu un nume, putere, bani şi o educaţie în spate. Acum eram doar eu vorbind în numele meu. Numele nu conta.

Ascultam ploaia, care acum bătea în acoperişul de sticlă, şi zâmbeam. Descopeream că pot fi mai mult decât crezusem. Asta mă mulţumea.

Încă mă simţeam bine când am plecat de la uzină, chiar şi atunci când un camion intrând în curte mă împroşcă cu noroi şi mă udă până la piele cu apă rece şi murdară.

Camionul opri, fereastra coborî.

– Îmi pare rău! strigă şoferul.

Amândoi ne uitam la haina mea picurând de apă. Eram udă toată.

– Credeam că am ratat ploaia, am spus, şi am zâmbit ca să-i arăt că ştiam că nu era vina lui.

Îmi făcu cu mâna şi camionul mai înaintă încă douăzeci de iarzi, până la rampa de descărcare. Scria pe el BIOSYSTEMS. Nu m-am mai gândit la asta.

Când Spanner a deschis uşa şi mi-a făcut semn să intru, am fost recunoscătoare pentru căldura sufocantă. Din hainele mele ude începeau să iasă aburi.

– Credeam că nu mai plouă.

– Un şofer neatent.

Mă bucuram că era încă în toane bune.

– Aha. Ei bine, dă-mi haina. Halatul meu e în baie, dacă vrei să-ţi scoţi şi restul.

Văzu că ezitam.

– Doar dacă nu vrei să îngheţi sau să mă vezi încercând să aprind un foc.

– O dată a fost de-ajuns.

M-am îndreptat spre baie.

– Dă-mi mie lucrurile ude. O să le usuc până faci un duş.

Baia nu se schimbase. M-am dezbrăcat, am dat drumul la duş şi am intrat în cadă. Apa fierbinte era minunată.

Uitasem senzaţia mătăsii groase, vechi, pe pielea caldă, proaspăt frecată. Am strâns cordonul şi am şters oglinda cu mâna ca să mă privesc.

Reflexia lui Spanner mă privea de după umăr. Am fost mândră de mine că nu am tresărit.

– Castaniul ăsta ţi se potriveşte. (Făcu semn spre părul meu, apoi se întoarse în living.) Loţiunile şi toate celelalte sunt tot în dulăpior, strigă.

M-am holbat la dulăpior aproape două minute înainte de a avea curajul să-l deschid. Când am făcut-o, răsuflarea mea şuierată era o combinaţie de uşurare şi dezamăgire: nu era. Nicio sticluţă plină pe jumătate cu lichid uleios. Am închis uşa, m-am întors şi mi-am dat seama că aveam muşchii stomacului încordaţi şi răsuflarea întretăiată. Chiar şi acum, după atâtea luni, voiam să simt acel ulei pe bărbie, să fiu sărutată de parfumul său de mosc, să mă predau lui înfometată. Am intrat în living. Din bucătărie se auzeau bufniturile şi învălmăşeala leneşă a hainelor mele în uscător.

– Am făcut ceai.

Spanner stătea pe covoraş, lângă măsuţa de tablă.

– Nu vreau, am spus brusc.

Eram furioasă, furioasă că drogul nu era acolo. Că mi-l dorisem cu atâta disperare. Că nu fusesem cel puţin confruntată cu alegerea. Dorisem drogul, ştiam asta, dar n-aveam de unde să ştiu dacă aş fi putut sau nu să-l refuz.

– O să te încălzească. Nu? Să trecem, atunci, la afaceri. (Turnă pentru ea.) Bănuiesc că te-ai gândit cât o să reziste videoclipul tău la o analiză atentă.

– Un spot standard de treizeci de secunde va fi de ajuns. Dar majoritatea banilor donaţi vor fi în primele zece-douăşpe. Ţi-am spus despre prietenii Stellei, despre rivalitatea dintre ei în a da cât pot mai mult, cât pot mai repede. Judecând după societate şi ultimele bârfe despre celebrităţi, e încă la modă să fii primul într-o nouă acţiune de caritate.

Mi-am reamintit-o pe Stella la Ratnapida, manevrând scanerul, râzând şi învingându-şi prietenii. Şi sumele nu erau mici.

– Deci totul depinde de cât de performant e echipamentul de la Hyn şi Zimmer…

– E bun pentru câteva minute.

– … şi de unde şi cum vor fi mutaţi banii.

Aici era punctul-cheie. Acum, că Ruth nu ne mai ajuta cu identităţi fizice false, folosirea conturilor bancare era mai dificilă.

Dar Spanner zâmbea, zâmbetul ei cu ochii semi-închişi.

– De când ai plecat am devenit mai sofisticată. Am un program care pune creditul în limitele unor fonduri secrete – oricum din cele la care nimeni nu îndrăzneşte să se uite mai îndeaproape.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi conturile folosite de media pentru a-şi plăti „sursele neoficiale” de la diverse niveluri ale guvernului sau conturile folosite de poliţie pentru a-şi plăti informatorii.

Astfel de programe nu erau uşor de obţinut.

– De unde-l ai?

– Un… client. Şi e destul de sigur.

Dacă, după cum bănuiam, îl extorcase de la vreunul dintre proprietarii lanţurilor de margarete sau îl ceruse ca plată de la un client al favorurilor sale sexuale, atunci avea mai mult ca sigur dreptate. Totuşi…

– L-ai testat?

– O dată.

Nu puteam decât s-o cred pe cuvânt.

– Vreau partea mea în carduri de debit, imediat. În momentul în care putem verifica existenţa banilor în contul ales de noi.

– De acord.

Am decis că totuşi voiam nişte ceai.

– Hyn şi Zimmer încă mai cred că ne pot face rost de echipament?

– Oricând. Mi-au trimis specificaţiile aseară. (Se ridică, porni monitorul.) Vino aici.

Mi-am luat ceaiul.

– Uită-te puţin. E fabulos. Dacă poţi face un clip suficient de bun, voi putea acapara netul şase sau şapte minute cu astea.

În strălucirea păienjenişului de scheme, faţa ei părea mai blândă. Aproape uitasem cât era de atrăgătoare când era iluminată de entuziasm. M-am luptat cu imboldul de a-i atinge obrazul. M-am dat puţin înapoi.

– De unde o să iei banii?

– O să-i am la timp, nu-ţi face griji.

Nu-şi putea lua ochii de la specificaţiile tehnice.

– Dar îmi fac griji. (Arăta atât de fericită, de vulnerabilă.) Uite ce e, Spanner, am putea uita asta. Adică ştiu că-ţi datorez bani, dar aş putea plăti în rate. Peste puţin timp iau salariul.

– Ai înnebunit?

Liniile dure reveniră, săpate de o parte şi de alta a gurii. Împunse ecranul cu degetul.

– Uită-te la toate astea. Sunt greu de obţinut, scumpe şi deja comandate. Nu putem să ne întoarcem pur şi simplu cu spatele şi să spunem vai, îmi pare rău, oameni buni, ne-am răzgândit! Şi, oricum, cât câştigi pe lună? Nu e suficient nici să-mi plăteşti cheltuielile pe două zile! Am nevoie de bani acum, nu pic cu pic în următorii câţiva ani. Nu. Ai auzit ce au spus Hyn şi Zimmer despre oamenii ăia. Acum nu mai avem încotro.

Am urât-o atunci, pentru că se lăsase prinsă într-o capcană pe care nu mai putea decât s-o adâncească, dar apoi am râs în sinea mea. Eu ce făceam? Ne-am privit o clipă. Ceea ce văzu păru s-o satisfacă.

– Acum, avem nevoie de informaţii despre nodurile netului.

Spanner era poate simbolul nerăbdării când venea vorba de oameni, dar când planifica ceva periculos şi ilegal putea să aştepte ca o pisică lângă o gaură de şoarece. Am oftat.

– Bine. Amândouă putem numi locaţiile a o jumate de duzină

de staţii fără să ne gândim prea mult. Şi tu te pricepi la încuietori. Deci spune-mi de ce nu putem să dăm o spargere şi să folosim una dintre ele.

Îşi frecă mâinile. Îi plăcea să-şi etaleze talentele.

– Pentru că oricine, indiferent cât de interesat de securitate – de fapt, în special cei care ţin la securitate adoptă tipare de comportament. Sistemele care caută intruşi sau viruşi au fost iniţial generate aleator. Dar rezultatele lor sunt supuse analizei umane. Şi oamenii îşi formează obiceiuri. Tipare. Dacă găsim pe cineva să ne spună care sunt tiparele, am găsit o spărtură.

Zece

Lore are 12 ani. E una dintre rarele zile în care şi Oster şi Katerine sunt ocupaţi cu terminalele, iar ea e liberă să facă ce vrea. E iulie şi e mai cald decât de obicei la Ratnapida; zumzetul constant al aerului condiţionat o face să iasă afară, la piscina cu crapi. Tok e deja acolo, întins pe burtă, scufundând şi scoţând din apă un fir de iarbă. Blocul de desen clipeşte, uitat în iarbă.

Priveşte în sus.

– Dacă faci asta în contra soarelui, uneori peştii cred că e o insectă sau ceva asemănător şi încearcă să înşface iarba.

Lore se trânteşte lângă el şi priveşte cum el scufundă repetat iarba în apă.

– Nu văd niciun peşte.

– Sunt acolo. Probabil i-ai speriat.

Aruncă firul de iarbă. O adiere de vânt îl prinde şi îl duce în mijlocul piscinei. Ei îl privesc cum se răsuceşte încet pe suprafaţa apei.

– Deci, spune Tok într-un târziu, mama şi tata te-au lăsat în pace?

Lore dă din cap. Mai privesc un timp firul de iarbă. E prins într-un mic vârtej lângă o piatră.

– Rezistă, spune Tok încet. O să fie mai bine.

Lore oftează, se întinde pe gazon.

– Tu cum te descurci?

– Pentru mine nu e aşa de greu. Pe mine şi pe Stel ne lasă în pace; poate că văd că într-un fel aparţinem unul altuia.

Ridică din umeri, apoi zâmbeşte strâmb. Amândoi ştiu că Stella nu aparţine nimănui. Nimeni nu a mai văzut-o de două luni; primesc ocazional mesaje pe net din Macau şi Aspen, din Jaffna şi Rio.

– Şi pe urmă, eu am arta. Pot să spun „asta vreau să fac în timpul meu liber, până să mă alătur companiei”. Au tendinţa să mă lase în pace.

– Eu nu am nimic.

– Găseşte ceva.

Lore aprobă din cap.

– Şi de ce i-a sărit tatei ţandăra? întreabă Tok.

– O urgenţă în legătură cu legea brevetelor în Polinezia, zice

ea. Crede că guvernul ne-ar putea refuza dreptul de proprietate asupra genei pyruvat decarboxilat Z. *Mobilis.*

– Proiectul preferat al tatii în legătură cu etanolul.

Lore dă din cap. Nu mai vede firul de iarbă. Trebuie că s-a scufundat.

– Eh, dacă tata n-o scoate la capăt cu legea, mama o să-l trimită la departamentul şmecherii.

Lore se ridică.

– La ce?

Tok rânjeşte.

– Bănuiam că nu ştii. Departamentele şmecherii sunt cele care fac treburile murdare. Cele ilegale. Neoficiale.

– Inventezi.

– Nu. Citeşte şi tu. E în fişierul personal al mătuşii Nadia…

– Cum ai intrat acolo?!

– Îţi arăt, dacă vrei. Oricum…

– Ce spune?

– Ajung şi la asta. Vorbeşte despre o grămadă de lucruri plictisitoare, conturi, reuşite ale companiei, lucruri de genul ăsta, dar vorbeşte şi despre „băieţii lui Jerome”. Ţi-l aminteşti pe Jerome Gladby?

– Bătrânul?

Ultima dată când îl văzuse Lore, prietenul bunicii ei, ex-director, era într-un scaun cu rotile, vocea lui tunătoare reducându-se la un scârţâit uşor.

– N-a fost întotdeauna bătrân. Cu ani în urmă conducea un grup de oameni care nu făcea altceva decât să rezolve problemele care nu puteau fi rezolvate prin alte mijloace. Aveau pistoale, identităţi false, totul.

– Glumeşti!

– Din ce spune în jurnalul Nadiei se pare că făceau orice era necesar: împrăştiau zvonuri false, furau lucruri, sabotau uzinele rivale. Tocmai devenise interesant când Greta a intrat pe net şi m-a scos din fişier.

– Greta? se miră Lore. Credeam că e pe undeva prin Hangzhou.

– Zhejiang. Tocmai intrase pe net, presupun. Oricum, m-a dat afară imediat din fişierele alea. A spus că frăţiorii care se amestecă în afacerile personale ale altor oameni ajung să regrete. Apoi a dispărut. Şi când am încercat să intru din nou fişierele fuseseră şterse. Sau le-a ascuns pe undeva.

Lore clatină din cap. N-are rost să încerce să descopere motivele Gretei; ea fusese întotdeauna de neînţeles. În schimb, încearcă să-şi imagineze cum e să ai puterea clandestină a lui Jerome Gladby.

– Crezi că bătrânul acţiona în stil comando, cu buzunarele pline de cuţite şi cu căşti la urechi?

Râd amândoi.

– Pariez că tot ce făcea el era să stea undeva într-o cameră secretă şi să transmită pe net ordine codificate.

– Hei, crezi că le făceau poze directorilor rivali bătându-şi câinii, apoi îi şantajau?

– Sau puneau informaţii guvernamentale secrete în mapele lor şi-i dădeau pe mâna poliţiei…

– Sau montau imagini trucate cu ei făcându-le anumite lucruri copiilor…

Se amuză aproape o oră imaginându-şi fapte din ce în ce mai scandaloase. Râd până când pe Lore începe s-o doară stomacul.

Încă mai râde când Oster iese din conferinţa de pe net şi merg să se plimbe împreună pe plajă. El îşi freacă ochii când şi când şi oftează.

– Merge totul bine?

– În cea mai mare parte. Dar au în guvern o linie dură care ar vrea să renunţe la toate protocoalele internaţionale şi să declare toate bunurile străine ca fiind ale lor, în special drepturile de proprietate intelectuală.

– Dar ai rezolvat?

– Cred că da. Am format o coaliţie cu alte companii, în special edituri şi cei din industria spectacolului, care îşi obţin banii din copyright, şi sperăm că ameninţarea cu sancţiuni masive va mai domoli ardoarea noului guvern.

Soarele e aproape la apus. Lore ridică o bucată de lemn şi o azvârle cât poate de departe în marea roşiatică.

– Dar dacă asta nu merge poţi trimite câţiva asasini, nu? întreabă ea în timp ce-şi reiau mersul.

– E o idee bună. Asta ar rezolva o mulţime de probleme.

Lore îşi şterge de şort mâinile pline de nisip.

– Atunci, de ce n-o faci? Adică nu chiar să omori oameni, dar, ştii tu, să te asiguri că apar nişte probleme la, ştiu şi eu, sistemul energetic naţional sau ceva.

Oster râde din mers, iar Lore râde şi ea la început, apoi devine ceva mai serioasă.

– E adevărat? Vreau să spun, ai putea face asta dacă vrei?

El se opreşte, o priveşte atent.

– De unde Dumnezeu ţi-a venit idea asta?

– Tok mi-a spus despre vechiul grup al lui Jerome.

Oster pare încurcat.

– Dar ăsta a fost desfiinţat cu ani în urmă, de pe vremea mamei mele.

– Deci chiar a existat?

– Da. Dar acum nu mai există, cel puţin nu în acea formă. Acum e o echipă legală de remediere a problemelor.

Mai merg câţiva paşi. Un cormoran se scufundă în valuri.

– De ce a fost desfiinţat?

– Devenise greu de controlat.

Lore, cu imaginaţia dezlănţuită, vizualizează femei şi bărbaţi feroci, cu pistoale de metal.

– Nu cred că le-a plăcut asta. Au împuşcat pe cineva?

Oster izbucneşte în râs.

– Câteodată uit că ai doar doisprezece ani.

Îi ciufuleşte părul. Ea îl netezeşte la loc răbdătoare.

– Hai să stăm puţin jos.

Găsesc un buştean vechi, pe jumătate îngropat, şi se aşază pe el cu faţa la mare.

– Ceea ce unge angrenajul companiei sunt banii. Mama mea nu avea nevoie să se folosească de ameninţări. Nu trebuia să concedieze pe nimeni. Tot ceea ce făcea era să reducă fondurile unui grup şi să înăsprească metodele de control contabil. Operaţiunile ilegale sunt foarte scumpe: materialele se cumpără de pe piaţa neagră, mita trebuie să ajungă acolo unde trebuie, ştergerea urmelor e o operaţiunea delicată şi consumă timp. Pur şi simplu nu merge fără mulţi bani lichizi. Nu există fonduri, nu există nici operaţiuni. Aşa că cei care duceau dorul vremurilor de aur au plecat şi şi-au găsit alte treburi, iar cei care au rămas au suflet de contabil. Toată povestea asta cu afaceri duble e istorie.

Lore se simte uşurată, dar vag dezamăgită.

Lore are aproape 13 ani. Timp de mai multe luni se gândise la sfatul lui Tok. Pentru cea de-a 13-a aniversare cere – şi primeşte – o cameră de filmat şi un sistem de montaj. Nu e greu de utilizat: se filmează cu camera; se bagă discul în sistemul de montaj, se taie secvenţele şi se relipesc astfel încât să obţii orice vrei. Fără să-şi dea seama, Lore devine interesată, epuizând

curând posibilităţile unei singure camere şi ale unui singur sistem, şi a subiecţilor luaţi prin surprindere. Adaugă o bibliotecă cu scenariile de bază. Acum are mii de feţe şi voci pe care le poate mixa cu cele ale familiei ei.

Oster şi Katerine cred că filmele ei sunt un hobby distractiv, iar după ce Lore le arată nişte clipuri în mod deliberat prosteşti nu o mai întreabă ce are de gând. Aşa că, atunci când cere noi carduri pentru biblioteca sa, ei zâmbesc indulgent şi-i cumpără, fără s-o întrebe cu ce se joacă. Astfel obţine câteva biblioteci pentru adulţi.

Începe de la abonamentele lui Tok la revistele de artă şi le preschimbă în participări la toate revistele online de artă cinematografică pe care le poate găsi, aşteptând în linişte pe net, absorbind toate şmecheriile cu camera, sistemele de montaj şi bibliotecile de scenarii cu care profesioniştii, amatorii entuziaşti şi autointitulaţii anarhişti underground se laudă unul altuia. Nu lasă niciodată mesaje, nu lasă pe nimeni să ştie că e acolo. Schimbă o cameră cu alta până obţine un Hammex 20, cu care poate face filme la fel de autentice şi sofisticate ca orice spectacol de pe net. Continuă să înveţe şi începe să se bucure de viaţa ei secretă.

Descoperă că, atunci când hoinăreşte cu camera prin casă şi grădină, Katerine nu începe discuţii despre bioremedierea în Bangui sau Luanda. Dacă Oster începe să vorbească despre trezirea înainte de ivirea zorilor pentru a merge la pescuit, Lore menţionează din întâmplare că va sta trează aproape toată noaptea filmând lumina lunii pe apă pentru ultimul ei documentar artistic. În curând ajunge să poarte Hammexul cu ea peste tot unde merge, dar filmele pe care le face sunt secrete.

Filmele ei o mulţumesc, pentru un timp: Oster şi Katerine luând împreună cine romantice, sărutându-se, ţinându-se de mână, dispărând zâmbitori în dormitor. Lore, al cărei trup începe să se trezească, se întreabă cum arată părinţii ei în pat. Priveşte câteva scene pornografice standard din biblioteca ei, apoi învaţă cum să transpună feţele părinţilor ei pe trupurile actorilor.

Înainte de a merge din nou la şcoală, filmează lacul şi cheiul, şi fiecare cameră de la Ratnapida. Înapoi în camera ei de la internat, învaţă cum să separe peisajele şi personajele, şi filmele ei se umplu cu actori porno purtând feţele părinţilor ei, regulându-se pe la spate pe platforma helioportului, întinşi pe cheiul de piatră, zvârcolindu-se în lacul cu crapi. Ţipă cu vocile

părinţilor ei, se îmbracă folosind aceleaşi manierisme. Ei sunt părinţii ei. În timp ce părinţii ei se îndepărtează tot mai mult unul de altul, Lore le apropie trupurile, câteodată inserând dialoguri. Pentru ea nu contează dacă vorbele pe care şi le spun sunt crude sau amabile; ei comunică. Visele ei devin confuze.

O dată aproape că îl cheamă pe Tok, dar apoi se sperie. El nu ar înţelege. Îşi priveşte filmele, iar şi iar, şi se întreabă cum e sexul în realitate. Stă trează noaptea şi le ascultă pe colegele de şcoală, întrebându-se ce ştiu ele, şi ce fac ele.

Unsprezece

A doua zi am intrat în biblioteca mea de filme pentru prima dată după multe luni. Trebuia s-o cred pe Spanner pe cuvânt în privinţa tiparelor; era treaba ei. Treaba mea era să creez un scurt clip publicitar imposibil de deosebit de unul real; unul care să-i convingă pe cei bogaţi să dea banii – şi s-o facă destul de repede pentru ca noi să ieşim din eter, să luăm banii din cont şi să dispărem înainte ca securitatea netului să-şi dea seama că semnalul lor a fost piratat.

Am decis că ceea ce ar merge cel mai bine ar fi un apel la caritatea oamenilor bătrâni, de vârsta lui Tom sau pe-acolo.

Cei născuţi înainte de 1960 se adaptau cel mai greu la schimbări. Ei erau cei care se opreau brusc în mijlocul străzii, luându-i cu ameţeală când vitrina unul magazin începea să pâlpâie şi să-i strige, sau aveau privirea aceea rătăcită, uluită, când cititoarele PIDA se schimbau ori când difuzoarele de ştiri îşi modificau forma.

Era o expresie specifică: obrajii supţi, ochii privind grăbit în jur în căutarea unui loc unde să se ascundă. Văzusem aceeaşi privire pe feţele refugiaţilor de război, sau ale părinţilor vorbitori de limbi străine ai copiilor deja indigeni. Oamenii bătrâni erau nişte imigranţi în propria lor ţară. Nu fuseseră născuţi cu conceptul schimbării rapide, nu aşa ca noi.

Aveam nevoie de un spaţiu de treizeci de secunde – dar punctul-cheie trebuia să fie în primele opt secunde. Trebuia să ştiu cum merg lucrurile în domeniul publicităţii pe net.

Am luat micul dejun în living, mâncând în timp ce baleiam ofertele: un documentar dramatic de două ore despre o femeie şi copilul ei ferindu-se de jefuitorii urbani într-un bloc cu apartamente ieftine incendiat în Sydney; o mulţime de pseudo-ştiri captivante; o versiune interactivă a celor *39 de trepte.* M-am uitat la asta un timp, fascinată cum filmul original era distrus prin transformarea lui într-un joc, apoi în final transformat într-o versiune modernă a lui *Othello* de Shakespeare. Am avut nevoie doar de douăzeci de minute de privit ca să văd cât se schimbase moda artelor vizuale de când o părăsisem pe Spanner.

Părea a fi preferat un fel de neomodernism, fascinaţia pentru detalii şi accentul pus pe structură. Ce aveam eu în bibliotecă nu

era destul de bun. Ei, puteam folosi câteva şmecherii: puteam să redigitizez unele bucăţi, de fapt să refilmez cadrele pentru a da un efect de „live” care să-mi permită să panoramez mai încet decât în filmul original, focalizarea să fie mai persistentă. Dar trebuia să filmez ceva şi eu însămi. Pentru asta aveam nevoie de un model.

Mi-am băut ceaiul. Poate Tom ar fi interesat.

Am închis ecranul şi am privit afară pe fereastră. Cerul părea astăzi la fel ca acum o sută de ani, sau o mie, sau cincizeci de mii. M-am întrebat cum o fi să creşti într-o comunitate care rămâne mai mult sau mai puţin aceeaşi de la naştere până la moarte. Să poţi împlini zece ani, sau douăzeci şi cinci, sau cincizeci, şi să-ţi zici: *Uite, nu mai am ce învăţa. Ştiu destule ca să-mi trăiesc viaţa.*

Magyar nu mi-a mai stat în cale următoarele câteva zile, dar am surprins-o spionându-mă o dată sau de două ori, şi ştiam că era doar un armistiţiu nedeclarat; ea nu cedase. Cu sistemele funcţionând din nou şi cu doi oameni în plus, era aproape relaxant.

Transferam fluierând cifrele de pe consolă în agendă.

Paolo veni în staţia de citire a datelor.

– Ce înseamnă datele astea? mă întrebă.

– Credeam că te îngrijeşti de trestiile de la patruzeci.

– S-a rezolvat.

Am verificat. Aşa era. Arătă din nou spre numerele verzi.

– Ce măsoară asta?

Mâinile îi erau încă rigide, încă grijuliu să nu mă atingă în vreun fel, dar masca lipsită de expresie care îi acoperea în mod obişnuit faţa coborâse puţin. Ca atunci când priveşti o amenonă de mare descolăcindu-se şi expunându-şi gura, frumoasă şi delicată.

– Azotul. În diverse forme.

– Care sunt diferenţele?

Ar fi fost atât de uşor să ridic din umeri, făcând pe ignoranta, şi să trec la rutina muncii noastre anonime şi sigure, dar el deja se apleca, cercetând cu privirea, întinzând mâna ca să atingă. Niciodată nu ceruse ceva atât de simplu, dar atât de greu de obţinut. Şi dacă mai cădeam o dată în plasă putea să se repete mereu. I-am arătat.

– Nitriţi, azot liber, amoniac. Dar asta nu e atât de important.

– Mai arată-mi o dată. Mai rar.

I-am arătat. Dădea din cap după fiecare. Îşi mişca buzele repetând în sinea lui fiecare denumire.

– Paolo, vrei să înveţi?

Ridică prudent din umeri.

– Sigur.

Crezusem că are ochi blânzi, dar nu era aşa. Erau duri, ca gheaţa groasă şi maronie care se adună peste mlaştini, ochi prin care crezi că poţi vedea până când te uiţi de aproape. *N-am încredere în tine,* spuneau ochii lui. *Am mai avut de-a face cu cei ca tine.*

Am ridicat şi eu din umeri.

– Cu cât ştii mai multe, cu atât e viaţa mai uşoară. Pot să te învăţ, dacă vrei.

Speram că pot, în orice caz. Fusesem copilul cel mai mic, cel mai mic dintre fraţi; întotdeauna elev, niciodată profesor.

Credeam că ştie că nu mă simt chiar aşa în largul meu, cum pretind; nu era prost. Dar poate faptul că eram dispusă să mă prefac îl făcu să se decidă să rişte. Aprobă din cap.

– Atunci, după pauză.

Când şi Magyar se odihnea.

După pauză l-am dus în buncărul de beton. I-am arătat butonul roşu pe care Magyar îl folosise în urmă cu câteva săptămâni, simţindu-se oarecum intimidată.

– Nu pot face podeaua să se deschidă ca să-ţi arăt câtă apă se varsă aici în fiecare minut, dar crede-mă, patru milioane jumate de galoane pe zi e foarte mult.

Evident, numerele nu însemnau nimic pentru el. *Poţi s-o faci,* mi-am spus.

– Încearcă să-ţi imaginezi un furtun gros cât o femeie gravidă scuipând apă portocalie sau verde, poluată cu tot felul de chestii neplăcute şi periculoase, la presiune mare, într-o piscină goală. Când ajunge să aibă o anumită adâncime, apa începe să se reverse pe la capătul celălalt, astfel încât în final apa iese cu aceeaşi viteză cu care intră. Acum imaginează-ţi că e o piscină vrăjită şi că, în timp ce e înăuntrul ei, apa se preschimbă dintr-o chestie care te omoară în apă curată, limpede precum cristalul, bună de băut. Şi apa asta ajunge direct în conductele oraşului, de unde bătrânii şi copiii o beau de la robinet. Nu pare cine ştie ce, dar sunt două lucruri pe care trebuie să le ţii minte. Apa din furtunul gros nu se opreşte niciodată. Şi, cel mai important, noi – eu şi tu, şi Cel, şi Kinnis, şi Magyar, şi toţi ceilalţi – suntem

vrăjitorii. Dacă noi greşim sau ne oprim din lucru, oamenii mor.

La Paolo, şocul se manifestă printr-o răsucire ciudată a braţelor şi o inexpresivitate a feţei. L-am privit luptându-se cu ideea acestei responsabilităţi.

– Dar cum e cu maşinile, cu dispozitivele de siguranţă?

– Merg destul de bine în cea mai mare parte a timpului. Dar, dacă sistemul cade din nou, sau cineva interpretează greşit semnalele de alarmă, sau e o avarie şi pentru o clipă senzorii scapă ceva la punctul de intrare, atunci e rândul nostru. Şi asta presupunând că e ceva ce proiectanţii au anticipat. Şi că e un accident.

– Sabotaj, făcu el cu ochiul. Cum ar putea cineva să saboteze uzina asta?

– În multe feluri, dar cel mai bun loc ar fi chiar la început – să întrerupă întregul circuit.

– Fluxul de intrare?

– Chiar acolo.

Am arătat spre podea, care vibra uşor din cauza apei ce curgea pe sub noi.

– Pui ceva mare sau letal acolo şi, presupunând că sistemul îl prinde la timp, totul se va închide. Dacă nu e prins imediat, atunci contaminarea va trece în tot sectorul primar şi se vor polua patru sau cinci milioane de galoane. Şi mai sunt şi erorile umane.

I-am arătat cepul, citirile testelor iniţiale – toate automate – diferitele leduri indicând ce bacterii şi alge erau folosite în acel moment, biomasa lor estimată şi nutrienţii sugeraţi.

– În funcţie de ceea ce intră, adăugăm biomasă, sau o modificăm, sau scădem nutrienţii. Dacă obţinem în fluxul de intrare ceva care omoară organismele selectate, putem adăuga altele. Sau, dacă unele organisme luptă să supravieţuiască, adăugăm nutrienţii preferaţi, sau scădem nutrienţii altora care proliferează prea mult şi sufocă organismele selectate. Citirile astea iniţiale, şi apoi cele pe care i le dau eu lui Magyar, determină ce cantităţi din ce organisme sunt necesare.

L-am condus afară din buncărul de beton.

– Important e să înţelegi principiile generale.

M-am oprit în dreptul cuvei 41.

– Se pare că nisipul de aici are nevoie să fie greblat din nou. Începe tu din partea aia.

Ne-am pus măştile şi am trecut la treabă. Am aşteptat până

ne-am găsit amândoi ritmul.

– Ce ai învăţat din filmul orientativ?

Se îndreptă de spate, ca şi cum ar fi fost un test de şcoală.

– Continuă să lucrezi. Magyar n-o să fie mereu în pauză.

– Of! Ei bine, acolo ajung deşeuri nediferenţiate (arătă cu bărbia înapoi spre buncăr), unde sunt agitate ca să se amestece deşeurile solide în lichid. Apoi noroiul e împărţit în optzeci de fluxuri de tratare şi pompat în cuve. Aici bacteriile schimbă unii dintre compuşii azotaţi mai otrăvitori în alţii mai puţin otrăvitori.

Eram impresionată.

– Ai învăţat multe din filmul orientativ. Dar cuvele fac mai mult decât să înceapă procesul de denitrificare. Tot aici începe şi biodegradarea unor alte substanţe. Continuă.

– Apa de la suprafaţă e pompată la nivelul următor, în tancurile acelea mari, transparente, unde e înghesuială şi zgomot şi cald.

– Silozurile sunt ţinute la peste patruzeci de grade Celsius – mai exact, patruzeci şi patru – pentru ca bacteriile mezofile să-şi facă treaba în etapa asta. (Mă simţeam bine vorbind despre specii după atâta timp.) Şi apa are o mişcare violentă – mixere pentru jeturi spirale, difuzoare brute de aer – ca să elimine stagnarea şi să prevină stratificarea lichidului, întotdeauna posibilă în apa încălzită. Şi asta ajută să ţină corpurile solide în suspensie.

Îşi dădu jos masca să respire mai bine. Îi fusese greu să lucreze, să vorbească şi să ia oxigen suficient prin filtre, toate în acelaşi timp.

– Ştii multe lucruri.

Aproape o provocare. Privirea lui în jur – la greble, cuve, mizeria maronie puturoasă de pe pantalonii mei de plasten – era limpede. *Dacă ştii atât de multe, cum de sapi în rahat ca noi ceilalţi?*

Nu aveam chef de jocuri.

– Nu ştii nici cine sunt, nici de ce sunt aici. Nici eu nu ştiu cine eşti tu. Dar am decis totuşi să am încredere în tine. Poţi să înveţi asta de la mine.

Aveam nevoie ca el să aibă încredere în mine. Aveam nevoie să-l ajut. Aveam nevoie, măcar de data asta, să am o impresie bună despre mine.

Francheţea mea îl deconcertă. Un timp, greblă la nisip. Şi eu eram mulţumită să-mi fac doar munca şi să-l las pe el să se

gândească.

În cele din urmă se opri. M-am oprit şi eu, şi am aşteptat.

– Credeam că tratamentul apei înseamnă doar separarea nămolului de lichid. Dar...

A ridicat din umeri, şi am remarcat iar cât de elegant era, dar că această eleganţă se oprea brusc la mâini şi picioare. O amintire vagă a unei camere de hotel şi a Katerinei pe ecran flutură, apoi dispăru.

– Aşa mergea pe vremuri, când solidele urma să fie îngropate sau împrăştiate pe câmpuri ca să se usuce şi să se descompună cât se poate de bine, ca apoi să fie duse pe mare în barje. Acum, ele sunt folosite. Odată ajunse în sectorul terţiar şi mai departe, algele, lichenii şi lintiţa folosesc nutrienţii din sedimente. Lichenii sunt luaţi şi reciclaţi pentru a recupera metalele grele din ei, iar algele şi lintiţa sunt mâncate de melci şi zooplancton. Melcii sunt adunaţi şi mutaţi la etapa următoare – unde sunt mâncaţi de bibani şi plevuşcă. Peştii sporesc cantitatea de deşeuri solide, desigur, dar într-o formă uşor de folosit de către nuferi. Cu excepţia sectorului primar, unde epuratoarele de aer elimină o parte din gazele cele mai toxice, tot ce se produce e folosit pentru a creşte producţia la altceva. Asta e frumuseţea...

M-am întrerupt şi mi-am pus masca la loc. Magyar venea spre noi.

Păşea ţeapăn şi repede, şi-i puteam vedea chiar şi de aici fălcile încleştându-se şi descleştându-se. Poate că aveam un PIDA sigur, dar evident se întâmplase ceva care o făcuse pe Magyar foarte, foarte supărată. Mi-am făcut curaj, dar Magyar trecu pe lângă noi. Iradia ură. Nu observasem numai eu. Kinnis privi pe deasupra cuvei lui şi ridică teatral din umeri. Mă întrebam ce se petrecea.

Mi-am petrecut restul turei când privind peste umăr, când povestindu-i lui Paolo despre delicatul echilibru ecologic al uzinei.

– Melcii şi planctonul se reproduc într-un ritm direct proporţional cu cantitatea de alge disponibile, dar zooplanctonul e mult mai susceptibil la metale, deci proporţiile sunt constant interdependente. Algele trebuie monitorizate cu foarte multă grijă, ca şi lichenii şi absorbţia de metale.

Era un sistem minunat. Ori de câte ori soseam la monstruozitatea pseudo-victoriană care era această clădire, eram uimită că o asemenea grămadă de metal şi piatră, şi sticlă, şi electricitate poate face posibil un asemenea miracol: peşti şi

flori, arbuşti din canalizare şi chimicale letale. Câteodată nu-mi era ruşine de familia mea şi de modul în care îşi câştiga banii.

Poate că făceam o muncă de joasă speţă, dar ceea ce-i spusesem lui Paolo era adevărat: NOI făceam diferenţa. Şi nu numai la modul general. Faptul că-mi asumam riscul de a vorbi cu Paolo, chiar şi puţin, însemna o diferenţă pentru el şi viaţa lui; îl învăţam lucruri de care se putea folosi şi pe care le putea lua cu el oriunde s-ar fi dus. Când vedeam schimbarea de pe faţa lui, acele momente cu garda coborâtă, însemna o diferenţă şi pentru mine. Simţeam că fac ceva care să merite efortul. Nu mai simţisem asta de mult timp.

Singura pată la orizont era Magyar. Mă întrebam ce se întâmplase de se înfuriase atât de mult. Aveam un PIDA sigur. Spanner aranjase asta. Nu-i aşa? Dar, dacă Magyar era atât de deşteaptă cum credeam, nu conta că PIDA se potrivea la înălţimea, greutatea şi ADN-ul meu, ar fi ştiut că eu nu sunt Sal Bird, 25 de ani, muncitoarea nemulţumită de la liniile din Immingham. Ar fi continuat să cerceteze, ar fi continuat să sape. Iar un PIDA nu mă putea apăra împotriva unui apel personal la ultimul loc de muncă al lui Bird, împotriva unei discuţii cu supervizorul…

Dacă i-aş putea spune lui Magyar ce înseamnă slujba asta pentru mine. Să-i spun despre Paolo, despre cât de bine mă simt când îl învăţ. Că viaţa ar fi mult mai uşoară pentru mine, pentru noi toţi, dacă am lăsa puţin garda jos şi am sta de vorbă, ne-am ajuta unii pe alţii. Poate ar trebui să am încredere în ea aşa cum Paolo are încredere în mine.

Am aşteptat-o afară. Ceaţa se condensa pe felinare şi picura pe pavaj. Chiar şi aici, în oraş, noaptea mirosea a toamnă: stratul de frunze ude, fum de lemne, haine de lână uşor mucegăite de la statul şase luni în dulap. Zece minute deveniră douăzeci, apoi o jumătate de oră.

Apoi deodată fu dincolo de poartă la cinci paşi de mine, cu ceaţa unduindu-se în jurul ei.

– Magyar.

Se întoarse, scoţând mâinile din buzunare.

– Bird! Ce faci aici?

Stăteam la trei metri una de alta. Ceaţa făcea totul claustrofob, tăcut, ireal. Băgă mâinile la loc în buzunare.

– Vreau să-ţi vorbesc. (Vocea mea era fermă. Ce ciudat.)

– E prea frig să stăm aici. Poţi vorbi în timp ce mergem.

Porni, evident fără să-i pese dacă eram lângă ea sau nu. Mergea repede, cu paşi mari. Pantofii ei aveau tălpi dintr-un material moale, absorbant; parcă priveam un film cu sonorul oprit.

Încearcă, mi-am spus. *Încearcă pur şi simplu.*

– Păreai furioasă. Mai devreme.

– Eram.

– Mă gândeam că putem clarifica lucrurile între noi.

Suna neconvingător. Oricum, ea aşa părea să creadă. Pufni. Fusese o greşeală.

– Uite… Păreai foarte furioasă…

– Încă mai sunt, Bird.

Dar furia nu părea să fie îndreptată împotriva mea.

– E ceva în neregulă la uzină?

Se opri brusc, răsucindu-se să mă privească în faţă.

– De ce aş vrea să-ţi spun ţie?

M-am simţit puţin mai îndrăzneaţă.

– Pentru că m-ar putea afecta pe mine. Şi pe oricine care lucrează în schimbul de noapte. Nu-mi plac surprizele.

– Nu-ţi plac surprizele? Ce păcat. Nici mie nu-mi place să fiu minţită, de tine sau de oricine altcineva. Vrei să ştii ce e în neregulă la uzină? Atunci, du-te la şefii tăi şi spune-le *lor* ce se întâmplă.

– Nu pot. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Fusesem proastă să cred că puteam realiza ceva riscând aşa.

– Ştiu că nu eşti Sal Bird.

– Sunt singura Sal Bird care există.

Aşteptă, strângând şi desfăcându-şi pumnii în buzunare, dar, când îi deveni clar că nu aveam de gând să-i spun mai mult, plecă.

Femeia de pe ecran avea părul castaniu-închis retezat într-o linie dreaptă deasupra umerilor.

– Spanner? Sunt Ellen. Ne pare rău că am ratat ziua ta de naştere. Am crezut că ţi-ar plăcea…

O femeie care ştia când e ziua lui Spanner. Cu părul castaniu. Lore ezită, apoi se aşeză în faţa camerei video şi atinse un buton. Femeia de pe ecran se încruntă.

– Cine eşti?

– Lore.

Îşi aminti să vorbească în cuvinte alunecoase, cu noul ei

accent. Se priviră reciproc un moment. Păr castaniu vopsit, păr roşu vopsit.

– Nu-i de mirare că n-am auzit de ea atâta vreme.

Ellen zâmbi. Era un zâmbet deschis, adevărat, iar Lore o plăcu imediat.

– Voiam s-o invit pe Spanner la un pahar. O aniversare amânată. Nu vreţi să veniţi amândouă?

Se mai priviră reciproc. Lore se întrebă ce vedea Ellen. Fu pe punctul s-o întrebe. În loc de asta, aprobă din cap.

– Atunci, ne vedem la Ursul Polar.

– Cine e?

Spanner venea de la duş, bând cafea, fără prosop.

– O clipă, îi spuse Lore lui Ellen şi opri camera video. E Ellen, îi spuse lui Spanner.

Spanner o dădu pe Lore la o parte, se aşeză pe scaun. Lore nu se miră când porni iar camera video.

– Hei. Am auzit ceva despre băutură.

– Aşa e. (Ellen zâmbi, o privi pe Spanner de sus până jos.) Pari la pielea goală.

Râseră amândouă, iar Lore se simţi ca un copil lăsat pe dinafara unei glume între adulţi.

– Mâine la zece?

– Bine.

– Vă aşteptăm pe amândouă, zise Ellen, şi ecranul deveni gri.

– Care „noi”? întrebă Lore.

– Ellen şi Ruth.

– Culegătoarea de PIDA?

– Una şi-aceeaşi. Poate şi alţii.

– Mă simt ca şi cum voi fi prezentată pentru inspecţie.

Spanner ridică din umeri.

– Ştii cum e. Oamenii întotdeauna vor să ştie cu cine eşti.

Oamenii, nu prietenii.

– Afaceri?

– Diletanţi. Ex-diletanţi de fapt.

Mai târziu, la Ursul Polar, stând la masă cu Ellen şi Ruth, şi cu Billy şi Ann, Lore se gândi că probabil doar îşi imaginase urma de dispreţ din cuvintele lui Spanner.

Spanner era în plină viteză, bând mult şi trăgându-i şi pe ceilalţi după ea. Le zâmbi lui Ellen şi lui Ruth, le cumpără băuturi până ce obrajii le deveniră roşii, iar ochii scânteietori, până ce începură să râdă tare, iar trupurile să li se mişte mai liber. Îl

asmuţi pe Billy, cel în mod normal posac, până când faţa lui îngheţată se relaxă şi nu mai privi pe toată lumea pieziş; ascultă atent până ce Ann încetă să-şi mai puncteze toate propoziţiile cu un râs nervos. Energia lui Spanner îi unea pe toţi, îi făcea să se relaxeze şi să se simtă bine.

Lore se simţi asimilată, în ciuda voinţei ei; simţea atenţia lui Spanner ca pe un mic soare. Voia să-şi întoarcă faţa spre această căldură, să se încălzească la ea.

Seara târzie se continuă până la miezul nopţii, apoi până la unu. Ellen şi Ruth avură vagi intenţii de a pleca, dar Spanner le făcu semn să stea jos şi comandă încă un rând. Făcu o glumă despre faptul că trebuie să te bucuri de viaţă cât mai poţi, chiar când ai intrat în rândurile salariaţilor anonimi, şi toată lumea râse. Şi în această clipă de neatenţie Lore văzu cum expresia lui Spanner se schimbă.

Era ceva subtil: sprâncenele ridicate care fuseseră pline de preocupare şi interes erau acum arcuite destul de diferit pentru ca Lore să le reinterpreteze drept o expresie sardonică – chiar plină de dispreţ. Aruncă o privire discretă în jurul mesei, surprinse faţa lui Ruth, şi înţelese că Ruth ştia: Spanner îşi regla conturile cu ei pentru a se alătura turmei; pentru a nu mai trăi din expediente; pentru a fi mai blândă. Privi în altă parte, studiindu-şi berea.

Era o dimineaţă luminoasă, însorită, rece în briza cu gust metalic, dar caldă acolo unde soarele se reflecta din gresia pavajului. Pe drumul de întoarcere de la magazin m-am oprit pe una dintre dalele însorite şi m-am bucurat cât puteam de mult de căldură. A fost ca un moment furat verii, ca şi când cineva a fost plecat în iulie şi august, şi ferestrele au stat închise, iar soarele a încălzit camera, făcând-o călduţă şi împlinită şi mirosind a praf şi a covoare încinse, iar apoi proprietarul apartamentului se întoarce dintr-o lungă vacanţă şi deschide ferestrele şi lasă să iasă această ultimă bucăţică de soare. Nu voiam să mă întorc în apartamentul meu şi să fiu singură toată ziua.

Am bătut la uşa lui Tom Wilson.

– Am cumpărat nişte Lapsang Souchong.

– Atunci, ai face bine să intri.

Avea ochii strălucitori, dar mersul ţeapăn.

– Ia loc, ia loc. Ceainicul fierbe.

M-am aşezat, în timp ce el se agita cu tăvile şi ceştile şi

ceainicele, îşi târşâia papucii când aducea toate lucrurile pe măsuţa de la fereastră. Mi-am turnat.

– Deci. La ce te gândeşti?

– Am nevoie de ajutorul tău.

Zâmbi:

– Asta mă mulţumeşte.

– Ceea ce vreau eu să faci nu e tocmai legal. Adică… ce vreau să faci nu încalcă de fapt nicio lege, în special dacă spui că nu ştiai despre ce era vorba…

– Intenţionezi să fii prinsă?

– Nu.

Aş fi vrut să nu mă fi întrerupt aşa de brusc.

– Mă bucur să aud asta. E periculos ce vrei să faci?

– Nu, nu din punct de vedere fizic.

– Cui o să-i facă rău?

Nu *O să-i facă rău cuiva,* ci *Cui.* Nu zâmbea cu adevărat, dar sprâncenele lui cărunte erau uşor ridicate, iar ridurile adânci de pe obraji erau şi mai adânci.

– Orgoliului unor oameni. Unor oameni foarte bogaţi, care profită din patronarea celor săraci, şi managerilor securităţii netului.

– Şi cine va beneficia?

Pentru o clipă de nebunie, am vrut să-l tratez ca pe un preot confesor, să-mi mărturisesc întreaga viaţă – răpirea, anii cu Spanner, necazul în care intrasem şi modul în care treaba asta m-ar putea scoate din el odată pentru totdeauna, dar apoi mi-am dat seama că eram în căutarea iertării, a mântuirii.

– Eu. Vom beneficia eu, o prietenă de-a mea şi tu. Dacă te decizi să ne ajuţi.

– Spune-mi mai multe.

– Spanner şi cu mine vrem să piratăm semnalul netului cu un anunţ al nostru de treizeci de secunde. Nimeni nu va şti că nu e real.

I-am spus despre Stella, despre moda pomenilor.

– Deci lansăm semnalul şi hienele alea trimit banii, care sunt deviaţi electronic pe diverse căi şi reapar sub forma unor debite anonime, pe care noi le luăm şi le cheltuim. Şi gata, doar că ne trebuie nişte filmări pe care nu le putem lua din biblioteci. E nevoie ca noi… eu să te filmez.

– E plăcut să aibă cineva nevoie de tine. Dar, după cum vezi (arătă spre articulaţiile înţepenite), nu pot întotdeauna să ies sau

să mă mişc. Poţi să filmezi înăuntru?

Am aprobat din cap.

– Pot truca discul, ca să arate ca şi cum aş fi filmat cu zoom – poate printr-o fereastră sau aşa ceva, fără ştirea ta. Pentru orice eventualitate.

– E destul de bine. Ce ar trebui să fac eu?

– Tema principală va fi despre cum cei bătrâni se simt năuciţi de lume. Vreau să arăt cum lucrurile s-au mişcat prea repede pentru unii.

– Cu cât se schimbă lucrurile mai mult, cu atât ele rămân la fel.

– Hm, am zis, neutru.

– Nu eşti de acord? (Mâna îi tremură puţin când puse jos ceaşca.) Viol, crimă, tortură, totul s-a mai făcut şi înainte. Singurătate, bucurie, dragoste – sunt aici de mii de ani. Hainele sunt diferite, dar întotdeauna a existat modă. Mâncarea e diferită, dar întotdeauna au existat gusturi şi capricii. A, poate că în zilele noastre există noi moduri de a citi o carte, există net în loc de radio şi aceste stupide PIDA în locul unui bun portofel de piele, dar oamenii nu se schimbă. Nu în natura lor. (Râse.) Ce faţă ai făcut! Mai trăieşte câţiva ani şi o să afli. Nimic nu se schimbă cu adevărat.

– Dar cum te-ai simţit când banii tăi n-au mai fost buni şi a trebuit să-ţi iei un PIDA?

Ridică din umeri.

– Asta a fost acum doi'şpe ani. La început am fost puţin nesigur: dacă ceva nu funcţionează la un computer şi mi se blochează contul? Atunci, cum mai plătesc chiria? Dar după o lună sau două a început să-mi placă. Nu mă mai înghesuiam la bancă. Nu mai completam formulare. Totul e atât de uşor.

– Pentru unii, am spus. Am auzit cândva o poveste despre timpurile când a apărut cititorul de cărţi. Un tânăr i-a dat unul bunicului său. L-a pornit, a încărcat o copie din *Să ucizi o pasăre cântătoare* şi i-a arătat bunicului cum să dea paginile. Bunicul a zis „mulţumesc foarte mult". Tânărul l-a lăsat citind fericit. Un an mai târziu, când a venit din nou în vizită, tânărul l-a găsit pe bunic citind aceeaşi carte. „E un lucru minunat cititorul ăsta", a spus bătrânul, „dar aş vrea să mai scoată şi alte poveşti". Bătrânul habar n-avea că erau aproape douăzeci de mii de cărţi diferite pe disc. Că ar fi putut să cumpere sute de alte discuri sau pur şi simplu să descarce alte cărţi – orice altceva – de pe net.

Era obişnuit ca o carte să fie constantă. Faptul că se schimbau cuvintele de pe „pagină” nu însemna nimic: era *Să ucizi o pasăre cântătoare,* cum putea fi altceva?

Ne-am privit gânditori.

– Oricum, am spus, despre asta vreau să fie vorba. Şi nu-ţi face griji despre cum o să-ţi joci rolul. Nu vreau decât nişte cadre-standard cu tine stând jos, mergând, vorbind, citind, mâncând. Programele mele pot să-ţi schimbe expresia sau să te pună pe stradă sau orice altceva. Îţi dau zece la sută din partea mea.

– Când vrei să începem?

– Chiar acum, ce zici?

Doisprezece

Lore are treisprezece ani şi jumătate. Au trecut luni de când Oster şi Katerine şi-au vorbit ultima dată despre altceva în afară de afaceri. E sfârşitul primăverii şi toată familia, cu excepţia Gretei, s-a adunat la Ratnapida pentru prima dată după aproape un an.

– Am organizat un picnic, le spune Oster tuturor. Ieşim afară, stăm la soare şi ne relaxăm împreună. Nu, îi spune lui Tok, care îşi împachetează monitorul să-l ia cu el, de data asta o să-ţi laşi în casă toate lucrurile.

Merg în şir în urma lui Oster, care duce o rogojină, spre lac – cel ornamental, cu fântâna. Lore presupune că el l-a ales special pe acesta, primul dintr-o serie care devine din ce în ce mai puţin formală, deoarece Katerine urăşte dezorganizarea aleatoare a naturii. Lore ştie că ei se gândesc din când în când unul la altul, încercând să-şi facă pe plac, să găsească un punct comun, dar sunt ca două planete urmând orbite separate.

E o zi frumoasă; soarele luminos de culoarea lămâii, nu prea fierbinte, şi iarba de acel verde special, strălucitor şi luxuriant, care se poate vedea doar la sfârşitul primăverii. Totul trebuie să fie perfect, şi toţi fac eforturi – o mulţime de oooh şi aaah în legătură cu mâncarea, puţină conversaţie despre procesul intentat companiei, care ţine de doi ani şi care se apropie de punctul culminant la Caracas –, dar sunt eforturi. Lore o vede pe Katerine privind fix în depărtare, apoi întinzând mâna spre curea, către agenda care nu e acolo, înainte de a-şi aminti că ar trebui să se relaxeze. Tok stă pe iarbă, în afara intangibilului cerc familial de pe rogojină. Din când în când se întinde spre farfuria din faţa lui şi culege cu degetele puţină salată de orez, dar atenţia lui e îndreptată mai mult spre grămada de nuiele şi frunze şi spre prundişul din faţa lui. Lore se întreabă ce-şi imaginează el acolo, dar Oster îi blochează vederea.

Oster vorbeşte cu Stella, care stă pe marginea de piatră a fântânii, bând direct dintr-o sticlă de votcă. Luna asta, părul Stellei are mai multe niveluri: purpuriu-vânăt la vârf, iar dedesubt – când îşi înalţă capul ca să înghită – e roşu, apoi gălbui, apoi alb. Lipsit de nerv, ca şi cum ai diseca o vânătaie cu un scalpel să vezi sânge, ţesut gras, os.

– Deci povesteşte-mi cum ai reuşit să scapi din scandalul de luna trecută de la Belmopan.

Cuvintele lui Oster sugerează că e tolerant şi oarecum amuzat de isprăvile din ce în ce mai sălbatice ale Stellei şi ale găştii ei de prieteni, dar Lore poate să spună – după felul cum degetele lui ciupesc materialul şortului şi după privirile pe care i le aruncă Stellei pe sub sprâncene atunci când crede că ea nu observă – că nu-şi înţelege fiica mai mult decât dacă ar fi plantat un cartof şi ar fi răsărit un trandafir.

– Nu eram acolo în seara aia. (Se opreşte ca să soarbă din sticlă.) Dormeam în camera mea.

Lore se miră. Crede că Stella ori bea mai puţin decât pretinde, ori e extraordinar de norocoasă. Căci Stella pare să se strecoare printre evenimente – conduce nesăbuită în timp ce se află sub influenţa a diferite droguri, înoată cu rechinii în timp ce e beată –, iar accidentele pe care le face par să nu implice decât bunuri sau uneori animale sălbatice care nu sunt pe cale de dispariţie.

– Presupun că ai cel puţin şase oameni care să susţină asta, spune Oster, încercând să fie ironic, dar sunând tăios.

Stella râde, iar Lore se întreabă dacă restul familiei înţelege cât e de vicleană sora ei. În ultimii patru ani de comportament sălbatic, n-a fost niciodată rănită – ea sau alte persoane –, nici n-a fost subiectul vreunui scandal care să aibă impact negativ asupra imaginii ei. Oameni cititţi de pe cele cinci continente probabil îi cunosc numele, dar îl rostesc zâmbind şi clătinând din cap, nu scuipând blesteme. Lore s-a întrebat întotdeauna de ce Stella nu face nimic cu inteligenţa şi isteţimea ei, ci doar trece de la o petrecere la alta cu cât mai mult tam-tam posibil. Pentru prima dată se întreabă dacă Stella are un scop, dar nu-şi dă seama care ar putea fi.

Se face arşiţă. Lumina soarelui face ca sticla pe care o ridică Stella să strălucească.

– Cred că o să înot.

Aşază sticla pe marginea fântânii şi se ridică în picioare. Îşi descheie rochia până la jumătate înainte ca Lore să-şi dea seama că nu are nimic pe dedesubt. Oster observă puţin mai târziu.

– Ce faci?

– Mă pregătesc să sar în apa asta frumoasă şi rece, printre peşti. Care probabil au mai multe sentimente decât unii oameni.

Îi aruncă o privire Katerinei, care se preface că nu observă.

– Dar…

Oster pare a-şi da seama că îi scapă ceva. Stella se opreşte, cu rochia pe jumătate coborâtă de pe umeri.

– Ce e? Nu vrei să vezi ce siluetă frumoasă are fiica ta?

Katerine îi ignoră pur şi simplu.

– Stella! Nu se cade…

Stella râde, un hohot imens, sfărâmicios.

– Nu se cade? De când familia asta face ceea ce se *cade?*

Oster pare confuz, iar Katerine priveşte în gol când Stella lasă rochia să-i cadă de pe umeri şi păşeşte în fântână. Rochia se agaţă de sticla de votcă şi, pe măsură ce materialul se scufundă în fântână, îmbibat de apă, sticla se balansează, apoi cade spre lac. Katerine şi Oster sar după ea în acelaşi timp. Lore nu e sigură care dintre ei o prinde, iar sticla iese din apă apucată de două mâini bronzate şi şiroind de apă. Oster i-o lasă Katerinei. Înaintează cu greu în fântână şi strigă:

– Ce faci? Nu te înţeleg. De ce faci asta?

Dar Lore se uită la Tok, care se uită la Stella cu o expresie teribilă, ca şi cum o revelaţie fantastică l-ar fi lovit în faţă şi i-ar fi mototolit-o ca pe o foaie de tinichea. Are o nuia în mână şi Lore vede cât de albă îi e pielea când o strânge. Ar vrea să se repeadă şi să strige Tok! Tok!, dar pur şi simplu nu îndrăzneşte. Se gândeşte că, dacă îl cheamă înapoi din oroarea pe care o vede, se va întoarce fără o parte vitală din el. A citit multe poveşti, şi înţelege instinctiv că cei care sunt atraşi undeva împotriva voinţei lor trebuie să-şi găsească singuri drumul înapoi. Se întreabă în ce loc se află şi ce vede acolo.

Apoi Oster alunecă şi cade într-un genunchi. Se ridică scoţând sunete neinteligibile şi îşi croieşte drum înapoi spre margine.

– Mă duc înăuntru să mă schimb, îi spune Stellei, care are faţa ridicată spre cer şi pare să zâmbească. Când mă întorc, mă aştept să fii trează şi decentă. (Păşeşte uşor.) Nimeni nu-şi bate joc de mine în casa mea…

Katerine examinează sticla de votcă, imperturbabilă. Lore îi aruncă o privire lui Tok, care acum stă liniştit şi trist pe o grămadă de lemne. Îi prinde privirea, iar el ridică încet din umeri. Lore nu înţelege, dar ştie că nimeni n-o să-i explice; nici măcar nu ştie să pună întrebările potrivite.

Când Oster dispare din câmpul vizual, Katerine, tot fără să se uite la trupul Stellei, spune:

– Tatăl tău ţi-a cerut să fii decentă când se întoarce.

– Te ofensează corpul meu, mamă?

Cuvintele sunt o provocare, dar tonul e tremurător, ca şi când Stella ar fi mers mult, mult mai departe decât intenţionase şi n-ar mai şti să se întoarcă. Katerine se răsuceşte încet, ostentativ, şi se uită la Stella.

Lore se întreabă ce vede Stella în ochii mamei ei. Sora ei nu are nicio expresie. Iese mecanic afară din piscină şi-şi ia rochia. Nimeni nu spune nimic în timp ce-şi încheie nasturii. Se uită la sticlă, dar e încă în mâna Katerinei. Lore înţelege că Stella nu vrea să se apropie de mama ei ca să ia votca.

Cu părul picurând de apă, nesigură dacă să se întindă după sticlă sau să plece fără ea, Stella arată ca un câine plouat.

– Tatăl tău vrea să te găsească aici când se întoarce, spune Katerine şi zâmbeşte.

Stella se aşază brusc, cu spatele sprijinit de marginea de piatră a fântânii, şi închide ochii. Aşa, e ca şi absentă. Plecată. Lore o văzuse pe Greta făcând asta: pur şi simplu dispare. Tok îşi reîndreaptă atenţia asupra construcţiei lui din beţe.

Katerine ridică sticla de pe marginea de piatră, verifică să fie închis capacul, apoi o priveşte pe Lore meditativ.

– Spune-mi, zice ea, dacă Stella ar fi scăpat sticla în fântână şi ar fi fost în acelaşi timp, printr-un miracol, desfăcută şi plină, ce ai fi făcut în privinţa remedierii sistemului de lacuri?

Apa susură, soarele străluceşte, iar Tok decojeşte o nuia, în timp ce Lore încearcă să aproximeze fluxul pe minut în galoane de la fântână la următorul lac şi apoi la următorul; efectul a circa jumătate de litru de alcool pur asupra florei şi faunei; rata de înmulţire a crapilor…

Tok face o mişcare involuntară.

– Ce e? întreabă Lore.

El oftează.

– E o întrebare-capcană, Lore. Am fost învăţaţi că primul lucru pe care trebuie să ni-l amintim când suntem confruntaţi cu…

– Primul lucru pe care trebuie să ni-l amintim când suntem confruntaţi cu o problemă, îl întrerupe Katerine, e să nu facem problema mai complicată decât e. Cu o asemenea suprafaţă a apei (cuprinde într-un gest seria de lacuri) şi cu căldura asta, o jumătate de litru de votcă s-ar evapora înainte de a provoca vreo stricăciune care să nu se repare de la sine în mod natural într-o săptămână-două.

Lore sapă cu degetele în pietriş. Se simte stupid, sora cea mică şi proastă, cea care niciodată nu ştie ce se petrece, cea

întotdeauna lăsată în afara glumelor. Dar, când priveşte în sus, Katerine îi zâmbeşte, şi e un zâmbet frumos, deloc crud.

– Păreai că te gândeşti la nişte reacţii destul de complicate. Ai luat în considerare şi ai inclus în ele şi doza de cincizeci letală pentru peşti?

– Da, admite Lore timid, doar că nu cunosc concentraţia alcoolului L-cincizeci pentru peştii de apă dulce, deci mergeam pe cifrele pe care le-am citit în raportul de anul trecut despre deversarea de etanol în crescătoria de somoni din Scoţia, adică…

– Ai citit asta?

Lore aprobă prudent.

– Încerc să citesc cât pot de mult.

Katerine zâmbeşte. Nu, străluceşte, şi Lore nu-şi aminteşte să mai fi primit vreodată o astfel de aprobare din partea mamei ei. Încearcă să-i întoarcă zâmbetul.

– Afacerea scoţiană a fost complicată de faptul că etanolul era contaminat cu cerneală de imprimantă.

Katerine umple absentă o farfurie şi i-o întinde lui Lore.

– Ştiu. Încercam să compensez asta. Dar mergeam mai mult pe ghicite.

– De multe ori aşa se merge, cel puţin în faza de evaluare a unui proiect. (Katerine începe să-şi umple o altă farfurie.) Ai încercat cu o rată diferenţiată a fluxului sau ai mers pe o rată medie?

Lore îşi îndreaptă spatele.

– O rată medie nu ar denatura? Vreau să spun, când Willem mi-a arătat uzina din Den Haag, a spus că cel mai important e să calculezi şi să ţii minte procentele diferite în care vietăţile grăbesc sau încetinesc fluxul.

Pentru asta primeşte o aprobare din cap şi un zâmbet încurajator.

– Şi fără să iei în considerare modul diferit în care plantele acţionează asupra contaminantului…

Şi Lore îşi dă seama că se simte bine. Mama ei îi vorbeşte de la egal la egal, nu ca unui pion al familiei, unui accesoriu care poate fi schimbat în puncte. Când e în centrul atenţiei nu trebuie să se gândească la Stella, nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu Tok şi cu ceea ce a văzut el. Şi-şi dă seama că, în timp ce vorbeşte despre fluxuri şi sisteme, în mintea ei sunt imagini cu ape limpezi şi culori frumoase, lumina soarelui şi plante verzi. E un miracol să vezi cum fenolul se transformă în dioxid de carbon,

să vezi metalele absorbite de licheni şi făcute inofensive, să vezi cum un ecosistem natural supravieţuieşte deoarece cineva, undeva, s-a ostenit să stea să se gândească la un mod de a crea un biosistem care să-l completeze.

În timp ce soarele îşi începe coborâşul şi firelor de iarbă li se lungesc umbrele, iar ea şi Katerine continuă să vorbească, se întreabă dacă bunica ei – cea bogată, cea care era destul de proastă ca să cheltuiască banii jucându-se cu genele lor, dar şi destul de deşteaptă pentru a crea bacteriile care au făcut posibilă compania familiei ei – a văzut vreodată în mintea ei măreţia sistemelor aşa cum o vede Lore în această după-amiază.

Când Oster se întoarce purtând haine curate, uscate, Lore priveşte în sus şi aproape îi zâmbeşte, fericită, când observă cum rânjeşte Katerine triumfătoare, ca şi când ar spune *Vezi? Inima ei îmi aparţine!,* şi zâmbetul lui Lore ezită, iar ea simte că sistemul măreţ din mintea ei se sfărâmă şi-şi pierde strălucirea.

Primăvara a trecut de mult iar vara înaintează obosită şi fierbinte, şi maronie pe margini. Tok anunţă dintr-odată că e pregătit să-şi asume mai multe responsabilităţi şi pleacă imediat în Louisiana să se ocupe de proiectul de remediere al familiei care se desfăşoară în mlaştini. De la acel picnic încoace, evitase pe toată lumea, chiar şi pe Lore, iar ea îl suspectează că are de gând să muncească mai mult nu pentru că ar vrea să-şi asume poverile şi privilegiile maturităţii, ci pentru că nu vrea să aibă timp să se gândească la locul în care a fost, la lucrul pe care l-a văzut când s-a uitat la Stella în fântână.

Lore petrece ceva timp cu Oster, încercând să numere speciile de peşti din apele azurii şi turcoaz din largul insulei. Părul ei devine gri-alb, ca cenuşa, şi pielea i se întunecă. Oster devine mai gânditor.

Suprafaţa apei e netedă ca sticla, iar Lore se holbează la orizontul îndepărtat, fără să se gândească la nimic, când el întreabă:

– A vorbit Stella cu tine?

Lore nu-şi întoarce privirea spre el şi nu-l întreabă ce a vrut să spună.

– Nu.

– Trebuie să fi spus ceva.

– N-a spus. Nu vorbeşte niciodată cu mine.

– Dar Tok?

– Ce-i cu el?

– Nu fi dificilă, Lore.

Lore simte cum se ridică ceva înăuntrul ei, fierbinte şi vid, ca o bulă de aer.

– Tok n-a spus nimic. Stella n-a spus nimic. Nici tu şi nici mama, nici chiar Willem, sau Marley, sau Greta. Nimeni nu spune nimic niciodată.

În timp ce înşiră membrii familiei, observă cât de uşor se împart pe categorii, toţi în afară de ea.

Oster are eleganţa să privească în jos spre vârful picioarelor.

– Pur şi simplu am uitat că nu mai eşti mică. M-am obişnuit ca tu să fii copilul în familie. Mă gândesc la tine ca şi cum ai avea şapte ani, stând în pat şi voind să ştii de ce părul tău e cenuşiu. Şi încă e cenuşiu.

– Ce vrei să spui?

El îşi deschide braţele, cerşind înţelegere.

– Stella a început să-şi vopsească părul la unsprezece ani. Tok la doisprezece. Al tău e tot cenuşiu. Mă uit la el şi mă gândesc imediat: e încă prea mică să-şi vopsească părul, slavă domnului.

Lore îşi atinge cu grijă părul alb-cenuşiu. Jurământul din trecut de a nu-l vopsi niciodată i se pare acum o copilărie, irelevant ca şi dinţii de lapte.

Lore împlineşte paisprezece ani cu două zile înainte de începerea trimestrului. Soseşte la şcoală în Auckland cu părul vopsit în şuviţe negru cu alb, ca nişte fulgere.

Lore e altcineva, şi asta o emoţionează. Se întreabă de ce n-a început cu ani în urmă să se vopsească. Acum când se priveşte în oglindă vede o femeie tânără care şi-a creat singură înfăţişarea. Poate să facă tot ce vrea. Cochetează cu ideea de a purta lentile de contact, dar decide că la părul negru cu alb îi plac ochii cenuşii. Îi dau o expresie rece, distantă, ca feţele eroilor morţi şi îngropaţi sub gheţuri antice. E o faţă care *ştie.*

Dar ceea ce ştie Lore e doar din filme. A venit timpul să descopere cu propriul său trup.

Îşi apelează prietenii anonimi de pe net şi-i întreabă despre sex-cluburi.

Filmele pe care Lore le-a văzut şi le-a făcut sunt hardcore, nu doar sexi, nu doar versiuni romantice ale adevărului; dar, chiar şi aşa, adevărul e mai mult decât se aşteaptă ea să fie. Barul pare luminos şi prietenos din afară, ca şi când n-ar avea nimic de ascuns, dar oamenii pe care îi vede intrând plătesc incognito

folosind cărţi de credit temporare, probabil procurate de la vreunul dintre cei câţiva dealeri din centrul oraşului care convertesc creditele PIDA în carduri anonime pentru un comision de doi la sută. Lore aşteaptă până când dispar înăuntru, apoi întinde propriul ei card.

Barul încins, aglomerat, miroase. Sub unda acută de parfum şi mirosul aspru al alcoolului, se simte aroma grea, adâncă, a trupurilor îmbrăcate şi dezbrăcate: pielea, latexul, izul de transpiraţie şi excitare, şi mirosuri mai vechi, din cele provenite de la petele pe care lumina slabă se presupune că le ascunde. Acorduri joase de bass alunecă prin şi printre trupurile care stau la bar, la măsuţe, dansează în ring. Se împing în abdomenul lui Lore, ca o mână.

Ea se îndreaptă spre camera din spate.

O femeie o opreşte în uşă, îi dă ceva. O broşură. În camera din spate e prea întuneric ca să poată citi altceva decât titlul: *Ghidul sexului protejat.* Lore pune broşura în buzunar şi se apropie de scenă.

Sunt aproape o duzină de femei acolo. Unele fac sex, altele privesc. O femeie cu păr lung şi haine moderne, largi, de muselină, stă lângă perete. E micuţă, dar nu fragilă şi are o sacoşă la picioare. Lore ştie ce trebuie să facă: trebuie să prindă privirea femeii, să meargă spre ea şi să-i pună mâna pe braţ; trebuie să se uite în ochii ei şi să spună cu o voce care înseamnă *Hai să ne prefacem,* „Eu sunt Star”, sau Jade, sau Ellie, „o virgină nervoasă, neajutorată”, apoi pur şi simplu… o s-o facă. A văzut filme cu toate astea. Ştie cum merg lucrurile. Dar viaţa e diferită de filme.

Nu ştie ce să facă.

Femeia o vede, îi zâmbeşte. Lore îi întoarce zâmbetul, apoi roşeşte. Femeia se îndepărtează de zid, ezită. Pornesc amândouă una spre cealaltă în acelaşi timp.

– Eu… spune Lore şi se simte paralizată.

– Eu sunt Anne, spune femeia şi o ia de mână.

E ca un curent electric, şi deodată Lore ştie că totul va fi bine. Se trag într-un colţ, unde o femeie le face semn cu capul spre nişte scări. Lore ştie că urcă scările, dar nu-şi aminteşte decât senzaţia mâinii celeilalte femei în mâna ei. Iar acolo e un pat şi se rostesc câteva cuvinte, dar Lore abia le dă atenţie. Ani de zile dorinţa ei a fost nedirecţionată, amorfă, aţintită când asupra unei figuri de pe net, când asupra unui personaj de roman, dar pentru

prima dată ştie exact cine o va atinge, cine o va săruta, cine o va face să transpire. *Această femeie. Această femeie* cu păr lung şi şolduri mici o va face să se simtă bine; *această femeie* cu accent neozeelandez îi va depărta picioarele şi va zâmbi conspirativ găsind-o pe Lore udă; această femeie îşi va strecura degetele înăuntrul ei şi-i va vorbi şi o va încuraja şi o va regula până când tendoanele i se vor încorda şi ea va începe să se zbată şi apoi va striga până va răguşi.

Lore simte dorinţa fierbând în interiorul ei ca lava într-un vulcan.

– Acum, spune, acum, şi o trage pe Anne spre ea, neştiind dacă să râdă sau să plângă de fericire când sânii moi îi ating pe ai ei, iar gura aceea frumoasă, delicată ca o floare, se strânge pe gâtul ei.

Ajunge la orgasm imediat ce Anne o atinge prin haine, şi simte unda altui orgasm aşteptând să se elibereze, unul după altul ca nişte mărgăritare.

– Încă o dată, spune cu gura lipită de gâtul lui Anne. Ah, încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Lore are cincisprezece ani. E iar vară, iar ea era la Ratnapida de aproape cinci săptămâni. Veşnicele contratimpuri ale părinţilor ei o înnebunesc. Ar vrea să vină Tok –, dar el se ocupă de un proiect în cine ştie ce arhipelag şi nu va fi aici mai devreme de trei sau patru zile.

Îşi regăseşte camera de filmat.

A mers mai departe de fanteziile cu părinţii ei, iar acum, că ştie despre ce e vorba, sexul din biblioteci nu mai e distractiv. Aşa că foloseşte camera ca să facă ceva real. O ia în grădină şi filmează şiruri de furnici mişcându-se la nesfârşit, ca un curent, între o ciupercă doborâtă şi cuibul lor. Noaptea, pune secvenţa numai pentru ea: numai ea a văzut asta. E viziunea ei, unică. Nimeni altcineva n-a mai văzut exact aceste furnici în exact această lumină. E ceva de care se poate agăţa.

Ceva de care să se agaţe devine un veritabil interes. Ia camera cu ea la cel mai tainic lac cu crapi şi descoperă că privind prin lentila ei devine un observator disciplinat. Vede o broască şi o filmează cu grijă. Mai târziu în cursul după-amiezii, se întoarce, caută cu obiectivul broasca şi îşi dă seama că e o altă broască. E o revelaţie: broaştele nu sunt toate la fel. Una are sub guşă o pată mată pe care se adună umbrele în timp ce ea

aşteaptă răbdătoare ca o muscă să treacă suficient de aproape ca s-o agaţe cu limba. O fascinează ochii ei, clipirea lor rapidă.

Ore mai târziu, când opreşte camera şi se ridică în picioare, are genunchii amorţiţi, dar e fericită. A descoperit o întreagă lume nouă: broaşte şi ţânţari, peşti, libelule şi fluturi, papură şi lintiţă, deschiderea şi închiderea maiestuoasă şi leneşă a nuferilor. În acea noapte adoarme zâmbind.

Într-o seară, Stella şi o hoardă de prieteni descind pe insulă, în licăr de bijuterii, cu hainele şi părul strălucind ca penele păunului. Din câte poate vedea Lore, nu fac nimic altceva decât să schimbe hainele, să petreacă şi să se laude cine a dat cât la ce acţiune de caritate. Se uită pe net, iar când rulează spoturile acţiunilor de caritate, transferă bani prin intermediul PIDA în conturile de caritate. Şi o fac repede. Contează secundele – microsecundele chiar. Le-au cerut societăţilor de caritate să ofere liste oficiale cu cine ce a dat cui şi când, iar societăţile, având spirit practic în privinţa banilor, le-au făcut pe plac. Acum e şic să apari ca donator principal într-o acţiune de caritate, în special dacă societatea anonimă respectivă creşte devenind o instituţie internaţională sau devine populară printre oamenii de rând. Stella şi prietenii ei îşi spun Filantropii. Deşi fără îndoială diferitele agenţii sunt bucuroase de o asemenea generozitate, Lore consideră oarecum dezgustător faptul că nu e decât un joc al acestor oameni. Câteodată e greu de crezut că Stella e sora geamănă a lui Tok, sora ei.

Se bucură când pleacă Stella şi ia mulţimea cu ea, dar acum nu mai e nimic între Lore şi restul familiei.

Şase dintre ei iau cina: Lore, părinţii ei, Greta, şi Willem şi Marley. Nimeni nu vorbeşte în timp ce-şi scutură şerveţelele, iar servitorii aduc boluri cu aperitive reci. Ventilatoarele se rotesc încet deasupra capetelor lor. Lore se simte ca un extraterestru.

Ceilalţi par şi ei plecaţi în lumile lor personale. Ca de obicei, Greta e invizibilă ca un maestru Zen. Lore gândeşte adesea despre ea că e cenuşie şi cumva zbârcită, deşi pielea ei e fină şi cu porii închişi, moale, cu luciri de miere. Ochii ei sunt căprui-închis. Lore se întreabă dacă au această culoare de la Katerine sau de la tatăl ei, bărbatul de care Katerine a divorţat cu zece ani înainte de a se naşte Lore. Şi Willem are ochii închişi la culoare. Lore decide că ochii Katerinei trebuie să fie căprui, dar *căprui,* hotărăşte ea, nu e destul. E fiica Katerinei, are dreptul să ştie.

Tocmai când deschide gura să întrebe, valetul apare la cotul

mamei ei cu o tavă de argint.

– O scrisoare de la domnul Tok, spune.

– Întotdeauna i-a plăcut să facă lucrurile ca pe vremuri, zice Oster în timp ce Katerine deschide scrisoarea.

De partea cealaltă a mesei, Willem îşi ridică lingura şi soarbe din supă. Ceilalţi îi urmează exemplul.

Katerine împătureşte scrisoarea cu grijă şi o îndeasă lângă farfurie. Îşi ridică lingura.

– Nu vine.

Vocea ei e calmă, dar Lore aude ceva, o uşoară notă falsă, de clopoţel spart, şi imediat intră în alertă.

Willem trebuie s-o fi auzit şi el. Se apleacă şi scoate scrisoarea.

O scanează repede, apoi citeşte cu voce tare.

– „Dragii mei, mă tem că nu voi putea ajunge la Ratnapida după cum am promis, dar am avut o ocazie pe care aş fi vrut s-o am cu ani în urmă. Mamă, îmi pare rău, dar am demisionat din postul de manager de proiect şi nu intenţionez să-l mai reiau. Sahla are conducerea până găsiţi un înlocuitor. Ţinem legătura.” (Willem pune scrisoarea jos.) E semnată simplu, Tok.

Toată lumea se uită la Katerine. Pare calmă, dar Lore înţelege că e devastată. Pentru ea însemna totul ca odraslele ei să lucreze în afacerile familiei. Pentru prima dată în ani, Lore simte ceva pentru mama ei în afară de dorinţa de a-i face pe plac. Simte nevoia s-o protejeze. Katerine pare atât de fragilă.

Oster oftează.

– Probabil s-a hotărât să studieze flautul, cum ameninţa întotdeauna că o să facă.

– Ce? – Katerine pare uluită.

– Flautul, zice Oster din nou. Întotdeauna a iubit muzica.

Lore priveşte fix masa, urmărind zeci de mici ventilatoare care se rotesc în sens invers pe linguri, încercând să înţeleagă. Muzica. Fratele ei, Tok, iubise întotdeauna muzica. Ea de ce nu ştia asta? Se uită la tatăl ei. El cum de ştia? Se uită la restul familiei, la Greta şi la Katerine, la Willem şi Marley, şi se întreabă ce altceva nu mai ştie.

De ce nu spusese Tok nimic? De ce Oster nu-i spusese? Ceva în ea se răscoleşte puţin.

– … să lucreze la problema fosforului în arhipelagul Lau, spune Greta.

Katerine pare să-şi fi revenit din uluială.

– Sahla e în stare de asta? îl întreabă ea pe Marley.

Marley clatină gânditor din cap.

– Nu cred. Nu.

Katerine se şterge hotărâtă la gură şi aruncă şerveţelul pe masă.

– Atunci, o să mă duc acolo în seara asta.

– Katerine, zice Oster. Pentru numele lui Dumnezeu. Poţi să-l chemi pe el. Ştie cum să ceară ajutor. El…

– Cine ştie când a scris Tok scrisoarea asta…

– E datată acum două zile, spune Willem.

– … de când e Sahla singur acolo, făcând cine ştie ce erori. Erori costisitoare.

Împinge scaunul de la masă.

– Nu e un proiect mare. Nu e aşa de important…

Dar Katerine s-a ridicat deja.

– Plec în seara asta.

Lore se ridică şi ea.

– Vin cu tine.

Şi încearcă să nu vadă jignirea din ochii lui Oster.

Treisprezece

Magyar nu era prin apropiere când începu schimbul, iar Paolo era mai dornic ca oricând să înveţe. Aveam în program controlarea filtrelor de scurgere de sub cuve şi din jurul lor, o treabă plicticoasă şi consumatoare de timp. Părea un moment bun pentru a începe cu începutul.

– Sunt tot felul de moduri de a clasifica bacteriile. După temperatură: cele termofile preferă apa fierbinte, între cincizeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de grade Celsius; cele mesofile o preferă potrivită; cele psihrofile, puţin mai rece. Pot fi grupate după cum au sau nu au nevoie de oxigen. Bacteriile aerobe trăiesc numai în oxigen, cele anaerobe, numai fără, iar cele facultative trăiesc şi cu, şi fără el. Mai departe, după ceea ce consumă bacteriile. Bacteriile heterotrofe se hrănesc din surse de carbon organic, iar bacteriile autotrofe utilizează dioxid de carbon. Multe din aceste categorii pot fi divizate în continuare în gram-pozitiv şi gram-negativ, în funcţie de diferenţele din structura peretelui celular.

Paolo părea confuz.

– Trebuie să mă întrerupi când vorbesc despre lucruri pe care nu le înţelegi.

Poate cineva îi spusese, când era la şcoală, să tacă din gură. Întrebările nu veneau uşor. Am aşteptat.

– Care e diferenţa dintre bacterii şi *funguşi?* întrebă sfios.

Fungi, am gândit, dar nu era momentul să-l corectez. Nu eram sigură de unde să încep.

– Sunt multe moduri de a le diferenţia, dar pentru scopurile noastre diferenţa se face după felul în care microorganismele descompun poluanţii. Bacteriile produc enzime care desfac legăturile dintre elementele unui lanţ carbonic. Enzimele sunt specifice anumitor tipuri de compuşi organici şi sunt intracelulare.

Părea nelămurit.

– Adică substanţa contaminantă trebuie să fie solubilă. Trebuie să poată pătrunde în celula bacteriei. Deci, dacă contaminantul este un compus organic greu, atunci probabil e mai bun un fungus. Enzimele produse de ei desfac şi ele legăturile carbonice, dar sunt nespecifice şi extracelulare. Adică

e necesară numai proximitatea, nu şi solubilitatea.

Faţa începuse să i se întunece.

– Unde te-am pierdut? l-am întrebat.

– Peste tot. (Avea ochii uscaţi şi privirea dură, dar vocea îi tremura.) Nu ştiu suficient nici măcar ca să pot învăţa. Ce e un lanţ carbonic? Sau organic? O enzimă? Ce înseamnă solubil? Mă simt ca şi cum ar fi o întreagă lume inaccesibilă mie, ca şi cum aş fi orb şi tu ai vorbi despre culori. Spui *heterotrofic,* sau *enzimă,* şi ai putea la fel de bine să vorbeşti despre... despre *zbor* unei păsări căreia i s-au smuls aripile!

S-a întors, iar eu am vrut să mă duc după el să-i cuprind cu braţul umerii încovoiaţi. Mi-am amintit la timp că nu-i plăcea să fie atins.

– Îmi pare rău. Am greşit începând cu mijlocul, nu cu începutul.

– Nu te aşteptai să fiu prost, spuse cu amărăciune.

– Nu eşti prost.

Nu se întoarse să se uite la mine.

– Paolo, ascultă-mă. Nu eşti prost. A nu cunoaşte definiţiile corecte e acelaşi lucru cu a nu avea uneltele necesare ca să repari o conductă spartă. Poţi învăţa. Pot să-ţi explic.

Mă privi o clipă peste umăr, apoi se întoarse cu totul.

– Poţi?

– Da.

Mă studie. Judecând după expresia lui, nu ştia dacă să mă creadă sau nu. Speranţa poate fi periculoasă.

Probabil avea nevoie de timp de gândire.

– Trebuie să verificăm toate filtrele astea şi linia de alimentare colmatată de la patruzeci şi doi înainte de pauză. Putem să vorbim atunci mai mult.

Păru uşurat.

Paolo şi cu mine am fost ultimii în sala de mese. Când am ajuns acolo, ambele ecrane erau închise şi toţi cei din tură erau foarte tăcuţi. Era şi Magyar acolo, cu Hepple. Privirea ei era dură ca piatra.

– ... aşa că şeful nostru de schimb...

– Acum, şef pe turele de noapte.

Hepple surâdea uşor şi se legăna pe călcâie. Magyar zâmbi forţat.

– Domnul Hepple, recent promovat în funcţia de şef pe turele de noapte, a hotărât să arunce personal o privire la bucăţica

noastră de operaţii. Va fi de serviciu cu noi în seara asta.

Deci aşa. De asta era furioasă. El ne verifica pe noi, şi indirect pe ea.

Hepple îi făcu semn din cap, un gest arogant de concediere. Mă înfurie.

– Mulţumesc, Cherry.

O, se bucura!

– După cum poate ştiţi, am afirmat de mult că Hedon Road poate fi chiar mai eficientă decât în prezent. Mi s-a dat această nouă poziţie cu mandatul de a spori productivitatea. Cu acest scop, am decis să dau mai multă atenţie managementului pe teren.

Zâmbetul lui Magyar era fragil. Eram echipa ei, numai ea putea să ne ţină predici sau să ne laude, iar acum Hepple o umilea în faţa noastră a tuturor. Judecând după modul cum stătea lângă el, uşor întoarsă în partea cealaltă, după rigiditatea umerilor ei, ar fi vrut să-l îndese în cel mai murdar flux al nostru şi să-l privească cum înghite lăturile.

– Şi acum vă lăsăm să vă bucuraţi în linişte de pauza bine-meritată.

Accentuă *bine-meritată,* lăsându-ne să înţelegem că nu fusese ideea ei, că ştia că noi muncim din greu şi fără să ni se pândească fiecare pas.

Dar Hepple nu terminase cu noi.

– Abia aştept să vă privesc în acţiune. Sunt sigur că voi descoperi – în ciuda protestelor lui Cherry că avem puţine braţe de muncă – că sunteţi pe deplin capabili şi lucraţi bine în echipă. Asta e tot.

Părea că aştepta să plecăm noi, apoi îşi aminti că acolo era sala noastră de mese. Salută din cap pe toată lumea la modul general şi deschise uşa. Magyar îl precedă.

– Hristoase, zise Cel. Asta ne mai lipsea.

– Credeam că Magyar o să-l pocnească, zise Kinnis ca şi când ar fi vrut să se fi întâmplat asta. Ce părere aveţi de replica la „protestele lui Cherry”?

Cel scoase o chiftea din ambalajul ei auto-încălzitor şi suflă în ea.

– Înseamnă că n-o să mai primim muncitori noi, iar el caută pe cineva care să fie concediat fără a mai fi înlocuit.

– E un mucos ambiţios, zise Meisener.

Fu aprobat. Câţiva se întrebară cu voce tare dacă nu ar fi

momentul să-şi caute de lucru în altă parte.

– Am tot căutat înainte de a mă angaja aici, spuse Meisener. Nimic. Înghesuială ca-ntr-un dos de iepure. Dar am mai văzut revoluţionari din ăştia reduşi la tăcere. Mai devreme sau mai târziu o să meargă prea departe, o să se lăcomească prea repede, şi atunci lucrurile o să revină la normal. Tot ce trebuie să facem e să aşteptăm să plece.

Nu eram atât de sigură.

Hepple, cu clemele ireproşabil prinse peste costumul de protecţie şi fără mască, a venit la o jumătate de oră după pauză. Eram la staţia fluxului de intrare când a apărut, însoţit de Magyar, care îi explica diferitele citiri.

– Bird face analizele, spuse ea.

Hepple se întoarse absent spre mine, apoi pocni din degete.

– A, da, Bird. Eşti nouă aici. Trei săptămâni, nu-i aşa?

– Aproape patru, am spus.

– Şi cum te descurci?

Magyar se încordă.

– Foarte bine, domnule, am zis. Supervizorul de secţie Magyar e foarte atentă la necesităţile muncitorilor şi ale procesului, ceea ce face ca totul să meargă foarte uşor.

Ei bine, Magyar. Ce zici de asta?

Hepple se încruntă uşor, bosumflându-şi gura moale ca un copil.

– Fără îndoială, fără îndoială. Dar destul de curând o să facem ca treaba să meargă şi mai eficient.

În locul lui Magyar m-aş fi simţit insultată.

– Acum spune-mi. Viabilitatea microorganismelor (arătă spre liniile care aduceau diferitele specii de bacterii şi nutrienţii necesari lor, unde era cazul, în cuve) e verificată la fiecare două ore?

– Da.

M-am uitat la Magyar căutând un indiciu. Faţa ei era împietrită ca o mască.

– Hmmm. (Hepple se întoarse spre Magyar.) Cred că ar trebui să mărim frecvenţa, nu-i aşa?

– Desigur, o să urmăm cu plăcere orice sugestie a dumneavoastră.

Ce altceva ar fi putut să spună?

– Adevărat, adevărat. (Oftă mulţumit, ca o mâţă contemplând un şoarece schilodit.) Da. Cred că o să facem aceste citiri la

fiecare oră.

Era ridicol.

– Domnule, zise Magyar blând înainte ca eu să pot replica ceva, sunt sigură că Bird va fi bucuroasă să facă asta. (Îmi aruncă o privire scurtă. Am aprobat zelos din cap. Sclavul şi supraveghetorul atacându-l împreună pe proprietarul plantaţiei.) Dar şi ea, şi eu am avea nevoie de un impuls de la dumneavoastră privitor la noile noastre priorităţi.

Mi-am dat seama unde bătea Magyar.

– Da, domnule. Ne-ar fi de ajutor. Adică, în prezent, cea mai importantă parte a muncii mele este monitorizarea azotului şi a nivelul COT. Dacă îmi voi distribui atenţia, se vor face greşeli. În plus, extracţia şi testarea sunt o treabă de rutină şi automatizată. Orice deviaţie semnificativă de la normă activează alarma.

– *Semnificativă* nu mai e destul de bine, Bird. De acum, orice deviaţie, oricât de mică, trebuie corectată imediat.

– Domnule, pot să întreb de ce?

– Vreau să conduc o operaţiune perfectă. Chiar şi o deviaţie mică duce la ineficienţă.

Cu colţul ochiului am văzut-o pe Magyar deschizând gura şi apoi închizând-o. Ştiam ce simţea. Microajustările erau pierdere de timp pentru toţi. Toate speciile folosite la Hedon Road erau de bună calitate, varietăţi ajustate genetic de van de Oest, care se înmulţeau bine şi care, dacă aveau substratul şi hrana corecte, păstrau o rată de creştere stabilă şi demnă de încredere. Sistemele automatizate erau bine acordate. Dacă fluxul de intrare nu suferea schimbări bruşte şi masive, sistemul era capabil să se autocorecteze.

În lumina cu arc de deasupra noastră am surprins o sclipire de sudoare pe buza lui Hepple. Îl îngrijora ceva. Oamenii îngrijoraţi nu sunt întotdeauna raţionali. Era mai bine să fiu de acord.

– Da, domnule.

– Bine. Bine.

M-am întrebat de ce simţea nevoia să repete totul. Acum eram speriată. Oamenii nesiguri pot fi periculoşi.

El mi-a interpretat greşit expresia.

– Dacă nu poţi face faţă monitorizării, cheamă pe cineva să te ajute.

Privi vag în jur, îl observă pe Paolo, care tocmai ieşise din cuvă cu un braţ de trestii tăiate.

– Tu de colo! Da, tu. Ce crezi că faci?

Paolo, care nu făcea nimic rău, se opri, nesigur.

Am păşit între ei.

– E nou aici, domnule. Eu…

– N-ai altceva de făcut, Bird?

Magyar îmi prinse privirea, scutură foarte uşor din cap, apoi arătă spre sine: *E treaba mea să-l protejez pe Paolo.* Probabil că ea o putea face mai bine. M-am întors ascultătoarea la banca de date, dar am ciulit urechile şi am avut grijă să-i păstrez în vederea periferică.

– Cum a spus şi Bird, domnule, Paolo e nou, şi cu toate astea pare un excelent…

– Da, da. Uite ce e, Cherry, sunt convins că ai treburi presante în altă parte.

Magyar nu avea altceva de făcut decât să se plece în faţa inevitabilului. Hepple se întoarse spre Paolo şi zâmbi. Paolo aştepta.

– Deci Paolo, nu-i aşa? Ei bine, după cum desigur ai auzit, Bird va face din oră în oră teste asupra bacteriilor noastre. Rezultatele acestor teste şi cifrele monitorizate vor ajunge direct la mine, în locul lui Magyar. Şi vreau ca tu să mi le aduci. Personal. La fiecare oră. Indiferent unde mă aflu sau ce fac.

Era ridicol.

– Desigur, continuă Hepple, asta nu-ţi dă nicio scuză să rămâi în urmă cu celelalte îndatoriri. E clar?

Paolo aprobă, inexpresiv.

– Când te întreb ceva, aştept un răspuns. Încă o dată, e clar?

– Da, domnule.

Vocea îi era slabă şi gâtuită de furie. M-am mişcat în jurul display-urilor instrumentelor astfel încât să-i pot vedea pe amândoi.

– Bine, bine.

Hepple îl bătu pe Paolo pe umăr, mulţumit de sine, acum, că găsise pe cineva pe care să-l intimideze. Nu cred că observase muşchii încordaţi de pe maxilarul lui Paolo.

– Acum, vreau să-mi arăţi mica ta parte din operaţiunea noastră. Să nu uiţi nimic.

Nici urmă de Magyar. Mă întrebam dacă nu era pe undeva scrâşnind din dinţi.

În cele din urmă Hepple se plictisi şi-l lăsă pe Paolo în pace să adune grămada de trestii pe care fusese nevoit s-o abandoneze.

M-am apropiat până în spatele lui. Chinga de sprijin care i se întindea între omoplaţi vibra uşor, şi am simţit mirosul transpiraţiei provocate de stres. Am vrut să pun mâna pe spatele lui slab, dar n-am făcut-o.

– Paolo? am spus blând. Paolo?

– E-n regulă, zise, îndesând smucit trestiile într-un sac; nu se întoarse.

– O să vorbesc cu Magyar. Poate face ea ceva.

Se răsuci.

– Am spus că e-n regulă.

Ceva din faţa lui palidă şi slabă mi-a amintit de Tok. Un muşchi din colţul gurii îi tresărea. Ochii îi erau aproape negri de furie şi umilinţă.

– Aş putea…

– N-am nevoie de o femeie să se lupte în locul meu!

Vocea îi era aspră şi violentă şi n-aş fi fost surprinsă dacă m-ar fi lovit. N-am mai vorbit tot restul schimbului, cu excepţia momentelor când monitorizam viabilitatea microbilor şi-i dădeam cifrele să i le ducă lui Hepple.

– O să-i pară rău, jură el. La toţi o să vă pară rău.

Când am ajuns acasă, mi-a trebuit mult timp ca să adorm. Am visat curtea de la Hedon Road, camioane scrâşnind din roţi prin băltoace, încercând să mă doboare.

Când Lore şi Spanner se întoarseră de la Ursul Polar, ferestrele magazinului de sub apartamentul lor erau luminoase în spatele obloanelor.

– Oare ce vând acolo? întrebă Lore, amintindu-şi de oamenii care veneau şi plecau din prima noapte pe care o petrecuse în apartamentul lui Spanner.

– Pornografie veche. Vrei să vezi?

Intrară. Lumina era puternică şi veselă de la rafturile întregi de produse din plastic: vibratoare de silicon purpurii, lucruri roz-deschis care arătau ca nişte obiecte de artă modernă abstractă – şi lui Lore îi luă câteva clipe să le recunoască drept vagine artificiale. Pe câteva ecrane rulau în buclă clipuri demo de câte două minute. Lore se uită la unul dintre ele. Spanner avea dreptate. Pornografia era veche şi demodată, aproape rizibilă. Personajele se mişcau smucit, iar în câteva cadre culoarea pielii de pe corpul bărbatului nu se potrivea cu cea de pe faţă.

– Eu pot să le fac mai bine.

– Mda. Oricine care nu e orb le poate face mai bine.

– Marfa asta chiar se vinde?

– Presupun.

– Vreau să văd mai mult.

De după tejghea ieşi o femeie cu braţe cărnoase enorme şi câteva bărbii.

– Atunci, trebuie să plăteşti.

– Glumeşti, spuse Spanner. Nimeni n-ar plăti pentru gunoiul ăsta.

– Mulţi oameni o fac. Vreţi sau nu?

Spanner se uită la Lore.

– Nu.

Femeia clătină din cap dezgustată şi se strecură la loc după tejghea.

– Uită-te la asta, spuse Lore. (Spanner privi în treacăt.) Marea din fundalul cadrului are altă culoare decât cea din prim-plan. E o neglijenţă.

– Oamenii care privesc aşa ceva nu se uită la mare.

– Poate că nu, dar îţi ia doar câteva minute de programare ca să faci întreaga imagine să se lege. Şi cu o mână legată la spate aş putea face ceva mult mai bun ca asta.

Spanner aruncă o privire spre ecran.

– El pare să se descurce destul de bine cu ambele mâini legate la spate.

– Şi vezi umbra asta de pe coapsa lui? Pare că e amiază. Dar soarele apune.

Spanner se uită.

– Întotdeauna m-am întrebat de ce filmele astea arată aşa ciudat.

– Făceam o treabă mai bună ca asta acum trei ani.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Bineînţeles că vorbesc serios. Hai să ieşim de aici.

Mai târziu, în pat, Lore tocmai aţipise când Spanner vorbi în întuneric:

– Ce anume ţi-ar trebui ca să faci filme porno?

– Mai mult echipament decât ne putem permite.

Lore se întoarse, simţind cum somnul i se răsuceşte pe şira spinării ca o mâţă caldă.

– Spune-mi totuşi.

Următorul schimb fu şi mai rău. Paolo era inabordabil şi

încordat ca o coardă de pian. Hepple apărea la fiecare patruzeci de minute, întrebând una sau alta, făcându-ne să pierdem timpul şi să devenim iritabili. Începuse să mă doară stomacul. La un moment dat am crezut că Paolo o să-l lovească pe Hepple. La pauză, cineva a dat volumul netului tare, şi discuţiile au constat numai din mormăieli morocănoase, monosilabice. Toţi erau obosiţi şi încordaţi; aproape m-am bucurat să mă întorc la lucru. Am văzut-o pe Magyar numai o dată, la două ore de la începerea schimbului, şi i-am dat o copie a cifrelor pe care le citeam pentru Hepple. Faptul că el nu era singurul care primea informaţiile m-a făcut să mă simt oarecum mai bine. Magyar arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea trecută. N-am vorbit, dar ne-am făcut semn din cap, ca nişte aliaţi secreţi pe teritoriu inamic.

O oră mai târziu, Hepple ne-a spus că va ridica temperatura apei cu câteva grade.

– Încerc să măresc viteza. O viteză mai mare înseamnă un volum zilnic mai mare, ceea ce va creşte cota noastră de piaţă. Uzina asta nu se apropie deloc de capacitatea maximă.

Îmi venea să-l dau cu capul de ţevi. Singurul mod de a creşte viteza era să aducă o echipă mai mare de muncitori: să ţină cuvele curate şi la randament maxim. Orice creştere a temperaturii apei va avea ca rezultat un mediu de lucru mai cald.

De ce făcea asta? M-am gândit în treacăt la Consiliul de Sănătate şi Siguranţă, dar, odată ce ei ar fi găsit un motiv să se intereseze de o operaţiune, ar fi investigat orice şi pe oricine avea legătură cu ea. Nu-mi puteam permite asta.

Transpiram în costum. Aerul dens şi umed deveni şi mai dens, şi mai dificil de respirat. Mă simţeam prinsă în capcană. Durerea din stomac îmi reamintea de zilele mele cu Spanner, incapabilă să plec, incapabilă să rămân.

Paolo era orbit de furie. Se împiedica des şi părea că se mişcă mai încet. În timp ce făceam încă un set de citiri, Hepple veni peste el în spatele cuvei, unde se străduia să ţină în echilibru o tavă plutitoare cu trestii care trebuiau sădite.

– Nu acolo. Pune-le mai în spate, unde sunt mai utile.

Mai în spate erau deja cele mai multe trestii. Paolo îmbrânci tava înaintea lui, dând la o parte trestiile, zgâriindu-se. Luă un lujer de pe tavă, se aplecă, se ridică iar, cu rădăcina încă în mână. Împinse tava înapoi spre marginea cuvei.

– Intenţionat nu mă asculţi, băiete? Ţi-am spus să le plantezi mai în spate.

– Nu pot.

– Cum adică nu poţi?

Oare Hepple nu simţea furia şi resentimentul din spatele chipului lipsit de expresie al lui Paolo?

– Apa e prea adâncă. Nu ajung.

– Vrei să spui că o se te uzi pe faţă dacă te străduieşti prea mult, zâmbi Hepple cu gura lui moale. Du-te înapoi acolo şi fă-o ca lumea.

Tendoanele de pe gâtul lui Paolo se crispară ca nişte şerpi.

– Ei bine? – vocea lui Hepple era periculos de amabilă.

Paolo răsuci tava, o împinse din nou înapoi. Hepple privea. Nu mai puteam suporta.

– Domnule!

Se întoarse spre mine.

– Da?

– Domnule, regulamentele de Sănătate şi Siguranţă insistă asupra faptului că niciun angajat nu trebuie să lase apa contaminată să intre în contact direct cu pielea neprotejată.

– Zău aşa?

Nu-mi puteam permite să pierd slujba asta, dar nu m-aş mai fi putut privi în oglindă dacă-l lăsam să-i facă asta lui Paolo.

– Mă gândeam că e spre binele companiei să vi se reamintească, domnule, în caz că se întâmplă ceva din cauza ordinelor dumneavoastră directe, iar Paolo se decide să vă dea în judecată. Ar putea să fie foarte rău.

– Ar putea, ar putea. (Nu părea perturbat.) Mulţumesc că aţi subliniat asta. (Se întoarse iar spre Paolo.) Domnule Cruz, dintr-odată mi-am dat seama că nu sunteţi potrivit din punct de vedere fizic pentru sarcina dumneavoastră. De la început n-ar fi trebuit să vă angajăm. Astfel de oameni aduc întotdeauna necazuri. Sunteţi concediat. Puteţi lucra până la sfârşitul turei, apoi vă ridicaţi salariul de la ghişeu.

Îl salută amabil din cap, apoi pe mine.

– Mulţumesc încă o dată, Bird.

Aşa, pur şi simplu, prea repede pentru a mă putea măcar gândi la aşa ceva. Ieşi, mormăind ca pentru sine.

Faţa lui Paolo avea culoarea cafelei cu lapte răcite în ceaşcă. Nu ştiam ce să spun.

– Paolo, îmi pare rău.

Dar Paolo nu mă asculta. Privea în gol şi tremura tot. Se îndreptă spre marginea cuvei. Gura i se mişca. Se căţără peste

margine, trecu pe lângă mine, bombănind cu buzele ţepene. A trebuit să mă aplec ca să aud. Repeta ce spusese Hepple: „Astfel de oameni. Astfel de oameni…”

– Paolo? Paolo, aşteaptă. Nu pleca. Continuă să lucrezi. O chem pe Magyar. Rezolvăm. Nu poate scăpa aşa. El…

Paolo se întoarse; avea ochii complet negri.

– Ba da, poate. Oamenii ca el scapă întotdeauna când e vorba de oameni ca mine.

Vocea îi tremura, iar acum era în ea şi o amărăciune posacă amestecată cu mânie. M-a speriat.

– Stai aici. Să nu te mişti.

M-am dus glonţ la staţia de monitorizare şi am chemat-o pe Magyar.

– Hepple l-a concediat pe Paolo Cruz. Nu, n-a făcut nimic. Trebuie să vii aici.

Eram gata să-i spun că o să vorbesc cu Kinnis şi Cel şi Meisener şi toţi ceilalţi, că o să aibă o grevă dacă nu vine, dar n-a fost nevoie.

– Ajunge, Bird. Spune-i lui Cruz să nu se clintească. Vin acolo.

Paolo stătea lângă cuvă, bombănind. Părea că nu m-a auzit când l-am strigat pe nume. Nu ştiam ce să fac. Am ezitat, apoi am luat o foarfecă. Puteam cel puţin să stau cu ochii pe el până ajungea Magyar. Şi mai aveam şi treaba mea de făcut.

– Bird!

Vorbea în timp ce venea spre mine.

– Vino cu mine. Cruz, tu rămâi aici.

Cred că nici măcar n-a auzit-o.

A trebuit să sar din cuvă. Nu încetinea pentru nimeni.

Îl găsirăm pe Hepple în biroul de jos, o cutie cu pereţi transparenţi înaltă de douăzeci de picioare, cu vedere asupra întregului sector primar. Stătea jos, notând ceva într-o agendă. Magyar deschise uşa trântind-o şi începu să vorbească înainte ca Hepple să aibă timp să se ridice.

– Nu ai dreptul să concediezi pe niciunul dintre muncitorii mei. Dacă cineva se comportă neadecvat trebuie să-mi raportezi mie, iar eu o să iau decizia corectă. Nu ai dreptul să treci peste capul meu.

Stăteam puţin în spatele lui Magyar, înconjurată de reflexiile în ferestrele de sticlă.

Hepple şi reflexia sa lăsară agenda deoparte, cu grijă, ca şi când conversaţia cu Magyar ar fi trebuit să dureze numai un

minut, iar el nu voia să piardă semnul.

– A fost insolent. Oricum i-am fi dat drumul când reduceam forţa de muncă.

Magyar fu pe moment şocată.

– S-o reducem? Când s-a decis asta?

– În dimineaţa asta, cred. După cum vezi, mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi întâmplat.

– Stai. Stai o clipă. Credeam că ai planuri mari cu uzina asta, s-o extinzi, să creşti rezultatele.

– Da, da. Dar am convins conducerea că nu avem nevoie de atâţia oameni ca să ne atingem scopul.

Magyar scutură din cap ca un câine chinuind un iepure, iar eu priveam reflexia părului ei sclipind înainte şi înapoi.

– Ai ales o cale proastă. L-ai terorizat pe băiat. Dacă nu altceva, măcar bunul-simţ ar fi trebuit…

Bunul-simţ. Fraza pulsa înainte şi înapoi la fel ca reflexia părului lui Magyar pe geam. Ea şi Hepple încă vorbeau, dar eu nu mai ascultam. *Bunul-simţ…* În sfârşit mi-am amintit, în sfârşit mi-am dat seama ce anume mă deranja la Paolo şi la felul în care se mişca.

E numai vina mea…

Vina, a mea, a familiei mele, mi-a oprit respiraţia în plămâni şi mi-a înţepenit muşchii braţelor şi ai picioarelor. Dar apoi teama – de el, pentru el, ce ar putea el să facă, *toată amărăciunea aceea* – m-a făcut să-mi revin.

– Scuzaţi-mă, am rostit repezit şi fără ţintă, şi m-am îndreptat bâjbâind spre uşă.

Paisprezece

Lore are cincisprezece ani. E începutul lui martie, şi se pregăteşte să plece la Gdansk, unde pentru prima dată va fi asistent manager de proiect delegat. Un post administrativ, îi spune Katerine, dar oricum unul cu responsabilităţi. Katerine va conduce personal.

Lore e trează noaptea târziu înainte de a pleca, revăzând planurile în ultima clipă – ca să ştie despre ce e vorba, ca să nu se facă de râs în faţa Katerinei, sau Katerine în faţa celorlalţi când sună telefonul. Acceptă convorbirea.

– Tok!

Arată diferit, dar în primul moment Lore nu poate identifica schimbarea. Apoi îşi dă seama: faţa lui şi-a pierdut trăsăturile de copil.

– Ce mai faci? E…

– Am vorbit cu Stella, o întrerupe el. E adevărat. Totul.

– Ce…

Dar el vorbeşte cu ea în acelaşi timp.

– Ai grijă de tine. Ai putea fi următoarea.

Lore se bucură să-l vadă, se bucură să afle veşti despre el, dar îşi aminteşte că a prostit-o atâţia ani. Că nu a vorbit cu ea niciodată. Că s-a simţit trădată când a plecat. Iar acum e criptic.

– Habar n-am unde ai fost în ultimul an, iar acum…

Îşi aminteşte că are cincisprezece ani; e destul de matură pentru primul ei post oficial în cadrul companiei.

– E târziu, spune, apoi – incapabilă să se stăpânească – izbucneşte: Ai idee cât rău i-ai făcut mamei?

Tok priveşte nedumerit un moment; apoi, incredibil, râde.

– Cât rău i-am făcut *eu* ei? Uite ce e, Lore (clatină din cap), tu nu…

Dar râsul şi clătinatul din cap îi ajung lui Lore. Acum e adult, nu mai e un copil care să fie luat de sus, dezamăgit. Îi întrerupe convorbirea în mijlocul frazei. E obosită, îşi spune. Are o grămadă de citit. Când el o să fie pregătit să-şi ceară scuze, poate s-o sune din nou.

În Polonia e începutul primăverii. Zona de remediat e lunecoasă de noroi; mici bălţi de gheaţă crapă sub cizmele lui Lore când culege eşantioane pentru teste. Singura formă de

viaţă sălbatică pe care o vede sunt viermii, chestii cenuşii care sclipesc roz pe noroi când vreo sapă îi taie accidental în două.

E o slujbă pe termen scurt, dar vremea şi munca sunt dure. Tok nu o sună. Lore e atât de ocupată, încât abia o vede pe Katerine, cu excepţia unei nopţi când navighează aiurea pe net şi dă peste mama ei acordând un interviu pe unul dintre canalele naţionale. Katerine zâmbeşte cu acea privire expertă un-ochi-la-cameră-un-ochi-la-reporter pe care Lore o cunoaşte atât de bine.

– ... muncă eficientă la şantierele navale din Gdansk, spune reporterul. Cum vă convingeţi angajaţii şi colaboratorii să se înhame la proiecte atât de dificile?

– Nu e greu, spune ea. Mă las la mila lor. Oamenii adoră să li se ceară ajutorul.

Te plac chiar mai mult dacă arăţi puţină vulnerabilitate, şi-o aminteşte Lore spunând cândva la o petrecere, *dacă îţi dezgoleşti gâtul şi spui te rog.*

Bineînţeles, gândeşte Lore. Tot ceea ce face Katerine are un motiv.

E deja aprilie când toată lumea e satisfăcută că bacteriile îşi fac treaba şi Katerine decide că e timpul să lase şantierele pe mâna altcuiva.

– E toamnă la Auckland, spune mama ei. În curând va fi iarnă. Cred că merităm câteva zile calde, nu-i aşa?

Se cazează la un hotel din Belmopan, Belize. E caniculă în cele două săptămâni de dinaintea sezonului ploios. Lore se duce în fiecare zi singură pe plajă să facă scufundări la recif, a doua barieră de corali din lume ca mărime, şi cea mai frumoasă. Încearcă să nu se gândească la Tok, în timp ce alunecă prin apa răcoroasă împreună cu peştii albaştri şi peştii-fluture vărgaţi, printre acvamarinul şi rozul coralilor. Închiriază un jeep şi conduce spre interior, oprindu-se uneori să filmeze chechemul şi copacii banak, sapodilla şi heliconiile sângerii. Sunt aici frunze de mărimea unei vâsle de canoe şi gândaci lungi cât degetul ei mare. Peste tot în jurul ei se simte viaţa strecurându-se, târându-se, alergând, sărind din creangă-n creangă.

Nopţile sunt călduţe şi blânde, cu cerul negru fulgerând de luminile vii ale oraşului, râsete şi miros de caprifoi şi cocktailuri răcoritoare.

Lore e la duş când sună telefonul. Îl ignoră. Sună din nou. Iese de la duş. E mama ei.

– Dă pe ştiri, spune Katerine. Anunţă verdictul în procesul

„Caracas”.

Ecranul se închide. Caracas… Lore, nehotărâtă, găseşte un canal de ştiri, dar apoi dă volumul mai tare şi se întoarce la duş, ascultând doar pe jumătate.

– … mare dezamăgire în această după-amiază la Caracas… Michel Aguilar, avocatul acuzării, a spus mai devreme că a fost o lovitură pentru toţi cei care se aşteptau ca justiţia să ignore privilegiile şi influenţele…

Lore mormăie în timp ce-şi săpuneşte picioarele.

– … Carmen Torini, fost şef al proiectului Caracas…

La auzul acestui nume familiar, Lore opreşte duşul şi vine în cameră. Carmen Torini, înconjurată de reporteri şi arătând mai bătrână decât atunci când Lore o văzuse pentru prima oară pe monitorul lui Oster, vorbeşte în faţa camerei.

– Considerăm că e un verdict absolut cinstit. Compania van de Oest a susţinut întotdeauna că respectă cu scrupulozitate legea şi toate normativele guvernului federal al Venezuelei. Nu noi suntem vinovaţi pentru teribila tragedie de acum douăzeci de ani. Proiectul experimentat aici, bioremedierea apelor freatice contaminate de antreprenorii neglijenţi din trecut, ar fi trebuit să fie impecabil. *Ar fi fost* impecabil fără lăcomia antreprenorilor supervizaţi de guvern. Dacă lăcomia nu ar fi dus la substituirea tipului corect de bacterii, nu s-ar fi eliberat toxine mutagene în stratul de apă…

Lore, încă privind, formează codul mamei ei. Ştirile se strâng într-un cadru în colţul din stânga-sus al ecranului.

– Când ai aflat?

– Acum câteva minute. Tocmai a sunat judecătorul.

– Şi responsabilitatea noastră?

Katerine râde. Ochii ei, astăzi verzi, strălucesc.

– Niciuna. Oricum niciuna. O să ajutăm, bineînţeles – e publicitate bună dar cel puţin n-o să suferim consecinţele acestui proces în următoarele trei generaţii. (Loveşte aerul triumfătoare.) Ne vedem în bar.

Lore măreşte cadrul ştirilor. Acum vorbeşte o femeie metisă. Pare supărată.

– … nimic! Au zis „oh, nu e vina noastră”. Atunci, a cui vină e? Guvernul nu are posibilitatea să ne ajute. Uitaţi-vă, asta e fiica mea. (Scoate ceva din buzunar, camera focalizează. E poza unui copil lipsit de membre, strâmbându-se.) Acum e moartă. Singurul meu copil. Şi sunt mii de oameni distruşi pentru că cineva a

considerat că s-ar putea scoate ceva bani. Din cauza… (Pare să observe ceva în afara cadrului.) Din cauza voastră!

Arată cu degetul, iar camera panoramează şi o surprinde pe Carmen Torini încă vorbind cu reporterii. Reporterii, simţind drama, se despart şi le lasă pe cele două femei să se confrunte. Una grasă, înlăcrimată şi furioasă; cealaltă suplă, bine îmbrăcată, calmă.

– Sunteţi atât de lacomi! De dragul a cât mai mulţi bani…

– Nu a fost vina noastră. Dacă specificaţiile noastre ar fi fost respectate cu stricteţe, asta nu s-ar fi…

– Vină! Responsabilitate! Sunt doar cuvinte! Contează pentru copiii noştri cine e de vină? Nu. Nu-şi vor decât vieţile înapoi. Vieţi distruse din cauza politicii van de Oest privind patentele. Cât ar fi costat să se îndrepte lucrurile? Câteva milioane? Abia o picătură în vistieria companiei. Ar fi trebuit să faceţi tot posibilul din bun-simţ. Cui îi pasă cine şi ce ar fi trebuit să facă? Vrem să se rezolve. Dacă vina pentru lăcomia voastră nu vă motivează, atunci măcar umanitatea, bunul-simţ ar trebui s-o facă.

Carmen pare impenetrabilă.

– Compania van de Oest e alături de voi în suferinţa provocată de această tragedie. Cu toate că procesul pentru compensaţii şi despăgubirea totală a tuturor victimelor a fost respins şi nu am fost declaraţi responsabili, ca gest de simpatie pentru oamenii din Caracas compania m-a autorizat să le ofer proteze tuturor celor care au nevoie…

Mama copilului mort nu are nevoie.

– Nu vrem milă, scuipă ea. Vrem dreptate. N-o să renunţăm, în timp ce copiii noştri zac în paturi şi ne privesc cu ochii lor trişti, o să vă urmărim din ţară în ţară strigând „Dreptate! Dreptate!” şi vom fi auziţi!

Lore îşi usucă părul cu prosopul. Nu e vina lui Torini dacă localnicii au încercat să reducă costurile şi să-şi crească marja de profit utilizând un înlocuitor generic pentru bacteria special creată de van de Oest, în jurul căreia s-a construit întregul proiect. Se gândeşte la proiectul din Gdansk şi la ce s-ar putea întâmpla dacă, undeva în următoarele opt luni, vreun antreprenor lacom sau prost ar înlocui o bacterie cu alta. Dezastru. Îşi notează în agendă să reia supravegherea continuă a acestui proiect şi a altora în care a fost implicată. Greşeli se întâmplă, dar ele pot fi prevenite. Apoi închide ecranul, scoţându-şi problema din minte. Nu are nimic de-a face cu ea, iar la bar o

aşteaptă o băutură răcoritoare.

Cincisprezece

Bunul-simţ. Mi-am croit drum pe palierul biroului şi am început să alerg. Era greu de respirat în aerul fierbinte şi umed din apropierea apei, iar când am ajuns la staţia de citire a datelor gâfâiam. Am alergat de la o cuvă la alta. Nici urmă de Paolo.

M-am oprit o clipă. Mă gândeam. Trebuia să gândesc. Oare ce simte? Ce ştie despre uzină? Unde s-ar duce?

„Sabotaj? Cum ar putea cineva să saboteze uzina?”

„În multe feluri, dar cel mai bun loc ar fi chiar la început…”

Fluxul de intrare. Am fugit.

Sunt momente când creierul nu face faţă la ceea ce vede, astfel încât o parte a sa se retrage, iar restul priveşte îndeaproape informaţii irelevante. Am remarcat că betonul de sub picioarele mele tremura din cauza greutăţii apei care curgea pe dedesubt; când trapa imensă din podea s-a retras, aerul nu numai că şuiera şi urla odată cu fluxul expus, ci avea şi un gust diferit.

Şi de ce, m-am întrebat, cei care vor să se omoare sunt atât de ordonaţi? Costumul lui Paolo era frumos împăturit, cu gulerul aşezat ca al cămăşilor la vânzare în ambalaje de celofan. Niciodată n-am fost capabilă să împăturesc hainele aşa. Membrele îi erau îngrămădite alături de costum, cu excepţia unui braţ care se răsturnase într-o parte. M-am întrebat, fără rost, cum reuşise să-şi scoată acest ultim braţ, dreptul, cred. Am presupus că designerii concepuseră o metodă simplă prin apăsare şi răsucire.

Paolo era întins pe burtă în colţul trapei deschise, cu torsul balansându-se deasupra abisului, aplecându-şi gâtul spre lama vibrândă a cuţitului fixat în spaţiul dintre capac şi podea.

– Nu face asta, am spus.

Nu face asta, pentru că i-ar face plăcere lui Hepple; pentru că se va face mizerie şi eu va trebui să curăţ. Nu face asta, pentru că nu te vei putea răzgândi mai târziu; pentru că, dacă o faci, of, eu o să mă simt vinovată, atât de vinovată, şi niciodată nu voi putea să-mi răscumpăr vina…

Nu mă putea auzi, desigur, dar mă văzu, îmi văzu buzele, şi muşchii i se încordară suficient ca să-i ţină partea de sus a corpului la distanţă de lama cuţitului, la câţiva inci deasupra

punctului din care ar fi căzut, iar eu m-am apropiat uşor, nu prea repede, şi am eliberat lama alunecoasă şi urâtă. Am îndepărtat-o. Muşchii care îi acopereau coastele erau întinşi şi absolut nemişcaţi. Stătea în echilibru. Nu credeam că l-aş fi putut ţine dacă ar fi căzut.

– Nu te mişca, am spus. Nu te mişca.

Am pus cu grijă lama jos, nevrând să fac vreo mişcare bruscă, vreun zgomot care să-l scoată brusc din această stază. Pielea îi lucea de sudoare. Am îngenunchiat, mi-am fixat o mână pe podea şi pe cealaltă i-am strecurat-o în jurul taliei. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să ne tragă pe amândoi în jos şi am fi fost într-o secundă absorbiţi şi înecaţi, dacă n-am fi fost striviţi mai întâi. *El nu ştie că eşti o van de Oest,* mi-am spus. Îl simţeam tremurând.

L-am tras departe de margine.

Stătea întins pe spate, lipsit de membre, privind fix tavanul. Simţeam nevoia să-mi cer scuze.

M-am ridicat şi am lovit butonul care închidea trapa. Îi auzeam respiraţia gâfâită. Am ridicat grămada de membre, le-am adus lângă el.

– Pe care-l vrei primul, dreptul sau stângul?

– Dreptul.

Eram amândoi foarte direcţi. Nici nu puteam fi altfel. Am reconectat proteza pe umărul lui drept, apoi m-am îndepărtat politicos în timp ce el îşi prindea celălalt braţ şi apoi picioarele. După ce şi-a îmbrăcat costumul, m-am aplecat lângă el şi i-am dat cuţitul. Îl făcu să alunece în mâneca stângă cu o mişcare exersată. Avea obiceiul să poarte cuţit. M-am întrebat ce aş fi gândit, înainte, dacă aş fi ştiut asta.

Ochii lui erau maronii şi opaci.

– Nu trebuia să mă opreşti.

– De ce?

Pe moment am crezut că n-o să se ostenească să răspundă. Se uită lung la mine şi întrebă:

– Cine sunt eu?

– Paolo Cruz.

– Nu. Sunt un nimeni, un nimic. (Atât de amar.) Singura persoană căreia îi pasă că exist e fratele meu. El ne-a adus, pe mine şi pe sora mea, din Venezuela aici, să facem lobby pentru drepturile noastre. Dar sora mea a murit, şi nimeni nu ne ascultă pe mine şi pe fratele meu. „S-a stabilit totul cu mult timp în urmă”, spun tribunalele. Nu ne dau nimic. În afară de braţe şi

picioare de plastic. Şi poate asta e tot ce merit, eu şi cei ca mine.

Nu, am vrut să-i spun. Dar de ce m-ar fi crezut? Cine trecuse prin ce trecuse el, ca să-i spună aşa ceva?

– Pentru tribunale şi pentru industria medicală, pentru toţi acei bogătaşi care au provocat asta, sunt unul din cei mulţi şi disponibili. Nici măcar pe de-a-ntregul om. (Îşi aruncă braţul spre mine.) Atinge ăsta. Atinge-l!

Era moale şi călduţ şi uscat. Plăcut.

– Măcar o dată, m-am gândit, măcar o dată am vrut să însemn ceva pentru oamenii ăştia, pentru Hepple şi van de Oest. Dacă m-aş fi sinucis aici, dacă trupul meu ar fi căzut în apă, ar fi trebuit să oprească totul. Ar fi pierdut bani. Ar fi ştiut cine sunt, eu, Paolo Cruz, omul din plastic.

N-am ştiut cum să-i spun că tot ce ar fi provocat moartea sa ar fi fost doar un inconvenient minor pentru tura lui: cadavrul ar fi fost prins de site, uşor de pescuit, iar sângele le-ar fi furnizat doar hrană suplimentară microbilor. Bineînţeles, dacă nu s-ar fi aruncat cu tot cu proteze, care erau destul de dure ca să păcălească utilajele.

Am tăcut un timp, apoi m-am ridicat.

– Te întorci la lucru? Poate Magyar o să găsească un mod de a-ţi recăpăta slujba.

– Nu. Nu mai vreau să fiu un nimeni aici.

– Dar cu ceea ce te învăţ eu ai putea…

Am tăcut. Nu-i puteam da respectul de sine. Asta era ceva ce trebuia să găsească singur.

– Ce-o să faci?

– O să mă gândesc eu la ceva. (Zâmbi fără veselie, se îndreptă spre uşa pe care scria IEŞIRE DE URGENŢĂ şi o deschise. Alarma porni.) Sper că Hepple o să creadă că s-au spart ţevile.

Plecă fără să privească înapoi. După o clipă, am închis uşa în urma lui. Alarma tăcu brusc.

Când m-am întors la cuve, mi-am dat seama că trecuseră numai douăzeci de minute de când plecasem cu Magyar spre biroul lui Hepple. Mi-am reluat munca în mod mecanic.

Apăru Magyar. Era liniştită.

– Cine a folosit uşa aia? (Privi în jur.) Cruz?

– A plecat.

Înjură.

– Îi obţinusem slujba.

– I-am spus că o s-o faci. (Deşi nu crezusem.) Cum ai reuşit?

– L-am înfruntat, l-am ameninţat. (Încerca să explice ceva.) Mi-am asumat câteva riscuri. L-am ameninţat şi cu tine.

M-am simţit brusc foarte obosită.

– Ce-ai făcut?

– I-am spus că nu-l poate concedia pe Cruz pe motive atât de puţin solide, mai ales când un funcţionar guvernamental a fost martor la întreaga poveste.

– I-ai spus…

Ochii lui Magyar sclipiră.

– De fapt nu i-am spus nimic direct, doar am sugerat. Şi atunci a spus ceva cum că i-ai pomenit de regulamente şi că a căzut pe gânduri. Apoi a zis da, cred că m-am grăbit, iar reducerea de personal trebuie studiată sistematic şi cu grijă. Deci Paolo e reprimit. Sau ar fi trebuit. Iar Hepple crede că-l strângem de boaşe, deci totul a revenit la normal.

Nu era aşa. Nu va fi niciodată, nu când vedeam mereu privirea aceea stinsă şi goală din ochii lui Paolo, când îl auzeam spunând *sunt un nimeni.*

– Ce s-a întâmplat? Adică nu mă aşteptam să sari în sus de bucurie, dar nişte mulţumiri ar fi potrivite. Sau eşti doar supărată că i-am spus lui Hepple că nu eşti chiar ce pari a fi? Lucru pe care încă nu l-am clarificat.

– Nu sunt funcţionar guvernamental, am spus obosită. Nu umblu după postul tău. Nu doresc nimănui niciun rău. Mă bucur că ai vrut să-l ajuţi pe Paolo, dar după cum vezi e prea târziu. Tot ce vreau… (M-am simţit o clipă ameţită.) Vreau… (Aş fi vrut să-i spun că tot ce vreau e să-mi fac treaba şi să fiu lăsată în pace, dar am început să plâng.) A încercat să se sinucidă. Şi-a scos… şi cuţitul…

Magyar mă apucă strâns de braţ. Am crezut că se temea să nu cad în vreo cuvă, sau să n-o iau razna, sau ceva, dar a spus doar:

– Nu te şterge la ochi. Nu ştii ce ai pe mâini.

Foarte practic. Apoi m-a dus undeva în timp ce eu îi vorbeam despre Paolo şi membrele lui şi despre cum încercase să se sinucidă. M-am pomenit în sala de mese. Mă obligă să mă spăl pe mâini, apoi îmi dădu un prosop. Niciuna dintre noi nu vorbi. Mă izbi un sentiment bizar de deja-vu, şi am izbucnit în râs.

– Mă întreb dacă şi Paolo s-a simţit aşa când i-am luat cuţitul, am explicat. Ca şi când ar avea cinci ani şi ar fi consolat de o

persoană înţeleaptă, amabilă.

Şi m-am simţit stânjenită.

Ea nu se lansă în negări. Bineînţeles că mă consola. Asta faci cu cineva care are necazuri. Îl mângâi pe cap, îi spui că totul e bine şi aştepţi să se întoarcă la realitate.

Am oftat.

– Ar trebui să ne întoarcem.

Magyar se uită la ceas.

– Ai făcut la timp citirile pentru Hepple? Bine. Atunci, poţi să rămâi aici. Facem pauză în zece minute.

Păru uşurată să plece.

Lore se trezi. Era 5 dimineaţa. Îşi trase o pătură în jurul umerilor şi se dădu jos din pat.

Spanner era la masa de lucru. Lore o privi cum lua o pensetă delicată şi desfăcea un PIDA, lua ceva dinăuntru, apoi îl punea în cutie. O închise, mormăi ceva când citi datele, introduse câteva parole.

– Eşti foarte bună la asta, zise Lore.

– Ştiu. (Spanner se întoarse.) Ce te-a făcut să te dai jos din pat la ora asta?

– Mă întrebam ce pui la cale.

Spanner se reîntoarse la ecran.

– Ştii, ai putea să-ţi găseşti o slujbă la care să faci asta.

Spanner se întoarse din nou, zâmbind.

– Păi, de ce aş avea nevoie de o slujbă?

În primele dăţi când fusese la Ursul Polar, Lore nu pricepuse că Spanner făcea afaceri. Spanner împărţea o băutură şi câteva cuvinte, era câte o bătaie pe spate sau o înclinare din cap, şi ocazional câte ceva trecea din mână în mână – PIDA ilegale, carduri temporare în alb, informaţii. Ei mergeau acasă, iar Spanner îşi descărca buzunarele. În următoarea zi petrecea ore întregi la ecrane, potrivind coduri magnetice, căutând informaţii; copiind semnăturile electromagnetice de pe un card de debit furat şi transferându-le pe unul în alb; sau pur şi simplu sunând oameni şi spunându-le că are ceea ce vor ei. Hyn şi Zimmer aveau un rol important în tranzacţiile cu carduri în alb – *„Sunt oarecum imposibil de depistat, draga mea” –,* dar Billy o tulburase cel mai mult pe Lore. Aproape săptămânal trecea pe acolo, uneori împreună cu Ann, de obicei fără ea, şi purta o discuţie în şoaptă cu Spanner, de obicei când erau la bar şi în

afara auzului tuturor. Lore crezuse că-i aude vorbind despre *puicuţe,* dar încercase să nu asculte.

Era cam prin februarie când Lore observă o schimbare în afacerile de la bar ale lui Spanner. Părea să vorbească mai mult şi mai grăbit; erau mai multe clătinări din cap şi mai puţine bătăi pe umăr, mai puţine lucruri treceau din mână în mână. Iar într-o zi îşi dădu seama că nu-i mai văzuse pe Hyn şi Zimmer de ceva timp.

– Ce se petrece? o întrebă pe Spanner.

– Afacerile o iau razna.

– Ceva pentru care să ne facem griji?

– Încă nu. Există întotdeauna şi alte căi de făcut bani.

Lore nu vru să ceară amănunte.

– Unde au fost Hyn şi Zimmer în ultima vreme?

– Cine? râse Spanner. Sunt un cuplu de vulpi bătrâne prevăzătoare. Ori de câte ori poliţia ia vreo măsură, ei dispar pentru un timp.

– N-ar trebui să fii şi tu mai atentă?

– O, sunt prea deşteaptă pentru poliţie.

Totuşi Lore observă că Spanner ieşea mai târziu şi pentru perioade mai scurte, iar o dată se dădu la fund pentru patruzeci şi opt de ore întregi, nelăsând-o pe Lore să răspundă deloc apelurilor. Dar a doua zi ieşi şi se întoarse rânjind.

– Închide ochii – Lore îi închise. Acum deschide-i şi uită-te pe pat.

Era un Hammex 20. Lore îl ridică, îşi plimbă mâinile peste familiarele curbe negre.

– Astea nu sunt ieftine.

Apăsă butonul de pornire, privi prin obiectiv. Aparatul zumzăia încet.

– Îţi place?

– Pare în stare bună.

Îl puse din nou pe pat şi îl privi un timp, amintindu-şi de Ratnapida, de primele ei filme, cu peşti aurii înotând prin apele cristaline şi umbroase. Se întoarse spre Spanner.

– Cum ne putem permite asta dacă afacerile merg prost?

Spanner ridică din umeri.

Lore se gândi la Billy, la ochii lui răi şi gura strânsă.

– Avem datorii?

– Nu.

– Atunci, cum de ne permitem?

– Credeam că o să-ţi placă – Spanner părea iritată.

– Îmi place, doar că nu ştiu dacă ne putem permite.

– Ei bine, putem.

Lore se gândi la dispariţiile lui Spanner şi la cât era de încordată când se întorcea. I se strânse pielea pe ceafă.

– Cum?

– Contează?

Conta, dar Lore nu avu curajul să meargă mai departe. Nu era chiar sigură că voia să afle cum făcuse Spanner rost de bani, pe cine şantajase şi în legătură cu ce. Sau orice altceva ar fi făcut. Spanner, ca şi când i-ar fi simţit acordul tacit, zâmbi şi-şi strecură braţul în jurul taliei lui Lore.

– Îţi place? Serios?

Lore se forţă să zâmbească.

– E exact tipul care trebuie. Au cele mai bune lentile.

Contrar voinţei ei, era mişcată. Bătrânele Hammex-uri nu erau uşor de găsit în zilele astea. Şi-o imagină pe Spanner umblând de la un dealer la altul, citind instrucţiunile, târguindu-se. Cum obţinuse banii, cine suferise, nu era treaba lui Lore.

– Hai să găsim un disc şi să filmăm ceva.

Era primăvară şi Lore deschisese ferestrele. Vântul uşor care adia peste biroul ei mirosea a verdeaţă proaspătă. Pe ramurile de afară erau muguri micuţi – pe toate ramurile cu excepţia uneia. Se întrebă cum se întâmplase asta, de ce o ramură moare în timp ce celorlalte le merge bine. Presupuse că se întâmplase pur şi simplu. Unele părţi mor. Aşa e natura. Uşa se deschise brusc. Se întoarse zâmbind, aşteptându-se ca Spanner să-i spună ce grămadă de bani câştigaseră.

Spanner aruncă o sacoşă pe pat.

– Nu se vând.

– Ce? – zâmbetul lui Lore păli.

– Filmele nu se vând.

– Ai făcut o mulţime de cópii.

– A, le pot plasa, dar nu pentru destui bani. Nu câţi ne trebuie. Oamenii îmi spun că s-au săturat de aceleaşi trupuri în diferite poziţii.

Lore aruncă o privire ferestrei de pe monitor. Făcuse treabă bună, dar biblioteca ei era limitată.

– Am nevoie de filmări pe viu. Sau de o bibliotecă mai mare.

Spanner dădu din cap şi se lăsă să cadă pe canapea.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, zise Spanner. Lasă-mă să mă gândesc un timp.

Două zile mai târziu, dispăru pentru mai mult de douăzeci şi patru de ore. Când se întoarse părea extenuată, dar zâmbea.

– Am ceva special – şi ridică o fiolă cu un lichid limpede, uleios.

– Ce e asta?

– O să vezi. Vino aici. (Spanner îşi băgă vârful degetului pe gâtul sticluţei, apoi îl frecă de gâtul lui Lore. Făcu la fel pentru ea.) Doar puţin. E foarte concentrat.

– E un drog? De care?

– O să vezi, spuse Spanner din nou, şi vocea îi era joasă şi alunecoasă, ochii întunecaţi.

Lore vru să-i atingă pometţii cu vârfurile degetelor, să-şi alunece palmele pe umerii ei, să coboare pe sub haine, s-o atingă, să-i simtă mişcările sub mâini. Voia asta acum. Ca o durere.

Deci un afrodiziac, un feromon, dar mai puternic decât orice auzise până atunci, legal sau ilegal. Era de neoprit. Spanner începu să-şi descheie rochia. Lore gemu.

– Tot ce vrei tu, iubito, tot.

Erau vreo treizeci de oameni în camera mare, revărsându-se în bucătărie şi pe trepte. Lore le făcea cunoştinţă, deşi cei mai mulţi se cunoşteau mai bine decât îi cunoştea ea. Toată lumea bea în mod constant. Ea aducea gustări, avea grijă ca muzica să nu se oprească. Îl evita pe Billy, care stătea într-un colţ şi privea totul cu ochii săi mici şi lipsiţi de expresie, care-i aminteau de toate lucrurile la care încerca să nu se gândească.

– Nu-mi place de el, îi şopti lui Spanner în bucătărie.

– Nu trebuie să-ţi placă, zise Spanner, fii doar politicoasă. E vorba de afaceri.

Lore îşi reumplu paharul şi se întoarse în living. Vinul era rece şi aromat, ca lumina soarelui la treizeci de mii de picioare altitudine. Muzica era tare şi insistentă. Ellen vorbea cu cineva din partea cealaltă a camerei; râdeau. Lore se aşeză pe podea şi se întrebă unde era Ruth.

Spanner ieşi din baie şi se mişcă încet de la un grup la altul, zâmbind, strângând mâinile oamenilor, atingând obraji. Întreaga petrecere îi apăru deodată lui Lore ca o parodie grosolană a petrecerilor de afaceri pe care familia van de Oest le dădea ocazional înainte de Ratnapida.

– Cu ce ocazie? întrebă Ruth şi se aşeză lângă Lore pe covor.

– Hm?

Lore se gândea la Ratnapida; rochii lungi de ocazie, bijuterii scumpe, chelneri în uniforme. Întotdeauna cu un motiv, pentru a câştiga sau a cimenta avantaje. Niciodată pentru distracţie. În cealaltă parte a camerei, degetul lui Spanner sclipi înainte de a atinge pe cineva în dosul urechii.

– Petrecerea. Pentru ce e?

– Habar n-am, minţi ea şi arătă spre Spanner, care încă mai făcea pe gazda. Pur şi simplu a venit acasă într-o zi şi a zis „petrecere”. Aşa că asta e.

Ruth o privi curioasă.

– Ştii, eşti mai drăguţă decât mă aşteptam. Nu ca obişnuitele... (Se înroşi.) Vreau să spun...

Lore vru să-i spună că totul era în regulă, dar ştia că dacă făcea asta ar fi urmat şi alte lucruri – i-ar fi spus lui Ruth s-o găsească pe Ellen şi să fugă, acum, înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi prinse în pânza de păianjen a lui Spanner. *Şi a mea,* gândi. *Eu sunt cea cu camera de filmat.*

– O ştii pe femeia cu care era Spanner înainte?

Ruth aprobă din cap.

– Şi pe cea de dinainte, şi pe cea de dinaintea ei. De obicei nu ţine mai mult de vreo şase săptămâni.

Lore îşi privi vinul. Ce ar face, unde s-ar duce fără Spanner?

– O cunoşti de mult?

– De mai puţin de doi ani.

Lore ar fi vrut să întrebe mai multe, dar Spanner se îndrepta spre ele.

– Ruth! Mă bucur că ai reuşit să ajungi. (Atinse uşor ceafa lui Ruth.) Oh, aici erai, îi spuse lui Lore. De ce nu-ţi aduci camera?

Spanner avea pupilele micşorate: antidotul, presupuse Lore. Ale ei probabil arătau la fel.

Erau trei persoane pe pat când se duse să ia camera. Părură să n-o observe când se strecură pe lângă ei şi ridică Hammexul. Verifică discul în timp ce se întorcea în living, unde Spanner o trase deoparte.

– Asigură-te că prinzi tot. Avem nevoie de tot ce putem prinde live.

Făcu semn cu capul spre colţul unde un cuplu se săruta.

Nimeni nu băga în seamă cuplul amoros. Nu era ignorarea politicoasă a unei etalări nepotrivite a dorinţei, ci mai degrabă

toată lumea devenea captivată de propriul său partener. Peste tot ochii sclipeau, pielea lucea, buzele se umezeau. Aerul mustea de sex. În timp ce Lore privea, o femeie începu să-l descheie la pantaloni pe bărbatul de lângă ea.

Lore se întoarse, îşi sui camera pe umăr. Un bărbat se învârtea în jurul partenerei sale, trăgându-i pantalonii în jos. Lore tuşi, arătă spre cameră.

– E pornită, spuse ea aerului de deasupra capetelor lor, dar am nevoie de permisiunea voastră înainte de a…

Vocea i se stinse. O ignorau complet. Îşi linse buzele, amintindu-şi cum era să fii prins de drog.

Le văzu pe Ellen şi Ruth şi se grăbi spre ele, intenţionând să le oprească, să le scoată de acolo, dar ele deja se sărutau. Din cealaltă parte a camerei, Spanner o privea. *N-o lăsa pe Spanner să vadă nicio breşă.*

– Îmi daţi voie să filmez? întrebă monoton.

– Numai să nu ne stai în cale, spuse Ellen, strecurându-şi mâna sub rochia lui Ruth.

Lore puse camera pe umăr şi filmă. O durea faţa, iar obrazul, ud de lacrimi, i se freca de obiectiv, dar filmă ore întregi.

Când montă filmul, Lore schimbă capete şi trupuri, sau folosi capetele din bibliotecă. Avea nevoie de aceste imagini – *ele* aveau nevoie de aceste imagini – ca să facă filme ce s-ar vinde pe destui bani cât să le hrănească, cel puţin până la vară, dar nu putea ajunge până acolo încât să folosească prieteni fără nicio deghizare.

Câteva săptămâni mai târziu primi un apel de la Ruth.

– Ticăloaso.

– Ce…

– Filmul. L-am văzut. La un prieten. Ticăloaso.

– Ruth… Ruth…

– Crezi că a cere *permisiunea* în mod adecvat şi frumos face ca asta să fie corect?

– Ruth, am vrut să vă atenţionez…

– N-am văzut nicio imagine cu tine.

Ruth închise.

Ba da, ai văzut, ar fi vrut să spună Lore. *Ai văzut imagini cu mine în circumstanţe mult mai umilitoare; iar răpitorii mei n-au avut nici măcar amabilitatea să schimbe capul meu cu altul…* Şi dintr-odată lui Lore nu-i mai păsă. Ce conta că Ruth era supărată? Ea, Lore, trecuse prin momente mult, mult mai rele.

Ellen îi dăduse într-un fel permisiunea, nu-i aşa? Cel puţin Ruth se bucurase în timp ce se întâmpla asta. Lore nu se bucurase nicio clipă în timpul chinului ei.

Închise ecranul. Avea un gust ciudat în gură. Ştiu că dacă s-ar fi privit în oglindă şi-ar fi văzut buzele curbându-se, ca ale lui Spanner.

Primii care au venit în sala de mese au fost Meisener şi Kinnis. Meisener a aruncat o privire în direcţia mea, dar n-a spus nimic. Poate că auzise ceva. Kinnis fie că auzise şi el ceva, fie nu-i păsa. S-a dus spre monitorul din perete şi şi-a pus mâna în scanerul PIDA. A scos un sunet de dezgust când au apărut cifrele.

– Îmi verific în fiecare lună leafa – în fiecare lună sper ca cineva să fi făcut o greşeală undeva sau să se fi defectat vreun program şi eu să fiu miliardar. În fiecare lună spune că am o mie şapte sute.

– Tu trebuie să ştii mai bine, spuse Cel, aşezându-se să-şi despacheteze mâncarea.

– Salut, Bird. Crezi că trebuie să ştiu mai bine. Nu, şi o să-ţi spun de ce. Speranţa-i face bine omului. Crezi că aş continua să greblez rahat dacă aş şti, dacă aş şti cu siguranţă că nu voi avea decât o mie şapte sute?

Încă alţi doi oameni aşteptau să-şi verifice lefurile, aşa că Kinnis se dădu la o parte. Se aşeză între mine şi Meisener.

– Ai fost plătit deja? îl întrebă pe Meisener.

– Nu. Coordonare greşită. Trebuie să aştept până luna viitoare.

– Tu?

Am clipit. Ziua de plată. Bani. Am dat din cap şi m-am aşezat la coadă. Am pus mâna în scanner când mi-a venit rândul, am citit cifrele. Aproape o mie şase sute. Câştigasem bani prin munca mea, fără ajutorul familiei, fără să fac rău cuiva. Mi-am retras mâna şi am privit-o. Mă întrebam dacă Paolo ar fi fost plătit.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă soarele era luminos şi am stat câteva minute în pat, zâmbind. Trăiam. Aveam următoarele două zile libere. Luasem salariul.

O mie şase sute nu era mult, dar mă puteam descurca. Mai aveam încă ceva dinainte – poate o mie nouă sute –, iar anunţul va aduce câteva zeci de mii. Mă simţeam bogată.

Am luat micul dejun pe acoperiş şi am privit norii, scânteierile

râului. Erau câteva barje pe apă. M-am întrebat ce transportă azi. Poate oţel de la Scunthorpe? Am închis ochii şi am lăsat briza să-mi adie uşor pe pleoape. Oamenii se foloseau de râu de mii de ani. Grâne pe timpul romanilor. Lut înainte. Poate şiruri triste de sclavi tineri, speriaţi; butoaie de bere. Şi înainte de asta, în timpurile când bărcile erau butuci scobiţi, piei de capră uscate, peşte uscat de pe coastă, pene vopsite pentru ritualurile religioase. Oare cum era vremea atunci şi cum mirosea aerul? Poate că viaţa era mai simplă. Poate era posibil să te ridici în fiecare zi din viaţă şi să inspiri briza. Poate că nu.

Când m-am căţărat înapoi pe fereastră, soarele lumina complet peretele de vest, adăugând galben la verdele şi aşa strident. Foarte urât. M-am îndepărtat de el, apoi m-am întors. Era apartamentul meu. Puteam schimba culoarea. Nu trebuia să spun nimănui, sau să cer voie, sau să ţin cont de altcineva. Puteam vopsi totul în purpuriu şi portocaliu dacă voiam. Am râs încântată. Al meu.

Poate ceva neutru, alabastru sau bej. Sau culoarea inului. Nu, nu e destul de cald. Poate piersică? Posibilităţile erau covârşitoare.

M-am aşezat în faţa monitorului şi am descărcat inventarul câtorva magazine de decoraţiuni. Erau mici tabele în care îţi arătau cum să lucrezi şi de câtă vopsea ai nevoie. Le-am folosit. Am decis că-mi puteam permite asta destul de uşor. Doar că uitasem toate bidinelele şi cârpele de praf, şi solvenţii, şi tăvile… Le-am adăugat. Încă mă descurcam.

Dar apoi am privit din nou pereţii, bucătăria, baia, scara abruptă şi acoperişul complicat de deasupra patului. În viaţa mea nu pusesem mâna pe o bidinea sau pe un spray de zugrăvit. De unde să încep?

Oare Tom m-ar putea ajuta? Dar el era bătrân. Toţi oamenii pe care îi cunoşteam erau Spanner şi schimbul meu de la Hedon Road, iar pe ei nu puteam, nu voiam să-i întreb.

Mai erau Ruth şi Ellen.

Mi-am amintit interviul cu mama mea de pe net. *Cum vă convingeţi angajaţii şi colaboratorii să se înhame la proiecte atât de dificile?* întrebase reporterul.

Uşor, spusese ea. *Oamenii adoră să li se ceară ajutorul.*

Uşor.

M-am învârtit prin living douăzeci de minute înainte de a putea să le formez numărul.

Răspunse Ruth. Tendoanele de pe părţile laterale ale gâtului se încordară pentru o secundă când mă văzu, dar reuşi un zâmbet prudent.

– Lore. Cu ce te pot ajuta?

– Tocmai am luat leafa. Şi ştiu că am căzut de acord să luăm masa odată, noi trei, dar mă întrebam dacă aş putea să vă cer în loc de asta un mic ajutor. Apartamentul meu trebuie redecorat şi, ei bine, nu ştiu cum. M-am gândit că poate aţi putea să-mi daţi… ăă… vreun sfat. Dacă aţi făcut-o vreodată voi înşivă. Adică, dacă aţi mai cumpărat vreodată vopsea.

Părea nedumerită.

– Vrei ca eu şi Ellen să venim să te ajutăm să alegi vopseaua.

– În principiu, da.

Zâmbi, şi de data asta pielea din jurul ochilor i se întinse.

– Deci te-ai aranjat deja?

– Da. Apartamentul e drăguţ, cu excepţia culorii. Şi a temperaturii. Cred că va fi frig peste vreo lună.

– Atunci, o să ai nevoie de hârtie Thinsulate pentru toţi pereţii care dau spre exterior. Te-ai gândit la culoare?

– Deci o să mă ajutaţi?

– Bineînţeles că te ajutăm! Ce-ar fi să aduci dimensiunile şi eşantioanele şi alte lucruri, şi discutăm la cină.

Cină.

– Când?

– În weekend.

I-am zâmbit cu atâta forţă, că mi-au dat lacrimile.

– În weekend e minunat.

Şaisprezece

Lore are 17 ani. Şi-a dat examenele finale. Cu două săptămâni înainte de sfârşitul ultimului trimestru de şcoală, mama ei o sună.

– Eşti gata să pleci?

Lore strânge în mâini măsuţa de lângă ecran.

– Te-ai hotărât? Mă laşi s-o fac?

– M-am hotărât. Te las s-o faci.

– Control complet?

– Nu. Vei fi asistentul lui Marley.

– Dar…

Pe ecran, Katerine ridică mâna.

– Marley a avut amabilitatea de a te lăsa să fii co-manager, neoficial, dar nu pot justifica faptul că îţi dau control complet într-un proiect atât de important.

– Important? Proiectul kârgâz?

– Este pentru kârgâzi.

Acum Lore zâmbeşte. Conducător secund al unui proiect uriaş. Cel pe care îl aştepta.

– Când trebuie să începem?

– Contractul nostru cu guvernul kârgâz este valid începând din această după-amiază. Îţi sugerez să vorbeşti cu Marley. Şi, Lore, să n-o dai în bară.

Lore împachetează, cu mâinile tremurând – parţial dintr-o bucurie sălbatică, parţial de nervi. Încă de când compania începuse să liciteze pentru acest proiect îşi pusese tot sufletul în el. Avea discuri întregi de planuri, toate gata să fie puse în aplicare. Să lucreze cu Marley nu era prea rău; de obicei se înţelegea bine cu soţul unchiului ei. O va lăsa, desigur, să folosească unele dintre ideile ei. Pleacă de la şcoală fără să privească înapoi, dar ia taxiul şi trece pe lângă sex-club, de dragul vremurilor trecute. Se gândeşte în treacăt la Anne, cea dintâi. Nu va mai veni aici niciodată. Probabil niciodată nu se va mai folosi de un sex-club. Nu e nevoie.

Lore zboară de câteva ori pe deasupra regiunilor din Kazahstan, la trei sute de mile nord de Marea Aral. Zona suferă de pe urma încercărilor dezastruoase ale Uniunii Sovietice, de la mijlocul secolului trecut, de a transforma deşerturile scăldate de

soare ale Uzbekistanului, Tadjikistanului, Turkmeniei şi Kârgâzstanului în vaste monoculturi de bumbac. Marea Aral, cândva cel mai mare depozit de apă din Asia Centrală, nu mai poate fi salvată prea uşor. Regimul sovietic a golit marea interioară de două treimi din volumul său, deviindu-i sursele, Amu Daria şi Syr Daria, prin mii de mile de canale de irigaţie brăzdând noile câmpuri de bumbac care au apărut acolo unde cândva fusese numai stepă aridă. Muynak, odată cel mai mare port pescăresc de la Aral, se află acum la treizeci şi cinci de mile de malul apei. Carcasele ruginite ale vaselor şi barjelor abandonate se aliniază de-a lungul a ceea ce a fost cândva ţărmul. Când îi comandă elicopterului să coboare, Lore vede că multe dintre carcase au fost jefuite pentru metal.

Familia câştigase primul dintre programele pe mai multe etape întinse pe patruzeci de ani: să cureţe pânza freatică a Kârgâzstanului şi să dirijeze apa curată din nou în Aral. Marley sugerase că prima ei problemă ar trebui să fie poluarea cu fertilizanţi, pesticide şi ierbicide rezultată din stropirea masivă a recoltelor în anii ’60, ’70 şi ’80. Va avea de-a face cu contaminarea biologică – bacterii, viruşi, paraziţi şi alge. Dacă are vreo nelămurire, trebuie doar să întrebe. Iar el, desigur, va aproba orice aprovizionare până în zece milioane.

Stau în cortul lui Marley, care e de fapt un dom cu trei camere portabil. Marley bea ceai verde, arătând lucios ca un cocker spaniel. Lore e nerăbdătoare să înceapă.

– Care e bugetul pentru echipamentul şi uzina noastră?

– O sută douăzeci de milioane.

– Nu e suficient…

Gândeşte profund.

– Dar pentru forţa de muncă?

Marley zâmbeşte. Are dinţi frumoşi şi albi.

– Mă întrebam cât de repede o să te prinzi. Aproape o sută de milioane.

Lore râde tare.

– Atunci, tot ce trebuie să facem e să transferăm vreo şaizeci de la una la alta. Odată ce totul va funcţiona, nu mai avem nevoie de multă întreţinere. Cheltuielile cu forţa de muncă vor fi minime.

– A, dar nu uita că în astfel de proiecte, pentru ţări mici, e vorba şi despre politică, nu numai despre poluare.

Ridică din sprâncene, bea.

– Nu înţeleg.

– Locuri de muncă.

Lore oftează. Locuri de muncă. Oameni. Voturi. E mult mai greu să te descurci cu aşa ceva.

– Oricum, asta nu face problema insurmontabilă. Dacă ai fi examinat bugetul…

– Abia am ajuns aici.

– Nu te criticam. Dacă arunci o privire, o să vezi că sunt vreo două milioane puse deoparte, pentru „diverse”. Unii lideri de proiect le-ar folosi ca o rezervă în caz de urgenţă, alţii ca premii sub formă de bonusuri pentru forţa de muncă, alţii le-ar folosi pentru a mitui discret oficialii locali. Depinde ce e mai eficient.

– Şi tu cunoşti vreun oficial local influenţabil?

Lore îşi dă seama că realitatea nu e acelaşi lucru cu proiectarea de sisteme pe ecran. Se bucură că e doar asistent.

– Să zicem doar că ştiu despre ei.

– Şi tu… o să le domoleşti grijile şi o să le ungi palmele?

– Nu. Tu o să faci asta.

Lore ştie că ea e cea care a cerut această responsabilitate. Ştie de asemenea că mama ei nu i-ar fi dat-o dacă n-ar fi fost pregătită. Ea nu se simte pregătită, dar scrâşneşte din dinţi şi începe.

Îi atrage pe ministrul muncii şi pe comisarul trezoreriei în vârtejul prânzurilor şi dineurilor, le face cadou ce e mai nou în materie de tehnologie a transporturilor personale şi chiar îl pune pe unul dintre asistenţii ei să-i găsească ministrului bărbat o companie feminină. În tot timpul în care dă din cap şi zâmbeşte, şi asigură, şi explică, în timp ce duce câte ceva la gură sau ia un alt pahar de şampanie, în sinea ei freamătă. Vrea să lucreze, să construiască ceva, să-şi vadă ideile prinzând formă.

Îi ia aproape trei zile până ce amândoi semnează schimbările în buget, dar apoi obţine chiar promisiunea că va putea să „uite” să supună respectivele schimbări atenţiei departamentelor kârgâze importante.

– Întotdeauna e aşa? întreabă seara în cortul lui Marley.

– De obicei e mai rău, zice el. E imposibil să-i faci pe toţi să fie de acord. Ca să facem lucrurile să se mişte şi să se schimbe, trebuie să îndoim puţin regulile. Unora dintre noi ne place asta.

– Dar ţie?

– Nu, dar unchiul Willem…

– Spune-i Willem. Ştii că urăşte să fie unchi.

– ... dar Willem, cred, găseşte o plăcere secretă în a unge astfel de mecanisme. Ca şi sora ta Greta.

– Greta? (Lore e uluită.) Pare atât de...

Caută un sinonim politicos pentru nonexistenţă.

– Greta e o forţă mult mai mare în compania asta decât îşi dau seama mulţi oameni, spune Marley serios. Viitorul tău ar putea fi mai bun dacă ai ţine minte asta.

Lore ştie că Marley încearcă să-i spună ceva, dar habar n-are ce.

– Dar restul familiei?

– Katerine nu unge mecanisme. Ea taie până în inimă. Asta e distracţia ei.

– Dar tata?

– Nu ştiu ce-i place tatălui tău.

Nici Lore nu mai ştie.

Deşi a doua zi se trezeşte cu mult înaintea zorilor, nu vrea să fie luată drept neexperimentată sau prea înflăcărată. Petrece o oră plimbându-se prin deşert. Nu aude nicio pasăre, nu vede nicio urmă de rozătoare, nu simte nicio alunecare furişă de şopârlă sau şarpe. Aici, deşertul e pustiu.

Când s-a luminat deja de o oră, cheamă managerii.

Soluţia e destul de simplă în teorie – vor folosi un proces avansat de oxidare, o combinaţie de ultraviolete, apă oxigenată şi oxid de titan, pentru a rupe dioxinele în acizi slabi relativ inofensivi şi dioxid de carbon, care pot fi în continuare remediaţi cu ajutorul agenţilor biologici –, dar în practică e o sarcină grea. Vor apărea factori imposibil de anticipat fie şi doar din cauza mărimii proiectului. Lore le reaminteşte asta managerilor şi le spune că fiecare detaliu, indiferent cât de mic, trebuie controlat, fie de ei înşişi fie de asistenţi de încredere. Poate că meticulozitatea nu va elimina problemele, dar le va reduce. Trasează orarul preliminar al turelor şi pleacă pentru următoarele câteva luni, dar îi avertizează că orarul se poate schimba atunci când întâmpină dificultăţi. Îşi comandă un nou cort, unul mai confortabil; nu vrea să părăsească cartierul general al proiectului până nu e totul pus la punct.

Durează cinci luni până sunt gata imensele cuve cu reflexie UV. Ar fi trebuit să dureze doar două, dar învelişul de sticlă al celor din primul transport al antreprenorilor este sub standarde şi trebuie refăcut. Apoi apare un fel de conflict interetnic între kârgâzii musulmani şi vecinii lor ortodocşi, şi mulţi dintre

muncitorii localnici sunt mobilizaţi. Lore ia cina cu ministrul şi obţine excluderea de la recrutare a forţei ei de muncă.

– Întotdeauna e atât de rău? devine întrebarea standard a lui Lore.

– De obicei e mai rău, vine răspunsul zâmbitor al lui Marley.

El e întotdeauna gata să dea un sfat, atât teoretic, cât şi practic, iar Lore oftează şi se întoarce la negocieri, sau la schiţe, sau pur şi simplu la strigăte, depinde ce e mai eficient. Jumătate de an mai târziu, conducta e construită, întinzându-se de-a curmezişul părţii de sud a deşertului kârghâz, milă după milă până la Marea Aral. Lore e fascinată. Priveşte cum primele ape şuieră prin tuburile din sticlă specială din centrul cuvelor şi încep să fiarbă atunci când radiaţiile UV absorbite transformă dioxinele toxice în aldehide, apoi în acizi carboxilici, iar în final în dioxid de carbon. Va dura patruzeci de ani, dar ea a făcut începutul.

– Ştiai, îi spune în acea seară lui Marley, că toate astea, mizeria asta, ruina unui întreg ecosistem, a unei întregi generaţii, au fost de fapt degeaba? Aproape optzeci la sută din apa transportată prin canalele originale dinspre Syr Daria şi Amu Daria nu a ajuns niciodată pe câmpurile de bumbac! Erau criminal de ineficiente. Canalele erau făcute din nisip necăptuşit. Poţi să crezi asta? Nisip!

Nebunia grandioasă a schemei iniţiale de a transforma un deşert în câmpuri de bumbac o revoltă pe Lore. Se chinuieşte să citească toate studiile care s-au făcut despre populaţia în suferinţă. Mineralele din apă ajung la 1,5 grame pe litru, 34% din adulţi şi 67% din copii suferă de boli respiratorii, iar şapte din zece locuitori au hepatită. Toate astea din cauză că un maniac a considerat că geografia, climatul şi ecologia se pot supune ideologiei.

Dimensiunile acestei idioţenii o înnebunesc. Trebuie să găsească o cale de a face o declaraţie, de a crea un monument al remedierii la fel de puternic, la fel de copleşitor ca sminteala aceasta. Aşa încât stoarce bugetul şi construieşte turn după turn de cascade artificiale. Apa cade de la sute de picioare, sclipind şi reflectând lumina a şir după şir de heliostate cu aspect extraterestru, care concentrează asupra cascadelor puterea a şaizeci de sori, energie UV suficientă pentru a iniţia reacţia de transformare a poluanţilor organici în CO în mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde, timpul de care are nevoie apa pentru a cădea din vârf până la bază.

Mile întregi de cascade artificiale strălucesc în deşert, cu dioxid de carbon fumegând la baza lor ca un abur. Lore le visează noaptea şi se trezeşte dimineaţa plină de imaginile lor, satisfăcută într-un mod pe care nu l-a mai întâlnit până acum – nu de la sex sau mâncare, nu de la exerciţii fizice sau cărţi sau filmări. Din mintea ei, planurile ei, a apărut această schemă care schimbă o mică porţiune a lumii. În patruzeci de ani aceste carcase ruginite vor dispărea, rata naşterilor patologice va scădea de la oribilul din prezent spre ceva mai normal, iar oamenii vor pescui din nou în Marea Aral.

Şaptesprezece

Ruth şi Ellen aveau o căsuţă dintr-un şir de şaisprezece, toate în culori deschise, primare. Faţada era îndreptată spre ceea ce fusese cândva o fabrică de cărămizi. Fabrica fusese închisă pe neaşteptate la patru săptămâni după ce semnaseră ipoteca, făcând ca locuinţa lor să valoreze brusc câteva mii în plus. Fabrica, îmi spuse Ellen în timp ce îmi lua haina, fusese transformată într-o pepinieră a unuia dintre marile lanţuri de magazine de grădinărit.

Ruth îmi arătă livingul – mic, dar inteligent mobilat –, apoi mă conduse în bucătăria mare. Ellen ne urmă fără să spună nimic.

Acolo era o extensie a băii, compactă şi cam răcoroasă, cu o uşă care dădea spre câţiva metri pătraţi de beton.

– Vrem s-o transformăm într-un fel de patio, dar trebuie să aranjăm întâi interiorul casei.

– Mie mi se pare frumos.

Şi chiar era: curat, luminos, deschis.

– Trebuia să-l fi văzut înainte. Sus încă mai e harababură.

Ellen îmi dădu un pahar mare cu vin alb rece. L-am băut în timp ce o urmam pe Ruth ca să arunc o privire sus. Ellen mi-l umplu din nou când coborârăm.

Ne-am aşezat lângă fereastra din living, la o masă veche cu picioarele zgâriate, acoperită cu o faţă de masă veselă. Abajururi din sticlă pictată manual colorau lumina artificială, estompând-o suficient de mult, astfel încât abia mai vedeam peticele discrete de pe draperii. Camera era caldă şi emoţionantă, ca o bijuterie, şi mă întrebam dacă ele ştiu cât de mult le invidiez.

Ellen aduse supă. Am început să mâncăm. Nu ştiam ce să spun. Le rănisem în trecut, şi totuşi eram acolo, mâncând mâncarea lor.

Mi-am dres glasul, arătând cu lingura spre pereţi.

– Credeţi că s-ar potrivi culorile astea în apartamentul meu?

– Spune-ne cum e.

Umbre adânci erau pe obrajii lui Ruth şi de-a lungul maxilarului.

– Gol. Adică pustiu. Lung şi îngust, cu tavanul jos. Are unghiuri ciudate la acoperiş şi la colţuri.

Supa mea se terminase. Mi-am umplut paharul cu vin, doar ca

să am ce face cu mâinile.

– O fereastră sus, dar largă. Din pat arată ca un orizont foarte, foarte îndepărtat. (Surprinzător, nu-mi aruncară priviri amuzate. Asta m-a încurajat.) Seara târziu şi dimineaţa devreme, lumina cade pieziş ca şi cum ar spăla pereţii. Câteodată e ca atunci când ieşi dintr-un cort întunecos în soarele deşertului, pe nisipul întinzându-se până în depărtări. (Am ridicat paharul până când lumina îl făcu auriu.) Aş vrea ca aerul să pară de culoarea asta. Soare şi nisip. (Eram foarte mulţumită de mine.) Da. Un fel de nisipiu în nuanţe de piersică.

Ruth se ridică şi se duse la un raft cu cărţi care se întindea de-a lungul zidului, deasupra canapelei. Aduse de acolo un album vechi de fotografii. Împinse într-o parte paharele şi farfuriile.

– Ce zici de asta? (Dune, cer albastru. Cămile la orizont.) Sau asta. (Apus de soare, nisip în culoarea portocalei şi caramelului.) Dacă găseşti culoarea potrivită, o să-ţi fac rost de ea.

Ellen se întoarse cu o tavă cu două caserole acoperite şi a trebuit să lăsăm albumul deoparte. Un timp, ne-am pus cu lingura în farfurii: un fel de legume picante, cartofi copţi şi păstârnac şi morcovi fierţi.

Am gustat cu grijă păstârnacul. Era uşor, dulce ca un foetaj proaspăt.

– E bun.

Am mâncat în linişte şi ne-am mai uitat la fotografii. Ellen nu mai spunea nimic. Eu beam fără oprire.

– Mulţumesc, am spus arătând spre farfuria goală şi albumul de fotografii. Vă sunt recunoscătoare.

Ellen se lăsă pe spătarul scaunului.

– Aşa şi trebuie.

Ruth îi aruncă o privire scurtă, dar ea o ignoră.

– O să fiu sinceră. N-am vrut să vii. Ceea ce ai făcut tu e de neiertat, doar că şi eu am făcut câteva lucruri de care nu sunt foarte mândră în timpul cât am fost cu Spanner. Ea are efectul ăsta asupra oamenilor.

– Nu mi-a pus chiar pistolul la tâmplă.

M-am întrebat de ce-i luam apărarea lui Spanner. Sau poate mă apăram pe mine însămi; nu eram un copil căruia să i se spună ce să facă. Cel puţin acum nu mai eram.

– Adevărat.

Ruth stătea complet nemişcată. Ellen părea să aştepte ceva. Ceva din partea mea. Am golit sticla de vin în paharul meu şi am

luat o înghiţitură copioasă.

– Cum ai cunoscut-o pe Spanner?

– Într-un bar, spuse Ellen. Juca biliard. Nu mi-am putut lua ochii de la ea. O ştii cum e. (Oh, da.) Pierdea. Nu prea elegant.

Îmi puteam imagina: sclipirea din ochii ei, părul aruncat pe spate, furia îmbujorându-i obrajii, tururile în jurul mesei semănând din ce în ce mai mult cu pânda unui animal de pradă.

– Un lucru conduce la altul. (Luă o sticlă nouă de vin şi făcu semn spre paharul lui Ruth.) E a treia sticlă.

– Ştiu.

Ruth oftă şi-şi împinse paharul peste masă. Eu mă îmbătasem, dar am aprobat când mi-a venit rândul. Ellen îl umplu pe al ei ultimul.

– Dar tu, Lore? Cum ai cunoscut-o pe Spanner?

M-am gândit cum să răspund, fiindcă întrebarea nu era numai *Cum ai cunoscut-o?,* ci şi *Cine eşti, de unde eşti?* Ele n-aveau nevoie să-mi povestească trecutul lor, pentru că ele erau Ruth-şi-Ellen şi Ellen-şi-Ruth. Cuplul lor spunea *Noi suntem oameni de treabă, altfel n-am fi trăit împreună atât de mult timp, nu am fi fost capabile de dragoste.* Dar eu trăisem mai mult de doi ani cu o femeie cu care ele erau foarte prudente, ceea ce mă făcea din start suspectă; iar acum eram singură. Voiau un pedigree, o origine, o modalitate de a şti la ce să se aştepte în viitor. Înţelegeam şi îmi displăcea în acelaşi timp.

– Eram dezbrăcată şi sângeram, mă lăsaseră să mor în centrul oraşului. Ea m-a găsit. (Nu mă uitam la ele.) M-a dus… (am înghiţit în sec; eram gata să spun *acasă.)* M-a dus în apartamentul ei din Springbank. A trebuit să stau cu ea pentru că nu-mi puteam folosi numele real. De teamă de părinţii mei… de teamă…

Cu toate că ştiam ce îşi închipuiau ele, era mult prea aproape de adevăr ca să mă simt confortabil.

– Oricum, eram ca un copil rătăcit în pădure. Habar n-aveam cum să mă întreţin. Spanner mi-a arătat cum. (Aici le-am întâlnit privirile.) Şi, da, am făcut unele lucruri de care nu sunt mândră. Voi nu ştiţi nici jumătate din ele.

– Dar nu ştiai ce altceva să faci, spuse Ruth, încercând să mă scuze, încercând să facă totul să pară în regulă.

– Ba da, ştiam. Cred că am ştiut întotdeauna. Aşa cum sunt sigură că şi Ellen a ştiut la vremea respectivă. Putem să ne spunem că a trebuit, că n-am avut încotro, până ne dor fălcile,

dar câte zile am flămânzit eu încercând să găsesc alte moduri de a face rost de bani? Niciuna. Am avut hrană, adăpost, acces la net. N-a fost *nevoie* să fac lucrurile alea.

Voiam să înţeleagă. Biata Ruth, sau fericita Ruth, care n-a fost niciodată nevoită să privească în interiorul ei şi să înfrunte ceea ce vedea acolo.

– Dar nu trebuie să te simţi vinovată.

– De ce nu? Sunt vinovată. Dar ştii ce mă deranjează? Nu mă *simt* vinovată. Nu cu adevărat. Câteodată simt o greutate în stomac, dar e mai mult o acceptare a prostiei decât o vină. Am fost atât de proastă.

– Şi tânără, spuse Ellen.

Nu privisem lucrurile din acest punct de vedere, poate pentru că nu mă mai simţisem tânără de când aveam vreo şapte ani.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar am ştiut, în toate nopţile când stăteam trează încercând să nu mă gândesc la ceea ce tocmai făcusem în seara aia, sau după-masă, sau dimineaţă, am ştiut că ceea ce făceam nu era bine. O, în cea mai mare parte a timpului nu-mi păsa că fac rău cuiva…

– Nici chiar nouă?

Ar fi fost uşor să mint. Am oftat.

– Nici chiar vouă. Mă interesa mai mult cât de jos trebuie să mă cobor ca să fac aşa ceva, ce înseamnă asta pentru mine, nu ce simţiţi voi. Îmi pare rău.

Ruth îmi atinse scurt mâna.

– Mă întreb dacă Spanner m-ar fi corupt dacă aş fi petrecut mai mult de cinci săptămâni cu ea, spuse Ellen gânditoare.

– Nu m-a corupt. (Doar mi-a arătat ce e acolo, m-a îndreptat spre toate limitele şi cărările întortocheate.) Asta e ceva ce numai tu îţi poţi face ţie.

Era cald. Îmi era sete, dar nu voiam să mă ridic în mijlocul discuţiei ca să iau un pahar cu apă, nu înainte ca ele să înţeleagă. Am mai băut vin.

– Toţi avem răni. Toţi am fost răniţi. Dar autocompătimirea, lipsa de curaj, asta duce la un fel de… mortificare a sufletului. Corupţie. Şi atunci trebuie şi mai mult curaj, şi mai multă suferinţă ca să te cureţi.

Am mai băut vin rece, mă gândeam la căldura din Belize, la răcoarea din camera mea de hotel, răcoare şi nepăsare faţă de soarta acelor oameni din Caracas.

– Am fost odată în junglă. M-am întins pe spate în mijlocul

unui luminiş, în timp ce insectele mi se târau pe mâini şi pe sub spate, şi am privit în sus. Sus prin frunzişul infinit. (Vorbeam rar, amintindu-mi.) Jungla, ştiţi, nu e un singur loc, sunt zeci, în straturi. Iar animalele şi insectele fiecărui strat nu-şi dau deloc seama ce e deasupra lor sau dedesubt. Nici măcar nu ştiu că există ceva în afara lumii lor. Deci stăteam acolo, acoperită de gândaci, şi încercam să-mi imaginez cum arată lumea pentru şoimii albi şi pentru vulturii care plutesc deasupra coronamentului vânându-şi hrana – cârduri de maimuţe urlătoare şi maimuţe-păianjen. Poate un covor verde. Oricum, ceva plat. Ei plutesc acolo sus şi habar n-au că jos hoinăresc furnicari, agăţându-se cu cozile lor prehensile de trunchiurile subţiri ale copacilor, atârnând cu capul în jos şi lingând termitele din cuiburile lor înalte. Trăiesc şi leneşi acolo.

Îi văzusem, cu blana murdară de alge, atârnând cu susul în jos, târându-se din creangă în creangă.

– Ştiaţi că ghearele leneşului sunt atât de bine adaptate pentru agăţat, încât dacă ar cădea pe pământ ar muri fiindcă nu ar putea fugi de prădători? (Fusesem născută să zbor deasupra pădurii, nepăsătoare. Dar oamenii sunt adaptabili, nu-i aşa?) Vulturii nu ştiu că leneşii şi furnicarii sunt acolo. Leneşii şi furnicarii nu ştiu că dedesubtul lor sunt alte straturi. Chestii mici şi rapide care zboară din floare în floare, cum sunt albinele şi păsările colibri. Şi kinkajou, şi gecko, şi insecte. Toate fugind de colo colo, nepăsătoare. (Straturile pe care le văzusem în ziua aceea erau nesfârşite.) Stratul cel mai de jos e solul pădurii. Fiinţe mari, mişcându-se încet. Masive. Jaguari, turme de pecari, tapiri. Acolo animalele ţipă şi fug. (Scrâşnet de sânge. Ţipete stridente.) Strat după strat, fiecare separat, fiecare abundând de viaţă…

Se uitau la mine ciudat.

– Nu vedeţi? Totul e stratificat: jungla, oraşul, oamenii. Fiecare strat are prădători şi pradă, reţeaua sa de aliaţi şi duşmani, locuri sigure şi capcane. Propriul său ecosistem. Trebuie să ajungi să cunoşti teritoriul. (Mă întrebam dacă avea sens ce spuneam.) Nu ştim întotdeauna în ce ne băgăm. Şi nu întotdeauna ştim cum să ieşim. Nu putem înţelege totul. Toţi avem câte o nişă.

Mi-am amintit de Paolo spunând *sunt un nimic, un nimeni.* M-am gândit la Spanner, la cât de amuzată a fost când i-am sugerat să-şi ia o slujbă: *De ce aş vrea o slujbă?*

– Dacă ieşim din ea, ca leneşul, nu suntem echipaţi cum trebuie. Putem muri. Ceilalţi pot vedea ce se întâmplă, dar nu ne pot ajuta. Nu pot coborî din copac ca să ne ajute să urcăm înapoi. Trebuie s-o facem singuri.

Plângeam. Nu mă puteam opri.

Interesul pentru filmele porno dură până la începutul verii, dar banii începuseră iar să se împuţineze. Îşi schimbau des PIDA – totuşi cel de-al doilea nume al ei rămânea mereu *Lore –,* dar conturile lor se micşorau mereu şi nu mai aveau alte PIDA de la Ruth, nici bani să le procure din altă parte. Hyn şi Zimmer se dăduseră la fund, iar Spanner ieşea din ce în ce mai des singură. Se întorcea agitată şi iritabilă. Într-o seară, după ce mâncară, se aşeză în spatele scaunului lui Lore şi-i masă umerii.

– Ieşim în seara asta să ne întâlnim cu nişte prieteni noi. Să porţi chestia aia neagră pe care ţi-am cumpărat-o înainte ce Crăciun. Rochia.

Se duse în baie, iar Lore auzi declicul cu care deschise dulăpiorul şi clinchetul cu care mica fiolă de sticlă alunecă în buzunar lângă cuţit.

Era o noapte călduţă, iar rochia i se lipea lui Lore de corp. Îşi simţea umerii şi gâtul expuse în timp ce mergeau cu trotuarul rulant spre bar. Era un loc nou, clădit cu doar un an sau doi în urmă pe o bucată de teren care fusese parc înainte ca oraşul să rămână fără bani. Înăuntru totul era alcătuit din unghiuri rotunjite şi sticlă doar cu puţin prea groasă pentru a vedea prin ea. Podeaua era dintr-un fel de cărămidă de lut. Nu avea bar, doar servire la mese, iar clientela avea acea privire opacă şi iute a celor care sunt observaţi, sau îşi doresc cu disperare să fie. Nervozitatea lor era molipsitoare. Pentru prima dată de când o cunoştea Lore, Spanner – cu părul ridicat într-un coc, purtând o tunică protocolară – nu comandă bere. Lore îi urmă exemplul şi ceru un cocktail cu votcă. Se simţea bizar purtând o rochie neagră şi sorbind dintr-un cocktail.

Tavanul era din sticlă şi mobil, bucăţi groase vopsite în acvamarin şi azuriu, indigo şi verde-electric se mişcau încet, arătându-i ocazional lui Lore reflexii alunecătoare ale unei alte mese, ale propriei ei mâini, ale podelei.

– Au venit.

Spanner se ridică şi făcu cu mâna.

Mai târziu, când se gândea la seara aceea, Lore era sigură că

Spanner le făcuse tuturor cunoştinţă, dar nu-şi putea aminti cu niciun chip numele lor. Bărbatul avea cam patruzeci de ani, purta pantaloni de bumbac şi o cămaşă moale. Era înalt şi stătea mereu aplecat, deşi Lore nu era sigură dacă din obişnuinţă sau pentru că nu se simţea în largul lui. Femeia era ceva mai tânără, treizeci şi ceva de ani, şi vizibil emoţionată. Zâmbea mult. Avea părul ţepos, negru şi lucios, lung aproape până la umeri. Mai luară un rând de băuturi. Lore observă că, la fel ca şi ea şi Spanner, plăteau cu carduri de debit anonime.

Spanner, ca întotdeauna când voia să-şi dea osteneala, era fermecătoare, povestind despre cum călăreau noaptea pe gratis transportoarele de marfă, despre cei mai pitoreşti clienţi ai Ursului Polar, despre noaptea când ea şi Lore încercaseră să pună pe foc propria lor uşă de la intrare, doar pentru a descoperi că era categoric necombustibilă. Mai comandară un rând, apoi altul. Chelneriţa părea că e mereu la masa lor cu o tavă cu băuturi limpezi, reci. De fiecare dată, cuplul celălalt plătea.

Femeia vorbi despre slujba ei. Nu spuse exact ce făcea, dar dădu de înţeles că lucra pentru ramura executivă a consiliului orăşenesc. „Foarte plicticos", spuse, dar zâmbetul ei timid sugera contrariul.

Avea inele pe fiecare deget de la mâna dreaptă. Licăreau şi sclipeau când vorbea atingând tăblia mesei cu vârfurile degetelor perfect manichiurate. Se aplecă în faţă. Lore simţi căldura pielii femeii pe braţul ei gol. Bărbatul abia mai vorbea.

Paharul lui Lore era gol. La fel şi ale celorlalţi.

– Mai luăm un rând?

– Nu, zise femeia, dintr-odată jenată.

Lore îi privi din nou mâna. Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse o manichiură atât de scumpă.

– Aş putea să fac ceva de mâncare. Vreţi să veniţi şi voi?

– Ne-ar plăcea, spuse Spanner.

Lore aprobă din cap. Nu prea avea de ales. Ştia ce se petrece.

– Şi poate după asta punem un film.

Afară, noaptea era adâncă. Bărbatul călcă greşit pe treptele de la uşă şi se clătină. Femeia râse şi-şi strecură un braţ sub al lui şi pe celălalt sub al lui Lore.

– Probabil cu toţii avem nevoie de sprijin.

În loc să se îndrepte spre staţia trotuarului, femeia se opri lângă o maşină mică şi neagră. Lore îşi dădu seama că nu era surprinsă.

– E a ta?

Femeia aprobă.

– Suntem toţi, spuse ea maşinii.

Lore auzi declicul încuietorilor. Avea un loc pentru şofer pe partea dreaptă şi încă trei locuri aşezate în triunghi.

– Du-ne acasă, spuse femeia după ce se aşezară cu toţii, şi oferă-ne puţină intimitate.

Ferestrele se polarizară până la negru. Bărbatul stătea pe locul şoferului, dar părea să fi adormit.

Drumul dură douăzeci de minute. Lore habar n-avea în ce direcţie mergeau. În vehiculul închis, simţi parfumul femeii, o aromă surprinzător de uşoară, care i se păru familiară. Se întrebă dacă femeia aceasta luase vreodată parte la dineurile cu reprezentanţii familiei, unde se vorbea cu voce scăzută, unde sclipeau cristaluri şi se făceau afaceri între un fel de mâncare şi următorul. Cristalurile, se gândi Lore ameţită, ca şi argintăria, reflectă o versiune distorsionată a realităţii. Priveşte într-o lingură sau în fundul unui pahar, şi ceea ce vei vedea acolo va fi umflat şi grotesc.

Maşina trase pe o alee. Roţile scrâşniră pe pietrişul de modă veche. Era prea întuneric ca să vadă clădirea pe când erau conduse înăuntru, dar Lore avu impresia că era mare. Simţi în apropiere mirosul de verdeaţă al unor tufişuri tunse formal; un zid de cărămidă înconjura curtea.

Mâncarea era deja aşezată pe o masă scundă în living. Se aşezară, Lore şi Spanner pe o canapea de piele, femeia şi bărbatul pe scaune unul în faţa altuia. Mâncară şi vorbiră. Bărbatul părea aproape absent. Cu timpul, nu-i mai dădură atenţie. Beau vin spumos de la gheaţă, sec ca dioxidul de carbon.

Apoi mâncarea se termină, iar femeia împinse masa deoparte. Avea obrajii rumeni. Chiar în rochia ei subţire, lui Lore îi era cald. Spanner părea senină şi detaşată, nederanjată de căldură.

– Punem filmul acum? întrebă femeia, ignorându-l pe bărbat.

Lore, plăcut toropită, aprobă. Tot ce voia femeia; ea plătea. Sau cel puţin aşa presupunea Lore.

Ecranul se desfăşură din tavan, pe partea opusă canapelei. Femeia micşoră lumina.

Nu exista generic, iar muzica era stranie şi amplă. Personajele mergeau, alergau şi se învârteau în diferite locuri – plajă, mlaştină, deşert iar Lore începu să-şi dorească să nu fi băut atât

de mult. Nu pricepea nimic.

– E cam cald, spuse.

– Prefer temperatura asta, zise femeia încet.

– De ce nu-ţi deschei rochia dacă nu te simţi confortabil? întrebă Spanner. Sunt sigură că nu se supără nimeni.

Ridică din sprâncene înspre bărbat şi femeie. Bărbatul se holba la covor. Femeia scutură din cap.

– Nu, te rog dă-i drumul. Fă-te comodă. Nimeni nu se supără să vadă puţină piele dacă tu n-ai nimic împotrivă.

Şi se reîntoarse spre ecran.

Era ca într-un vis sufocant. Asta era. Spanner şi femeia voiau ca ea să se dezbrace. Ea ar fi vrut să sară de pe canapea şi să ţipe, cerând să afle cine altcineva se va mai dezbrăca. *Am fost prea mult dezbrăcată!* Dar ştia că nu va face asta. De data asta avea de ales.

Pe ecran, personajele vorbeau, apoi luau micul dejun. Jumătate dintre ele nu purtau haine. Scena se schimbă, acum o femeie ridica un adolescent pe ceva ce semăna cu un altar.

– Descheie-ţi rochia, şopti Spanner. N-o să las pe niciunul dintre ei să te atingă sau să facă fotografii.

Femeia privea ecranul, absorbită. În timp ce Lore se uita la ea, femeia îşi scoase haina şi o puse alături, fără să arunce nicio privire spre canapea. Bărbatul părea că adormise.

Aveau nevoie de bani, şi era doar o rochie. Ca într-un vis, Lore îşi descheie rochia şi şi-o coborî până în talie. Se lăsă pe spate pe canapea. Pielea era răcoroasă sub spatele ei gol. Pe ecran, femeia se aşeza deasupra adolescentului dezbrăcat, iar spectatorii – sau corul, sau ce erau ele – se atinseră uşor unii pe alţii. Căldura, alcoolul, filmul, toate o făceau pe Lore să se simtă ca şi când ar fi fost sub apă. O picătură de transpiraţie i se prelinse printre sâni.

– Îţi mai e cald? întrebă Spanner. De ce nu-ţi scoţi rochia?

– Ţie nu ţi-e cald?

– Nu. (Spanner zâmbi.) Vino aici. (Întinse mâna. Lore se strecură lângă ea.) O să fie bine. Tu numai dezbracă-te. (Spanner o sărută pe frunte, o mângâie pe gât.) Oricum aici e întuneric.

Lore scutură din cap încercând să-şi limpezească mintea şi întrebându-se când avea să-şi facă efectul drogul, când o să înceteze să-i mai pese. Căldura o făcu să se decidă. Se ridică, îşi scoase rochia, apoi lenjeria şi le aruncă pe covor. Femeia se întoarse rapid, dădu din cap, apoi reveni la ecran. Lore se

ghemui din nou lângă Spanner. Spanner zisese că o va proteja.

Spanner se răsuci, zâmbi, o atinse cu un deget sub bărbie, apoi se reîntoarse spre ecran.

Ca şi când faptul de a fi dezbrăcată ar fi eliberat ceva, dintr-odată Lore simţi mirosul şamponului din părul lui Spanner, parfumul de mosc al pielii ei. O sărută pe gât în dosul urechii. Mâna lui Spanner, odihnindu-se pe umărul lui Lore, începu s-o mângâie absent pe gât. Femeia încă mai privea la ecran. Lore râse înăbuşit şi-şi strecură mâna sub tunica lui Spanner.

– Sărută-mă, şopti Lore. (Spanner se întoarse de la ecran.) Sărută-mă, zise din nou.

Spanner luă faţa lui Lore în mâini şi o sărută foarte, foarte blând.

– Mai vreau...

Spanner o sărută din nou. Buzele ei erau ca fructele, moi şi coapte, şi uşor umede. Lore se aplecă în faţă, împingându-se, vrând ca Spanner s-o sărute mai tare, vrând să-i simtă căldura trupului. Răsuflarea îi era gâfâită şi rapidă.

– Ssst, linişte.

Spanner aruncă o privire semnificativă în restul camerei. Bărbatul adormise. Femeia încă se uita la film. Nu va observa nimic dacă nu vor face niciun zgomot. Era un joc.

Spanner se întoarse cu faţa la Lore, îi mângâie umerii şi braţele, gâtul şi partea de sus a pieptului. Lore încercă să se ridice, astfel încât mâinile mângâietoare să-i atingă sânii. Spanner zâmbi şi-i puse un deget pe buze. Apoi îşi descheie tunica. Lore se sui pe canapea şi se întinse spre ea. Spanner îi prinse mâna: nu. Lore se opri, cu genunchii strânşi sub bărbie. Pielea canapelei era acum caldă şi moale, ca un trup. Îşi simţea vulva lipsită de păr umflată şi umedă. Spanner se ridică cu grijă de pe canapea, încet, astfel ca femeia să n-o prindă în raza vederii periferice. Se reaşeză în spatele lui Lore. Sfârcurile întărite i se frecară de spinarea lui Lore sub omoplaţi. O înconjură cu o mână şi-i cuprinse un sân.

– Aii!

Lore se mişca, incapabilă să mai stea liniştită. Pântecele îi era ca o lavă, iar sângele alerga mai gros şi mai dens pe sub piele, făcând-o să se simtă leneşă şi lichidă.

– Da, şopti Spanner, da. Ah, curând, curând.

Mâna ei îi mângâia coastele, cuprinzându-i şoldurile, apoi din nou în sus pe sâni. Apoi începu să se mişte încet, foarte încet, în

jos spre centrul trupului ei. Îi ţinea stomacul apăsat. Pe ecran pâlpâiau imagini bizare cu flori roşii şi purpurii; muzica intrase într-un crescendo asurzitor.

Spanner o înlănţuise cu ambele braţe, mâinile mişcându-i-se ritmic pe tot corpul, pântece, coaste, coapse, pe partea interioară a coapselor, înapoi pe pântece, iar şi iar.

– Te rog, Spanner. Oh, te rog.

Şi lui Lore nu-i mai păsa dacă femeia aude, nu-i mai păsa dacă vede sau nu. Se zvârcolea în braţele lui Spanner, încercând să se împingă în ea, în orice parte a lui Spanner, numai să simtă piele fierbinte, vie, între picioarele sale. Şi camera era îmbibată cu mirosul ei, sudoare şi dorinţă şi sex, şi al lui Spanner, şi voia să se lase pradă dorinţei pentru totdeauna, fără s-o atingă, dar acum Spanner o forţa, întorcând-o cu faţa la spătarul canapelei, cu burta lipită de pielea ei, sânii deasupra ei, picioarele desfăcute. Auzi zumzetul uşor al fermoarului lui Spanner şi îi simţi răsuflarea pe ceafă, coapsele lui Spanner împingându-se între ale ei. Se arcui pe spate, încercând s-o atingă, dar mâna lui Spanner o încercui şi i se afundă încet, tachinând-o, printre labii.

– Ah… se cutremură. Te rog, Spanner, ah, te rog.

Dar Spanner îşi căuta poziţia, umedă şi fierbinte lipită de fesele lui Lore, şi dintr-odată perna de pe canapea se lăsă pe-o parte, iar femeia, goală de la talie în jos, se urcă pe canapea. Atinse părul lui Lore cu o mână. Cealaltă şi-o ţinea între coapse. Se uita la Spanner.

– Acum, spuse, iar Spanner îşi alunecă degetul adânc înăuntrul lui Lore şi muşchii lui Lore se încleştară în jurul lui, se încordă, se arcui, Spanner gâfâia în spatele ei, împingându-se înainte şi înapoi, lăsând urme fierbinţi, umede, şi femeia se înroşea din ce în ce mai mult, şi râdea, şi striga, şi tripla lor dorinţă izbucni înăuntrul lui Lore până în adâncul măruntaielor, până ce strigă şi fiecare muşchi i se întări, şi alunecă pe perne, cu mâna lui Spanner încă în ea.

Era tot cald. Bărbatul sforăia uşor. Ecranul era gol.

Pentru mine cea mai grea parte a schimbului era întotdeauna la o jumătate de oră după pauză, când mai erau aproape patru ore de muncă şi nivelul glicemiei era scăzut. Astăzi mă simţeam agitată şi încordată şi înfierbântată. La staţia de citire mi-am dat părul de pe faţă cu dosul mâinii, sperând că nu aveam nimic toxic pe mănuşă. Hepple, deşi stătea retras de când Magyar

făcuse aluzia că eram un spion al Sănătăţii şi Siguranţei, încă mai cerea datele din oră în oră.

Datele erau normale, absolut normale, dar ceva nu-mi dădea pace. Poate erau pretenţiile lui Hepple, dar ceva nu mi se părea în regulă. Am verificat toate lucrurile la care m-am putut gândi, chiar şi nivelul enzimelor şi produsele secundare, ca dicloretilena. Totul era absolut corect. Probabil căldura mă făcea să mă simt încordată. Am aşteptat să mi se relaxeze muşchii gâtului. Nu s-au relaxat.

Îmi era dor de Paolo, mă întrebam ce-o face acum, dar nu era nici asta. Aşteptam să se întâmple ceva. Doar că nu ştiam ce, sau de ce.

Am descărcat ultimele rezultate în agendă şi m-am dus să-l caut pe Hepple. Era în biroul lui.

În loc să-mi facă semn să pun agenda pe birou, o luă imediat. Privea atent cifrele când am plecat.

Poate că şi el aştepta ceva.

M-am întors la cuva 41 hotărâtă să înlocuiesc unele trestii, doar fiindcă nu-mi găseam liniştea, apoi m-am răzgândit şi m-am întors la staţia de date să verific monitoarele. Totul era bine. Dar de ce nu mă bucuram? Gândeşte-te. Ia-o de la început. Uzina în sine şi echipamentul? Totul părea în ordine. Fluxul de intrare? Nu. Nu era nimic în neregulă acolo. Nimic în neregulă nici cu bacteriile; erau serii standard van de Oest verificate şi originale. Garantate, atâta vreme cât sunt alimentate cu…

Şi atunci mi-am amintit. *Camionul, băltoaca, şoferul strigând „Îmi pare rău!” Sigla: BioSystems.*

Înjurând, am luat un eşantion din hrana bacteriilor. Am dat jos una dintre agende şi după câteva minute de manevrare am reuşit să accesez câteva înregistrări vechi. Le-am comparat. Exact cum mă gândisem. Am ridicat telefonul.

– Magyar, trebuie să vorbesc cu tine.

– Ce s-a întâmplat?

Îi simţeam tensiunea chiar şi prin linia telefonică. Şi ea aştepta ceva.

– Vino aici.

Eram turbată. Dacă Hepple ar fi apărut chiar acum cred că l-aş fi bătut până l-aş fi umplut de sânge. Patru milioane de galoane pe zi, direct în conductele oraşului, şi el risca totul de dragul economisirii a jumătate de procent din cheltuielile operaţionale ale uzinei.

Magyar sosi, cu respiraţia tăiată.

– Spune-mi.

– Hepple. Ticălos stupid. (Eram aşa de furioasă, că abia puteam vorbi.) Hrana bacteriilor. Hepple a cumpărat marfă ieftină. Generică.

Ridurile din jurul ochilor i se adânciră uşor, făcând ochii să-i pară mai mici.

– Cât de rău e?

– Acum, nu foarte rău, dar nu ştiu câtă vreme va rămâne aşa. Pot încerca să ajustez manual nutrienţii până când îi putem înlocui. Sistemul ar trebui să sesizeze orice variaţie mai mare – oricum, pe cele din cadrul parametrilor cunoscuţi – dar trebuie reintroduşi nutrienţii originali van de Oest.

– Cât timp avem?

– E greu de spus. Bacteriile astea sunt condiţionate genetic să cedeze dacă nu au exact ingredientele corecte, dar, având în vedere amestecul de microbi şi substraturile variate de aici, nu pot să prezic când sau ce formă de avarie vom avea.

– Dar eşti sigură că vor ceda.

– Da.

Un moment de linişte.

– Dă-mi cea mai bună estimare a timpului pe care îl avem.

– O săptămână? Depinde ce avem în josul liniei. (Tot ce trebuia era o deversare masivă…) Nu pot să cred că Hepple a făcut aşa ceva.

– Oh, probabil a avut motive care sună foarte plauzibil.

Părea răutăcioasă.

– Atunci va trebui să treci peste capul lui.

– O să încerc.

– Încearcă tot ce poţi. Între timp…

Am început să dau jos toate agendele, căutând pe raft. Era gol.

– Dacă cauţi manualul, e la mine. O, nu fi aşa surprinsă. Ştiam că Hepple pune ceva la cale. Doar că nu ştiam ce. M-am hotărât să mă pregătesc pentru dezastru.

M-am simţit prost că o subestimasem.

Ea mi-a citit expresia şi mi-a aruncat o privire amuzată.

– Ce ştii despre procedurile de urgenţă şi evacuare de aici?

– Nu prea mult.

De asta şi voiam să mai arunc o privire în manual.

– Abia dacă avem destule aparate de respirat în caz de

urgenţă, incluzând şi scafandrii, şi măştile de respirat sub apă. Dar nu am avut ocazia să le verific şi să văd dacă sunt păstrate în stare bună. Şi nu ştiu câţi din schimb ştiu să le folosească. Pentru asta am nevoie de tine. Nu ştiu cine eşti sau de ce eşti aici, dar dacă pot o să mă folosesc de tine.

Am luat manualul cu mine acasă. Mă aşteptau două mesaje. Primul era de la Ruth; zâmbea. „Sper că ţi-a plăcut cina de seara trecută. Spune-ne când şi o să venim să te ajutăm să redecorezi."

A doua era Spanner: „Mai e puţin până la miezul nopţii. Ies în oraş. Ar trebui să am de dimineaţă banii care ne trebuie. Te sun eu."

Am mâncat şi am deschis manualul la întâmplare. N-o să-mi fac griji în legătură cu Spanner şi n-o să mă simt vinovată pentru riscurile pe care şi le asumă ea. Nu.

După vreo oră, am pus manualul deoparte. Regulile şi regulamentele nu erau suficiente ca să-mi abată gândurile de la felul cum ar fi putut Spanner să câştige banii pentru afacerea noastră. A ales să rişte, mi-am spus. Ea sugerase afacerea de la început. Dar şi eu aveam partea mea.

Poate că era iar acasă, în siguranţă. Am apelat-o. Niciun răspuns.

Am pornit sistemul de editare. Tom apăru pe ecran. Dacă tot nu puteam să dorm, măcar să fac ceva util.

La 6 dimineaţa, făcusem un scurt video cu Tom şi îl rulam iar şi iar şi iar, obsesiv. Am sunat-o pe Spanner pentru a noua oară. Nimic. Am rulat din nou filmul. Prin magia imaginilor digitale, Tom stătea lângă o staţie de trotuar rulant, arătând rătăcit; privea imaginea reprezentantului său bancar şi plângea; izbea frustrat o carte de perete. Textul curgea peste imagini: *Puteţi ajuta. Trimiteţi bani acum.* Conturile aveau să fie inserate mai târziu, când le voi avea de la Spanner.

I-am încercat din nou numărul.

Începusem luând notiţe: un cadru acolo, o imagine dincolo; adaugi un zoom sau o umbră. Acum doar priveam, iar şi iar.

Trecuse de 7. De data asta, când Spanner nu mi-a răspuns, am ştiut că ceva nu era în regulă.

Nu era nicio lumină în jurul încuietorii uşii lui Spanner; niciun răspuns la bătaia mea. Am încercat mânerul. S-a deschis.

– Spanner?

Niciun răspuns. Am intrat.

– Spanner?

Nimeni în living. Am băgat capul în baie, în dormitor, în bucătărie, şi m-am oprit brusc.

Stătea nemişcată la masa din bucătărie, cu profilul spre fereastră.

– Am fost îngrijorată de moarte! De ce nu…

Îşi întoarse capul foarte, foarte încet.

– Oh, dumnezeule.

Încercă să zâmbească şi mi-am simţit faţa înţepenită de şoc. M-am întins s-o susţin, s-o sprijin, dar m-am oprit înainte de a o atinge. Stătea rigidă, iar faţa ei avea o culoare cenuşie, păstoasă. Durerea. Durerea face asta.

– Ai numărul doctorului în agendă? Nu, nu încerca să mişti din cap. Doar… doar clipeşte dacă răspunsul e da.

Clipi. Am alergat în living, am format numărul. Era robotul lui. I-am spus să vină imediat, apoi, îngrijorată să nu fi stâlcit cuvintele din cauza şocului, i-am spus totul din nou. Am alergat înapoi în bucătărie. Spanner stătea tot acolo, neajutorată.

– Nu-ţi face griji, nu te ating. Vrei să te întinzi?

Clipi de două ori.

N-o puteam atinge. Nu voia să se întindă. Părea că nu poate să vorbească. Ne uitam una la alta. Respira greu. Am zâmbit. Nu ştiam ce altceva să fac.

– O să fie bine. Doctorul e pe drum. E foarte bun. Dar tu ştii asta. Îţi aminteşti cum m-a făcut bine? O să fie bine.

Nu ştiu cât am continuat cu flecăreala asta fără rost, dar când doctorul a sunat la uşă începuse să mă usture gâtul. Nu îndrăzneam să-mi iau ochii de la Spanner.

– Aici, am strigat. Uşa e deschisă.

Intră într-un curent de aer rece şi-şi scoase haina înainte ca eu să-l salut.

– Hipocalcemie, spuse nimănui în special. Am văzut asta la un cal, odată.

Un cal?

– E din cauza durerii. (Deschise trusa.) Ai încercat s-o atingi?

– Nu.

– Ai idee unde o doare?

– Nu.

– Poţi să vorbeşti? o întrebă pe Spanner.

Ea clipi de două ori.

– Asta înseamnă nu.

Îmi zâmbi peste umăr, şi mi se păru că el credea că jucăm vreo comedie. *Nu. Şi ea a spus tot nu.* Începură să-mi tremure picioarele.

Ridică un spray hipodermic.

– Nu!

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

– Alergică?

– Da. Adică nu. Eu sunt, dar ea nu e. (Aşteptă răbdător. Nu mai suntem în trecut!) Nu, îmi pare rău. E în ordine. Ea nu e alergică.

Se întinse spre umărul lui Spanner, dar ea se crispă vizibil, aşa că o împunse în fesa stângă.

– Uite.

Ea începu să tremure ca un câine şi să transpire. Respira gâfâit.

– Ajută-mă s-o duc în pat.

Am condus-o pe Spanner, între noi, până în dormitor.

– N-o să vrea să se întindă.

Se împotmolise în dreptul patului.

– Pot să-i mai fac o injecţie, dar asta o s-o deconecteze de tot. Tu poţi autoriza plata?

Am aprobat. De data asta o împunse în fesa dreaptă.

– Prinde-o!

Căzu aşa cum îmi imaginam că ar cădea un robot: cu braţele şi picioarele ţepene şi balansându-se aiurea.

– Trebuie să-i scoatem hainele.

Cred că lucrul cel mai rău era că nu vedeam nimic în neregulă: nicio arsură, tăietură sau erupţie. Nicio vânătaie sau lovitură. Nimic.

Îi scosesem hainele şi el o palpa în diverse locuri, îndoindu-i genunchii, bătându-i pieptul, dând din cap pentru sine.

– Trebuie supravegheată douăzeci şi patru de ore. (Scoase şase seringi hipodermice.) Calmante şi antibiotice. Una la patru ore. Apoi o să mai vin.

Îşi puse haina, îmi întinse scanerul şi deschise uşa înainte să-mi dau seama că nu-mi spusese nimic.

– Ce are? Ce i s-a întâmplat?

– I-au fost dislocate toate membrele şi apoi puse la loc. De mai multe ori. E a doua persoană pe care o văd aşa în ultimele trei zile.

– Dislocate…

– E un maniac care pare să se distreze rănind oamenii grav. Sunt tentat să-mi ignor Jurământul lui Hipocrate şi să raportez asta poliţiei. Ah, prietena ta o să fie bine dacă se odihneşte şi nu apare nicio infecţie, dar oameni ca cei cu care s-a întâlnit azi-noapte n-ar trebui să fie lăsaţi să umble liberi.

M-a cuprins brusc un instinct josnic de a-i spune *Eu nu locuiesc aici! Eu nu fac chestii de-astea! Eu nu sunt ca* ea!, dar fusesem, cândva. Şi eram, chiar dacă nu ştiusem sau nu vrusesem, complice la asta.

– Cât trebuie să stea în pat?

– Depinde de ea. Pericolul de redislocare spontană şi de infecţie ar trebui să treacă în patruzeci şi opt de ore.

Dădu din cap scurt şi plecă. Îmi era teribil de ruşine.

La 4 după-masă, Spanner se trezi şi reuşi să bea puţină apă.

– Du-te acasă.

Răguşit, dar perfect limpede.

– Doctorul a zis…

– Pleacă.

– N-ar trebui să te las singură.

– Şi slujba. Aia. A ta.

– Nu plec nicăieri cât timp ai nevoie de mine.

– Nu vreau să fii aici. În casa mea. Ai plecat o dată. Nu vreau să rămâi. Aici. Din milă. Du-te.

– Ai nevoie…

– Pleacă.

Avea ochii atât de larg deschişi, încât albul se vedea peste tot în jurul irisului. Vorbea serios.

– Mai ai patru seringi. O să setez sistemul să te trezească din patru în patru ore. Trebuie să le foloseşti. Doctorul zice că e pericol de infecţie. Se întoarce mâine dimineaţă. O să închid uşa după mine, doar cu încuietoarea mecanică, şi o să-i las un mesaj unde găseşte cheia.

Linişte, în afară de respiraţia ei.

– Am banii.

– Nu-mi pasă de bani!

– Mie, da. I-am câştigat pe toţi. Fiecare. Bănuţ.

Faţa i se făcuse iar cenuşie.

– Rahat. Rahat. Doare.

Mă întrebam dacă râsese şi avusese orgasm în timp ce i se trosneau încheieturile. M-am întors, înghiţind amar.

Râse, foarte încet, ca să nu i se mişte articulaţiile.

– Tu n-ai fi putut niciodată. Înfruntă realitatea. Du-te. Întoarce-te la munca ta. Câştigă banii tăi. Bani respectabili. Dar nu uita. Noi două. Avem o înţelegere.

– Te sun când…

– Nu. Te sun eu. Când e timpul. Peste vreo zece zile.

Tom ieşea din casă când m-am întors. Mă întrebă ceva despre anunţul fals pe care îl făceam, apoi mă fixă cu privirea.

– Arăţi groaznic.

– Sunt bine.

Am încercat să zâmbesc şi să trec pe lângă el. Mă apucă de braţ.

– Părăseşte-l, îmi spuse direct. Sau părăseşte-o. Găseşte-ţi pe cineva care să aibă grijă de tine.

– Sunt bine, am repetat obosită. Am nevoie de puţină odihnă înainte să plec la lucru.

Oftă şi mă lăsă să plec.

Am sunat la Ruth şi Ellen. Amândouă erau plecate. Apelul nu era redirecţionat, ca de obicei. „Sunt Lore. Spanner e rănită. Nu mă lasă s-o ajut. Poate te lasă pe tine, Ellen.” I-am spus unde lăsasem cheia. „Te rog. Ajut-o.”

Schimbul în ziua aceea a mers ca şi cum totul era în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Datele continuau să fie normale. Îmi era mai uşor să mă concentrez asupra lucrului decât să mă gândesc la Spanner şi la durerile ei.

A doua zi, şi în ziua următoare, am mers la fiecare dulap cu echipament de pe lista mea şi am testat tuburile de oxigen, contoarele, canistrele cu spumă. Costumele de scafandru, echipamentul de protecţie de nivel A, erau de calitate bună, impermeabile şi dotate cu stabilizatoare în două trepte. Indicatoarele bateriilor erau pe verde când le-am testat, iar radiourile erau în stare de funcţionare.

– Până acum totul e într-o stare surprinzător de bună, i-am spus lui Magyar.

– Bine. Continuă să verifici.

M-am asigurat că aparatele de respirat autonome de lângă consola de date funcţionează, apoi am verificat duşurile portabile pentru ochi, valvele cu blocare în caz de urgenţă, pompele reversibile. Pe una dintre pompe era ulei proaspăt. L-am frecat gânditoare între degete. Uleiul era ciudat la pipăit, aproape vâscos, pe mănuşile de plasten. După ce am verificat ieşirile şi sistemul de stropire am chemat-o din nou pe Magyar.

– Sunt nedumerită.

– Asta mă surprinde, Bird.

Am ignorat-o.

– Am găsit ulei proaspăt pe o pompă.

– Bine. Sau nu e?

– Doar bizar. Niciun jurnal de mentenanţă nu indică să li se fi dat vreo atenţie în ultimele câteva luni. Dar am găsit toate bateriile încărcate, toate pompele proaspăt unse, toate rezervoarele de aer pline. Ultimul lucru e cel mai neobişnuit. O gură bună de oxigen face bine la mahmureală.

Se prinse repede.

– Atunci, cine le realimentează?

– Speram să-mi poţi spune tu.

Dar mai mult mă interesa de ce decât cine. Cineva se asigura că echipamentul de urgenţă e în stare bună. Oricine ar fi fost, ştia destule ca să înţeleagă că am putea avea probleme.

– Cine de aici ştie cum se folosesc toate astea?

– Mă îndoiesc că ştie cineva. Eu pot să folosesc costumele de scafandru, dar ceilalţi n-au mai văzut un tub de respirat de la filmul de orientare, presupunând că le-a fost arătat sau că s-au ostenit să-l privească.

– Trebuie să înveţe.

– Antrenamentul ar însemna o scădere a productivităţii. Hepple n-o să-l autorizeze.

Un moment de linişte.

– Dacă te gândeşti să le ceri să rămână în urmă de bună voie, n-o să le placă.

– Dar o s-o facă. (Se uită la ceas.) Mai sunt două'ş'cinci de minute din pauză. Destul ca să le dăm vestea cea bună.

Am avut dreptate: nu le-a plăcut.

– De ce? întrebă Cel.

– Întâi reducerea productivităţii din cauza măştilor, mormăi Meisener. Acum asta.

Kinnis era posomorât.

– Nu înţeleg.

Cel îşi încrucişă braţele.

– Deja suntem puţini şi muncim până la epuizare. Cred că ne trebuie un motiv bun ca să mai facem şi asta.

– Ce zici de asta, zise Magyar amabilă. De azi într-o săptămână se vor testa procedurile în caz de urgenţă. Toţi angajaţii care nu vor trece testul vor fi concediaţi fără preaviz şi

fără plată. Suficient?

Kinnis oftă.

– Câţi trebuie să treacă?

– O să fiu cinstită. Toţi cei care participă la toate lecţiile şi ştiu să-şi scrie numele vor trece. Lecţiile încep mâine. Bucuraţi-vă de restul pauzei.

Începeam s-o apreciez pe Magyar din ce în ce mai mult.

Optsprezece

Mai sunt cinci săptămâni până la aniversarea de optsprezece ani a lui Lore. E la petrecerea unei tinere pe nume Sarah. Familia lui Sarah deţine jumătate din proprietăţile imobiliare din Montevideo. Petrecerea are loc în ceea ce se numeşte uneori institut de cercetări în estetică, dar de fapt e o staţiune săpată în complexul de peşteri de sub Rio Negro.

Lore şi Sarah şi cei aproape o sută de invitaţi stau, cu braţele goale şi acoperiţi de bijuterii, într-un vast auditorium subteran. Pereţii, de peste trei sute de picioare înălţime, sunt placaţi cu ceramică albă; podeaua e pavată cu cărămizi lăptoase; colţurile, uşile şi lămpile sunt acoperite cu email alb. Aerul e rece.

Sarah, pe care Lore o cunoaşte de o săptămână, are o piele frumoasă, bej satinat, şi păr negru tuns mai lung în faţă decât în spate. Părul i se zbate în toate direcţiile în briza rece venind dinspre tunelul care duce la peştera din dreapta. Deşi are probabil nouăzeci de picioare în diametru, tunelul ocupă doar colţul de sus al peretelui.

Lumea discută şi bea, dar Sarah le-a promis o surpriză, şi în conversaţia lor se simte tensiunea. Aşteaptă.

E greu de spus când începe de fapt. Prin clinchetul cristalurilor şi susurul mătăsii, Lore aude, nu, simte o schimbare. O vibraţie. Briza şovăie, reîncepe în mod diferit. Ceva se îndreaptă spre ei prin tunel. Simt şi ceilalţi. Capetele se întorc; Lore surprinde sclipirea neliniştită a cerceilor cu diamante. Vine.

E ca o şoaptă dinspre tunel, iar Lore o simte pe piele; apropierea a ceva uriaş. Toţi privesc gaura întunecată. Nimeni nu vorbeşte. Lore se gândeşte la animale şi la vizuinile lor, la tunelele pe care le fac. Dar ce animal şi-ar face casa în asemenea frig?

Deodată un aer cald răbufneşte, din tunel nu apare nimic, dar poate vedea cum se apropie ceva, ceva atât de imens şi de negru, încât umple intrarea în tunel. E aşa de mare, că mintea începe să-i tremure, iar muşchii se strâng ca pentru o săritură.

Dumnezeule! gândeşte, pentru că asta nu e o proiecţie. Poate să *simtă* căldura radiată de fiară; poate să *simtă* aerul mişcându-se. Şi e un miros de animal, prăfos şi fierbinte, şi tensiunea electrică a privirii hipnotice a vânătorului. Cineva ţipă, şi

izbucneşte panica: oamenii se aruncă la pământ, perlele se sparg, pietrele sar din coliere. Lore surprinde o sclipire de alb de ochi şi verde felin, şi galben-ivoriu de gheare întinse atunci când fiara se scurge uşor din tunel.

Iar Lore se întreabă dacă timpul încetineşte într-adevăr ca melcul atunci când cineva se teme pentru viaţa sa, pentru că fiara nu cade asupra lor cu ghearele lucioase scoase şi dinţii sclipind, ci... se întinde.

Clipeşte, crede că probabil a înnebunit puţin, căci uriaşa panteră se subţiază şi pare să tremure în faţa ei. Şi apoi explodează, răspândindu-se în mii de mici păsărele, înălţându-se şi rostogolindu-se şi ciripind toate deodată. Aerul e plin de ciripit viu de păsărele.

– Sunt păsări, strigă cineva.

Iar Lore râde, ridicându-se în picioare, incapabilă să-şi ia privirea de la rostogoliturile şi fâlfâitul din aer.

Păsări.

Sarah îi întinde un pahar. Şampanie. Lore îl ia. Îi tremură mâinile.

– Control electromagnetic, spune Sarah.

Dar Lore nu vrea să audă despre mecanică, doar să savureze minunea. Bea şampania cu înghiţituri mari, întinde paharul să-i fie reumplut de unul dintre chelnerii care trec pe lângă ea. Sarah îşi strecoară braţul în jurul taliei ei. Degetele îi sunt foarte calde puţin deasupra şoldului lui Lore. Păsările se rotesc de două ori, apoi încep să se retragă înapoi în tunel.

Camera apelor e de aproape douăzeci pe douăzeci, placată cu un model complicat de albastru şi azuriu, cu ziduri din blocuri de sticlă acvamarin şi turcoaz. În colţuri sunt sculpturi de sticlă înfăţişând peşti şi sirene. Sunt fântâni peste tot, iar apa se prelinge pe pereţi. Aerul e umed şi plin de muzica lichidului. Bazinul, de circa şase metri pătraţi, e scufundat în centrul podelei.

Lore îşi scoate rochia, aruncă pantofii, apoi o dezbracă pe Sarah de învelişul ei de mătase verde. Pântecele ei nu e plat, ci uşor rotunjit, cu muşchii laterali puternici ca ai unei dansatoare din buric. Ombilicul pare gol, de parcă i-ar lipsi strălucirea unui smarald. Lore îşi afundă vârful degetului mic în el. Sarah îşi ridică bărbia: *Ia-mă.*

– În piscină.

Ar vrea să zboare şi să se rostogolească şi să se împerecheze

în zbor, lacomă de mediul care o susţine, ca o pasăre.

Lore e nervoasă şi excitată. O ia pe Sarah de mână şi păşesc pe marginea piscinei. Lichidul gros şi roz clipoceşte leneş pe dale. Prima treaptă e la vreo trei picioare adâncime.

Păşesc în jos încet, iar lichidul, la temperatura corpului, alunecă în sus pe glezne, pe pulpe, în dosul genunchilor. Şi mai sus.

Sarah se opreşte puţin, lăsând suprafaţa tensionată să i se frece între picioare. Lore vine în spatele ei, îi cuprinde talia, şi se aruncă amândouă. Se ţine de Sarah în timp ce caută fundul bazinului, şase metri mai jos. Îşi prinde un picior de inelul de acolo şi aşteaptă, tremurând de o teamă pe care o numeşte anticipare.

Nu e apă, desigur, ci perfluorocarbon, iar când Lore nu-şi mai poate ţine respiraţia, deschide gura şi inspiră. E ca şi cum ar inspira ceva solid.

Corpul său se zbate spre exterior, vechile obişnuinţe impunându-i să scuipe lichidul şi să respire aer, dar plămânii ei se umplu cu mult timp înainte de a ajunge la suprafaţa roz-argintie, şi încă se mai poate mişca, şi gândi, şi panica dă înapoi. Trăieşte! Râde, e o situaţie stranie, emoţionantă, şi experimentează umplându-şi şi golindu-şi plămânii cu perfluorocarbon. Lichidul se mişcă înăuntru şi în afară, înăuntru şi în afară, ca un braţ mângâietor.

Înoată în jos, iar Sarah în sus; se întâlnesc în mijloc, răsucindu-se ca delfinii una peste alta, pântece peste pântece. Chiar şi pielea lor pare altfel la atingere: cauciucată şi rezistentă, ca a mamiferelor marine. Lore înoată deasupra lui Sarah, o întoarce cu faţa în jos, o acoperă, pântecele peste spatele ei, şi-i cuprinde cu mâinile sânii mici şi reci. Sarah se scufundă. Agăţate ca nişte melci, se despart în ultimul moment, apoi înoată de-a lungul fundului neted. Lore îşi imaginează că sunt foci scufundându-se după peştii agili. Se înţeleg reciproc, bucurându-se, jucându-se ca nişte copii. Dar înoată una în jurul alteia, fiecare fiind atentă la cealaltă, ca delfinii curtându-se. Lore e veselă. Parţial datorită şampaniei, parţial datorită mişcării în trei dimensiuni, parţial fiindcă perfluorocarbonul oferă de două până la trei ori mai mult oxigen decât aerul. Înoată spre suprafaţă, până ce spatele şi fesele îi ies în aer, şi pluteşte, ca un şoim în zbor planat, până când Sarah ajunge exact sub ea. Apoi se apleacă.

Lichidul care îi intră în plămâni e ca un râu curgând prin ea. Se simte ca şi cum s-ar târî de-a lungul unei frânghii, o linie de apă, frânghia trecând prin ea, întinsă, încordată, cântând sălbatic. O prinde pe Sarah şi-i strânge talia cu braţul, şi-şi lipeşte gura de gâtul ei. Sarah continuă să înoate, râzând, până când Lore îi prinde picioarele între ale ei şi-şi alunecă degetul înăuntrul ei.

Fac dragoste aproape o oră. La fiecare orgasm se zvârcolesc ca peştii.

Nouăsprezece

S-a întâmplat aproape de ora unu noaptea, şi nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Tocmai plecam de la staţia de monitorizare cu ultimele citiri când ceva în câmpul vizual periferic m-a făcut să mă întorc. Cifrele de pe contoarele compuşilor organici volatili crescuseră vertiginos. Toate alarmele porniră.

A fost ca o grenadă asurzitoare: pe tavan se roteau luminiţe roşii; un dangăt mecanic; un ţiuit electronic. Toate proiectate pentru a-ţi pompa adrenalină în vene şi a te face să te mişti repede. O voce generată de computer se suprapunea sistemului de sunete. „Atenţie! Acesta nu este un exerciţiu! Atenţie! Evacuaţi imobilul conform procedurilor de urgenţă! Atenţie...”

Mi-am tras masca, am înşfăcat aparatul de respirat de pe raft şi mi-am lipit muştiucul de faţă. Aerul se revărsă, rece şi curat. Mi-am ţinut masca presată în timp ce-mi fixam curelele în jurul capului şi prindeam minirezervorul la curea. Costumul putea proteja cea mai mare parte a pielii şi aveam aer pentru cinci minute.

Dincolo de ferestre oamenii începuseră să alerge. M-am uitat la date.

Sistemul deja oprise totul şi izolase locul. Fluxul de intrare era deviat. Cifre aurii punctau secundele din momentul în care pornise alarma: cincizeci de secunde. Sondele rezervoarelor începeau să arate creşterea volumului în timp ce pompele de linie revărsau fluxul. Bine.

Bine, mi-am zis iar, şi mi-aş fi dorit să nu-mi simt inima strivită într-o menghină.

Am aşteptat, şi am mai aşteptat încă zece secunde înainte de a observa că nimeni nu dădea ordine. Coordonatorul responsabil cu situaţiile de urgenţă evacuase uzina. Treabă terminată. Restul era de competenţa echipelor locale de pompieri şi a experţilor în sisteme. Dar ar fi durat prea mult.

Am eliberat microfonul din suportul său, am activat butoanele MANUAL şi SECTORUL PRIMAR.

– Aici Bird. Atenţie, Magyar, Cel şi Kinnis, rămâneţi pe poziţii. Atenţie toţi ceilalţi.

Vocea îmi era înăbuşită de mască, dar se auzea binişor.

– Există aparate de respirat în caz de urgenţă în dulapurile

şase, unsprezece şi paisprezece. Aerul ajunge pentru cinci minute. Plecaţi imediat. Atenţie, Magyar, sunt doi scafandri în dulapul şase. Echipează-te, adu-mi mie celălalt costum la staţia de monitorizare. Grăbeşte-te.

Mi-am verificat rezervorul – încă patru minute – şi datele. Sistemul tot nu identificase compuşii organici volatili. Am făcut ecuaţii în minte. Factorul de protecţie, valorile prag, concentraţia maximă utilizată. Situaţia cea mai rea. Mai rămăseseră poate trei minute până când gazele ar fi devenit periculoase pentru cineva fără mască. După aceea, aer pentru încă un minut. Am verificat ceasul: 2:18.

Tremuram. *Fugi,* îmi spunea trupul. Începusem să răsuflu greu. Ceva psihosomatic – asta trebuie să fie.

– Cel, Kinnis. După ce v-aţi asigurat măştile, duceţi-vă în vestiar… Duceţi-vă în vestiar…

Dar mintea mi se golise. Care vestiar, de ce?

Intri în panică.

Lumini roşii atingeau în treacăt pardoseala de beton alb când afară se roteau lămpile din tavan. Gândeşte! Unde sunt aparatele de respirat?

Gândeşte! Nu era bine. Atacul de panică îmi spălase memoria.

– Atenţie, Magyar, Kinnis, Cel. Nu-mi amintesc în care dulap sunt aparatele de respirat. Cel, Kinnis: mai aveţi aer pentru patru minute. Mergeţi la duşurile numărul doi şi aşteptaţi. Magyar: găseşte aparatele, du-le lui Cel şi Kinnis la duşurile doi. Cel, Kinnis: dacă Magyar nu e acolo în trei minute, plecaţi. Altfel, am nevoie de voi aici, imediat.

3:40. Era straniu să mă aflu în mijlocul unei urgenţe atât de puternic luminate. În imaginaţia mea fusese întotdeauna fum, energia electrică întreruptă. Întuneric dens. Dar totul părea normal, cu excepţia flash-urilor roşii şi a zgomotului asurzitor. Ceasul măsura secundele ca nisipul într-o clepsidră: *3:58, 3:59.*

Cuvele se goleau în rezervoarele suplimentare. Microbii şi nutrienţii lor fuseseră de asemenea deviaţi. Am verificat concentraţia: sistemul compensa bine, trimiţând procentul corect de lanţuri bacteriene.

Mi-am imaginat poluanţii: fumurii şi bolnăvicioşi, o mizerie uleioasă răsucindu-se în jurul măştii mele.

Tetracloretilenă, spuneau acum citirile. PEE, un lanţ alifatic scurt. Nu chiar atât de periculos. Dacă Magyar nu intra în panică aveam destul timp să intru în scafandru înainte ca

microorganismele să înceapă să metabolizeze PEE în clorură de vinil şi dicloretilenă, mai periculoase. Permeabile pentru piele, inflamabile, toxice. Am comutat microfonul pe frecvenţa radio.

– Magyar, mă auzi?

Poate că-şi supraestimase priceperea în ceea ce priveşte costumele. Poate realitatea era prea mult pentru ea şi fugise împreună cu ceilalţi.

– Magyar. Magyar, raportează!

– Te aud, te aud. Respiraţia ei, hârşâită în mediul etanş al costumelor de protecţie de nivel A, se auzea în boxele staţiei. Păstrează-ţi calmul.

Am zâmbit pe sub mască – în ciuda mirosului, în ciuda pericolului, în ciuda a orice. N-aveai de unde şti cine va intra în panică într-o situaţie de urgenţă.

– Sunt calmă.

– Rezistă.

Ceva zgomote.

– Kinnis şi Cel au echipamentul. Vin spre tine. Spune-mi ce sa întâmplat.

Am informat-o despre PEE; produşii metabolismului – clorura de vinil şi dicloretilena – erau cei mai periculoşi.

– Dar bacteriile slăbite înseamnă un sistem instabil. Sunt o serie de lucruri care ar putea…

Uşa se deschise: Magyar, enormă şi neîndemânatică în scafandrul ei argintiu, ţinea în braţe o cutie mare.

– Costumul tău.

Era ciudat s-o văd în faţa mea şi să-i aud vocea din spate. Am luat cutia, am pus-o pe podea, am deschis-o, am scos echipamentul. Rezervorul şi stabilizatoarele în trepte erau grele. Le-am pus în picioare şi m-am aşezat pe vine să verific rezervorul şi valvele. Am pornit aerul, era rece şi stabil în palma mea. O privire rapidă la minirezervorul meu. Gol. Mi-am aruncat peste umăr hamurile cu furtunurile pentru aer încorporate, apoi mi-am smuls masca şi mi-am potrivit piesa de silicon mai mare peste nas, gură şi falcă. Aerul era rece şi uşor metalic. Piesa pentru faţă se potrivea perfect. Am spus în radio:

– Fii cu ochii pe clorura de vinil până intru eu în ăsta.

Am păşit în cizmele grele de neopren şi mi-am tras costumul până în talie. Partea de sus, cu aripi de liliac, nu se potrivea, dar m-am descurcat. Mai departe gluga. Îmi stânjenea puţin vederea periferică.

Magyar studie consola şi mişcă un comutator, apoi apăsă un buton. Zgomotul şi luminile roşii intermitente se opriră brusc.

Cel şi Kinnis intrară.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kinnis, în timp ce Cel spunea: „Zi-ne ce să facem."

Priveau amândoi nesiguri de la Magyar la mine şi înapoi.

– Deocamdată, facem toţi ce ne spune Bird. Cu excepţia cazurilor când eu nu sunt de acord. Kinnis, ajut-o cu chestia aia.

Reuşisem deja, verificam dacă toate fermoarele erau închise. Totul părea de-a dreptul ireal. Nu-mi puteam imagina expresia lui Kinnis sub două straturi de PVC metalizat, dar se mişca smucit, încordat.

– V-am rugat să rămâneţi amândoi pentru că am încredere în voi, iar Magyar şi cu mine s-ar putea să avem nevoie de ajutor. La concentraţiile actuale, ar trebui să fiţi în siguranţă cu măştile şi costumele – dar verificaţi-vă reciproc să nu aveţi rupturi sau puncte slabe în costume. Dacă se schimbă condiţiile, o să vă cer să plecaţi. (Amândoi aprobară din cap.) Uite care e situaţia. Undeva în susul fluxului e o revărsare masivă de PEE. A intrat în conductele noastre. A ucis tot ce era în cuve. Chiar acum se pompează totul înapoi în rezervoarele suplimentare. Fluxul de intrare a fost deviat spre alte uzine, dar noi îl monitorizăm. Imediat ce se curăţă, îl putem lua înapoi.

– Numai dacă se curăţă cuvele, zise Cel.

– Asta e misiunea ta. Şi a lui Kinnis. Chiar dacă verificaţi doar de trei sau patru ori, asta o să ţină sistemul în mişcare. Înainte de toate, un avertisment. PEE e toxic şi sub formă lichidă, şi sub formă de vapori. Primele semne sunt ameţeala şi greaţa. Dacă vreunul dintre voi se simte ameţit, pleacă imediat. Gazele o să vă irite ochii şi o să vă ardă pielea. Verificaţi să aveţi măştile bine etanşeizate. Faceţi asta oprind aerul pentru trei secunde şi încercând să respiraţi. Dacă puteţi înseamnă că aveţi o scurgere. Făceţi-o acum, înainte să se îngroaşe vaporii. Când vaporii sunt destul de concentraţi – deşi n-ar trebui, mai ales acolo unde o să fiţi voi – vă puteţi sufoca fără măştile respiratorii. Deci nu le scoateţi sub niciun motiv. Odată ce bacteriile încep să metabolizeze PEE, o să apară clorură de vinil şi dicloretilenă. (Am ezitat, dar am decis că prea multe informaţii nu strică. Şi nici nu ştiam exact cât ştia sau nu ştia Magyar.) Clorura de vinil şi dicloretilena sunt mai rele decât PEE. Carcinogene, refractare, foarte inflamabile şi cu un punct de aprindere scăzut. Niciunul

dintre voi nu are costum rezistent la foc. Imediat ce concentraţia acestor cloruri alifatice ajunge la un anumit punct, plecaţi. Aţi înţeles? Bine. Acum, ştie vreunul dintre voi cum se face programarea prin telecomandă?

Amândoi aprobară din cap. Kinnis îşi aminti de radio.

– Da.

– Kinnis, tu rămâi aici şi reprogramezi greblele să îndepărteze trestiile. Cel, vreau să începi să goleşti cuvele. Coordonaţi-vă astfel încât să pompaţi afară toată mizeria. (Membrii echipelor de urgenţă probabil abia ajunseseră şi-şi îmbrăcau echipamentul.) Kinnis, fii tot timpul cu ochii pe cifrele astea – am indicat citirile clorurii de vinil. Dacă se ridică peste doi-cincizeci, evacuaţi imediat. Rămâneţi pe aceeaşi frecvenţă radio… – am aruncat o privire în jos – frecvenţa A. Magyar şi cu mine vom fi pe B.

– Unde vă duceţi?

– Zona rezervoarelor. Staţia de urgenţă.

Staţia de urgenţă era organizată ca o staţie de monitorizare a datelor. Eu şi Magyar am alergat printre punctele de control. Cifrele aurii din capătul consolei se modificară de la *14:04* la *14:05.*

Era greu de crezut că trecuseră numai paisprezece minute.

– Toate lanţurile sunt ordine, zise Magyar.

– Verifică.

– Acum sosesc echipele de urgenţă. Se văd flash-uri, se aud strigăte.

– S-au organizat zone de decontaminare, am aprobat. Nimeni nu ştie ce să facă.

O grădină zoologică. Dar noi eram aici, la faţa locului, şi dacă făceam totul cum trebuia puteam feri sistemul de oprirea completă.

– Toate datele sunt bune cu excepţia PEE. Încă mai urcă.

Ce mizerie. Nu-l invidiam pe cel care va trebui să explice presei ce se întâmplase.

– Cine e responsabil de relaţiile cu media?

– Tu cine crezi?

– Doar nu Hepple…

Era într-adevăr caraghios. Mă întrebam dacă ştia măcar că o parte din cele întâmplate erau din vina lui.

– Ce mai e cu PEE?

– Urcă.

– Clorura de vinil.

– Staţionează.

Am înjurat.

– Înţeleg că nu e bine.

– Ar trebui să urce rapid pe măsură ce bacteriile procesează PEE. Cum e dicloretilena?

– Staţionează.

Aveam o problemă. Am interogat sistemul: bacteriile din rezervoare erau viabile. Nu era de aici.

16:04.

Am început să lucrez la consolă.

17:16. 17:18. 17:19.

Aici.

– E vorba de substrat. Condiţiile sunt prea anoxice – probabil o deficienţă de electroni. Bacteriile au nevoie de electroni ca să-şi declanşeze metabolismul. Fără ei nu se reproduc. Dar ar trebui să fie compensaţi de… Aii.

M-am holbat la cifre.

– Ce e? Spune-mi ce e, Bird!

– Sistemul ar fi trebuit să livreze în mod automat glucoză ca să îmbogăţească amestecul. Nu a făcut-o.

I-am arătat traseul urmat pe ecran.

Ea urmări cu atenţie liniile verzi şi albastre până la bara roşie.

– Pare că e blocat rezervorul.

– Da. Numai că n-am mai auzit până acum ca un rezervor de glucoză să se colmateze.

Linişte.

– Vrei să spui că a fost ceva deliberat?

– E foarte posibil.

Aş fi putut paria, mai ales de când cu rezervoarele de aer pline şi cu pompele unse.

Din nou linişte. Era greu de spus la ce se gândea, în costumul ei umflat.

– O să deconectez rezervorul ăla. (Radioul îi egaliza vocea.) Ţine-mă la curent dacă se schimbă condiţiile.

Am comutat pe frecvenţa lui Kinnis şi Cel.

– O să dureze mai mult decât am crezut. Cum sunt cuvele?

– Mai dă-ne încă douăzeci de minute şi vom avea patru cuve curăţate şi gata de stocare, zise Cel.

– Mai ales acum, că am terminat reprogramarea şi pot s-o ajut, adăugă Kinnis.

– Ţine canalul deschis şi informează-mă. Terminat. (Înapoi la

frecvenţa B.) Magyar?

– Aici. Am găsit problema.

– Ce e?

– Un zăvor de blocare a rezervorului.

Zăvoare, mereu zăvoare. Ea mormăi:

– Nenorocitele astea de mănuşi sunt aşa de incomode.

– Fii atentă, sunt…

– Scântei, ştiu. Dar cine a făcut asta a fost destul de inteligent ca să folosească o bară anti-scântei şi un corp al zăvorului din ceva care pare a fi aliaj de bronz. Garnituri de polietilenă. (Din nou o mormăială, apoi un oftat satisfăcut.) Or fi moderne zăvoarele electronice, dar nu rezistă prea mult la o simplă rangă.

Dar monştrii nu folosesc forţa. Nu îndrăznesc. Greta cea cenuşie. Ea ce-ar fi făcut în situaţia asta?

Era ceva mai mult zgomot în căştile costumului. Pe consolă, cifrele începură să se modifice.

– Acum ar trebui să curgă glucoza, spuse.

– Aşa e.

– Ştii, Bird, va trebui să treci peste impresia pe care ţi-ai făcut-o despre mine, că aş fi proastă.

– Ştiu.

Am schimbat frecvenţele.

– Cel, Kinnis – cu puţin noroc, o să puteţi sta acolo ceva mai mult timp. Următorul lanţ de bacterii ar trebui să învie şi să metabolizeze clorurile alifatice înainte ca ele să ajungă la o concentraţie periculoasă.

– Dacă spui tu.

Cel părea nerăbdătoare, ca şi cum ar fi vrut doar să termine ceea ce făcea şi să lase pe altcineva să gândească. M-am întrebat cum o fi să ai atâta încredere.

Concentraţiile de clorură de vinil şi dicloretilenă creşteau constant. Am aşteptat să înceapă să lucreze microorganismele metanotrofe. Cifrele continuau să crească. Ceva nu era în regulă.

– Cel, Kinnis, plecaţi de acolo imediat. Concentraţiile cresc prea mult. E pericol de explozie.

– Avem nevoie de încă un minut ca să…

– Acum. Confirmaţi.

– Confirmăm.

Magyar se întoarse, cântărind în mână ranga. Mă urmări cu privirea pe când verificam datele una după alta.

Nimic nu reacţiona aşa cum ar fi trebuit. Cifrele continuau să

crească. În disperare, am ridicat nivelul termostatului. Poate căldura va declanşa metanotrofele.

– Ce se petrece?

– Nu avem monoxigenaza metanului.

– De data asta, presupune că sunt proastă.

– Monoxigenaza metanului, MMO, e o enzimă secretată de metanotrofe când metabolizează clorura de vinil. Dacă nu avem MMO înseamnă că ceva nu e în regulă. (Liniile de nutrienţi erau acum curate şi deschise, alimentând constant.) Nu înţeleg. Au hrană, au…

Doar dacă nu aveau hrana care trebuia. Hepple înlocuise nutrienţii corecţi, van de Oest. Era timpul pentru măsuri disperate. Ştiam, dintr-o analiză finală, ce mănâncă metanotrofele.

– Cel, Kinnis. Aţi plecat? (Niciun răspuns.) Cel…

Clic.

– Aici Decon-Unu. Echipa voastră a fost luată de Decontaminare…

Erau în siguranţă. De asta aveam nevoie. Am recomutat pe canalul lui Magyar.

– Ţine-te bine. Bag metan pe linie.

Magyar îngheţă. Pumnul ei înmănuşat ţinea strâns ranga. Dacă o scăpa, ar fi putut ţâşni scântei. Mi-am imaginat sâsâitul metanului începând să curgă pe linii.

– Acum ce se mai întâmplă? întrebă Magyar după un minut.

Cifrele MMO nu se clinteau.

– Nimic.

– Vorbeşte, Bird. Ce ar trebui să se întâmple?

– Metanotrofele ar folosi metanul ca substrat primar, clorura de vinil ca secundar…

Tot nimic.

– Continuă, bombăni Magyar.

Cifrele aurii clipeau. *41:33. 41:34.*

– Uite!

Era o uşoară schimbare – şi lentă.

– Da!

Contorul MMO tura acum mai repede. Clorura de vinil se stabiliză. Începu să descrească.

– Funcţionează!

Le-am urmărit un timp ca să fiu sigură.

52:07. 52:08.

Totul funcţiona. Mergea perfect.

– O să reduc metanul.

Am făcut-o încet, cu grijă. Cifrele rămâneau constante. L-am mai coborât puţin. Bun. M-am întins, în interiorul costumului.

– Acum poţi pune ranga aia jos.

O aşeză pe podea. Cu grijă. Se aplecă spre date. Capul său se mişcă în glugă, iar eu am interpretat asta ca pe un semn de satisfacţie. Am privit un timp ceasul, simţindu-mă epuizată.

– Acum ce facem?

– Acum aşteptăm.

Sperasem să spună asta. Nu mi-ar fi plăcut să plec înainte de final, înainte ca fluxul să se cureţe, iar noi să putem repune totul la loc aşa cum fusese.

Nu avu loc nicio discuţie, nicio coborâre a barierelor, acum, că lucraserăm umăr la umăr, sau orice alt nonsens de genul ăsta. Eram prea ocupate să ne uităm la date, să verificăm liniile. Acum, când pericolul imediat trecuse, mi-am dat seama cât de cald era în interiorul costumului, cum îmi curgea sudoarea pe lângă ureche, unde sigiliul de silicon al măştii îmi provoca mâncărime. Mi-am scos cu grijă mâna din mâneca aripă-de-liliac, am dat cu degetul în jurul sigiliului şi mi-am băgat mâna înapoi.

– Uite.

Magyar arăta cu degetul. Un led de pe consolă se făcu din roşu verde. Carbonul organic volatil revenise la nivelurile de dinainte de incident.

I-am zâmbit lui Magyar prin mască, dar mă îndoiam că putea vedea. În orice caz, ea nu păru să-mi întoarcă zâmbetul.

– Hai să verificăm datele prioritare pentru acceptarea fluxului, îmi spuse.

M-am uitat la consolă.

– Avem… nouă cuve operaţionale în sectorul terţiar.

– Nouă? Kinnis şi Cel au făcut treabă bună.

Am aprobat. Nu voiam să mă gândesc la ei, la locul unde erau acum. Nu voiam să mă gândesc la anchetă.

– Ce procent din flux să acceptăm? Cu cât e mai mare procentul pe care îl refuzăm acum, cu atât mai mult va dăuna poziţiei noastre în cadrul industriei. Toate uzinele au fost construite supracapacitate. Chiar dacă reducerea noastră va dura o zi sau două, impactul asupra pieţei va fi permanent.

– O să preluăm patruzeci la sută.

Am aprobat. Dacă toţi munceau în plus, făceau schimburi

duble şi se dublau la posturi, la cuve, ar fi putut merge.

– Vrei s-o faci?

Îmi luă locul la consolă şi tuşi ca să-şi cureţe gâtul. Deşi tot ce spuneam ar fi putut fi interceptat de urechelniţele şi băgăcioşii Departamentului, următoarea bucată ar fi fost partea din înregistrare cel mai des reluată.

– E unu şi patruzeci şi unu. Compuşii organici volatili în flux sunt şapte părţi per milion. Ridic zăvoarele conductelor.

– Verificat.

– Sistem reinstalat.

– Verificat.

– Rezervoarele suplimentare oprite…

– Verificat.

– … şi validată presiunea negativă a aerului.

– Verificat.

– Atunci, asta e.

Se întinse şi lovi butonul negru de sub cifrele aurii care ticăiau constant. Îngheţaseră la 69:23. Puţin peste o oră. Păruse o săptămână.

– Situaţia de urgenţă declarată stabilizată la unu şi patruzeci şi trei.

Se întinse.

– Blochează.

Am introdus comenzile pentru sigilarea zonei.

– Hai să aruncăm o privire pagubelor.

Spaţiul vast al sectorului primar era straniu, plin de sunetul sâsâit al cuvelor care se umpleau, fără zgomotul acoperitor al greblelor, ventilatoarelor şi al oamenilor. Mă întrebam dacă şi Magyar era tentată la fel ca mine să-şi deschidă larg masca şi să respire adânc.

– N-a murit nimeni, spuse. Dar ar fi putut. Îl vreau pe ticălosul care a făcut asta.

Se învârtea de-a lungul pragului de beton, închizând uşile deschise ale dulapurilor, oprindu-se să ridice câte un filtru de mască abandonat, atingând cu degetul încheieturile lucioase ale vreunui furtun.

– Ceea ce nu înţeleg e de ce a fost totul atât de elaborat. Toate rezervoarele astea umplute până la vârf şi bateriile noi. De ce? Care a fost scopul.

Auzisem o femeie pe stradă vorbind aşa, o femeie care se ducea la băcănie când un nebun ţipase la ea numind-o scorpie

urâtă. Mai mult mirată decât supărată: Ce făcuse ea ca să merite atâta răutate?

Mă interesa mai mult ceea ce urma să se întâmple.

– Magyar, când ieşim de aici, nu vreau niciun fel de onoruri.

– Vrei să spui că nu vrei atenţie.

– Exact.

– Nu pot să fac nimic dacă Kinnis sau Cel au spus ceva.

– Ştiu asta.

Prin radio oftatul ei sună ca sâsâitul unei anvelope dezumflate.

– O să fac tot ce pot să ţin camerele reporterilor departe de tine. Şi n-o să-ţi menţionez numele. E suficient de bine?

– Da.

– Bine. Fac asta pentru că cred că pot avea încredere în tine, şi în ciuda a tot ce s-a întâmplat îmi placi, dar într-o zi tot o să trebuiască să-mi spui despre ce e vorba.

Am aprobat din cap. Era timp mai târziu să ne facem griji pentru asta.

– Hai să trecem peste asta.

Decon-Unu aştepta la duşuri cu furtunuri şi costume de rezervă. Nu erau camere de filmat, aşa că am făcut ce mi s-a spus, m-am dezbrăcat şi am făcut duş, lăsând-o pe Magyar să ţipe şi să spumege şi să le spună că sunt idioţi, că mulţumită ei şi echipei ei nu mai e niciun pericol… Încă se mai certau când am fost trimişi la Decon-Doi.

Alt duş, de data asta fiind bătuţi la cap de doi specialişti de la departamentul tehnic şi de şeful echipei de reconstituiri, care a insistat să transmită totul prin radio, cuvânt cu cuvânt, echipei sale principale.

Toată lumea ignora, mai mult sau mai puţin, protestele lui Magyar cum că uzina era acum în siguranţă. Numele meu fu menţionat o singură dată, doar pentru ca şeful operaţiunii să poată explica echipei sale aspectele acţiunii de salvare. Trimiseră o echipă medicală, care ne înghesui într-o cămăruţă decorată cu folii de plasten şi plină de aparate medicale high-tech.

Cel şi Kinnis stăteau pe câte un pat.

– Hei, Magyar, nu ne lasă să ieşim.

– Respectăm procedura, zise blând medicul cu cele mai multe stele pe epoleţi. Regulamentul…

Magyar era ca o explozie controlată.

– Tu răspunzi aici? Bine. Vreau să vorbesc cu şeful operaţiunilor, acum.

– Nu poţi…

– Atunci, fă-o tu. Verifică următoarele: unu, că Decon poate confirma că eu şi echipa mea am fost etanşeizaţi tot timpul; doi, că examenul medical nu relevă efecte negative ale PEE; trei, că am respectat punct cu punct toate procedurile de urgenţă, conversaţiile noastre sunt înregistrate pentru analiză şi comentarii, deci prezenţa noastră nu mai este necesară. Şi când aţi rezolvat toate astea vreau să adaug la dosar opinia mea că încercarea voastră de a ne mai ţine aici împotriva voinţei noastre e nu numai contrară eticii, ci şi ilegală.

Îşi încrucişă braţele. Medicul se topi treptat sub privirea ei fixă şi se duse la telefon.

Magyar se aşeză lângă Kinnis. El zâmbi.

– Mă bucur că ascultă de cineva.

Ea îi întoarse zâmbetul – şi mi-am dat seama că nu era furioasă, ci mulţumită de sine. Plănuia ceva.

Medicul termină cu telefonul.

– Tu (arătă spre Magyar), te cheamă la Centru pentru anchetă. Voi trei (arătă spre mine, Cel şi Kinnis), voi puteţi pleca. Aveţi instrucţiuni să evitaţi reporterii.

– Nu-ţi face griji, zise Cel scurt.

Medicul îi făcu semn unuia dintre asistenţi.

– Vă va escorta până la poartă.

– Ştim drumul. În plus, trebuie să-mi iau hainele din vestiar.

– Au fost deja duse în zona trei.

Zona rece. Marginea perimetrului contaminat.

– Dar…

Magyar se ridică.

– Mai bine fă cum spun ei, Cel, şi bucură-te că te lasă să pleci. Se pare că o să stăm treji toată noaptea.

În cele din urmă, Cel căzu de acord, ca noi toţi: mărşăluirăm în urma asistentului medicului.

Afară era lumină ca ziua: camioanele de intervenţie stăteau în cerc cu luminile aprinse spre clădirea neagră. Echipe cu camere de filmat ancorate, vorbind propriilor lor camere. Zeci de grupuri în costume sclipitoare, cu furtunuri de aer, căşti protectoare, radiouri… Aproape că puteam simţi mirosul adrenalinei şi mă întrebam cum o să se descurce acum, când nu mai era nevoie de ei. În timp ce priveam, două ambulanţe îşi opriră sirenele şi

plecară. Erau aproape două sute de oameni privind şi aşteptându-i pe supravieţuitori. Unii dintre ei erau cei din schimbul următor care aşteptau să intre, dar mulţi erau mass-media.

– Cel. (Se întoarse.) Stai puţin.

– Ce e? întrebă Kinnis.

Avuseseră încredere în mine mai devreme, îşi puseseră vieţile în mâinile mele.

– Nu-mi permit să-mi apară faţa pe net sau să mi se menţioneze numele. Trebuie să-i evit.

Cel ridică din umeri.

– Nu văd cum te putem ajuta.

– Mă gândeam că dacă toată lumea s-ar înghesui să stea de vorbă cu vreunul dintre voi – sau cu amândoi – aş putea trece neobservată.

Mă privi cu ochii îngustaţi. Nu-i surâdea ideea de a hrăni frenezia media, şi n-o acuzam pentru asta.

Îmi veni brusc o idee.

– Kinnis, soţia ta nu e îngrijorată?

– Dumnezeule, ba da. Nu m-am gândit la asta.

– Un mod rapid de a o informa că eşti în siguranţă e să apari pe net. Şi tu la fel, Cel.

– Nu ştiu, zise ea încet.

Kinnis însă privea fericit camerele.

– Dacă apar pe net o să fiu un erou pentru copiii mei, Cel: tipul care a salvat oraşul. Şi, cum a zis şi ea, soţia mea o să ştie că sunt bine.

– Nu ştiu, spuse Cel din nou, apoi oftă. Nu ştiu de ce tot facem ce ne spui tu.

Pentru că vă rog. Katerine avea dreptate.

– Hai, Kinnis. Tu o iei spre echipele alea, eu pe partea asta.

Ieşi făcând cu mâna: „Hei!” Luminile se răsuciră în direcţia ei.

Kinnis păşi după ea, într-o parte. „Şi aici!”

Am alunecat în umbra lăsată în urmă de luminile puternice şi am luat-o la fugă.

Era aproape dimineaţă când se îmbrăcară şi ieşiră. Femeia şi Spanner stăteau în uşă, murmurând. Ceva trecu dintr-o mână în alta. Lore privi în jur, ignorându-le. Clădirea în care se afla apartamentul era un fost depozit din cărămizi lungi şi subţiri făcute înainte de secolul al optsprezecelea: se aflau în centrul

oraşului, înconjuraţi de copaci şi de un zid înalt.

Găsiră o cafenea. Lore îşi sorbi agale cafeaua. Se simţea confuză: de câte ori se gândea la cele întâmplate simţea un val de excitaţie urmat rapid de ruşine.

– Nu mai vreau să fac asta, spuse încet, fără s-o privească pe Spanner.

– Ţi-a plăcut.

– Da. Asta face să fie şi mai rău.

– Te-ai fi simţit mai bine dacă nu ţi-ar fi plăcut?

– Da. Cel puţin aş fi fost eu. Mai stăpână pe mine. (Mai mestecă puţin în cafea. Se vărsă puţină în farfurie.) Mă simt atât de… folosită.

Nu, *voia* să se simtă folosită, dar nu se simţea. Se simţea ca şi când n-ar fi contat, şi asta o speria. Privi în gol dincolo de râu, lat în acel punct şi curgând liniştit.

– Oricum, s-a terminat. Şi ţi-a plăcut. Nu-mi poţi spune că n-a fost bine.

Fusese; fusese foarte bine. Ce spunea asta despre ea?

– Când m-ai drogat?

Vocea îi suna surprinzător de calmă.

– Cine zice că te-am drogat?

– Spune-mi doar când.

– După ce-ţi scoseseşi deja rochia.

După ce-ţi scoseseşi deja rochia. Nici măcar nu avea scuza asta; deja îşi descheiase rochia. O parte din ea voia chiar şi fără drog.

Spanner privi soarele răsărind, sorbi din cafea.

– Deci, zise neglijent, vrei să-ţi spun când o fac, data viitoare?

Data viitoare.

Lore privi sclipirea soarelui matinal pe râu. Părea atât de luminos, de optimist, la suprafaţă. Dar dedesubt erau trestii şi erau ştiuci care mâncau peştii mai mici, iar nămolul gras al râului era făcut din lucruri moarte, inclusiv din oasele a mii de oameni.

Data viitoare.

– Niciun semn că afacerile merg mai bine?

– Niciunul. (Spanner aşteptă să-i reumple chelnerul ceaşca de cafea.) Oricum, asta e mai profitabil.

De câte ori înghiţise râul victime? Râului nu-i păsa dacă aceia care alunecau sub suprafaţa lui erau bărbaţi sau femei, victime ale unor crime sau eroi încercând să salveze copii de la înec. Era totuna pentru râu. Moartea era aceeaşi. La fel, nu conta ce fel de

om se simţea Lore în sinea ei: dacă ar mai fi multe nopţi ca noaptea trecută, ea ar deveni altcineva, cineva care făcea astfel de lucruri.

Dar Spanner şi PIDA-urile false erau tot ceea ce oprea râul implacabil, nepăsător al trecutului ei să i se reverse peste cap. Cu Spanner ar putea să se înece; fără ea s-ar îneca sigur.

Sunetul mesajului mă trezi la câteva minute după ce mă culcasem.

– Lore? Sunt Ruth. Am auzit de uzină. Eşti bine?

Am coborât din pat clătinându-mă.

– Sunt aici.

Am găsit butonul ACCEPT.

– Sunt bine.

– Oh, te-am trezit. Îmi pare rău.

– E-n regulă. Cât e ceasul?

– Patru şi jumătate. În ceea ce-o priveşte pe Spanner…

M-am ridicat.

– A fost Ellen la ea. M-a sunat şi a lăsat un mesaj care spunea că doctorul s-a întors şi că nu e nicio infecţie. Totuşi Ellen crede că are dureri destul de mari. Tu ştii ce s-a întâmplat?

– Nu.

Dacă Spanner nu le spusese, nu era treaba mea. Poate altă dată. Eram prea obosită ca să-mi pese dacă minciunile mele erau convingătoare.

– Bine, spuse Ruth nesigură, te las să te culci iar. Arăţi epuizată.

– Mulţumesc. Mulţumesc pentru telefon.

Vorbeam serios. Era bine să ai pe cineva căruia să-i pese.

Visam un incendiu când ecranul mă trezi din nou. De data asta era Magyar. Probabil avea numărul meu de la dosar.

– Hei, Bird, eşti acolo?

– Sunt aici. (M-am frecat la ochi.) Cât e ceasul?

– Trecut de cinci. Tocmai mi-au dat drumul. M-au tot întrebat ce a fost în neregulă. Şi de unde am ştiut cum să rezolv.

– Nu le-ai spus?

– Le-am spus o parte din adevăr: că am citit mult din manual în ultima vreme fiindcă eram îngrijorată că jocurile idioate ale lui Hepple o să dăuneze în vreun fel uzinei.

– Ei ce-au spus?

Râse.

– Nu prea multe. Apoi l-au dat pe Hepple afară din cameră.

– A fost de faţă?

– Nu pentru mult timp. (Când zâmbeau ochii i se ridicau în sus, ca ai unei pisici. Se întinse.) Mă simt bine, Bird. Nu cred că o să mai lucreze vreodată în oraşul ăsta.

– Le-ai spus despre bacterii, despre nutrienţi?

– Totul. (Căscă.) M-am gândit că vrei să ştii: cineva din conducere, cei de la documentare, au spus că au depistat scurgerea la un canal de pe un drum lăturalnic undeva în nordul regiunii. Departe de orice fabrică *şi* în afara rutelor de transport. Opinia oficială e că ceva a fost aruncat dinadins.

– Corect.

Dădu din cap:

– În ceea ce mă priveşte, a fost ceva plănuit. (Căscă din nou.) Să nu uit, schimbul de mâine e de douăsprezece ore: de la patru la patru. Cu suprapunere.

– O să fie distractiv.

Am încercat să-mi imaginez haosul schimburilor suprapuse, cu ambele schimburi superobosite şi iritabile.

– Mda. Dar se plăteşte bine: o dată şi jumătate pentru toate cele douăsprezece ore. (Alt căscat.) Trebuie să închid. Lipitorile alea m-au secătuit. Ai fi crezut că din vina mea s-a întâmplat aşa. „Mai spune-ne o dată de ce crezi că nu a funcţionat linia de glucoză, Cherry.” Iar şi iar. Isuse. Urăsc să mi se spună Cherry. (Se întinse într-o parte să întrerupă transmisia, apoi se opri.) Nu ţi-am spus până acum, Bird, dar cred că noi două am făcut o treabă bună. Mi-a fost greu să nu le spun ce ai făcut. Sper că ştii ce vrei.

– Ştiu.

– Bine, pentru că e prea târziu să te răzgândeşti fără să mă faci pe mine să par idioată. Ne vedem la începutul schimbului.

Nimeni nu-mi mai spusese asta înainte. *Ne vedem la lucru.*

Douăzeci

Când Lore se întoarce acasă după ce a înotat cu Sarah, e extenuată şi simte un slab început de mahmureală. Luminiţa de pe ecran e roşie: are un mesaj. Îl ignoră. Tot ce vrea e un duş şi un somn de câteva ore.

Se urcă în pat când sună telefonul. Îi ia un moment să recunoască tonul de urgenţă folosit de familie. Trage aşternutul de pe pat pentru a se înveli cu el.

– Da?

– Lore… Lore…

Ecranul rămâne alb, iar cel care o apelează plânge.

– Lore…

– Tok? Tok, tu eşti?

Culoarea izbucneşte brusc pe ecran: faţa lui Tok e umflată şi răvăşită de durere.

– E moartă. Nenorociţii. Oh, Lore, e moartă…

Spune mai multe, dar vorbele i se îneacă în lacrimi până îşi pierd sensul.

– Tok, te rog. (Cine murise?) Respiră adânc. Spune-mi…

– Se străduia. Doamne, era… S-a sinucis, Lore. Îţi poţi imagina? Să te simţi atât de rău, încât să nu mai vrei să te trezeşti niciodată să iei micul dejun, să nu mai vrei niciodată să priveşti în sus să vezi norişorii albi pe cer. Să nu vrei decât să uiţi. Nenorociţii. Ea…

Din nou lacrimi.

Inima lui Lore e atât de mare, încât abia mai respiră.

– Tok, cine a murit?

Tok priveşte mirat.

– Stella. S-a sinucis. Ea…

Lore nu mai aude restul. E inundată de uşurare că nu e vorba de Katerine. Tok o priveşte.

– De ce? De ce s-a sinucis?

– Din cauza a ceea ce-i făcea monstrul. Aproape în fiecare noapte. Începuse terapia abia de şase luni, Lore. În sfârşit înfrunta realitatea. Dar cred că devenise deja prea mult, cred că oriunde se uita vedea lucrul acela, mlaştina întunecată dinăuntrul ei, norul acela care părea că-i va păta viaţa pe veci, şi nu a putut face faţă. Ei bine, eu pot să-i fac faţă. O să-l fac pe

monstru să plătească. Întoarce-te acasă, Lore, oriunde ai fi. Am nevoie de tine. O s-o facem împreună.

Lore doar se uită la el, îngrozită. Despre ce vorbeşte?

– O să te contactez într-o zi sau două să-ţi spun unde mă aflu. Am de gând să opresc asta. Durează de prea mult timp.

Se apleacă într-o parte şi imaginea dispare.

Lore se holbează la ecranul alb, incapabilă să se mişte. Despre ce vorbeşte? *Stella e moartă.* Ce vrea să spună? Cine e monstrul. O imagine rapidă a Gretei şi a lăcătuşului îi alunecă prin minte. Îşi scutură capul. *Stella e moartă.* Îi vede deodată pe Stella şi pe prietenii ei stând în jurul monitorului, cu băutura în mână, trimiţând bani acţiunilor de caritate. *Stella e moartă.*

Nu ştie de cât timp stă acolo, dar, când cineva bate la uşă şi se ridică, constată că e înţepenită. O aşteaptă pe Sarah, şi deschide uşa fără să se uite pe vizor.

Doi oameni mascaţi năvălesc înăuntru. Unul îi prinde braţele şi celălalt îi pune ceva pe faţă. E un miros ciudat, apoi podeaua se ridică spre ea s-o lovească.

Douăzeci şi unu

Am deschis din nou ochii la 11 dimineaţa crezând că m-a trezit soneria telefonului. Mă ridicasem pe jumătate din pat când mi-am dat seama că sunetul venea de la uşă.

Cineva bătea în uşă.

Era pentru prima dată de când trăiam singură când bătea cineva. Asta m-a dus cu gândul la Uruguay.

– O clipă. (Am găsit un tricou, m-am apropiat tiptil de uşă.) Cine e?

– De ce, pe cine aşteptai?

Tom. Chiar şi aşa, m-am asigurat că ambele lanţuri erau puse înainte de a crăpa puţin uşa.

– Nu sunt îmbrăcată.

– Nu ne deranjează. (Ridică mâna. Am văzut că avea ataşată un fel de coardă.) Ţi-am adus un cadou.

O lesă. Şi un câine. Un animal scund, negru, cu o limbă roz agitată.

– Nu. Nu pot...

– Nu-ţi pierde cumpătul, zise el vesel. Nu-l păstrezi. Doar îl împrumuţi pentru o oră sau două în fiecare zi. Putem intra?

Am deschis uşa şi câinele îl târî pe Tom înăuntru.

– Ia loc până mă îmbrac.

– O să pun ceainicul.

– Bine.

M-am dus la baie şi am făcut repede un duş. Auzeam ghearele câinelui pe podea când se furişa peste tot, adulmecând lucrurile. Când am ieşit din baie, frecându-mi părul, era aşezat şi gâfâia spre mine. Toată partea din spate i se mişca într-o parte şi-n alta când dădea din coadă.

L-am mângâiat cu grijă pe cap. Dădu şi mai tare din coadă.

– Pare tânăr.

– E un el. Are opt luni. Îl cheamă Gibbon.

– Ca în *Căderea Imperiului Roman?*

Tom zâmbi.

– Ştiam eu că ai educaţie. Acum grăbeşte-te şi piaptănă-te, ceaiul e gata.

Aşa am făcut, apoi am verificat dacă aveam vreun mesaj. Era doar unul, o notă informativă de la uzină reluând ceea ce Magyar

îmi spusese deja: schimbul din seara asta era prelungit. *Pentru următoarele trei zile,* spunea nota informativă. Nu *vă rugăm* sau *mulţumesc,* ci doar presupunerea că toţi vom coopera.

Ne-am aşezat la masă lângă fereastră. Câinele stătea pe covoraş, privindu-mă atent.

– L-am luat ieri. De la adăpost. Mi-am zis: „Tom, îmbătrâneşti. Mai precis, te gândeşti că *te simţi* bătrân şi singur. Ai nevoie să ai grijă de cineva.” Am hotărât că un câine e exact ce-mi trebuie.

– Dar…

– Cum o să plimb eu în fiecare zi un câine tânăr şi sănătos ca ăsta? Aici intervii tu. Am văzut cum te târai noaptea trecută şi mi-am spus: „Fata asta are nevoie de puţin aer proaspăt, care să-i scoată din minte lucrurile astea.” Apoi am auzit de problema de la uzină de azi-noapte şi m-am gândit că o plimbare pe malul râului ţi-ar face bine.

Mi-a trecut prin minte că Tom gândea prea mult. Apoi m-am întrebat de unde ştia că lucrez la uzină şi mi-am dat seama prea târziu că ghicise. Am zâmbit timid.

– Până ajungem la râu o să fim amândoi epuizaţi, iar eu va trebui să mă întorc.

Dar evident că Tom se gândise şi la asta. Chiar îşi încrucişă braţele satisfăcut.

– Pariez că nu ştiai că poţi ajunge la râu în nici două minute de aici.

M-am recunoscut învinsă.

– Mai bine spune-mi cum.

M-am dus mai devreme la lucru. Douăsprezece ore era un timp îndelungat de petrecut în costum – mai ales când se făcea curăţenie, iar schimburile suprapuse se certau pe tema jurisdicţiei – şi voiam să fiu pregătită.

Tom avusese dreptate în privinţa plimbării. Aerul curat şi mişcarea îmi înlăturaseră tensiunea din umeri şi mă revigoraseră. Deşi ştiam că totul era doar în mintea mea, mă simţeam mai curată, ca şi cum briza ar fi suflat lanţurile alifatice şi aromatice din ţesutul spongios al plămânilor mei.

Am oftat şi mi-am fixat fără grabă suporturile de la încheieturi şi curelele pantalonilor înalţi. Acum mă puteam duce să mă înnămolesc din nou.

– O să fie şi mai rău, zise Kinnis vesel. (Încă nu-şi etanşeizase costumul.) E mult de lucru.

– Am auzit că nemernicii din schimbul de zi au pus în

funcţiune doar câteva cuve, îl susţinu Meisener.

– Mai puţin de patruzeci, din câte am auzit, zise Cel, începând să se dezbrace de hainele de stradă. Hei, Kinnis, aseară pe net păreai prost ca un bolovan.

– Zău? Cel puţin arătam bine, nu ca tine, vacă urâtă.

Am ieşit din zona de luptă. Următorul stadiu ar fi fost aruncarea cu mănuşile, cu ochelarii de protecţie, râsete răguşite. Asta mă făcea întotdeauna să nu mă simt în largul meu – când ceilalţi din schimb se gratulau cu familiaritate, aruncau cu lucruri, îşi făceau farse. Cred că şi ei ştiau asta, dar nu am avut niciodată senzaţia că s-ar uni împotriva mea să mă dea afară din turmă. Ar fi putut s-o facă la început, dar n-o făcuseră. Poate că şi eu le păream lor tot atât de ciudată pe cât îmi păreau ei mie. Acum n-ar mai fi făcut-o; puteam fi ciudată, dar lucrasem cu ei, îi ajutasem. Fusesem adoptată şi orice deosebire era acum acceptată – ca stângăcia unei surori mai mici care e aprig apărată în curtea şcolii. Dintr-odată începură să-mi placă oamenii ăştia, să-mi placă foarte mult.

Schimbul a fost greu, dar eram obişnuiţi cu asta, iar cele două ture amestecate au decurs mult mai lin decât anticipasem. Nu era nici urmă de Magyar, dar fără discuţie schimbul nostru făcea muncile cele mai grele şi mai murdare. Cei din schimbul de zi păreau mulţumiţi să ne lase pe noi. M-am întrebat de câte secole mai e nevoie ca să se rupă ecuaţia mai-puternic-fizic = superior-moral, apoi am ridicat din umeri şi m-am concentrat asupra lucrului.

După plecarea schimbului de zi, munca deveni mai rapidă şi mai uşoară. Cu o oră înainte de pauză, aveam aproape 50 de cuve funcţionale.

– Poate-ar trebui s-o luăm mai încet, zise Cel din spatele meu. (Era aplecată asupra greblei sale, supraveghind progresul.) O dată şi jumătate e mult.

– Mă întreb cum a obţinut Magyar asta pentru noi.

– Din câte văd eu, acum poate obţine ce vrea. Ştii că a fost în birourile conducerii toată noaptea? Se zvoneşte că slujba lui Hepple i-au dat-o supervizorului din schimbul de zi – Ho? Hu? aşa ceva – şi că i-au oferit lui Magyar slujba lui.

– În schimbul de zi?

– Mda, zise ea, interpretându-mi greşit expresia. Ce-o să se facă ea cu amatorii ăia molâi?

– Crezi că o să accepte?

– Poate.

Ne-am întrerupt ca de obicei după patru ore. Pentru prima dată în ultimul timp, am stat singură în sala de mese. Nu-mi plăcea ideea unui nou supervizor de schimb. Eu şi Magyar ne înţelegeam reciproc. Ar fi fost obositor să redevin atentă în permanenţă la ce se presupunea că ştiu şi ce nu. Iar Magyar era deşteaptă. Dacă cel nou era un om mediocru sau un meschin ca Hepple?

A doua treime a schimbului păru mai grea decât prima, în ciuda faptului că eram de capul nostru. Până la cea de-a doua pauză, zvonurile lui Cel se răspândiseră şi se făceau speculaţii intense. Nimeni nu părea să se îndoiască de faptul că Magyar va accepta postul – interesul cel mai mare era cine va lua locul lui Magyar. Am urmărit peştii şi n-am vorbit cu nimeni, apoi m-am întors la cuve şi am muncit ca un robot.

Să termini la ora patru dimineaţa era altfel decât la ora două. Mai deprimant. Sau poate că eram doar obosită. Era una dintre acele nopţi de iarnă stranii, calde, când aerul e plin de umezeală şi poţi auzi vântul.

– Bird. (Era Magyar, aşteptându-mă.) Cred că ai auzit zvonurile.

– Da.

Mergeam în tăcere.

– N-o să mă întrebi, nu-i aşa?

– Nu.

– N-am acceptat postul!

Părea furioasă. Pe ea însăşi, sau pe mine.

Nu ştiam ce să cred sau ce să simt.

– De ce nu?

– Nu ştiu. Doar că…

Am zâmbit, nu m-am putut stăpâni.

– Cel spunea că n-ai şti ce să faci cu amatorii ăia molâi.

Magyar îmi întoarse zâmbetul.

– Le-aş pune fundurile la treabă.

Am mai mers puţin. Habar n-aveam încotro mergem.

– Atunci părea o idee bună: muncă mai uşoară, bani mai mulţi. Fără Hepple. Apoi m-au întrebat cine ar trebui să preia postul meu. M-am gândit la tine. Ştii mai multe despre locul ăsta decât ai avea dreptul să ştii. Ai face o treabă bună. Dar… nu ştiu… tu nu eşti cine spui că eşti.

– Puteai sugera pe altcineva. Cel, poate.

– Să nu crezi că n-am luat şi asta în consideraţie. Dar, cu cât mă gândeam mai mult la tine, cu atât mai mult îmi spuneam că avem nişte treburi neterminate. Ai minţit în privinţa identităţii tale ca să obţii o slujbă pentru care eşti cu mult supracalificată. Nu pot avea încredere într-o persoană care face asta.

– Nu v-aş face probleme.

– Poate nu, dar cum pot fi sigură?

Nu m-am lăudat cu ce făcusem noaptea trecută.

Ea scoase un sunet de frustrare.

– Îmi placi, dar nu pot avea încredere în tine. Cine eşti?

– Nu-ţi pot spune.

– Atunci, spune-mi de ce ai ales slujba asta.

– Pentru că era ceva ce ştiam cum se face. Şi e destul de inobservabilă ca să nu atragă atenţia.

– Poliţiei?

Am aprobat. Am mai mers puţin. Eram acum în zona docurilor – docurile adevărate, nu peisajul turistic.

– Ce ai făcut?

– Cred că am ucis pe cineva.

Şase mici cuvinte periculoase. Atârnau în aer ca firele de păianjen. Dacă aş fi putut le-aş fi tras înapoi şi le-aş fi înghiţit, ca un câine. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să fug. Magyar nu m-ar fi urmărit. În loc de asta, după o scurtă ezitare, am continuat să mergem.

– Asta nu e totul, nu-i aşa?

– Nu.

– Dar e tot ce o să-mi spui mie.

– Da.

Îmi era frig şi eram obosită. M-am oprit.

– Ce o să faci?

– Nimic.

Nu-i puteam vedea faţa, doar respiraţia, sidefată pe cerul negru, industrial.

– M-ai ajutat noaptea trecută. Ne-ai ajutat pe toţi. Iar eu sunt o femeie cu multă răbdare.

O să-mi spui până la urmă, voia să zică. Nu era o ameninţare. Nu pe de-a-ntregul.

– Du-te la culcare, Bird. *(Sau oricine ai fi.)* Arăţi ruptă de oboseală.

M-am dus la Ursul Polar.

Afacerea cu datele din agende continua să meargă prost, şi din ce în ce mai des Lore se trezea cu urme de legături la încheieturi, sau cu braţele dureroase de cât frecase vreun bătrânel de şaizeci de ani cu picioarele slăbite. O dată, spre sfârşitul verii, când se trezi în apartamentul lor, încă mai avea un dop înfipt în fund, şi alergă la baie şi vomită. După aceea se lăsă să atârne moale deasupra WC-ului şi-i şopti apei „N-am fost eu, n-am fost eu…”

Dar, chiar pe când i se întorcea iar stomacul pe dos, pielea i se îmbujoră amintindu-şi. Izbucni în plâns.

Câteodată tot ce trebuia să facă Spanner era să-i arate sticluţa, şi ea aproape ajungea la orgasm.

Prin noiembrie, făceau asta şase nopţi din şapte, şi uneori mai mult de o dată pe noapte. De obicei făceau cu rândul: una lucra, cealaltă păzea. În nopţile sau după-amiezile când o privea pe Spanner regulând vreun adolescent pervers sau vreun bătrân bleg, se simţea puternică: ea era şefa.

Ea avea grijă să aibă prezervative şi medicamente antivirale; ea era cea care o potolea pe Spanner când clientul se sătura; ea era cea care lua banii. Ea era şefa; avea de ales.

Poate că nu era dragoste, dar nu era minţită. Câştigau destui bani, dar mereu păreau a avea nevoie de mai mulţi. Apoi veni din nou sezonul vacanţelor. Lore colinda pe străzi, oprindu-se în dreptul porţilor medievale care fuseseră dezgropate cu treizeci de ani în urmă. Se uita la ele, apoi la ceea ce fusese cândva un doc, cu mult timp în urmă. Un magazin universal enorm, din ce în ce mai împopoţonat cu trecerea timpului, plutea acum acolo. Se întreba de ce creaţiile moderne se urâţeau mai repede. Ploua. Ceva din cerul cenuşiu şi pantofii robuşti plescăind prin noroi îi amintea de Den Haag, de mâna ei în mâna tatălui ei în timp ce alergau râzând, de maşina cu şofer de lângă magazinul viu luminat. Anul acela, îi cumpărase lui Tok un program de artă pentru agenda lui.

Tatăl ei o ajutase să aleagă cadouri pentru toţi.

Şi se simţise atât de norocoasă.

Tatăl ei era un om ocupat, cu întâlniri la care să participe şi orare pe care să le respecte, dar era acolo, alergând prin ploaie cu ea, alegând cadouri ca şi când viitorul companiei van de Oest se baza pe deciziile lor, stând la coadă la cafenea ca un om de rând ca să cumpere ciocolată în timp ce ei priveau lacomi la cadourile înghesuite în sacoşe sub scaune.

Lore zâmbi în sinea ei, prinse reflexia acestui zâmbet în fereastra magazinului şi şovăi. Totul fusese o minciună, pentru că el era o minciună. Toate amintirile despre el erau pătate, murdărite de ceea ce îi făcuse Stellei. Cum poate cineva să facă aşa ceva altcuiva, şi să zâmbească, şi să zâmbească, şi să pretindă că o iubeşte?

Se trezi lipită de geamul armat şi rece al magazinului de îmbrăcăminte. Nu se putea gândi la niciun singur lucru pe care să i-l cumpere lui Spanner şi care să nu fie o minciună, pentru că toţi banii lor erau o minciună.

Nu ştiu de ce m-am dus la Ursul Polar – să-mi alung fantomele, poate; poate voiam doar o bere; poate nu suportam să fiu singură – dar nu mă aşteptam s-o văd pe Spanner.

Se întreţinea cu admiratorii săi la o masă centrală, gesticulând cu o mână, făcând pauze ca să bea.

Pleacă, spusese ultima dată când o văzusem. Mai degrabă ar fi suportat durerile acelea groaznice decât să mă vadă în apartamentul ei. Şi totuşi iat-o aici făcându-mi cu mâna. Şi iată-mă aşezându-mă pe un scaun, zâmbindu-le politicos femeii şi celor doi bărbaţi necunoscuţi de la masă.

– Lore! Îşi răsuci capul peste umăr şi strigă spre bar: Adu-i lui Lore o bere.

Judecând după murdăria de pe masă şi după roşeaţa din obrajii lor, erau acolo de câteva ore. Şi Spanner era rumenă în obraji, dar am observat că, deşi ridica des paharul, bea încet, iar mişcările ei erau sacadate. Am bănuit că, în egală măsură cu doză enormă de calmante care-i curgea prin vene, probabil se îndopa şi cu stimulente.

După câteva amabilităţi care nu însemnau nimic, am fost lăsată în afara conversaţiei, în timp ce Spanner râdea şi strălucea. Era cald. Căzusem într-o somnolenţă cu pleoapele pe jumătate închise, sorbind când şi când din bere, mai mult obosită decât relaxată. Apoi Spanner şi ceilalţi se ridicară, strângându-şi mâinile.

– În weekend? Nicio problemă. Da, mi-a părut bine să stau de vorbă cu voi. Nu, nu, rămân să mai vorbesc cu Lore.

Apoi rămaserăm numai noi.

– De ce te-ai ridicat din pat?

– Sunt bine.

N-am comentat. Dacă Spanner putea să meargă, era bine. Nu

conta la ce duce mersul ăsta, cât rău îi poate face pe viitor; nu conta câte droguri lua şi în ce cantitate; dacă putea să meargă era bine. Nu era problema mea. Nu mai era.

– E gata spotul?

– Da.

– Bine. Atunci, o facem mâine noapte. La patru jumate.

– Nu pot. (Am căutat o scuză.) Lucrez până la patru.

– Cât îţi ia să parcurgi o jumate de milă?

– Dar echipamentul…

– E gata.

– … şi informaţiile…

– Le am. Le-am verificat. Suntem gata. Iar mâine, la patru jumate, la o staţie de-aici, din oraş, dăm lovitura.

– Nu.

Ideea era ridicolă.

– Uită-te la tine. Nu poţi să ridici nici halba aia fără să faci o injecţie.

– Ei, şi? Contează că *pot s-o* ridic.

– Şi cât de precisă o să fii, aşa plină de droguri? Nu. Aşteptăm.

– Nu putem aştepta. (Împinse berea într-o parte.) Eu nu pot aştepta. Informaţiile şi echipamentul costă bani şi favoruri. Sunt datoare la câţiva oameni. Până acum trebuie să fi auzit…

Îşi răsfiră degetele evantai arătându-şi trupul, felul în care fusese rănită. Puteam vedea sub ochi sclipirea pudrei cu care îşi acoperise cearcănele. Datora bani şi înainte de toate astea. Acum, ca să obţină echipamentul, apelase la favoruri. Oamenii cărora le era datoare deveniseră îngrijoraţi: de asta ieşise la vedere, ca să contracareze zvonurile că ar fi terminată.

În jocul jucat de Spanner, creditorii îngrijoraţi erau letali.

Am ezitat. Erau multe în joc. Dacă Spanner era doar cu o microsecundă mai lentă decât trebuia, ar fi sunat alarmele. Dacă se declanşa alarma, erau şanse să ne descopere. Ne-ar fi prins. Ea ştia ce-ar fi însemnat asta pentru mine: familia mea, umilirea publică, posibilitatea unui proces pentru crimă. Eu puteam doar să bănuiesc ce-ar fi însemnat pentru ea.

– Poţi s-o faci?

Spune-mi adevărul. Măcar o dată. Poţi s-o faci îndopată cu toate drogurile astea?

– Da.

M-ar fi putut lăsa în noaptea aceea în ploaie, prefăcându-se că nu mă aude, şi să treacă mai departe. Aş fi putut să mor.

– Bine, atunci. Mâine.

Nu ne-am strâns mâinile.

Ploua, dar nu simţeam ploaia. Eram înfăşurată într-o pelerină de plasten, haină lungă, şoşoni peste ghete, mâinile acoperite cu un strat de plasten transparent. M-am ghemuit pe pavaj, protejând pachetul deschis cu haina impermeabilă. Spanner înjură în întuneric. Aşteptam, încuietoarea staţiei era una standard; n-ar fi trebuit să fie greu. Nu în mod normal. Simţeam cum îmi urcau cuvintele în gât ca peştii în timpul fluxului: *Hai să ne întoarcem. Nu-i prea târziu să ne răzgândim...* Dar apoi încuietoarea a cedat şi Spanner a deschis uşa, iar eu i-am dat unul dintre pachete şi pe celălalt l-am cărat înăuntru. Am închis uşa. Era întuneric beznă până când am găsit întrerupătorul.

Staţia avea zece metri pătraţi şi tavanul jos. Releele digitale se anclanşau fără zgomot, fără lumini. Era frig. Era un singur scaun la pupitru. Podeaua era de beton netezit. Ne-am scuturat de ploaie, dar n-am îndrăznit să ne scoatem hainele. Trebuia să fim curate pentru treaba asta: nicio bucată de piele sau fir de păr din care securitatea să ne poată citi ADN-ul.

– Vrei scaunul? am întrebat.

Spanner îşi despacheta deja uneltele. Scutură din cap.

Nemişcarea şi liniştea erau enervante.

– De ce nu sunt lumini pe consolă?

Spanner se întinse şi atinse ceva; apărură luminiţe roşii şi aurii şi verzi, ocazional roz şi turcoaz.

Mi-am desfăcut propriul meu pachet şi am început să-i dau lui Spanner obiectele unul câte unul: discul care îmi luase sute de ore să-l realizez; cutia mată, fără formă, care costase atât de mult; un ecran plat; conectori... Spanner petrecuse multe ore înainte curăţând totul, unde era posibil cu ultrasunete, cu o perie de dinţi unde nu era. Niciun fir de păr sau o urmă de piele sau ulei care să rămână pentru analiză. M-am dat înapoi şi am privit-o lucrând.

Cu uneltele în mână şi având ceva de făcut, era transformată. Fiecare gest era blând, precis, fixa ecranul de diagnostic şi urmărea forma undelor, dădea din cap, se întindea după agendă. Mi-am amintit de aceleaşi mâini atingându-mi spatele, spaţiile dintre coaste, mângâindu-mă. Mi-am amintit cearcănele din jurul ochilor, cum tremurase din cauza efortului de a nu se mişca, nu cumva să-şi mute încheieturile dislocate înainte de a veni

medicul.

Am înghiţit convulsiv.

Împinse discul în drive, privi ecranul, se încruntă, inspiră aerul printre dinţi.

– Probleme?

– Hm? Nu. Durează câteva minute.

O distrăgeam. Era timpul să mă pregătesc pentru partea mea.

Fereastra de acces era în peretele din spate, în dreapta lui Spanner. Am împins scaunul până în faţa ei şi m-am aşezat cu tastatura în poală. Am bătut în taste şi m-am sucit cu scaunul până când panoul verde ALIGNED s-a aprins. Toate celelalte panouri s-au luminat în auriu unul după altul: sistemele de securitate ale staţiei erau toate online, făcându-şi treaba, verificând şi reverificând accesul. S-ar fi făcut roşii unul după altul pe măsură ce Spanner pirata semnalul netului, dar aveam un program care să scoată din funcţiune alarmele de la sursă. Atât timp cât supraveghetorul uman nu făcea vreo verificare în timpul celor aproximativ zece secunde în care prelucram semnalul, era în regulă. Conform informaţiilor cumpărate odată cu hardul, nu trebuia să verifice. *Dar ar fi putut.*

Nu exista niciun mod de a şti dacă programul va face ceea ce pretindeau creatorii lui; nu exista niciun mod de a fi sigure că acea cutie va mima cu succes semnalul netului, care se schimba aleatoriu. Spanner studiase codul – aruncasem şi eu o privire – şi din câte puteam vedea era original, dar nu era decât un singur mod de a te asigura.

M-am uitat la Spanner. Lucra cu atenţie. Un şuierat uşor se prelinse în încăpere.

– Cutia are controlul, zise. Acum aşteptăm.

Se întinse şi porni ecranul staţiei.

Programul afişa pe canalul ales o reluare a unui sitcom vechi, clasic, iar netul era extrem de eficient. Oricum, m-am pomenit respirând uşurată atunci când starul a apărut cu zâmbetul ei profesional. Dacă totul mergea cum plănuiserăm, poate şi restul va merge ca uns. Mă întrebam ce fel de oameni se uitau pe canalele la cerere: filme, sport live, sex live, concursuri de câini, desene animate…

– Reclamele în două minute şi unsprezece secunde.

De obicei, reclamele erau adecvate audienţei, dar noi urma să oferim acelaşi lucru tuturor. După cum spusese Spanner, „Vezi tu, poate că-i urmărim pe cei bogaţi şi proşti, dar sunt şi alte

tipuri de oameni care urmăresc netul la patru dimineaţa… depresivi, insomniaci, beţivi, oameni care şi-au tras-o cu noua lor iubire toată noaptea… îi putem atrage şi pe ei.” Ceea ce voia să însemne, desigur: hai să luăm de la cei fără apărare, de la cei care nu au nimic de dat, sau care ar da orice pentru că se pregătesc s-o termine cu viaţa.

– Sper ca blestemata de cutie să nu se schimbe în mijlocul reclamei, mormăi ea.

N-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă o făcea. Nu voiam să ştiu.

– Programul contului e online?

– Da. Reclame în cincizeci de secunde.

Mâinile mi se strânseră pe tastatură, albindu-se la încheieturi. Urma să aşteptăm până la sfârşitul primei reclame; probabil treizeci de secunde. Atunci erau cele mai puţine şanse să-şi bage nasul securitatea – nu erau plătiţi să păzească semnalele publicitare. Habar n-aveam ce reclame puteau fi, dar Spanner privise zeci de posibile candidate şi scrisese programe de întrerupere pentru ele. Dacă totuşi era ceva ce nu recunoşteam, ar fi trebuit s-o facă manual.

– Douăzeci de secunde. Nouăsprezece. Optsprezece. Şaptesprezece…

Tastatura mea era toată aurie.

– Ne-am sincronizat.

Am lucrat în linişte câteva secunde. Tot auriu.

– Liber.

– Patru secunde. Trei. Doi. Unu.

Ecranul se făcu de un verde-strălucitor.

– *Asta* e… – şi Spanner înjură.

Ecranul viră deodată spre maro cu roşu, ca solul vechilor păduri tropicale.

– Ce e, ce se întâmplă?

– Minispoturi, zise Spanner scurt. O să ocupe întregul program publicitar.

Aveam mai puţin de trei minute să decidem ce să facem.

– Tastatura e aurie.

– Iar semnalul e foarte bun, zise Spanner. O să mă bag. (Vocea îi era tăioasă, hotărâtă.) O să-l întrerup când o să vină momentul. Fur din timpul programului.

– Cunoşti genul ăsta de reclame?

– Nu, dar o încheiere e o încheiere.

Avea dreptate. Întotdeauna puteai prevedea ultimele secunde ale unei reclame.

– Fă-o, am spus.

Era periculos, mult mai periculos decât anticipasem. Spectatorii nu cronometrau niciodată reclamele, dar după ani de zile în care primeau mereu acelaşi număr de secunde trupurile lor le presimţeau. În sinea lor ar fi gândit: *hei, sunt cam multe reclame astăzi…* Şi unul dintre aceşti spectatori poate fi spionul securităţii. Poate să fie rapid şi să ne dea de urmă înainte de a ne retrage.

– Iată încheierea.

– Liber.

Acum nu mai puteam da înapoi. Dacă drogurile o afectaseră pe Spanner cât de puţin, dacă ar face o greşeală de o milisecundă, tăietura ar fi vizibilă. Adrenalina îmi încordă muşchii din jurul ochilor; respiram superficial.

Ea era perfectă. Literele albe se şterseră, apoi reapărură în roşu-strălucitor şi galben, compunând primul cadru cu cravata lui Tom.

M-am uitat la tastatură.

– Zece la sută roşu. Douăzeci.

Programul securităţii începuse să ne urmărească semnalul. Nu avea să ne găsească până nu se aprindea toată tastatura.

– Hai, iubiţilor, hai, murmură Spanner.

Mă întrebam ce-i spunea programul contului.

– Două'ş'cinci la sută. Cincizeci! (Izbucnirea bruscă de roşu pe tastatură îmi făcu inima să-mi sară din piept.) Şaptezeci!

– Ieşim.

Tastatura se stinse. Ea începu să strângă ecranul, să demonteze cutia.

M-am pomenit îngenunchiată pe podea, înghesuind lucruri în rucsac, fără să ştiu cum ajunsesem acolo.

– Aproape două'ş'pe secunde, spunea ea.

– Întrerupe contul, am zis.

– Banii încă mai vin…

– Întrerupe-l!

Nu-mi păsa cât de mult sau cât de puţin aveam. Trebuia să oprim şi să fugim. O nanosecundă putea face diferenţa pentru un program de securitate.

Atinse o tastă, scoase o fişă.

– Totul e închis.

Şi iată-ne afară în ploaie, închizând uşa, sprijinindu-ne de perete, râzând. Ploaia îmi intra în urechi, în gură, mi se scurgea pe gât în jos, dar nu-mi păsa. Ar fi trebuit să fugim, dar nu-mi păsa. Beţia adrenalinei îmi provoca starea asta. Râdeam fără oprire: eram libere, în siguranţă. Uitasem cât de plăcut era să operezi în afara legii, cât de bine, cât de *mare* mă făcea să mă simt…

Ezitant, m-am desprins de perete.

– Trebuie să ne grăbim.

– Nu ne-au luat urma.

Dar se trezea deja din beţie, privind în jur de la stânga la dreapta. Tehnologia informaţiei şi fineţurile ei nu contau prea mult pentru creierul crocodilian, care voia distanţă fizică. Ne-am grăbit să plecăm.

Am început să mă simt în siguranţă când ne aflam la circa un sfert de milă distanţă. Am încetinit, m-am oprit, am început să-mi scot plastenul protector. Spanner îmi urmă exemplul.

– Cât am scos?

Rânji.

– Ghici.

– Mult. (Mă apucă iar ameţeala. Bani mulţi. Pentru câteva minute de muncă.) Spune-mi.

– O sută patru, poate o sută cinci mii.

Am râs tare, nevenindu-mi să cred.

– Închide gura, zise Spanner, ai putea să te îneci în ploaia asta.

Dintr-odată m-am bucurat de ploaie, m-am bucurat că eram udă. Era real. Toţi banii ăia. Mă simţeam ameţită. Ceea ce câştigam la Hedon Road părea o bătaie de joc.

La Ursul Polar era linişte, doar vreo jumătate de duzină de oameni. Spanner comandă whisky. Am răsucit paharul în mâini, mulţumindu-mă să-i adulmec aroma. Spanner era la al treilea pahar în treizeci de minute. Probabil că nici n-ar fi trebuit să bea, cu câte calmante luase. Acum însă, când fluxul de adrenalină scăzuse, eram prea obosită să-mi mai pese.

– Deci ce faci cu partea ta?

– Nu ştiu.

Am sorbit din pahar, bucurându-mă de gustul puternic, afumat. Scăzând cheltuielile şi după ce-i voi fi dat lui Tom partea lui, nu-mi rămâneau mai mult de treizeci de mii, scutite de impozite. Aş fi putut bea aşa ceva tot restul vieţii. Sau să

locuiesc într-un apartament mai mare. Pentru un timp.

– Poate că o să-i dau cuiva.

Poate Magyar ar fi de acord să-mi dea adresa lui Paolo din dosare. Am încercat să-mi imaginez expresia lui când s-ar pomeni cu treizeci de mii mai bogat. M-am uitat fix în pahar. O culoare caldă, îmbietoare. Spanner se întinse şi acoperi paharul cu mâna.

– Cui?

– Ce?

– Cui o să-i dai?

Să-i dau banii lui Paolo era o fantezie stupidă. Nu l-ar fi ajutat nici pe el, nici pe mine. Dar simţeam nevoia să vorbesc – şi cine mai era alături de mine în afară de Spanner? Aşa că i-am spus despre Paolo. Despre cum a venit la Hedon Road, despre tinereţea lui, ciudăţeniile lui. Despre ochii lui, cum au părut că se deschid atunci când şi-a dat seama că nu-mi bat joc de el, ci chiar vreau să-l învăţ. Cât de tânăr era, şi vulnerabil. Cum încercase să se sinucidă. Cât de vinovată mă simţeam. Ea sorbi din băutură.

– Nu i-ai tăiat tu braţele şi picioarele cu toporul.

– Nu. Dar ar fi trebuit să fac ceva atunci când am avut posibilitatea. Sau tatăl meu, mama mea. Willem. Oricine.

Voiam s-o fac să vadă, să înţeleagă. I-am povestit despre camera de hotel, despre sentinţa în cazul Caracas. Cum, atunci când am auzit, dârdâiam din cauza aerului condiţionat din camera de hotel şi m-am întors la duş.

– Dar cum aş fi putut şti atunci, când aveam abia şaisprezece ani?

Erau doar imagini pe ecran. Undeva în sinea mea gândisem că murdăria de pe feţele lor era machiaj, suferinţa – actorie.

Dar Spanner nu asculta.

– Banii înseamnă atât de puţin pentru tine, că-ţi poţi permite să-i dai?

– Nu e vorba de bani.

– Bineînţeles că e vorba de bani!

Despre ce altceva? Era speriată, mi-am dat brusc seama. Banii erau tot ce avea ea. Dacă eu nu mă gândeam prea mult la asta, cum să mă gândesc la ea?

– Spanner…

Dar ea aproape şuiera cuvintele:

– Mi-e silă de tine, ştii asta? Eşti o ticăloasă arogantă. Crezi că

lumii îi pasă ce simţi tu. Crezi că poţi face ceva, dar nu poţi.

N-o mai văzusem niciodată speriată până atunci. Mă făcea să mă simt jenată. Ceva se schimbase. Întotdeauna fusese invers. Dar mie nu-mi mai era frică. Nu mă mai putea obliga vreodată să fac ceva ce nu voiam să fac. Mă salvase şi mă învăţase cum să rămân în viaţă, dar plătisem şi plătisem şi tot plătisem. Plătisem destul.

Cred că înţelese asta, şi se sperie şi mai tare. Am vrut să-i explic că nu i-aş face niciun rău, că nu eram precum cei pe care îi cunoştea ea, dar nu ştiam ce să spun – şi nu eram sigură că era adevărat.

Îmi observă nehotărârea.

– Biata fetiţă bogată!

– Nu.

Eram prea obosită pentru asta. Mi-am terminat băutura şi m-am ridicat.

– Nu mai sunt aşa. Muncesc ca să mă întreţin. Muncesc din greu. Fac treabă bună. Asta înseamnă ceva.

– Să râneşti în rahat înseamnă ceva?

– Dar slujba *ta* ce înseamnă?

Brusc m-a năpădit furia: pe ea, pe lumea care o modelase aşa, pe mine însămi şi pe toate lucrurile pe care le făcusem sau neglijasem să le fac.

– Ce înseamnă pentru tine faptul că oamenii plătesc ca să se folosească de tine ca de o cârpă? Banii te fac să te simţi bine, mândră de tine, chiar şi când nu te poţi mişca din cauza durerii şi eşti singură pentru că nu ai prieteni? Te fac să te simţi bine când ai fi putut muri dacă biata fetiţă bogată nu s-ar fi hotărât să-i fie milă de tine? Te fac să te simţi bine când te scoli dimineaţa urându-te pentru lucrurile pe care le-ai făcut ca să faci repede rost de o sută? Te fac?

N-am văzut niciodată un şarpe în secunda de dinaintea atacului, dar cred că ştiu cum ar arăta. Şi-ar da capul pe spate o fracţiune de centimetru, şi-ar închide pe jumătate ochii hipnotici, iar lumina soarelui ar aluneca pe colţii mari şi grei, seci ca oasele vechi. Apoi expresia i s-ar şterge şi toţi muşchii cu excepţia celor folosiţi pentru atac, pentru a infiltra veninul în ţesutul moale al mamiferului, s-ar relaxa.

Dar Spanner îşi ridică băutura, o dădu pe gât şi zâmbi.

Douăzeci şi doi

Lore are 18 ani. E ziua ei de naştere, sau ar putea fi. Stă într-un cort ridicat într-un fel de depozit, sau poate într-un hambar. Mirosurile sunt mai degrabă rurale decât urbane: vin şi usturoi şi ulei, ocazional o insinuare de iarbă lăsată prea mult în soare. Mediterana, poate, sau sudul Franţei. Se miră cum au ajuns până aici din staţiune; nu-şi mai aminteşte nimic ulterior momentului când cei doi bărbaţi au drogat-o în cameră. Stă în cort de aproape trei săptămâni, din câte îşi poate da seama. O ţin sedată. La început îi pun sedativul în mâncare, dar, pentru că nu întotdeauna mănâncă totul, nu nimeresc doza. O dată i-au dat atât de mult, încât a dormit mai mult de două zile, sau aşa spuneau ei. Acum însă organismul îi e atât de saturat, încât pur şi simplu îi dau o pilulă şi stau lângă ea în timp ce o bagă supusă în gură şi o înghite. Dar ea se gândeşte că probabil e ziua ei.

Cortul e gol, doar un sac de dormit şi o găleată.

Găleata e golită la fiecare douăsprezece ore. Câteodată pute în cort. E umilită. O ţin dezbrăcată, deşi nu din dorinţă carnală, e sigură de asta.

Sunt doi bărbaţi; unul, mai înalt, poartă haine care par să miroasă întotdeauna a ceva prăjit, ca peştele; celălalt, mai scund decât Lore, se mişcă repede şi puţin într-o parte, ca un crab. Când îi aduc tăvile cu mâncare, sau îi golesc găleata, sau îi dau pilulele, amândoi poartă mănuşi şi glugi ca măştile de schi. Nu are idee cum arată, sau ce rasă sunt, sau ce vârstă au, dar simte că i-ar putea deosebi chiar fără diferenţa de înălţime. Cel înalt, pe care îl numeşte Faţă de Peşte, pare mai amabil.

Îşi întoarce întotdeauna capul când intră, ca şi cum i-ar fi ruşine de ceea ce face. Celălalt însă, Picioare de Crab, nu face la fel. El e cel care vorbeşte, cel care îi spune să-şi ia pilulele sau vor fi nevoiţi s-o lege; cel care o trezeşte şi-i strigă în faţă că familia ei refuză să plătească răscumpărarea.

Picioare de Crab e cel care aduce un scaun pliant vechi şi o cameră de filmat, împreună cu un ziar subţire.

– Aşază-te pe scaun, îi spune, şi ţine asta în faţa ta ca ei să vadă data.

Cine? se întreabă ea, dar nu prea poate pronunţa cuvintele.

El pune mâna pe cameră şi o lumină strălucitoare inundă

cortul.

– Vorbeşte. Spune-le că te temi pentru viaţa ta.

Ea nu se teme. Drogurile fac ca totul să pară departe şi cumva irelevant. Se aşază, clipind.

– Lumina e prea puternică, bâiguie ea.

– Nu-ţi place?

Se apropie şi i-o pune direct în ochi.

Ea încearcă să ridice mâna ca să-şi acopere faţa, dar îşi simte degetele ca pe nişte bucăţi de cârnaţi, iar ziarul o incomodează.

– În faţa ta, am spus. Ca să poată vedea data. Ca să vadă că nu te-am omorât încă.

Încă. Se gândeşte la asta. Ar trebui să fie speriată, dar tot ce simte e lemnul neted sub fese şi ziarul alunecos pe stomac. *Goală,* se gândeşte, *goală şi vulnerabilă.*

– Vorbeşte, ordonă Picioare de Crab şi aprinde lumina.

Ea vrea doar să dispară lumina, să se întoarcă în visele ei de bumbac. Scânceşte.

– Aşa, aşa e mai bine.

Filmează pentru câteva clipe, apoi ajustează ceva lângă microfon.

– Acum, spune-le cât de mult îţi doreşti să scapi de aici.

Ea vrea să se oprească lumina. Vrea să se întindă şi să doarmă.

– Vă rog, spune. (O lacrimă îi alunecă pe lângă nas, sub pomeţi, peste colţul gurii şi cade de pe maxilar.) Vă rog, spune din nou. Vă rog…

– Spune-le.

– Vreau să merg acasă.

Nu contează că se bâlbâie, nu contează că, după tot ceea ce a făcut pentru a părea un adult în ochii părinţilor ei, aceştia o vor vedea aşa: goală, vulnerabilă, plângând.

– Vreau să merg acasă. Vă rog…

El stinge lumina.

– Acum poţi să te opreşti.

Dar Lore nu se poate opri. Plânsul i se transformă în hohote cu sughiţuri.

– Of, taci. Şi dă-te la o parte de pe scaun.

Alunecă pe podea, se agaţă de piciorul lui.

– *Dă-mi drumul.* Isuse. (Îşi şterge murdăria de pe picior.) Isuse. (Îi aruncă ceva – o batistă.) Şterge-te.

Pleacă, ducând scaunul şi camera, încă ştergându-se pe

pantaloni.

Plânsul i se linişteşte. Plânge încet şi monoton ore întregi, până când îi mai dau droguri şi adoarme.

Dar azi e ziua ei, sau ar putea fi. Azi, poate să gândească puţin.

Ziua începe neplăcut, când pilula care i se dă la micul dejun i se dizolvă pe jumătate în gură înainte s-o poată înghiţi. După aceea, când Faţă de Peşte pleacă, scuipă în palmă cocoloşul de pulbere muiată şi se şterge de podea. Mănâncă aproape toată mâncarea din tavă în efortul de a scăpa de gustul de pe limbă. Mai târziu observă că resturile de pe farfurie erau de salam, croasant şi suc. Micul dejun. Trebuie să fie dimineaţă. Şi atunci începe să se gândească, începe să numere zilele şi îşi dă seama că e ziua ei.

Optsprezece ani. Acum poate deţine partea ei de acţiuni în compania familiei. E bogată.

Când Faţă de Peşte îi aduce tava cu prânzul, e destul de atentă ca să ascundă pilula sub limbă şi să se prefacă a o înghiţi. O simte dizolvându-se şi se întreabă cât de mult îi ajunge în sânge înainte de a putea scuipa.

Gluga lui Faţă de Peşte se mişcă încet în ceea ce Lore interpretează a fi un surâs. Priveşte în gol la podea, sperând ca el să nu observe că e mai trează ca de obicei. Sesizează pata de murdărie albă de pe podea şi inima i se opreşte. Se sileşte să privească în altă parte, să se uite la orice altceva decât la podea, iar după câteva momente el pleacă. Ea aşteaptă, ascultă. Aude o uşă deschizându-se undeva, apoi închizându-se. Scuipă pilula în mână. Unde s-o pună?

Lângă mâncare e pâine. Rupe o bucată de coajă şi face o gaură în miez, apoi ezită. Poate dau resturile unui câine. Ar observa dacă ar adormi. Cercetează podeaua cortului, găseşte o mică ruptură în plastic. Dedesubt poate să simtă fibra lungă, aspră, a lemnului vechi. Mişcă degetul într-un sens, apoi în celălalt, găseşte o crăpătură între scânduri. Înghesuie pilula prin gaură în crăpătură.

Deja prânzul ei, supă şi pâine, s-a răcit. Se uită la el şi-şi aminteşte: Stella e moartă. Pentru o clipă, îşi doreşte să ia pilula înapoi, îşi doreşte să poată zăcea acolo, fără să gândească, până când părinţii ei vor plăti şi va putea merge acasă. Apoi va afla că totul a fost un coşmar. Niciodată n-a fost în staţiune. Tok n-a sunat-o. Stella nu a murit.

Dintr-odată e furioasă pe Stella. *Nu ai dreptul să mă faci să sufăr!* gândeşte. Situaţia ei e destul de dificilă şi fără suferinţa asta – trebuie să fie capabilă să se gândească, să facă planuri, nu să se lase condusă aşa, purtată de amintiri. Când o să iasă de aici, o să-i spună Stellei exact ce…

Dar Stella e moartă.

Suferinţa e mult mai îngrozitoare decât crezuse că e posibil. Ca şi când ar avea un gol în ea. Tremură, muşchii i se încordează şi o dor. Îi e greu să înghită fiindcă îşi simte gâtul atât de strâns, iar inima îi sare şi bate aiurea. Transpiră. Şi apoi înţelege. E drogul. Lipsa drogurilor. E în sevraj.

În următoarele câteva zile caută un mod de a se lăsa de sedative. Ghemotoacele ude pe care le scoate din gură nu sunt uşor de divizat, şi câteodată înghite prea mult, dar după şase zile nu mai ia nimic şi nu mai tremură.

Face mai multe găuri în partea de jos a cortului şi explorează podeaua, câţiva inci de lemn pe zi. În a patra zi de explorări, găseşte un cui de şase inci. E vechi, din fier negru ruginit, îndoit la unul dintre capete, dar îi face bine să-l ţină între degetele mâinii stângi, să-l lase să iasă în afară când strânge pumnul. Atunci când are o armă nu mai e o victimă neajutorată. Poate să gândească, poate să facă planuri. Noaptea, înainte de a adormi, ascunde cuiul lângă picior în sacul de dormit. Dimineaţa, îl strânge în pumn şi zâmbeşte.

Cuiul devine centrul universului ei. Degetele încep să-i miroasă a rugină, dar pentru Lore acesta este mirosul speranţei.

Douăzeci şi trei

Încă mă mai gândeam la zâmbetul cenuşiu al lui Spanner, în sala de mese, când cei din schimb începură să-şi termine băuturile calde, să-şi pună măştile şi să se ridice, gata să se întoarcă pentru ultima treime a nopţii. Pe ecran se derulau ştirile, dar, în timp ce îmi încheiam costumul la gât şi-mi trăgeam pantalonii, zâmbetul sec se suprapunea peste imaginile schimbătoare. Sonorul era oprit; dar prezentatoarea aproba din cap ceea ce spunea prezentatorul, afişându-şi pe faţă acea expresie de grijă pe care o au întotdeauna când vorbesc despre cineva sau despre o cauză pe care publicul ar putea-o pune la suflet.

N-ar fi trebuit să-i spun vorbele alea lui Spanner. Nu trebuiau spuse cu voce tare. Era genul de lucruri pe care le-ar fi făcut Spanner, nu eu. Nu Lore. Iar şarpele va lovi, mai devreme sau mai târziu.

Un prim-plan al prezentatorului făcu loc unei alte imagini: poza unui adolescent cu acea tunsoare filată care întotdeauna arată bine pe părul negru rebel al asiaticilor. Ceva îmi părea vag familiar. Poate că era scaunul de care era legat.

Muşchii mi se contractară, ca şi când mâinile mi-ar fi fost lipite de laterale. Trupul meu părea a fi într-un loc nepotrivit, într-o poziţie nepotrivită, de parcă ar fi trebuit să stau jos.

Pe ecran se schimbă poza băiatului cu a mea, stând pe acelaşi scaun. Trupul îmi era confuz, în trei locuri deodată: stând în cort, în lumina puternică, plângând şi bolborosind; dezbrăcată şi sângerând pe pietrele pavajului, scăldată în imagini cu mine însămi legată de un scaun; stând în picioare îmbrăcată – oricum, în uniformă – în sala călduroasă de mese.

Clopotul care anunţa sfârşitul pauzei sună, dar eu stăteam acolo, prosteşte şi nemişcată şi singură, în timp ce rulau imaginile cu mine. În cele din urmă, imaginea reveni la prezentatorul care vorbea fără sunet şi înapoi la băiatul de şaisprezece ani. Apoi un bărbat, destul de bătrân ca să fie tatăl băiatului, coborând grăbit nişte trepte pe o stradă îngustă, din cele care se găsesc în centrul unor oraşe asiatice, ferindu-şi faţa de soare şi de luminile puternice ale camerelor de filmat.

M-am putut mişca din nou. Am pornit sonorul. „...

înregistrarea ne-a parvenit acum o oră. Deşi familia refuză să comenteze, purtătorul de cuvânt al Poliţiei din Singapore ne-a spus că bănuieşte că familia Chen ştia despre răpirea lui Lucas Chen de peste o săptămână.”

Înapoi la prezentatoare: „Şi aceasta nu este singura similitudine cu răpirea van de Oest de acum trei ani.” O altă poză, de data asta a tinerei Frances Lorien. O faţă solemnă, arogantă. M-am întrebat când a fost făcută. Nu mi-o aminteam.

Am închis sonorul şi m-am aşezat. M-am ridicat din nou, repede. Stând aşezată mă simţeam vulnerabilă, mă făcea să-mi amintesc luminile, camera.

Nu. *Nu toate acele imagini rulând iar şi iar.*

M-am uitat din nou la ecran. Băiatul acela nu eram eu, dar scaunul era acelaşi, şi cortul, şi lumina. Totul.

Probabil aceiaşi răpitori. Răpitor, mi-am spus. Faţă de Peşte era probabil mort de trei ani.

– Bird!

Magyar. Cu ochii duri şi braţele încrucişate.

– Pauza s-a terminat de mai bine de…

– Ştiu. Cinci minute.

Mă simţeam ireal. Suspendată undeva între *atunci* şi *acum.* Între Frances Lorien şi Bird.

– Sunt Lore, am şoptit pentru mine. Eu sunt Lore.

– Poftim?

Am făcut semn spre ecran. Ea privi într-acolo, apoi din nou spre mine, apoi, aproape împotriva dorinţei ei, din nou spre ecran. Faţa începu să i se schimbe, muşchii să i se mişte în timp ce creierul procesa informaţia. Presupun că fusese un şoc. Îşi smuci braţul spre butonul de volum.

„… cu van de Oest, live din Auckland.” Fântâna lucea lăptos în soarele de vară. Oster, obişnuit cu camerele, se asigurase că soarele era în spatele lui, astfel ca să nu privească încruntat.

„Suntem alături de familia lui Lucas Chen. Ştim ce am simţit când a fost răpită Frances Lorien. Ştim că undeva cineva ştie unde e ea. Chiar şi după trei ani. Suntem pregătiţi să oferim două sute cincizeci de mii pentru informaţii care să ne conducă la fiica noastră.”

Arăta altfel. Mai bătrân. Şi atât de oficial. Credea că sunt moartă.

Am închis sonorul.

– Nu e Auckland, să ştii.

Magyar mă privi fără să înţeleagă.

– Casa, Ratnapida. Familia are o înţelegere cu serviciile media să nu dezvăluie unde locuim.

Arătau alte imagini cu mine. Magyar privea de la mine la ecran.

– Nu e uşor de observat la început, nu-i aşa? Dar ai fi descoperit în cele din urmă. Dacă ştii unde să te uiţi.

Se întoarse cu spatele la mine, studiind imaginile, dar mă supraveghea cu coada ochiului.

– Eu sunt. Frances Lorien van de Oest. Eu cea adevărată. Sau cea care am fost.

Nu ştiam cine eram acum. Aveam un sentiment bizar de multiplicare, ca şi cum mi-aş fi privit reflexia în apă şi aş fi văzut trei feţe în loc de una.

Magyar era nemişcată, iar ochii îi arătau ciudat. Strânşi. Acoperiţi de pleoape. Ştiam că ar fi trebuit să mă îngrijoreze expresia ei, dar mă simţeam indiferentă. Ireală. Imaginile de pe ecran continuau să se deruleze, mute. Cele trei imagini din capul meu pulsau. *Cine sunt eu?* Magyar tot nu zicea nimic. Strângea şi desfăcea pumnii înmănuşaţi în plasten. Gura îi era ca o linie dreaptă.

– N-ar trebui să fii furioasă, am spus calm, de la mare distanţă.

– Nu? Spune-mi, Bird, cum ar trebui să reacţionez?

Cum reacţionează toată lumea la numele van de Oest: şoc, veneraţie, apoi reticenţă pe măsură ce persoana cu care ai de-a face se transformă din *umană* în *van de Oest.*

– Nu înţeleg. De ce eşti furioasă?

– Pentru că mă simt ca o proastă.

Nările i se albiseră. Respira greu. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Brusc, ridică mâna într-un gest smucit şi îşi privi ceasul.

– Deja am pierdut timp. Timpul înseamnă bani. Dacă nu cumva ai hotărât că te-ai săturat de joaca de-a biata albinuţă muncitoare, vreau să fii la staţie în trei minute. Şi aştept să recuperezi timpul pierdut.

Pur şi simplu. Alungată.

– Dar…

– Dar ce?

Mâna pe şold.

Dar sunt Frances Lorien van de Oest! Nu ştia ce înseamnă asta? Nu putea să mă *alunge* pur şi simplu, ca pe o oarecare…

Dar ea o făcuse. Asta şi doream, nu-i aşa? – să fiu tratată ca o persoană adevărată.

– N-am terminat cu asta, Bird. Nici pe departe. Vorbim după schimb. După ce recuperezi timpul pierdut.

Aştepta. Am aşteptat şi eu, apoi am înţeles că ea avea un avantaj: eu eram muncitorul, ea – supervizorul. Faptul că-i spusesem cine sunt cu adevărat nu schimba asta. Am părăsit sala de mese. Ca şi când mişcarea mea ar fi tulburat oglinda râului, cele trei feţe tremurară şi se suprapuseră, indistincte.

Nu-mi amintesc cum am mers până la cuvă, dar m-am trezit acolo, tremurând, privindu-mi faţa în apa neagră lucioasă.

Cine sunt eu? Ce aş spune dacă aş deschide gura?

Am comandat *loc,* lichior fierbinte de ciocolată. Magyar luă o înghiţitură mare din lichidul aburind şi se arse. Înjură, strigă la omul de la tejghea să-i aducă nişte gheaţă, apoi îl privi încruntată pe când îi aducea găletuşa cu gheaţă. Sprâncenele ei erau foarte întunecate pe pielea palidă.

Îşi puse un cub în gură, îl sparse, îl supse.

Nu spuneam nimic, nici măcar nu voiam să respir prea tare, pentru ca reflexia unitară şi tulbure din capul meu să nu se separe din nou.

– Deci. Suntem aici să discutăm despre felul în care m-ai minţit.

Am vorbit cu grijă, nesigură pe vocea mea. Pe accent. Pe limbaj.

Pe propria mea gură.

– E greu.

– Fă-o totuşi.

Extrem de lipsită de simpatie.

– Spune-mi despre familia ta.

– De ce? Suntem aici ca să vorbim despre tine, nu despre mine.

– Ai fraţi? Sau surori?

– Şi fraţi, şi surori.

Înghiţi gheaţa şi luă o altă gură experimentală de loc.

– Eu am – am avut – două surori şi un frate. Dar una e soră vitregă, Greta, fiica mamei mele, şi e cu mult mai mare decât mine, mai mult ca o mătuşă…

– Asta e relevant?

– … iar fratele şi cealaltă soră sunt gemeni. Erau gemeni.

Stella s-a sinucis.
Acum mă asculta.
– Într-un fel am fost ca un copil unic. Iar părinţii mei ar fi trebuit să divorţeze de acum cincisprezece ani. M-am obişnuit să ascund lucrurile care contează pentru mine, să le ţin închise. Asta fac eu. Asta sunt.
– Spune-mi de ce dracu' ar trebui să-mi pese de asta! Crezi că doar dacă mă poţi cumpăra cu tot cu Hedon Road, probabil şi întregul oraş, de câteva sute de ori, eu o să dau din cap şi o să spun „Bine”? Aşa, pur şi simplu? Fără măcar o explicaţie pentru că te-ai ascuns, că m-ai minţit? Ai minţit pe toată lumea.
Nu era chip să fac faţă furiei ei. Am ignorat-o.
– Slujba asta, Hedon Road, nu e o joacă pentru mine. Am mai puţini bani decât ai tu.
Nu e adevărat, nu e adevărat. Dar cele treizeci de mii? Feţele vibrară, fiecare cu secretele sale.
Muşchii maxilarului i se relaxară puţin, iar pupilele îi reveniră la normal.
– Am fost răpită. Ştii asta. Când ei… când am evadat, nu m-am mai putut întoarce.
Restul îmi rămase înţepenit în gât ca nişte mici pietricele lustruite.
– De ce? Şi de ce ai minţit?
Stăteam acolo, mută.
– Mă simt atât de proastă. Ai idee cât de folosită mă simt? În tot timpul când îţi dădeam ordine, spunându-ţi să-mi aduci o cifră sau alta, tratându-te ca pe o ucenică. Punându-te să lucrezi astfel. În tot acest timp, tu ştiai, tu ştiai… (Roti resturile de loc în pahar.) Ştii ceva? M-ai făcut să-mi fie ruşine de mine. De cum te-am tiranizat. Nu-mi place asta.
– Nu m-ai tiranizat.
Ea nu asculta.
– Dar de ce? Asta nu înţeleg. Spui că ai nevoie de bani, dar de ce? De ce nu te întorci la mami şi la tati…
– Nu.
Mai dur decât intenţionam.
– Te rog, nu le spune aşa.
– Bine. Familia ta, atunci. De ce nu eşti cu ei, în casa ta frumoasă, sau proprietate, sau ce e?
– Ratnapida.
– Poftim?

– Casa. Se numeşte Ratnapida.

Stella în fântână. Oster. Apoi, mai târziu, Oster şi Tok, stând unul lângă altul. Tok arătând înfrânt.

– Fie. Ai putea fi la soare, nefăcând nimic. Atunci, de ce te ascunzi? Şi ce s-a întâmplat cu adevărata Sal Bird?

Cred că am ucis pe cineva, îi spusesem.

– N-am întâlnit-o niciodată. A murit într-un accident.

Am aşteptat-o să se decidă dacă să mă creadă sau nu. Eram convinsă că arătam mai calmă decât mă simţeam. Anii de antrenament în jurul mesei, la cină.

Absorbi informaţia, dând din cap. Tot lipsită de expresie.

– Continuă.

– Omul pe care l-am ucis... (Am înghiţit în sec. Omul *pe care l-am ucis.)* Era unul dintre bărbaţii care mă răpiseră.

I-am povestit despre cort, despre droguri. Despre Picioare de Crab şi camera de filmat. Despre cum am găsit cuiul.

– E greu. Nu m-am gândit la asta. A fost... Când m-au scos afară, după ce-mi spuseseră că familia mea nu plătise... am crezut...

O altă înghiţitură. Mi-am privit mâna pe bar. Nu era ceva la care să vreau să mă gândesc. M-am holbat la vârfurile degetelor, la pielea rozalie din jurul unghiilor. Ea îşi puse mâna peste a mea, caldă şi uscată. Tot nu-mi puteam ridica privirea. *Încearcă,* spunea mâna.

– Aveam cuiul ascuns în pumn. Când am ajuns afară l-am lovit în gât.

Îşi ridică mâna de pe a mea şi apucă băutura.

– A murit?

– Celălalt, Picioare de Crab, a spus că l-am omorât. Dar... (Dar, desigur, Picioare de Crab voia ca eu să cred asta. Să fiu confuză, docilă.) Nu ştiu. Doar am presupus.

– Atunci, ăsta e primul lucru pe care o să-l facem noi mâine.

– Noi?

Mă privi, indescifrabilă. Mă simţeam ciudat.

– Am nevoie să mai beau ceva.

Am tăcut în timp ce ni se aduceau băuturile.

– Când s-a întâmplat asta, răpirea?

– În septembrie. Acum trei ani.

Aerul proaspăt şi rece ca mirosul de măr. Pavajul, sângele. Doar că s-ar putea ca el să nu fie totuşi mort. Iar Magyar spusese *noi.*

– Septembrie. Bine. Deci o să ne uităm printre crimele de acum trei…

Dar eu nu ascultam. Poate că totuşi nu-l omorâsem.

– Ai idee ce înseamnă asta pentru mine? am spus brusc.

Vocea ei era blândă.

– De ce nu-mi spui?

Mi-am pus mâna pe mâna ei care încă mai ţinea paharul. Niciuna nu spunea nimic. Ne prefăceam amândouă că mâinile noastre nu erau calde şi moi, împreună, palmă pe dosul palmei, degete pe degete, părul de pe braţul ei atingând interiorul încheieturii mele.

– Vreau să-ţi spun ceva. Despre familia mea. De ce s-a sinucis Stella. Nimeni altcineva nu ştie. (Nici măcar Spanner. *Ştii de ce am încredere să-ţi spun asta?* Cred că ştia.) Tatăl meu mă iubea. Aşa credeam. Dar apoi am aflat că sora mea Stella era… (Nu puteam s-o spun. Era ca un arc strângându-mi acea parte a minţii. Dar trebuia să vorbesc despre asta.) Aveam coşmaruri cu un monstru. Sora mea mai mare, Greta – era aproape adultă când mama s-a căsătorit cu… Oricum, ea a înţeles ce se petrecea în realitate. Mi-a dat o încuietoare pentru uşă; pentru ca… *„monstrul… monstrul…”,* pentru ca Oster să nu poată veni în dormitorul meu când eram singură. Stella a făcut terapie. Tok spunea că îi era mai bine, dar apoi s-a sinucis. Şi eu n-am ştiut nimic. În tot acest timp, el îi făcuse… asta. Iar când s-a făcut mai mare, când nu mai era un copil neajutorat, a încercat cu mine. Dar Greta a ştiut. (Greta, întotdeauna cenuşie şi cu umerii aduşi, ezitând ca şi cum ceva ar fi urmat să apară de după colţ şi s-o înşface.) Cred că i se întâmplase şi ei. Ceea ce nu pot să înţeleg…

Aerul din bar păru dintr-odată prea dens, tot oxigenul consumat. Voiam să mă lipesc cu burta de pământ, unde eram mai în siguranţă, unde puteam respira mai uşor.

– Ceea ce nu pot să înţeleg e de ce nu mi-a spus nimeni. Tok ştia. Stella ştia. Greta ştia. Eu nu. Ar fi trebuit să ghicesc. Erau atâtea indicii. El chiar… El chiar m-a luat la plimbare şi m-a întrebat ce ştiu, ce mi se spusese.

Ce a spus Stella? întrebase.

Mie nu-mi spune nimeni nimic, replicasem.

Dar Greta încercase. Sau cel puţin ea îmi dăduse încuietoarea.

Magyar se încruntă.

– Încerc să înţeleg ceva. Crezi că Oster s-a îndreptat spre tine când Stella a crescut...

– Da.

– Dar crezi că şi Greta a fost abuzată.

– Da.

– Lore. (Avea ochii blânzi. Încerca să-mi spună ceva, dar eu habar n-aveam ce. Oftă.) Povesteşte-mi despre perioada... Povesteşte-mi despre noaptea când a venit monstrul la tine.

– Am visat. Cel puţin asta a spus Katerine când m-am trezit, şi îşi ţinea mâna pe umărul meu.

– Katerine era acolo când te-ai trezit?

– Da.

Eram încurcată.

– Lore. (Îmi luă ambele mâini în ale ei.) Gândeşte-te o clipă. Ai visat un monstru, iar când te-ai trezit Katerine era acolo.

Am privit-o fără să înţeleg.

– Spui că şi Greta fusese abuzată. Dar ea era adult când tatăl şi mama ta s-au căsătorit.

– Da... am spus încet.

– Atunci, dacă vinovatul le preferă tinere, nu putea fi Oster.

În mod absurd m-am gândit la Tok, la râsul lui neîncrezător când îi strigasem că se purta urât cu Katerine, întrebându-l dacă îşi dădea seama ce-i făcea: Ce îi fac eu ei?

– E prea cald aici. Trebuie să ies.

Aerul era atât de dens, încât mi se părea că înot spre uşă, luptându-mă să respir. M-am sprijinit de zid afară, gâfâind. Îmi uitasem haina. Prin cămaşa subţire simţeam cărămizile dure pe omoplaţi.

Katerine pe pat, complet îmbrăcată. „E un vis”, îi spune ea lui Oster. Oster, care abia intrase împleticindu-se în cameră.

Magyar ieşi, cu hainele noastre împăturite pe braţ. Mi-o întinse pe a mea în tăcere.

– Dar e mama mea, am spus în cele din urmă.

– Da.

Mama mea, monstrul. Ceea ce înseamnă că de fapt Oster nu era deloc un monstru. De data asta a trebuit să mă aplec cu fruntea aproape de genunchi ca să pot trage aer în plămâni.

Mama mea, monstrul. Iar Oster – putea fi din nou tatăl meu. Cel pe care credeam că-l pierdusem.

Am început să-mi îmbrac haina.

– Trebuie să plec.

– Unde să pleci? Te simţi bine?

– Nu ştiu. Dar trebuie să mă gândesc.

Aerul de deasupra debarcaderului era încărcat de umezeală, mirosul buştenilor – îmblânzit şi înmuiat de ploaie şi de apa râului. Am coborât pe aleea din dreapta, am găsit panoul din pavaj şi l-am ridicat. Mi-am aşezat uşor degetele pe întrerupătoare, apoi le-am apăsat. Luminile se stinseră.

Nu era lună, iar stelele erau ascunse de nori negri şi moi. Nu se reflecta nimic în apă. Doar eu. M-am aşezat pe dig, fără să-mi pese de frig. Mai degrabă simţeam râul decât îl vedeam: umflat de ploile ultimelor două zile, ca o limbă lată, întunecată, căutându-şi orbeşte drumul spre mare. Undeva în josul râului, o barjă se lovi cu un sunet găunos de stâlpii de acostare. Apa clipoci uşor pe buşteni.

Un râu bătrân scoate sunete bătrâneşti. Apa de la Ratnapida niciodată n-a sunat sau n-a mirosit ca asta. Acolo, izbucnea în fântâni în soare, sclipea pe pietre, plescăia când vreun peşte zbura la suprafaţă. Chiar şi ploaia sclipea – duşuri rapide, urmate de curcubee şi iarbă scânteietoare. Apă tânără, cu inima uşoară. Poate de aceea alesese Stella fântâna pentru a se elibera.

Totul părea atât de diferit acum: Stella disperată, stăruind, implorându-l pe Oster să *observe,* să facă ceva. Dându-ne, lui şi mie, indicii pe care noi nu le puteam vedea.

Katerine privise atât de calmă întreaga scenă. Prea calmă, îmi dădeam seama acum: ce mamă ar fi în stare să-şi privească fiica aşa, pe jumătate goală, beată, evident suferind? De ce nu mă gândisem la asta înainte? Pentru că aşa era Katerine: închisă ca un evantai lăcuit.

Dar nu întotdeauna. Ceva, un sentiment pe care eu nu-l văzusem niciodată, nu-l bănuisem niciodată, o făcea să se furişeze noaptea în camerele copiilor ei – Greta, Stella, eu – şi… şi… Am simţit din nou căldura respiraţiei monstrului pe ceafa mea şi spaima, carnea care se cutremura simţind că ceva era teribil de rău în lumea mea de şapte ani.

De câte ori a trebuit Stella să suporte asta în tăcere? O mamă era o fundaţie, o piatră de boltă, un exemplu, nu un monstru. Nu un motiv să te sinucizi.

În tot timpul cât mama îi făcea asta surorii mele eu îmi dorisem ca ea să mă iubească, tânjisem după aprobarea ei, voisem să creadă că sunt ca ea.

A trebuit să mă aplec şi să-mi prind capul în palme, atât eram

de ameţită. Oare faptul că ştiam, acum, ceea ce făcuse ea o transforma într-o persoană diferită? Eram eu un om rău pentru că încă îmi doream să fiu ca ea? Încă îmi doream. La un anumit nivel voi dori asta întotdeauna. Cu asta fusesem crescută, cu această imagine a femeii calme, competente.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Mi-am fixat cu privirea mâinile, pietrele uscate, albiile miniaturale care se formau între ele. Ici şi colo erau rămăşiţe ale comerţului turistic: cutii de băutură, un ambalaj rupt de disc. Toate vor fi curăţate până dimineaţă.

Katerinei îi plăcuseră întotdeauna lucrurile curate şi ordonate. Eficiente. *Monstrul ăla,* aşa o numise Tok. *Monstrul ăla nu trebuie să scape nepedepsit.*

Tok şi Oster vorbind în faţa camerei. Tok arătând… nu înfrânt, îmi dau seama acum, ci epuizat. Ce-i făcuseră? Unde era? De ce nu spuseseră nimic, absolut nimic, pe net?

Mama mea. Mi-am imaginat-o cu grijă: păr ordonat, conversaţie concisă, gesturi economice. Niciodată nu gesticulase mult, dacă stăteam să mă gândesc. Şi părul îi era tuns întotdeauna la fel, deşi îl vopsea ocazional în diverse tonuri de blond, ca o concesie făcută modei. Ochii… Niciodată nu ştiusem culoarea ochilor ei. Oare îi ascundea dintr-o tentativă subconştientă de a-şi ascunde sufletul?

Mama mea, care era prea umană. Scăpase de acuzaţia de a le fi făcut rău copiilor fiindcă era atât de… cumsecade. Dar cineva trebuie să fi ştiut. Tok ştia. Iar el încercase să-mi spună mie. De ce-i luase atât de mult ca să vorbească?

Tatăl meu trebuie să fi *ştiut!* Dar şi eu. Nu: eu eram un copil. *Nu tocmai.*

Oare Oster *ştiuse?* Am încercat să-mi amintesc cum se comportase în după-amiaza aceea cu Stella în fântână. Ştiuse că ceva nu era în regulă. Chiar mă întrebase ce ştiam…

El trebuie să fi ştiut. Nu puteam neglija asta. Era tatăl meu – tatăl Stellei – şi ar fi trebuit să-şi asume o responsabilitate, o preocupare pentru noi, în afară de competiţia absurdă cu soţia lui pentru a ne face să-l iubim mai mult.

El trebuie să fi ştiut. Dar el nu era un monstru. Şi-mi era dor de el. Îl voiam înapoi. Îmi petrecusem ultimii trei ani crezându-l ceva ce nu era, şi voiam să-l ating, poate să-mi ciufulească părul, orice, numai să mă apropii din nou de tatăl pe care crezusem că-l cunosc.

Sirena unei barje sună în josul râului, un zgomot matinal. Era aproape dimineaţă.

M-am întins şi m-am ridicat, simţindu-mă ciudat: şovăitoare şi uşoară. Atât de multe se schimbaseră. Îmi recăpătasem tatăl şi îmi pierdusem mama. Iar Magyar ştia cine sunt. Ea putea să vadă printre reflexiile obscure. Pentru ea nu eram *van de Oest,* nu eram *ucigaşa,* nu eram *Bird.* Eram doar eu, Lore.

Ziua de naştere a lui Lore veni şi trecu. Douăzeci de ani. Ieşi în vântul tăios de septembrie cu raţia zilnică de resturi a pisicii. Ca de obicei, îngenunche să împingă farfuria sub tufişuri fără să se uite anume într-acolo, dar de data asta farfuria se izbi de ceva moale. Cercetă grămada de lemne uscate şi frunze moarte, vechi.

Era un pisoi. Mort. Probabil de vreo două săptămâni.

Slab. Cu blana de culoarea nisipului.

Îl privi îndelung, apoi intră să-şi ia mănuşile de lucru şi cazmaua. Era aproape lipsit de greutate.

Pisoii ar trebui să fie graşi, îşi spuse. I se păru teribil de nepotrivit ca ceva atât de tânăr să arate atât de uzat. Ar fi trebuit să aibă lapte cald, şi primăvară, şi un cer plin de fluturi pe care să-i vâneze. Nu o viaţă scurtă şi grea şi un sfârşit pe pământul rece.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

Spanner citea.

– Nu văd care e diferenţa, dacă îţi place sau nu.

Abia îşi ridică privirea de pe ecranul din poală.

– Pentru că e o minciună.

Pentru că pisoii ar trebui să fie graşi.

Spanner trecu la pagina următoare.

– Iar pâlpâie.

– Poftim?

Lore fu nedumerită pentru o clipă, apoi îşi dădu seama că Spanner umbla la contrastul ecranului.

– Închide cartea aia şi ascultă-mă.

Spanner o închise şi o aşeză pe pernă lângă ea.

– Te ascultam. Spuneai că dacă ceva îţi face plăcere înseamnă că nu e real.

– Eşti obtuză.

– Nu. E o slujbă ca oricare alta. Nu-i invidiezi pe jamaicanii tăietori de trestie de zahăr pentru că fumează ca să-şi facă

munca mai puţin monotonă, nu? Sau pe chilieni pentru că mestecă frunze de coca să poată urca pe cărările încă unui munte, unde aerul e prea rar pentru orice cu excepţia caprelor lor. Atunci, de ce-ţi refuzi asta ţie?

– Pentru că urăsc ceea ce facem noi.

– Tocmai ai spus că-ţi place.

– Când o fac îmi place.

– Atunci, ai prefera să nu-ţi placă?

– Aş prefera să n-o fac deloc.

– Ai prefera şi să nu mănânci?

– Trebuie să existe o altă cale! Am putea folosi un PIDA fals, unul bine făcut, să ne luăm o slujbă. Am putea…

– Avem o slujbă.

– O urăsc! Mă face să-mi fie ruşine, şi m-am săturat să-mi fie ruşine.

– Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine. N-ai făcut rău nimănui.

– Mi-am făcut rău mie. E trupul *meu,* e…

– Templul, bine. (Spanner scutură din cap.) Nu e un templu, e un sac de carne. (Se bătu cu palma pe coapsă.) O unealtă făcută din muşchi şi piele şi oase, care să fie folosită la fel cum am folosi orice altă unealtă.

– Nu. (Lore era îngrozită.) Trupul tău nu e o unealtă precum o… o şurubelniţă. Eşti tu. Ceea ce face şi simte el te face să fii ceea ce eşti. Nu-ţi dai seama de asta?

– Eşti ceea ce regulezi? (Ochii lui Spanner erau provocatori.) Atunci, asta cine te face să fii?

– Cineva de care îmi e ruşine.

Şi Lore înţelese cu o claritate orbitoare de ce se sinucisese Stella. Să fie folosită ca un recipient, ca un accesoriu, şi să *ştie* asta, să fie neajutorată în faţa acestui fapt şi să vadă cum această neajutorare se reflecta înapoi spre ea de fiecare dată când ochii ei îi întâlneau peste masă pe ai celui care abuza de ea, de fiecare dată când se privea în oglindă. Nu va exista niciodată vreun mod de a scăpa de această ruşine. Se uită la Spanner, care aştepta cu sprâncenele ridicate.

– Ce s-a întâmplat? Ce ţi s-a întâmplat, de-ai ajuns să simţi că trebuie să faci asta?

– Nu trebuie să se *întâmple* nimic. Nu sunt o victimă jalnică, care reacţionează în loc să acţioneze. (Îşi încrucişă braţele.) Sunt pur şi simplu realistă.

Lore se holbă la ea, apoi scutură din cap obosită.

– Nu mă crezi?

Dar nu la asta se referise Lore când scuturase din cap. Ce argumente putea avea împotriva realităţii cuiva?

Se uită mult timp la Spanner. La părul care trebuia pieptănat, la ochii albaştri luminoşi, pe care-i văzuse plângând o singură dată, la începutul unui rid în partea stângă a gurii, unde muşchii se întindeau când râdea. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze strâns, să-i mângâie părul, să-i spună că totul e în regulă, că nu trebuie să fie tot timpul realistă; ea, Lore, ar lăsa-o să viseze, ar lăsa-o să întindă mâna şi să *încerce,* iar dacă nu reuşea, atunci nu era sfârşitul lumii.

Dar pupilele lui Spanner erau micşorate, braţele încă încrucişate şi faţa ca a unei mumii: slabă, aspră, uzată prea devreme. Nu avusese niciodată şansa să se joace, să râdă fără să calculeze, fără să privească peste umăr. *Pisoii ar trebui să fie graşi.*

Lore se simţi dintr-odată foarte, foarte obosită.

– Mă duc să mă culc.

Intră în dormitor şi trase draperiile peste lumina de afară. Aerul închis, întunecat, îi aminti de cort. Se simţi prinsă în capcană. Trebuia să existe o ieşire. Pentru amândouă.

Adormi şi o visă pe Stella înconjurată de prietenii ei la Ratnapida, râzând, urmărind anunţurile umanitare de pe net, trecându-şi PIDA pe la baza ecranului şi trimiţând mii unei organizaţii caritabile de care Lore nu auzise niciodată. Apoi zburând pe o altă insulă paradisiacă pentru a face acelaşi lucru. Călătorind mereu. Fugind, fugind, fără să scape niciodată. Stella, care evadase prin moarte.

Când Lore se trezi era întuneric, iar ea ştia cum ar putea scăpa.

Am dormit nouă ore şi m-am trezit înţepenită şi cu trupul durându-mă, ca şi când ar fi încercat să se rearanjeze fizic pentru a cuprinde trei oameni într-o singură piele. Mă simţeam densă, împachetată strâns. Solidă şi stranie. Pe ecran era un mesaj de la uzină: schimburile reveneau la normal. Mai primisem trei apeluri, toate anulate fără a lăsa vreun mesaj.

Apartamentul era înăbuşitor. Am coborât la Tom.

– Ţi-am adus o înregistrare a...

Brusc m-am simţit jenată. *Anunţul fals,* am gândit, şi mi-a fost ruşine. Am scos discul. El l-a luat.

– Şi asta e tot pentru tine. (Am scos din buzunar pachetul de carduri.) Am obţinut mai mult decât credeam. Sunt aproape cinci mii aici.

Era mai mult decât partea la care ne înţeleseserăm, dar el avea mai multă nevoie de bani decât mine. Acum era rândul lui să se simtă jenat, dar luă pachetul.

– Cred că Gibbon ar vrea o plimbare.

Am luat-o de-a lungul canalului, cu lesa câinelui desfăşurată la maximum. Un vânt rece împingea cu forţă norii şi făcea apa să se lovească de maluri. Aerul mirosea a alge şi a vânt şi a blana lui Gibbon. Am văzut două gâşte canadiene aterizând pe un canal larg. Gibbon o luă la fugă spre ele, lătrând şi târându-mă după el, dar gâştele îl ignorară. El mai voia să se zbenguiască, aşa că alergarăm amândoi, tropăind înăbuşit prin noroiul dens al potecii, cu gurile deschise.

Pentru o clipă mi s-a părut că alerg printre fântâni cu Tok, că alerg pe străzile oraşului cu Spanner, că alerg de una singură în vechea mea piele. Simţeam că înot în vârtejul de întâlnire a trei râuri, fiecare cu altă temperatură, fiecare smucindu-mă în altă direcţie. Apoi n-am mai fost decât eu, şi Gibbon, într-o după-amiază vântoasă. Tom se uita pe net când m-am întors. Nu la publicitate. Supa era pusă la încălzit.

– Nu te-ai uitat?

– Nu. N-am vrut să mă văd bătrân şi inutil.

Era bătrân, şi artritic, şi singur – dar ochii lui nu erau grei, şi obosiţi, şi uzaţi ca ai lui Spanner; nu erau plictisiţi sau roşi şi morţi ca ai pisoiului. Cum putea să se uite ore în şir pe net şi să-şi păstreze ochii aşa?

M-am întrebat dacă văzuse ştirea cu răpirea lui Chen, cu mine; ce ar face dacă m-ar recunoaşte şi ar vedea recompensa oferită; dacă m-ar preda... şi dacă eu l-aş condamna dacă ar face-o. Un sfert de milion i-ar schimba viaţa.

M-a privit lung când i-am înmânat lesa. I-am întâlnit ochii. *Nu sunt deloc ca ai lui Spanner.* L-am mângâiat pe Gibbon.

– Plimbarea a fost o idee bună, am zis.

Am ajuns la uzină cu puţin înainte de şase. Magyar aştepta la poartă. Era vizibil uşurată.

– Tu ai sunat şi apoi ai închis? Credeai că n-o să apar?

Mă gândisem la asta când mă îmbrăcam transpirând, amintindu-mi expresia de pe faţa lui Tom, propriile mele îndoieli. Nu voiam să-mi sfidez prietenii – sau pe cei care-mi puteau

deveni prieteni. Aş fi putut să fug, să dispar, un alt mic rozător în subteranele oraşului... Dar dacă aş fugi aş fi din nou singură, fără să ştiu niciodată cine sunt atunci când mă aplec asupra reflexiei mele.

Lângă Magyar mă simţeam cunoscută şi înţeleasă.

Am intrat în vestiar aproape una de alta, dar fără să ne atingem. Venind împreună, am provocat câteva priviri piezişe, iar Kinnis chiar m-a bătut pe spate rânjind larg.

M-am întrebat de ce nu le spun că evidenta lor presupunere e greşită. M-am întrebat şi de ce n-o face Magyar.

– Mai târziu, spuse Magyar, în pauză.

Ne-am despărţit.

Pe toată durata primei jumătăţi de schimb Cel s-a tot uitat spre mine, ridicând din sprâncene când îi surprindeam privirea. Jenant, eu roşeam de fiecare dată.

Cu cinci minute înainte de pauză Magyar veni să mă caute. Am privit-o păşind spre mine, desfăcându-şi masca, încruntându-se. Diverse lumini treceau peste părul ei, care părea foarte curat şi mătăsos. Când mişcă piciorul drept, costumul i se întinse peste sânul stâng. Plastenul ar fi fost cald sub palmele mele.

– Bird.

– Magyar.

– Trebuie să vorbim.

– Oriunde în afară de sala de mese. Încep să mă simt ca o soţie-trofeu.

Abia îmi scăpă asta, şi ea roşi, ceea ce însemna că şi eu roşisem imaginându-mi ce ar putea crede ea; nu-mi puteam lua ochii de pe buzele ei, foarte roşii. Apoi apăru, bineînţeles, Cel, ridicând din sprâncene spre amândouă.

Încruntându-se feroce, Magyar mă conduse în biroul cu pereţi de sticlă în care îl înfruntasem pe Hepple. Ocoli masa şi se aşeză în scaunul tapiţat şi confortabil. Era iar furioasă.

– E comod. Vrei să încerci? Nu? Ei bine, bănuiesc că ai stat mult timp în spatele unor birouri mari. Probabil eşti obişnuită cu scaune ca ăsta de când aveai şapte ani.

Credeam că trecuserăm în ziua anterioară peste partea cu fata bogată – fata săracă.

– Ce te deranjează?

– Ai verificat rapoartele poliţiei?

– Nu.

Ar fi trebuit. Bineînţeles că ar fi trebuit, dar eu dormisem,

extenuată şi confuză.

– Eu am făcut-o. O prietenă de-a mea, mai precis. Lucrează la arhiva teritorială. Am sunat-o azi-dimineaţă şi am rugat-o să verifice.

– Şi?

– Şi nimic. Cel puţin nu în partea asta a ţării.

Aveam în gât un nod mare şi uscat.

– Dar spitalele?

– Tot nimic.

Nodul se făcea şi mai mare.

– Nu înţeleg.

– Sincer, nici eu.

Nu prea voiam s-o întreb.

– Mă crezi?

– Mă întreb dacă mi-ai spus totul.

– Ai auzit punctele esenţiale. Sunt unele lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Unele sunt publice (ca filmul de pe net), altele sunt lucruri despre care ştiu doar eu. (Şi Spanner.) Dar nu te-am minţit. Doar în privinţa numelui.

Mai era un scaun pe partea mea de birou. M-am aşezat.

– Deci ce facem acum?

Nu aveam nicio sugestie. Ea era cea care n-avea încredere în mine. Mă săturasem să dansez după cum cântau alţii. Undeva dedesubt, apa se revărsa zgomotos printr-o conductă. În cutia de sticlă era cald. În cele din urmă, oftă şi-şi ridică picioarele pe birou.

– Eşti o van de Oest. Dar nu te întorci la familia ta pentru că mama ta a abuzat de surorile tale şi poate ar fi abuzat şi de tine. Şi deoarece crezi că ai ucis pe cineva. Dar nu e nicio înregistrare a cadavrului. Niciun cadavru, nicio crimă. Iar dacă mama ta a abuzat de cineva nu e vina ta, deci de ce ai suferi tu? De ce să nu te întorci şi să faci în aşa fel, încât să fie arestată?

– Poate că e deja arestată. (I-am povestit despre Tok şi Oster, despre ciudatul apel primit cu doi ani în urmă.) Dar e mai mult decât atât.

Magyar îşi încrucişă braţele satisfăcută.

– Mă gândeam eu că ar fi.

– Răscumpărarea mea nu a fost plătită foarte mult timp. Cred că întârzierea a fost deliberată.

– Ai crezut atunci sau crezi acum?

– Nu ştiu.

Era vreo diferenţă că nu era Oster, ci Katerine? Nu.

– Am stat în cort săptămâni întregi. Răscumpărarea cerută a fost de treizeci de milioane. (Am ignorat modul în care i s-au dilatat pupilele.) Nu se aşteptau chiar la treizeci de milioane, desigur. Era doar un instrument de negociere. Dar se aşteptau la vreo zece.

– De unde ştii asta?

– E genul de lucruri pe care le afli maturizându-te.

– S-ar putea.

Presupun că părea ciudat să te maturizezi înţelegând mecanismele răpirii.

– Zece milioane – chiar treizeci de milioane – nu înseamnă nimic pentru familia mea. Chiar şi eu singură valorez mai mult.

Discuţia despre milioane reuşi ceea ce menţionarea numelui meu cu o zi înainte nu reuşise. Puteam vedea storurile coborând în mintea lui Magyar.

– Nu. La naiba, Magyar, nu fugi, nu pretinde că nu sunt reală. Nu pot face nimic în privinţa banilor. Cu asta am venit pe lume. Dar acum nu-i am.

– Ai putea totuşi.

– Aş putea. Dar n-am s-o fac.

– Mai vedem.

Însă zâmbea. Doar din colţul gurii, dar se străduia.

– La asemenea preţuri, eliberarea mea ar fi trebuit să fie negociată într-o săptămână. Cel mult zece zile. Eu am stat în cort şase săptămâni. De ce?

– Comunicaţii proaste?

– Nu. Aveau linii de comunicaţie excelente. Ia gândeşte-te. Cineva a ştiut de unde să mă răpească. Eram în Uruguay de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dar ei erau pregătiţi: transport, măşti, droguri. Şi ştiau chiar şi că sunt alergică la spray-urile subcutanate. Cum?

– Nu ştiu.

– Cineva le-a spus. Iar singurii oameni care ştiau erau membrii familiei şi cei apropiaţi familiei. (I-am dat câteva clipe să absoarbă asta.) Deci, dacă familia mea sau cineva apropiat a aranjat totul, întrebarea ar fi: de ce? Familia nu are nevoie de bani, şi nici firma.

– Poate că nu urmăreau banii.

– De asta mă tem. Poate voiau doar să mă înlăture.

– Dar de ce? Iar dacă a fost familia, dacă au fost motive

familiale, ce e cu răpirea lui Chen?

– Nu ştiu.

Linişte.

– Deci ţi-ai schimbat numele şi te-ai ascuns.

Am aprobat din cap.

– Mda.

Părea că nu ştia ce să spună.

Ştia că fusesem în pericol, că poate încă mai eram. Ştia că sunt bogată, dar că probabil nu voi pretinde niciodată banii. Ştia că îmi imaginam că ucisesem un om.

– Magyar, o să mă ajuţi?

– Da.

Da.

– Aşa, pur şi simplu?

Îşi ridică picioarele de pe birou şi-mi zâmbi strâmb.

– Crimă, bani, intrigă. Devine interesant.

Din nou tăcere, de data asta mai lungă.

– Magyar, de ce?

– Tu de ce crezi? întrebă încet.

Nu era o întrebare retorică. Dar ştiuse ce gândeau Kinnis, Cel şi toţi ceilalţi, şi nu-i contrazisese.

– Pentru că… La naiba, Cherry, ştii de ce.

– Poate că ştiu. Dar am nevoie s-o aud. Nu cred că mai suport alte surprize din partea ta.

Se ridică şi veni pe partea mea de birou. Stăteam câţiva centimetri una de alta. Părul de pe ceafă şi de pe braţe încerca să se zbârlească. Ca şi când m-aş fi aflat într-un câmp magnetic puternic. Mă simţeam foarte expusă în costumul meu.

– Îmi placi, am spus brusc.

Nu era ceea ce intenţionasem.

– Îmi place să fiu lângă tine. Şi te admir. Ceea ce crezi tu contează pentru mine.

Şi astfel mă făcusem vulnerabilă. Ea era singura persoană din lume în afară de Spanner care ştia cine sunt.

Îi vedeam fiecare por de pe faţă, modul în care creţurile din jurul ochilor se adânceau când zâmbea.

– De ce n-ai început să ai încredere în mine puţin mai devreme?

Se apropie mai mult, nouă inci, şase.

Îi simţeam căldura corpului prin plastenul costumului. Şoldurile aproape ni se atingeau. Mi-am imaginat senzaţia pielii

ei sub mâinile mele.

Claxonul de sfârşit de pauză sună. Dedesubt se auzea mişcarea schimbului revenit la cuve.

– La naiba.

Am început să mă întorc spre ieşire.

Mă apucă de mână. Plasten pe plasten. Siguranţă şi erotism. Părea să nu-i pese de pereţii de sticlă. Îşi mută mâna pe încheietura mea, trăgându-mă spre ea până când braţele îmi ajunseră în jurul taliei ei. Îmi aşeză palma jos pe spatele ei, apăsând-o. Pântecele meu era la câţiva milimetri de al ei. Fiorii alergau în sus pe picioare, în jos pe şira spinării.

– Asta vrei?

Am aprobat din cap.

– Spune.

– Da. Asta vreau. Pe tine te vreau.

Ceea ce era între noi crescu deodată – şi era aproape tangibil: ca ceramica şi lucios, rotund ca un ou.

Ne-am despărţit de comun acord. Magyar nu se mai aşeză în spatele biroului, ci se căţără pe un colţ. M-am îndreptat nehotărâtă spre uşă.

– Avem o mulţime de lucruri de făcut, spuse ea.

– Da.

– Şi va trebui să-mi împart timpul între astea (cuprinse cu un gest spaţiul dintre noi, *posibila crimă,* voia să spună) şi sabotaj.

– Da.

M-am întors să plec, am ajuns până la mânerul uşii, m-am întors.

– Magyar, ai fost vreodată iubită de familia ta?

– Da.

Cu atâta siguranţă.

– Eu nu ştiu dacă am fost. Ştiu că nimeni altcineva nu m-a iubit. Nu ştiu sigur ce e dragostea, dar vreau… vreau să fie adevărată. (Nu eram sigură de ceea ce voiam să spun.) Dintre toţi oamenii cu care m-am culcat, niciunul nu ştia cine sunt cu adevărat. (Niciunul nu-mi şoptise numele, nu-mi trimisese bileţele de dragoste. Nu-mi spuseseră că nu pot trăi fără mine.) N-am avut niciodată nicio idilă. Dar cum aş fi putut? Am fost atât de multiplicată, n-am ştiut niciodată care sunt eu cea reală. Vreau să aflu asta înainte ca tu şi cu mine… înainte să mergem mai departe. Vreau să văd cum e. Mă înţelegi?

– Nu, spuse încet, dar încerc.

Era suficient.

Douăzeci şi patru

Cele şapte ore dintre prânz şi cină sunt partea cea mai lungă a zilei. Încearcă să se menţină în formă făcând întinderi, genuflexiuni şi exerciţii de rezistenţă, dar nu are puterea să lucreze mai mult de treizeci sau patruzeci de minute. Restul timpului trenează. Plânge des: pentru sine, pentru Stella, pentru Tok. Se întreabă de ce familia nu a răscumpărat-o.

Ceva s-a schimbat. Amândoi bărbaţii intră în cort. Ea stă în capătul îndepărtat, în timp ce ei stau la intrare. Umplu cortul, îi respiră aerul. Ea nu trebuie să pară speriată, altfel vor şti că nu mai e drogată.

– Familia ta se eschivează, spune Picioare de Crab.

Lore priveşte de la unul la altul, neştiind dacă ar trebui să spună ceva.

Faţă de Peşte se apleacă până ce faţa lui mascată e la un cot deasupra lui Lore.

– Am cerut treizeci de milioane, explică el, ceea ce nu e mult.

– Ei spun că nu vor da decât zece. Noi credem că poate nu le pasă dacă trăieşti sau mori.

Faţă de Peşte se ridică.

– Dacă nu ne dau banii, nu te putem da înapoi. Înţelegi asta, nu-i aşa?

Pare că regretă cu adevărat. Lore vrea să se întindă să-l bată uşor pe braţ, să-l facă să ştie că înţelege faptul că el încearcă.

– Gândeşte-te la ce vrei să le spui ca să-i convingi să plătească.

Pleacă fără alte cuvinte.

Zece milioane. Ce ar putea ea să spună ca să-i facă să plătească, dacă ei nu vor? Şi de ce nu vor?

Se gândeşte la Katerine, la Oster. Poate încă mai concurează pentru ea.

Atunci, de ce nu au plătit?

Când Picioare de Crab va aduce din nou camera de filmat, ce va spune ca să-şi convingă părinţii că valorează treizeci de milioane?

Lore priveşte în sine şi descoperă doar un spaţiu vast şi gol. Cine e ea? Tatăl ei ar recunoaşte-o pe Lore cea care mergea cu el să numere peştii din golf şi vorbea despre prostia înaintaşilor

lor. Katerine, pe de altă parte, o cunoaşte şi-i pasă numai de asistenta de proiect, tânăra eficientă care proiectează sisteme imense şi-i curtează suav pe ministrul a ceva şi pe comisarul a altceva.

Dar pe fata care se culca pe braţele lui Anne şi înota cu Sarah, copilul care visa monştri şi care încă se mai trezeşte uneori noaptea să verifice zăvorul de la uşă? Pe ea cine ar recunoaşte-o? Nimeni altcineva decât ea însăşi. Nu împărtăşise niciunul dintre lucrurile astea, nu le spusese nimănui. Fusese atât de singură.

Douăzeci şi cinci

Eram pe acoperiş, prinzând scânduri în cuie pentru a face un ghiveci suficient de mare pentru un copac, când bâzâi telefonul. M-am târât de-a buşilea înapoi pe fereastră, am ridicat receptorul.

– Da.

– Meisener, spuse Magyar.

– Poftim?

Am lăsat ciocanul pe masă.

– Meisener a sabotat uzina. El trebuie să fi fost.

– Stai puţin.

M-am suit înapoi pe fereastră cu telefonul şi m-am aşezat. Simţeam dalele reci prin materialul subţire al pantalonilor.

– Continuă.

– Patru oameni care aveau suficiente cunoştinţe ca să blocheze linia de glucoză şi să pregătească echipamentul pentru cazuri de urgenţă au început să lucreze la Hedon Road în ultimele trei luni: tu, unul din schimbul de zi, Paolo şi Meisener. Adăugă sec: Presupun că pe tine nu te pun la socoteală.

– Mulţumesc.

– Cel din schimbul de zi a venit abia în ziua de dinaintea accidentului. Nu avea destul timp ca să aranjeze lucrurile.

– Nu.

– Deci rămân Paolo şi Meisener. În afară de faptul că Paolo a plecat înainte de a se întâmpla, nu cred că ar fi fost capabil, nu-i aşa?

Paolo nu avea nici cunoştinţele necesare, nici motivul.

– Nu.

– Exact. Deci am aruncat o privire în dosarul lui Meisener…

– Care e fals.

– Mda, e ca al tău: date şi locuri plauzibile – nume de uzine şi supervizori, familie, chiar informaţii despre concedii dar ceva pur şi simplu nu mergea.

– Continuă.

– Dacă ar fi să crezi fie şi doar o parte a dosarului său, ar avea destulă experienţă ca să ştie ce să facă.

– Unde era când a apărut deversarea?

– Ajung şi la asta. (Părea iritată.) Am reverificat documentaţia

despre incident. A fost unul dintre primii care au ieşit.

– Nimic incriminatoriu în asta.

– Nu, dar se pare că înainte de a pleca a ajutat o jumătate de duzină de oameni să-şi îmbrace scafandrii.

– Asta e ceva semnificativ?

– *Eu* cred că e, zise Magyar. Ştia deja unde sunt toate. Ceea ce înseamnă că se aştepta să se întâmple ceva.

– S-ar putea.

Putea de asemenea să însemne că era o vulpe bătrână, ca mine, ca Magyar însăşi, şi vedea când o uzină condusă prost e pe punctul de a suferi un accident.

– Dacă el e vinovat, trebuie să facă o mişcare.

Îndreptată spre o nouă slujbă sau spre cei care îl plăteau. Meisener, omuleţul vesel cu picioare crăcănate.

– … ticălosul.

M-am gândit, fără nicio legătură, la mare şi la nisip şi la un buştean pe care să stai. Apoi la ultimul meu proiect van de Oest în deşertul kârgâz. La un camion trecând printr-o baltă şi la Hepple.

– Poftim?

– Am zis că vreau să-l strâng de gât pe ticălos. Putea să-mi omoare oamenii. Toate astea pentru bani! Dar de ce? N-are sens. Cine ar profita? Totul miroase a lucru organizat, deci e nevoie de bani. Chiar dacă am fi *închis* pentru câteva zile şi managerii şi-ar fi pierdut profitul, asta nu înseamnă că altcineva ar fi putut *câştiga* bani. Doar dacă n-a fost vorba de acapararea unui segment de piaţă, dar chiar şi aşa…

Piaţa. Hepple. *Un cort, vântul cântând afară printre dune. Marley, spunând ceva despre…*

– … împărţit între câteva uzine rivale, n-ar merita.

Tăcere.

– Eşti aici?

– Hm? Da. Iartă-mă.

Fărâma de amintire păli.

– Deci ce facem? În afară de a-l omorî în bătaie pe ticălos.

– Supraveghem şi aşteptăm.

O tăcere nemulţumită, neîncrezătoare.

– Avem nevoie de mai multe informaţii.

Lipsea ceva. Ceva important. *Hepple. Un camion. Tok. Marley.* Am scuturat din cap.

– Nu ştim sigur că el e responsabil.

– Adevărat. (Răutăcios.) S-ar putea să nu ştie nici măcar că ne-am dat seama că a fost sabotaj.

– Dacă e el, ştie ce ştiu managerii uzinei.

Ea oftă lung şi puternic.

– Ne întâlnim în faţa uzinei la cinci jumate?

– Da.

Am ridicat ciocanul şi un pumn de cuie şi m-am întors la ghiveciul meu – primul din cinci. Aveam de gând să fac o livadă. Eu, cerul, câţiva copaci. Poate până la urmă vor veni şi albinele.

Lemnul era nou, mustos şi alb sub strălucirea argintie a cuielor. Dificil de tăiat cu ferăstrăul, dar mai ieftin.

Cu salariul unui muncitor în apă, nu-mi puteam permite mai mult.

Dar există treizeci de mii puse deoparte. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Dacă nu cheltuiam banii puteam să mă prefac că nu fusesem cu Spanner în acel bunker.

Puteam să ignor zâmbetul acela îngrozitor şi uscat pe care mi-l adresase, lucrurile pe care le spusesem. Lucruri pe care le cunoşteam din cauza a ceea ce făcusem.

M-am gândit la cuvintele lui Magyar: *profitul managerilor.* Hepple nu va primi nimic trimestrul ăsta. Greşeala lui. Tentativele lui lacome de a scădea cheltuielile ar fi putut să-i coste viaţa pe oameni. *Segment de piaţă.*

Ciocanul alunecă şi-mi lovi vârful degetului mare. Am scuipat cuiele din gură şi am înjurat. Tâmplăria nu era punctul meu forte. În locul meu, Tok ar fi luat bucăţile astea de lemn şi le-ar fi asamblat într-o clipă. Foarte practic şi îndemânatic. Era genul de om care din două nuiele şi o bucată de sârmă ar fi făcut un obiect interesant şi robust. Făcuse lucruri frumoase din ceea ce găsea împrăştiat în jurul Ratnapidei. Nu fusese niciodată în stare să stea locului, cu mâinile goale. Şi apoi se dusese să studieze muzica. La urma urmelor, era atât de ascuns, închis în sine. Cred că era ceva caracteristic familiei.

Aveam totuşi unele lucruri în comun. Iar el mă ajutase. Ca atunci lângă lac, când îmi spusese să-mi găsesc ceva de făcut, ceva pe care să-l folosesc ca pe un scut împotriva intereselor părinţilor. Am fixat cuiul cu ciocanul, am mai pus încă unul cu o lovitură. După-amiaza aceea fusese foarte însorită, ca majoritatea zilelor de la Ratnapida pe care mi le aminteam. Aruncam iarbă la peşti. Am mai bătut un cui. Încă unul. Am zâmbit amintindu-mi cum îmi spunea Tok că aruncase o privire în

fişierele mătuşii Nadia. Am ridicat ciocanul.

Veni din nimic, ca un ciocan metafizic aruncat între ridicarea şi coborârea uneltei reale. *Hepple. Segment de piaţă. Băieţii lui Jerome.* Ciocanul căzu.

Magyar mă aştepta în vestiar. Nu se schimba tura în următoarea jumătate de oră şi totul era liniştit. Ne-am aşezat alături pe banca de lemn, nu foarte aproape una de alta.

– Băieţii lui Jerome, i-am spus. Erau o echipă care făcea treburile murdare, condusă direct de preşedintele companiei van de Oest, acum patruzeci de ani. Ei au întărit monopolul companiei, înainte de a fi stabilit de tribunale. Prin orice mijloace era necesar. De aceea se presupusese că au fost desfiinţaţi. Poate că fuseseră, dar cuiva i-a venit aceeaşi idee.

Magyar se holba la mine ca şi cum aş fi fost nebună.

– Vezi când a fost angajat Meisener. Cu câteva zile înainte ca Hepple să înceapă reducerea cheltuielilor.

– Hepple? Banda asta de siluitori a încercat să-mi ruineze uzina din cauza idiotului ăluia?

– Nu. Sau mai degrabă da: din cauza a ceea ce a *făcut* Hepple. Într-un fel ai avut dreptate. E vorba de segmentul de piaţă.

– Mă străduiesc cât pot, spuse ea, dar tot nu înţeleg ce legătură are Hepple cu asta.

Am luat-o de la capăt.

– Noi… familia van de Oest a făcut bani iniţial din crearea de bacterii modificate genetic şi din patentarea lor. De fiecare dată când se foloseau microorganismele lor, primeau o parte din profit. Apoi au reconstruit bacteriile astfel încât să nu funcţioneze decât alimentate cu hrană specială – lucru din care provine profitul real în zilele noastre. Uzinele de tratare au nevoie de bacterii, bacteriile au nevoie de hrană. Van de Oest le acordă unor firme licenţă ca să le furnizeze pe ambele şi câştigă o grămadă de bani nefăcând nimic. Au monopolul. Când Hepple a anulat comanda de hrană în favoarea produselor obişnuite, a spart acest monopol. Cineva a intervenit ca să-l protejeze.

– Ar risca toate astea, şi mii de vieţi, ca să protejeze un monopol?

– Nu intenţionau să fie cineva rănit. Doar la buzunar. (Nu ar fi riscat un alt Caracas.) Şi, chiar dacă mureau oameni, van de Oest ar fi ieşit din asta curaţi ca lacrima. S-a mai întâmplat. În definitiv, ar fi spus, dacă instrucţiunile lor ar fi fost respectate şi

s-ar fi folosit hrana potrivită, nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Ar fi arătat cu degetul spre Hepple şi spre cei care au fost destul de proşti ca să-l angajeze.

– Ceea ce s-a şi întâmplat.

– Da.

– Deci, spuse Magyar încet, acest grup, Băieţii lui Jerome, sau cum îşi mai spun acum, e responsabil. Dar sunt în afara legii. Se presupune că nu există. De unde au banii?

Lubrifiantul oricărei maşinării sunt banii, spusese Oster. *Nu sunt fonduri, nu sunt nici operaţiuni.* În mod ridicol, mi-a fost ruşine să-i spun asta. Nu e vina ta, mi-am zis – dar ei erau familia mea. Împărţeam aceleaşi gene, aceeaşi educaţie. Probabil aveam aceleaşi valori.

– Ei…

Am privit în jos spre podea, apoi din nou în sus.

– Răpirea e o sursă bună de venit.

– Răpirea? se holbă la mine. Spune-mi dacă am înţeles bine. Cineva organizează un grup pentru a apăra compania. Dar grupul nu are acces la fonduri legale. Deci răpesc moştenitoarea, pe tine, şi obţin… cât, zece milioane?

– Scutite de impozite.

– … zece milioane scutite de impozite, pentru finanţare. Obiectivul lor este asigurarea pieţei prin modalităţi ca obţinerea ilegală de informaţii sau sabotarea unor uzine. Asigurarea pieţei are ca scop păstrarea veniturilor familiei van de Oest…

Scutură din cap.

– Ştiu, nu are sens.

– Nu are *niciun fel* de sens! Cel care răspunde de oamenii ăştia ar trebui să aibă o minte creaţă ca un tirbuşon.

– Şi acces la tot ceea ce se întâmplă.

Registrele companiei şi strategii. Marketing. Cercetare şi dezvoltare. Dosarele personale ale familiei.

– Trebuiau să ştie că urma să fiu în Uruguay. Trebuiau să ştie că sunt alergică la spray-urile hipodermice. Trebuiau să fie organizaţi. La fel ca organizaţia care a sabotat uzina. Şi uite cine e răpit acum: Lucas Chen, moştenitorul unei alte familii specializate în bioremediere. Genul de persoană despre care grupul responsabil cu treburile murdare poate colecta informaţii. Nu vezi? Are sens perfect.

Cineva din familia mea pusese să fiu răpită. Mă făcuse să trec prin toată acea umilinţă, şi frică, şi vinovăţie. Mă adusese în

stare să ucid un om. Cineva din *familia* mea.

– Ai mai aflat ceva de la prietena ta de la arhiva teritorială?

– Cam acelaşi lucru: nimic, nimic şi iar nimic. O să continue să caute, dar fie nu l-ai omorât, fie cineva nu vrea să se ştie că ai făcut-o.

Nu spuse: *ceea ce e acelaşi lucru.* Nu era.

Se ridică, îşi privi ceasul. Era aproape timpul să se schimbe tura. Am avut deodată imaginea lui Magyar în bucătăria mea, făcând cafea, discutând despre nimicuri. M-am întrebat dacă asta se va întâmplă vreodată.

– Deci ce o să faci acum? întrebă.

– O să te ajut să-l supraveghezi pe Meisener.

Făcu un gest nerăbdător.

– Nu crezi că ar trebui să spui cuiva despre ceea ce ştii? Ar trebui să te duci la poliţie. Tu n-ai făcut nimic rău. Sau cel puţin sună-l pe tatăl tău. Bietul om te crede moartă.

– Vreau ca lucrurile să mai rămână aşa cum sunt pentru un timp.

– Îl pedepseşti pentru ceva ce ai crezut cândva că ar fi făcut. Dar nici el n-a făcut nimic rău.

– A făcut destule. A ignora problemele nu e prea departe de a le crea.

– Da, aşa e. În special dacă acum încearcă să rezolve nişte lucruri.

– Două sute cincizeci de mii nu rezolvă nimic! Tot ce ar fi fost necesar acum trei ani – acum trei ani! – era o singură propoziţie. O singură propoziţie: „N-o s-o mai las vreodată pe mama ta să-ţi facă vreun rău!” Dar n-a făcut asta.

– Nu ştiu dacă atunci s-a străduit cu adevărat sau nu. Dar cred că încearcă acum. Încearcă să te găsească.

– Ei bine, nu vreau să fiu găsită.

– De ce nu?

– Pentru că mi-e ruşine!

Pentru că pisoii ar trebui să fie graşi. Pentru că uneori încă mă mai simt proiectând trei umbre în lumina puternică.

Din josul coridorului venea zgomot de voci. Râsete. Plescăitul subit al unui duş.

Magyar mă îmbrăţişă repede, strâns. Atât de repede, că abia sesizasem ce făcea, şi deja îmi dăduse drumul.

– Gândeşte-te totuşi la asta. Poţi oricând să transmiţi poliţiei informaţii anonime. Dar trebuie să faci ceva.

– O să-l supraveghem pe Meisener.

Grădina zăcea necultivată. Lore părăsea apartamentul numai atunci când Spanner o forţa să iasă la făcut bani. În schimb, de fiecare dată când apărea pe net un anunţ umanitar, Lore îl înregistra. După ce înlătură organizaţiile mari, rămase cu douăzeci şi trei de exemple. Începu să compare: mesajul, vârsta prezentatorului implicat în acţiunea de caritate, vocabularul utilizat, scenele din fundal.

Era sigură că poate crea un spot scurt cel puţin la fel de bun ca oricare dintre cele pe care le văzuse. Dar nu avea idee ce putea fi mai eficient în ceea ce priveşte obţinerea de bani.

După un timp de gândire, accesă arhiva netului, descărcând anunţuri umanitare vechi de doi-trei ani. Le analiză din aceleaşi puncte de vedere ca şi pe cele noi, apoi aduse la zi impozitele acelor organizaţii care încă mai funcţionau şi mai erau listate.

– O să meargă, zise Lore, dar Spanner îşi îmbrăca geaca. O să meargă, continuă mai calm. Mai avem câteva minute înainte de a ajunge acolo. Stai jos şi ascultă.

Spanner trase fermoarul gecii. Scoase mănuşile din buzunare, în timp ce Lore vorbea repede.

– Ai văzut ce pot să fac. Şi ai văzut anunţurile. Nu-şi pot permite mai mult decât imagini din biblioteci cu poate un singur personaj live. Fără interactivitate. Nimic ce n-aş fi în stare să fac. Adevărat?

– Adevărat.

– Atunci, nu ne mai trebuie decât un cont fals şi poate douăzeci de secunde de timp de emisie.

Spanner scutură din cap.

– Nu ne mai putem înlocui nici propriile noastre PIDA.

– Putem să ne creăm un cont cu ajutorul lui Ruth. Lucrează la morgă, aminteşte-ţi.

– N-am uitat. Dar e destul de puţin probabil să ne ajute, după povestea cu filmul.

Lore înghiţi în sec.

– Poate dacă i-am explica…

Întotdeauna va exista acel film, cu capul potrivit ataşat trupului potrivit: întotdeauna va exista şantaj.

– Dar intrarea în emisia netului? Aici Ruth nu ne poate ajuta.

– Nu. (Lore încercă să zâmbească.) De fapt speram să te gândeşti tu la un mod de a rezolva problema asta.

Spanner se încruntă.

– Presupun că… Nu. Echipamentul ar fi prea scump. Costurile nu ar mai fi eficiente.

– Cât de scump?

– Nu ştiu. Mult.

– Cinci mii? Zece mii?

– Mai mult.

Spanner continuă să se încrunte, să se gândească.

– Dar poate nu chiar aşa de mult. Ar fi dificil de obţinut, deşi Hyn şi Zimmer ne-ar putea ajuta…

– Dar nu ştim unde…

– Întotdeauna le pot găsi pe vulpile astea bătrâne. Cât de mult crezi că putem obţine?

Lore se gândi să mintă.

– Nu ştiu, admise. Depinde de cât e de bun filmul meu. Dacă aş putea conta pe zece secunde, să zicem, atunci, poate… treizeci de mii?

Spanner aprobă.

– Am avea destul chiar şi după o a doua rulare.

Presupunând că nu suntem prinse la prima, gândi Lore, dar nu spuse nimic. Se simţea ciudat, aproape excitată, puţin speriată. Ar putea merge, ar putea. Trebuie să existe o ieşire. Îi era greu să respire.

Spanner îşi puse mănuşile şi se bătu peste buzunarul de la piept, unde ascundea fiola.

– Între timp, încă mai avem nevoie de bani. Chiar de mai mulţi, dacă facem rost de acel echipament.

Ochii lui Spanner erau foarte albaştri, gândi Lore, foarte frumoşi. Nu aveau de ales. Erau nevoite să scoată bani de undeva. Deocamdată. Aprobă, iar mişcarea făcu să i se verse lacrimile pe care le adunase în ochi. Spanner îşi scoase o mănuşă şi şterse uşor obrazul lui Lore.

– Nu plânge. N-o să mai facem asta mult timp. Doar până adunăm banii de echipament. Apoi o să facem totul aşa cum trebuie. Promit.

Zâmbi, dar Lore plânse şi mai tare. Văzuse acea ridicare a buzei: Spanner minţea.

După ce scoase mâncarea pisicii, Lore se aşeză pe pământul umed, lângă coteţul pe care-l făcuse din cărămizi sparte şi bucăţi de beton cu oţelul încă ieşind din ele. Partea cea mai rea a iernii trecuse. Doi ghiocei ieşeau curajoşi prin iarba sfrijită. Mai

devreme plouase; mirosea a pământ proaspăt săpat. Ea se simţea groaznic de pustie. Privea cerul de un albastru frumos, rece, limpede, care o făcea să sufere. Îi amintea de Olanda, când avea şase ani, când era îngrijită, protejată de lume.

Un mieunat slab o readuse în prezent. Venea de sub tufişuri. Îşi întoarse capul foarte încet. O mişcare uşoară. Ceva – câteva ceva-uri – mic. Rămase nemişcată, încercând să respire încet, egal. Auzi din nou, de data asta două scâncete subţiri. Pisoi.

Lore se gândi la lucrul slab şi patetic pe care-l îngropase cu câteva luni în urmă, pisoiul care murise de foame. Probabil că nimic nu se îmbunătăţise pentru mama sălbatică, dar ea nu ştia sensul cuvântului a renunţa. A renunţa nu te duce nicăieri. Absolut nicăieri. Va continua să încerce, va continua să nască până când va avea un pisoi gras şi pufos.

Meisener intră, vorbind cu Cel, în timp ce eu mă strecuram în costum. L-am privit pe ascuns cum îşi dezbrăca haina, cum o împăturea şi o băga în dulap, cum îşi lua agenda.

Agenda. Ar fi atât de simplu. Dacă aş face din nou afaceri cu Spanner. Nu. Asta nu. Nu din nou. *Dar trebuie să faci ceva,* spusese Magyar, şi avea dreptate. Lucas Chen era legat de un scaun într-un cort, undeva, sau tremura într-un sac de dormit, dezbrăcat şi speriat. Trebuia să fac ceva. Am muncit în prima jumătate a schimbului, gândindu-mă, apoi în pauză mi-am mâncat mâncarea privind fără să văd acrobaţiile peştilor, tot gândindu-mă. Spre sfârşitul turei am căutat-o pe Magyar.

– Poţi să faci astfel încât să rămâi aici după ce se termină schimbul, să te prefaci că ai de lucru la birou sau ceva?

– Nu trebuie să mă prefac. Sunt o mulţime de lucruri de făcut.

– S-ar observa dacă ai descărca dosarul lui Meisener la mine acasă?

– Aş putea găsi o cale să ascund asta. La ce te gândeşti?

– O cercetare a dosarului. Cu statutul tău oficial şi cu lucrurile pe care le-am învăţat în ultimii ani, putem afla o mulţime despre Nathan Meisener.

În apartament era frig când am ajuns acasă, dar i-am deschis lui Magyar un canal de comunicaţie înainte de a porni căldura, ca ea să poată începe să descarce informaţiile despre Meisener. Am mai rugat-o să verifice fiecare loc în care mai fusese angajat şi să obţină de acolo câteva date: o poză, ADN-ul dacă era posibil, date biografice – vârstă, înălţime, familie şi altele – şi referinţe.

Am deschis lumina şi căldura şi am făcut ceai în timp ce ea se apuca de treabă. Urma o noapte lungă.

Când datele începură să sosească, am păstrat legătura cu Magyar în colţul din stânga-sus în timp ce derulam informaţiile.

Informaţiile preliminare de la ultimul său angajator, EnSyTec, se verificau.

– Zice că a lucrat pentru ăştia aproape unsprezece ani, spuse Magyar în timp ce eu beam şi citeam. Mi se pare cuşer.

– Ce spui despre CV-ul pe care l-a dat acolo – se potriveşte cu ăsta pe care l-a dat pentru slujba de aici?

– Nu ştiu. Tot ce am putut să obţin imediat fără să-mi depăşesc atribuţiile a fost dosarul cu pregătirea lui, care se potriveşte cu ce ne-a dat nouă când a venit.

– Vezi dacă poţi obţine şi restul.

– E trei dimineaţa.

– Nu şi la Sarajevo.

Fereastra din partea de sus a ecranului se stinse. Am parcurs CV-ul care-i adusese lui Meisener slujba de la Hedon Road: EnSyTec, unsprezece ani; Work Inc., o agenţie de plasare, încă trei; Piplex, o manufactură, şase ani înainte. Ceva nu mi se părea în regulă. Meisener nu-mi făcea impresia unui om care să stea unsprezece ani într-un singur loc. Cu competenţa şi optimismul său afişat, îmi făcea impresia cuiva care într-o zi pur şi simplu nu mai apare la lucru. Fără rădăcini. Dar spusese că e căsătorit, că are copii.

M-am întors la datele biografice: Sarah Meisener, chimist la un laborator guvernamental local. Numărul era înregistrat. Am sunat-o pe Magyar la Hedon Road şi i-am lăsat un mesaj. „Când termini cu telefonul la Sarajevo, încearcă s-o suni pe Sarah Meisener.” I-am dat numărul şi am revenit la listă.

Am terminat ceaiul şi stăteam în cumpănă între supă şi pâine prăjită, când reveni Magyar.

– Nu vorbeam cu Sarajevo, spuse. (Părea mulţumită de ea.) Era Atena. Fostul supervizor al lui Meisener. „Nu credeam că va mai lucra vreodată”, a zis când i-am spus că ne gândim să-l promovăm pe Meisener ca şef de tură. „Inima lui e mai bine acum?” „Inima?”, am zis, „vorbim despre acelaşi Meisener?”. „Ştiu”, a zis, „are o alură de taur, nu se vede că ar fi ceva în neregulă cu el”. „Un taur”, am zis, „într-adevăr”. Se pare că tocmai se pensionase. Plănuia să se ducă în Israel. Supervizorul din Atena va avea grijă să-mi trimită un dosar complet. „Bătrânul

Nathan merită orice şansă.” Prieteni vechi, se pare. (Rânji.) I-ai spune omuleţului ăluia crăcănat taur?

– Nu.

– Nu. Cred că l-am prins.

Nu eram atât de sigură. Poate doar îşi însuşise o identitate, aşa cum făcusem şi eu. Dar eu dorisem ceva pe termen lung, ceva care să reziste ani întregi, pentru totdeauna dacă ar fi fost necesar. S-ar fi putut întâmpla. Dacă n-aş fi întâlnit-o pe Magyar, dacă ea nu m-ar fi făcut să-mi văd partea bună, aş fi putut rămâne legată de Hedon Road, ca simplu muncitor, pentru tot restul vieţii. Mi se încrâncenă pielea; gândul era înspăimântător. Meisener, pe de altă parte, ar fi trebuit să lucreze numai pe termen scurt. Patru sau cinci săptămâni. *Ai fost deja plătit?* întrebase Kinnis. *Nu. Coordonare greşită.* Dar el coordonase totul perfect: angajatorii adeseori nu fac verificări prea riguroase înainte de a vira banii. Ceea ce înseamnă că Meisener, sau oricine era, obţinuse un răgaz.

– Ai încercat la soţia lui?

Magyar râse zgomotos.

– La patru dimineaţa? Ce aş putea spune: Nathan a venit acasă cu bine?

– Sună doar, apoi închide. Spune-mi ce se întâmplă.

M-am decis pentru pâinea prăjită. Mai uşor de mâncat în faţa ecranului. Mirosul pâinii arse îmi amintea de vremea când aveam cinci ani, de soarele fierbinte pe pavajul curţii din Amsterdam, de Tok strigând *De unde ştii că e curată?* De unde ştia cineva că ceva era curat? Nu-mi mai era foame, dar m-am forţat să mănânc o felie cu un strat subţire de *baba ghanouj.* Mă întrebam ce face Lucas Chen, dacă el se simte *curat.*

Ecranul semnala că Magyar mă apela. Avea o faţă imobilă; nu era fericită.

– A răspuns de la primul apel. O blondă frumoasă. Tânără. Iar semnalul video era neclar pe margini.

– I-ai spus ceva?

Numele de pe Lista de Platină – oamenii care au donat mai mult de şaptezeci de mii într-un an. Acolo, spre sfârşitul listei, era G. Van de Oest.

Vântul fluierând prin nisip dincolo de cort. Marley clătinând serios din cap. „Greta e o forţă mult mai mare în compania asta decât îşi dau seama mulţi oameni. Viitorul tău poate fi mai bun

dacă ţii minte asta.”

Şi Tok, cu ani în urmă, spunându-mi: *„Tocmai devenise interesant când Greta a intrat pe net şi m-a scos... m-a dat afară din fişier.”*

Am aşteptat în faţa serei din Pearson Park. Era 11 dimineaţa. Nu dormisem deloc. Faţa mea, lungă şi cenuşie pe fundalul norilor împinşi de vânt de deasupra, se reflecta în linii unduitoare pe sticla crăpată fin. Nici Magyar, când în cele din urmă ajunse, nu arăta mai bine.

În seră era cald, şi zgomot vesel de păsări. Eram singurii oameni acolo.

– Trebuie să ştie despre afacerile familiilor rivale tot atât cât ştie şi despre operaţiunile van de Oest, i-am spus lui Magyar. Informaţia înseamnă putere. (Ceva ce Greta învăţase fără îndoială de la Katerine, cu timp în urmă.) Iar Greta are nevoie să fie puternică.

Biata Greta, care întotdeauna arăta de parcă se aştepta ca cineva sau ceva să se repeadă asupra ei de după colţ.

– Trebuie să te duci să-i spui familiei tale despre asta.

Am privit o pasăre mynah îngrijindu-şi aripile. Reflexe purpurii pe penele negre.

– Nu.

– Ba da. Greta trebuie oprită.

– Ştia, am spus, de atâta vreme. (Ciocul păsării era de un portocaliu-intens.) Ea m-a ajutat.

– N-a făcut decât să-ţi dea o încuietoare!

Mi-am dat seama că Magyar proteja acel copil de şapte ani care nu fusese în stare să-şi poarte de grijă. O iubeam pentru asta.

– Dar încuietoarea a oprit-o. Greta a oprit-o.

– Pe Stella n-a ajutat-o.

Pasărea se uită la mine, înclinându-şi capul într-o parte şi alta.

– Poate a crezut, ştiu şi eu, că Katerine era de neoprit. Dacă ei i s-a întâmplat atât de devreme şi atât de des...

– Cine ştie ce a crezut? Cui îi pasă! Ţi s-a făcut un rău! A făcut să fii răpită, umilită!

Pasărea, deranjată de zgomot, zbură spre acoperişul cuştii sale. Greta îmi dăduse încuietoarea şi mă salvase.

– Poate că nu ştia că mă vor lua pe mine, poate...

Bineînţeles că trebuia să fi ştiut. Dar n-a bănuit că vor încerca să mă ucidă. Ce nu mersese bine?

– Dar bietul Lucas Chen?

N-am spus nimic.

– Lore.

Mă apucă de ambele braţe, deasupra coatelor, strâns.

– Nu te mai uita la păsări. Ascultă ce spui. Ascultă. Cauţi s-o scuzi. Abuzul nu e niciodată o scuză pentru a-i chinui pe alţii. Mai ales pe o soră. Trebuie să fie oprită. Trebuie să vorbeşti cu familia ta.

– Nu pot.

Magyar îmi dădu drumul braţelor, îmi puse mâna pe obraz.

– Lore, iubito, nu te poţi ascunde mereu.

De ce nu? Pasărea zbura încoace şi-ncolo, încercând să găsească o ieşire.

– Nu mă pot întoarce. Sunt prea puternici.

Lore a lui Katerine, Lore a lui Oester… Mă vor rupe din nou în bucăţi.

– Voi fi din nou cea mai mică, copilul, marioneta…

Vocea mi se stinse. Ea mă privea ciudat.

– N-ar fi acelaşi lucru, spuse blând. N-ar fi. Katerine ar fi în închisoare. Greta ar fi în închisoare.

M-am uitat fix la ea. Ele erau familia mea.

– Lore, viaţa ta a fost furată. Ai o cicatrice mai lungă de un cot pe spate. Crezi că ai ucis pe cineva – ai suferit noapte după noapte crezând că ai luat viaţa unui om. Lucas Chen probabil se teme pentru viaţa lui chiar acum. Stella a murit. Iar tu nu te poţi întoarce.

Era o litanie teribilă.

– Nu, am zis – şi nu ştiu dacă voiam să spun „Nu, nu mă pot întoarce” sau „Nu, nu ai dreptate”.

Nu voiam să mă întorc, dar şi să ştiu că nu aveam unde să mă întorc era terifiant.

– Tok. L-aş putea suna pe Tok.

Şi atunci s-ar termina totul. Aş scăpa de falsul PIDA, aş scăpa de biata Sal Bird cea moartă, aş lăsa-o în fine să se odihnească în pace. Mi-aş putea reclama identitatea. Să fiu din nou Lore. Să nu mă mai ascund, să nu mai mint; să nu mai fac afaceri cu Spanner, doar să-i ofer ceva de băut dacă ar trece prin momente grele. Să mă mut din apartamentul minuscul, din baia înghesuită unde mă loveam la cap în fiecare dimineaţă.

– Cu noi ce se va întâmpla?

– Ce-ai vrea să se întâmple?

– Nu te-aş mai vedea în fiecare zi la uzină. Eu aş locui…

M-am încurcat.

– Unde? Unde ai locui de să nu te pot vedea dacă vreau, sau să mă vezi tu?

Eram pe punctul de a spune *Ratnapida.* Dar n-aş mai fi putut niciodată să locuiesc acolo.

– Să te întorci nu înseamnă că va fi totul aşa cum era. Sau vrei să mă laşi în urmă ca pe vechea ta identitate inutilă?

– Nu.

– Atunci, ce e? Crezi că n-o să fii în stare să faci faţă schimbării? Crezi că dacă m-am născut săracă n-aş fi în stare să mă adaptez? Nu? Bine. Pentru că pot. Am ştiut întotdeauna că nu eşti cine spuneai. Cel puţin acum ştiu cine eşti. S-ar putea să-mi ia ceva timp, s-ar putea să apară greutăţi, dar mă pot adapta. Nu mă abandona.

Se uita la mine. Avea ochii fermi. Vedeam obiectele reflectându-se în ei, prea mici ca să le disting. Reflecţiile păreau să-şi schimbe forma. I se umeziseră ochii.

Am întins braţele spre ea. Ea răspunse îmbrăţişării. Spre surpriza mea, era cu un inci sau doi mai scundă decât mine. Ne-am îndepărtat jumătate de pas. Am sărutat-o. Clipi şi lacrimile i se revărsară. Am sărutat-o din nou. Apoi ea mă îmbrăţişă. Am stat aşa mult timp, eu cu faţa ascunsă în umărul ei, în timp ce lumea se schimba, în timp ce greutatea udă a ultimilor câţiva ani se evapora din capul meu, de pe umerii mei, de pe pielea mea, până ce braţele îmi fură suficient de uşoare pentru a se ridica singure în aer, ca în jocurile acelea din copilărie când un prieten ţi le ţine fixate pe coaste şi tu te lupţi să le ridici, apoi prietenul îţi dă drumul, iar muşchii ţin minte lupta, şi braţele se îndepărtează de coaste ca purtate de flux.

– Uită-te la mine, i-am spus. Sunt Frances Lorien van de Oest. Am o slujbă. Am o locuinţă a mea. Am prieteni.

Ştiam cine sunt. Lore. Iar dacă eu aş fi uitat sau aş fi devenit confuză, ar fi ştiut Magyar.

– Am un viitor.

Magyar mă strânse în braţe, apoi îmi dădu drumul. Îşi şterse faţa şi zâmbi.

– Ai şi foarte mulţi bani.

Pasărea mynah ţipă spre noi, dar de aproape, ca o mamă certându-şi copiii.

Ne-am plimbat în jurul lacului. Îmi era foame, dar nu voiam să

părăsesc parcul. Nu voiam să fiu nevoită să vorbesc cu altcineva în afară de Magyar. Şi erau mult prea multe decizii de luat.

– Eşti sigură că vânătoarea asta de vrăjitoare n-a tulburat apele?

– Sunt sigură. Am verificat din nou înainte de a pleca să mă întâlnesc cu tine.

– Dosarele ar putea să fie ascunse. Pentru că e implicată familia mea.

– Cine ar putea afla?

– Greta.

Dar ea îmi dăduse încuietoarea. Am mers în tăcere, cu picioarele lovind pavajul în acelaşi ritm, şoldurile mişcându-ni-se împreună.

– Voi continua oricum. Chiar şi fără să ştiu ceva precis. Nu mă pot ascunde mereu. O să-l sun mai întâi pe Tok, apoi pe tatăl meu. El ar putea, probabil, să afle dacă poliţia ascunde ceva.

– Vrei să-i spui totul?

– Nu mai vreau să mă ascund.

– Intimitatea nu e întotdeauna acelaşi lucru cu a te ascunde.

– Cred că pentru un timp o să-mi fie greu să văd diferenţa.

Am păşit peste rădăcinile noduroase răsucite pe dalele pavajului.

Era a doua oară când treceam pe lângă copac.

– Imediat ce o să fiu sigură că n-o să fiu arestată pentru nimic, îmi voi revendica identitatea.

– Cât va dura asta?

– Nu ştiu. Depinde dacă am fost declarată moartă din punct de vedere legal.

Aş fi putut să fiu moartă. Din cauza Gretei. Picioare de Crab încercase să mă omoare cu spray-ul nazal. Aş fi putut fi un schelet pe fundul râului, împreună cu zecile de mii care muriseră de când oamenii deveniseră capabili să arunce o piatră. Dar ştiam că Oster nu m-ar fi declarat moartă. N-ar fi vrut o asemenea publicitate.

– Când Oster o să fie aici, când o să stau faţă în faţă cu el, când o să-i pot simţi mirosul, o să-i pot vedea cutele cămăşii, atunci o să-i spun despre soţia lui şi despre Greta. O să-i las timp să se obişnuiască cu ideea înainte de a merge la poliţie.

– N-ai prea mult timp.

– E vorba de Chen, ştiu.

Trecurăm din nou pe lângă copac.

– Atunci, când?

– Mâine. Voi scrie o declaraţie pentru poliţie, să fie gata să le-o înmânez. O să-i prindem pe toţi: Katerine, Greta, Meisener, Picioare de Crab. Şi pe toţi ceilalţi. (Tremuram.) Nu au niciun drept! Ani de zile s-au jucat cu oamenii ca şi când ar fi fost piese de şah. Cred că Greta nici nu ştie că există şi alţi oameni în afară de ea. Mii de oameni au suferit. Zeci de mii.

Iar ea suferise din cauza Katerinei. Aşa cum era să sufăr şi eu. Aşa cum suferisem.

Voiam s-o văd pe Katerine singură pe un scaun, într-o încăpere fără ferestre. Voiam să plângă. Voiam să i se facă ochii roşii şi umflaţi. Voiam să implore, să cerşească apă, să ceară cutia pentru lentilele ei de contact.

– Vreau să-i văd culoarea ochilor.

– Cui?

– Mamei. Vreau s-o văd suferind. (Nu, era mai mult de atât.) Vreau să mă vadă. Vreau să-şi ridice ochii spre mine şi să mă vadă pe mine. Vreau să pot să mă uit în ochii ei şi să mă văd pe mine reflectată acolo. Vreau să vadă că eu privesc lumea prin propriii mei ochi, nu prin ai ei. Vreau să mă recunoască. Să vadă că sunt reală, că exist. Sunt o persoană adultă, sunt eu însămi. Atunci aş fi cu adevărat liberă să devin ceea ce aş putea fi. (Am luat-o pe Magyar de braţ, obligând-o să se oprească.) Mâine. Promit. Mâine pe vremea asta.

– În seara asta. Chiar acum ar fi mai bine.

– Dar mâine o să fiu gata. O să…

– Lore, dacă aştepţi momentul potrivit, o să-l aştepţi mereu. Nu există momentul perfect. Oricum trebuie s-o faci. Lucrurile n-or să fie mai bune mâine.

– Dar de ce să mă grăbesc? (Aşteptasem trei ani.) Dacă îţi faci griji pentru Lucas Chen…

Făcu o mişcare tăioasă, nerăbdătoare.

– Îmi pare rău că trece prin aşa ceva, dar îmi fac griji pentru tine. Spune-mi sincer – o să-ţi fie mai uşor mâine să vorbeşti cu tatăl tău decât azi?

Eu şi Oster. Am inspirat adânc, apoi am expirat.

– Nu.

– Atunci, în seara asta.

Am aprobat ezitant.

– În seara asta. Dar mai întâi o să scriu declaraţia. Şi după schimbul din noaptea asta… Ce e?

– O iei de la capăt. Nu înfrunţi realitatea. Spune-mi, de ce trebuie să aştepţi până după schimb?

– E slujba mea…

Dar, desigur, ea avea dreptate. N-o să mai lucrez niciodată acolo. Nu mai exista Sal Bird, 25 de ani. Se terminase cu ea, se terminase cu toate. În seara asta, în întunericul iernii din această parte de lume, voi suna la Ratnapida. O sclipire de lumină, apă limpede. Reflecţii limpezi. Fără nimic care să ascundă adevărul. Fără umbre şi minciuni. În seara asta.

– Vrei să vin cu tine acasă?

– Nu. Se întunecă în curând. Am nevoie să dorm. Şi trebuie să scriu declaraţia. Te sun la uzină când… când… O să te sun.

Am îmbrăţişat-o din nou, îndelung. Îi simţeam formele prin haina ei şi prin haina mea, oasele tari, muşchii flexibili. O doream ca o durere adâncă, puternică. În seara asta.

Douăzeci şi şase

Următoarea zi în cort trece încet. Lore mănâncă micul dejun, dar, mult după ce ceasul ei interior îi spune că e după-amiază, prânzul tot nu vine. Începe să-şi facă griji. De ce nu i-au dat de mâncare?

De ce să-i dai de mâncare cuiva pe care o să-l ucizi?

Treizeci de milioane. Nu e mult. Nu are idee la cât se ridică totalul averii familiei, dar ştie că se măsoară în zeci de miliarde. Treizeci de milioane. Până şi ea ceruse mai mult de atât pentru proiectul kârgâz.

Trebuie să fie Oster. Trebuie să fi aflat că ea şi Tok ştiu despre Stella, ştiu ce i-a făcut. Poate l-a ucis deja pe Tok, cumva. Poate refuză în mod deliberat negocierile, astfel încât răpitorii s-o ucidă, şi nimeni n-ar mai şti ce-a făcut. Dar cum a oprit-o pe Katerine să plătească? Mama ei e mai inteligentă decât Oster.

Lore scutură din cap. Trebuie să înţeleagă, trebuie să rezolve, să găsească un mod de a-i face să plătească.

După-amiaza se scurge. Face abdomene, mişcări ale picioarelor, genuflexiuni, întinderi. Îi e foame. Pentru prima dată în aproape două săptămâni tânjeşte după o pilulă din cele ascunse sub cort. Scoate cuiul, îl ţine în mână, îl pune la loc în sacul de dormit, îl scoate din nou. După-amiaza se transformă în seară. Cina nu vine.

Când trupul îi spune că e timpul să doarmă, nu e obosită, dar se întinde în sacul de dormit pentru că asta o face să se simtă mai puţin dezbrăcată. Ţine cuiul strâns şi respiră uşor, egal, încercând să-şi relaxeze muşchii unul câte unul, de la picioare în sus.

Cineva smulge uşa cortului şi o lumină puternică inundă interiorul.

– Sus. Acum.

E Faţă de Peşte, dar Lore îl recunoaşte cu greu, are vocea foarte răguşită.

– Am spus acum.

Păşeşte ameninţător spre sacul de dormit, iar Lore se răsuceşte grăbită afară din el, cu cuiul strâns în pumnul stâng, ascuns. El o smuceşte de braţ.

– Plecăm.

– Au plătit?

El nu răspunde.

Lore priveşte în jur în timp ce păşesc peste podeaua din scânduri vechi pe care nu putuse decât s-o pipăie cu vârful degetelor. E un hambar foarte vechi. Vechi de sute de ani, probabil.

Afară e o noapte rece şi senină. Mirosul se schimbă brusc, iar ea ştie că se află într-o ţară nord-europeană – Anglia, poate, sau Irlanda – şi că izurile de usturoi şi soare lăsate să intre înăuntrul hambarului sunt o înşelătorie. Atâta planificare…

Tremură pe când Faţă de Peşte o face să meargă de-a curmezişul unei curţi pietruite spre o pereche de faruri. Un fel de vehicul. Lore se mişcă încet, docil; se presupune că e drogată, şi trebuie să se gândească.

Sunt acum la numai patruzeci de iarzi de vehicul. E o camionetă off-road, din cele cu uşi care se deschid în spate. Uşile sunt deschise. Ea nu vrea să se urce.

O s-o omoare, e sigură de asta. Unelte agricole vechi sunt aliniate de-a lungul zidurilor de piatră ale curţii. Simte mirosul de metal ruginit.

Sunt aproape de camionetă. Vede pe cineva înăuntru programând direcţia pe panoul de comandă. Picioare de Crab. Podeaua camionetei e acoperită cu plasten. Ca să reţină sângele? Mişcă în pumn cuiul într-o poziţie mai bună.

Sunt în camionetă. Picioare de Crab stă pe margine, întinzându-i braţul. Faţă de Peşte e în spatele ei. Îşi mută mâinile de pe braţele pe talia ei, fără s-o strângă, doar aşezând-o astfel încât s-o împingă în sus şi înăuntru.

Lore se preface că se împiedică. După cum ştie că se va întâmpla, Faţă de Peşte se apleacă s-o prindă. Se întoarce repede, cu cuiul în pumn.

Ochii lui sunt căprui. Privirea lor e în parte şoc cauzat de viteza ei, în parte frică, în parte o stranie acceptare a evidenţei: ea îl va ucide. Asta aproape că o face să ezite. Dar pumnul i se balansează deja într-un arc scurt. El e nemişcat. Cuiul i se înfige în gât şi sângele izbucneşte. Se prăbuşesc peste fiare. Ceva ascuţit. O durere puternică. Sângele îi curge pe faţă, pe braţe, pe gât, în păr. Ţipă. Picioare de Crab ţipă. Faţă de Peşte tace.

Şocul face ca restul să devină ceţos, ireal, ca într-o mişcare cu încetinitorul sub apă: camioneta, ţipetele, apoi liniştea pe când camioneta huruie în noapte. Suspinul lung, fâsâitul spray-ului

nazal târându-se prin aer între ea şi Picioare de Crab moleculă cu moleculă, mortal.

Iar inspirarea lui, absorbţia lui, căderea pe spate din camionetă în timp ce aceasta încă se mişcă sunt ca un rit de trecere. Ar fi putut să moară. Ar fi trebuit să moară. Se mută dintr-o viaţă, a lui Frances Lorien van de Oest, în alta, sosind – ca toţi nou-născuţii – goală şi plină de sânge.

Douăzeci şi şapte

Am pus Hammexul 20 pe trepied şi m-am aşezat în faţa lui, pe scaunul de sub fereastră. Obiectivul camerei era ca un ochi rece de peşte, care nu clipeşte. L-am fixat, uitând ce trebuia să spun. Reflexia unei păsări zburând pe lângă fereastră luci pe ochiul de sticlă şi mă făcu să tresar.

Mi-am dres vocea.

– Când aveam şapte ani, cineva a încercat să abuzeze sexual de mine. Cred că a fost mama mea…

Am vorbit ore întregi, bând din când în când apă din paharul de lângă mine. I-am vorbit camerei despre cum Greta m-a ajutat cu zăvorul, despre cum s-a sinucis Stella, despre cum m-a sunat Tok în Uruguay. I-am vorbit camerei despre tot ce-mi puteam aminti în legătură cu răpirea mea; despre Faţă de Peşte şi Picioare de Crab, şi despre cort; cum ştiuseră ei că sunt alergică la medicamentele injectate; ce spuseseră şi cum o spuseseră. Am vorbit despre cui.

Când mi-am dat seama că vorbeam prea mult despre calităţile cuiului – cum mirosea, cum îl simţeam în mână, cât era de mare – am oprit camera, m-am dus la baie, mi-am făcut nişte ceai.

Când am revenit, eram mult mai concisă.

– Deci când m-au scos afară am crezut că o să mă omoare. Am încercat să evadez. În cursul acestei încercări de evadare, unul dintre ei – cel căruia îi spuneam Faţă de Peşte – a fost grav rănit. Apoi am fost înghesuită într-o camionetă.

Am descris camioneta cât am putut de bine.

– Picioare de Crab m-a ameninţat că mă omoară. A încercat, cu un fel de spray nazal. Am scăpat. Eram rănită, dezbrăcată, singură. M-a ajutat o străină.

Asta era Spanner: o străină. Una cu un zâmbet periculos şi mâini îndemânatice. M-am întrebat ce-o fi făcând acum. M-am întrebat dacă cineva îi făcea rău pentru bani. Afară se întuneca. Soarele apune devreme în după-amiezile de iarnă.

– Am luat ilegal PIDA de la cadavrul unei femei pe nume Sal Bird, care murise, mi s-a spus, într-un accident în timp ce înota la Immingham. Am lucrat la Uzina de Tratare a Apelor Reziduale Hedon Road.

Mi-am dat adresa şi numărul de telefon. Am explicat despre sabotaj; despre Meisener, despre Montex şi compania van de Oest şi Greta.

– Cred că Lucas Chen a fost răpit de aceleaşi persoane care m-au răpit pe mine acum trei ani.

M-am gândit să spun mai multe, dar nu avea sens. Nu trebuia decât să le dau ceva de la care să înceapă în timp ce eu urma să mă descurc cu familia mea şi să evit luminile publicităţii. Fără îndoială că voi petrece multe ore încuiată într-o secţie de poliţie sinistră, intervievată politicos de ofiţerul sau ofiţerii responsabili. Indiferent ce făcusem până acum, nu ajunsesem niciodată să văd interiorul unei secţii de poliţie. Ideea mă înspăimânta.

De partea cealaltă a ferestrei, neoanele vitrinelor şi sodiul felinarelor stradale clipeau. Apartamentul era cenuşiu şi umbros în afara razei de lumină a camerei. Trebuia să mă ridic şi să dau câteva telefoane: să le spun adevărul lui Ruth şi Ellen înainte de a vedea povestea pe net; să-l anunţ pe Tom că blocul va roi de lume mâine pe la ora asta. Poate avea vreo rudă la care să locuiască o zi sau două.

Dar stăteam acolo, cu mâinile şi picioarele îngheţându-mi, privind cum lumina camerei devenea tot mai puternică în timp ce umbrele din apartament se făceau din cenuşii negre.

Era din nou primăvară. Lore se prostitua de mai bine de un an. Atâţia bani. Zăcu mult timp în pat, mângâind pătura, gândindu-se, admiţând în final că, la un anumit nivel, ştiuse asta dintotdeauna. În seara aceea, pe când se pregăteau să iasă la întâlnire cu noi clienţi, Lore se aşeză pe marginea căzii.

– Cât de mult costă?

– Hm?

Spanner era cu faţa la oglindă. Continuă să-şi perie părul, dar – Lore ştia asta – o privea.

– Drogul. Cât de mult costă?

Spanner se opri la mijlocul mişcării, apoi ridică din umeri.

– Ce contează? Avem destui bani.

– Am câştigat în medie şase mii pe săptămână timp de mai mult de un an. Sunt peste trei sute de mii…

– Ştiu să calculez.

– … şi unde s-au dus?

Lore se ridică, luă peria din mâna lui Spanner şi o scutură.

– Vreau să fii atentă şi vreau să ştiu adevărul. Pentru ce, de

fapt, ne-am vândut trupurile în ultimul an?

– Ca să câştigăm...

– Adevărul!

– Dar *este...*

– Dar nu e întregul adevăr, nu-i aşa? Da, am lăsat babele să se uite în timp ce mă sodomizai; m-ai legat pentru ca vreun ticălos de şef să ejaculeze fiindcă era ziua lui de naştere; a trebuit să mă uit cum te pişai peste vreun cuplu plictisit. Pentru ce? (Lore păşea în sus şi-n jos, cu peria încă în mână.) Să nu-mi spui că pentru bani. Pentru drog. Am crezut că drogul e ca să ne facă vieţile suportabile atunci când câştigam bani în singurul mod pe care-l cunoaştem. Dar nu e deloc vorba de asta, nu-i aşa? Am înţeles totul pe dos. Nu despre asta era vorba. Adevăratul *scop* era drogul. Adevăratul *scop* era ceea ce făceam când luam drogul. Pentru că-ţi place. În sinea ta, îţi place.

– Şi ţie-ţi place. Altfel n-ai face-o.

Asta nu era adevărat. Sau era? Lore scutură din cap.

– Spune-mi cât ai cheltuit pe drogul ăla.

– Mult. Totul.

Şi Spanner zâmbi.

Lore o lovi. O palmă zdravănă, care o rostogoli peste chiuvetă.

– De ce?

Respira greu. Dar Spanner nu spuse nimic.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. De ce n-am mai auzit despre asemenea drog? De ce nu ştie şi altcineva despre el? Pentru că e nou. Cine îl fură pentru tine? Mă înfurii! Am fi putut câştiga mai mult vânzându-l decât folosindu-l. Puteam? *Puteam!*

Dar, dacă l-ar fi vândut, Spanner n-ar mai fi avut aceeaşi putere; n-ar fi ştiut ceva ce Lore nu ştia.

Lore vru s-o lovească din nou pe Spanner, s-o lovească iar şi iar, să dea vina pe ea pentru totul. Dar ceva o reţinu. Era deja genul de persoană care se vindea, care se umilea în mod constant. Nu voia să devină genul de persoană care se bucura atunci când le făcea rău altora.

Spanner se întorsese cu spatele la Lore şi-şi examina faţa în oglindă.

– Deja se umflă. O să trebuiască să folosesc o tonă de machiaj ca să acopăr asta înainte de a ieşi.

Lui Lore îi era frig şi greaţă. O lovise pe Spanner. Nu înţelegea

de ce Spanner nu reacţionează.

– Nu putem ieşi. Nu acum. Nu...

Dar Spanner se întoarse, cu dinţii dezgoliţi şi tendoanele vizibil încordate pe gât şi pe umeri.

– Nu avem de ales! Crezi că drogul e scump? Habar n-ai!

Râse, ca un lătrat.

– *Datorăm* bani, proasto. Iar ei ştiu unde locuim. Şi nici nu sunt genul iertător. Aşa că bagă-ţi trupul în rochia aia şi vino cu mine, că dacă nu scoatem ceva bani în noaptea asta mâine n-o să mai poţi să te îngrijorezi de cât ne dăunează la sănătate marfa asta.

Mintea lui Lore se goli complet. Începea să se simtă ca şi când lumea întreagă ar fi scăpat de sub control. Închise ochii. *Gândeşte-te repede.*

– Ei te cunosc pe tine. Nu pe mine. Ai mai multă nevoie de bani decât mine.

– N-o să le ia mult până să-şi dea seama...

– Dar deocamdată e vorba doar de tine. (Lore îşi făcu vocea să sune rece şi dur.) Deci tu ai nevoie de ajutorul meu. Îţi propun un târg. Ieşim în seara asta, şi mâine, şi poimâine. Atât cât e nevoie. Dar nu mai folosim drogul. Şi economisim banii.

Fără drog, ar fi fost de nesuportat. Cel puţin, spera că Spanner aşa o să considere. Şi după aceea poate ar putea fi convinsă să ia în considerare posibilitatea unui anunţ-pirat.

– A mai rămas ceva?

Spanner ridică o fiolă plină pe jumătate.

– Poţi s-o foloseşti.

Nu mai avea încredere că Spanner va avea grijă de ea atunci când era în chinurile extazului indus pe cale hormonală. Şi poate că efectele drogului nu vor dura dacă nu-l va mai lua.

Fără drog era groaznic. Lore se simţea ca un recipient, unul dintre acele vagine din plastic de care ea şi Spanner râseseră în sex shop. Dar se înverşună. Şi se ţinea de Spanner ca o umbră.

– Nu te las să mai faci datorii, îi spuse.

Deci îşi câştigară banii şi economisiră, iar după şase săptămâni Lore decise că era destul.

Lore pregăti grădina pentru o absenţă îndelungată. Aşa o considera, o absenţă îndelungată, nu una permanentă; nu analiză de ce. O tunse, o aerisi şi tăie crengile. Sperase să vadă pisica pentru ultima dată, dar ea nu se arătă. Va fi întotdeauna sălbatică, venind şi plecând neinvitată. Ca o speranţă. Spera că

Spanner o s-o hrănească. Dar probabil că nu.

După aceea, curăţă cu grijă cazmaua şi foarfeca şi le unse cu ulei. Apoi aşteptă răbdătoare să se trezească Spanner.

Când se trezi, Lore o chemă în living. Făcu semn spre cele două grămezi de carduri de pe masă.

– Alege unul, spuse. Sunt aproximativ egale. Poţi să le verifici dacă vrei.

Spanner se uită la ele, apoi la cele două valize de lângă perete.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu?

– Da.

Lore se aşeză pe canapea. Voise să fie eficientă, dar privirea pierdută de pe faţa lui Spanner îi readuse în minte amintirile vremurilor bune petrecute împreună: excitaţia călăririi transportoarelor; pachetele de agende furate; şampania la patru dimineaţa.

– Da, spuse încă o dată.

Spanner se ghemui pe călcâie lângă masă, examină gânditoare grămada.

– Ştii, aici e destul ca să finanţăm anunţul despre care vorbeai mai devreme.

Şi Lore nu putu pleca fără să mai încerce o dată.

– Am putea s-o luăm amândouă de la capăt, zise. Tu ai talent. N-ar fi greu. Am putea să ne mutăm, să găsim alt apartament. Undeva unde Billy şi ceilalţi să nu te poată găsi. (Spanner nu spuse nimic.) Ne-am putea lua nume noi. Slujbe adevărate. Ai îndemânarea necesară. Nu e niciodată prea târziu s-o iei de la capăt.

– Nu-i aşa?

Privi în sus, iar Lore îşi aminti privirea aceea de demult, suferinţa vagă pe care o citise pe faţa lui Spanner în prima noapte când văzuse cât de grav rănită era Lore.

– Nu, spuse – dar nici ei nu i se păru convingător.

Spanner râse, dar de data asta era un râs trist. Strânse cea mai apropiată grămadă de carduri.

– Ei, a durat mai mult decât aş fi crezut în acea noapte de octombrie, şi a fost mai distractiv.

– Te rog, Spanner…

– Nu. Noi suntem diferite. Poate că nu e ceea ce crezi că meriţi de la viaţă, dar ăsta e nivelul meu, locul pe care îl numesc acasă. Aici e locul meu.

– Nu. Aici crezi tu că e locul tău, pentru că tu crezi că nu meriţi ceva mai bun. Dar meriţi. Toţi merităm. Avem o şansă, cu astea (Lore arătă spre grămada ei de carduri), n-o refuza.

Dar Spanner se ridica deja, apăsând pe comutatorul ecranului, încărcând un grafic în culori vii. Lore luă câte un geamantan în fiecare mână, făcu o pauză:

– Am pus noua mea adresă în fişierele tale.

Spanner zise, fără să-şi ridice privirea de pe ecran:

– O să ne mai vedem. O să ai întotdeauna nevoie de mine.

M-am ridicat şi m-am întins, am stins lumina camerei de filmat, m-am uitat la ceas. 8.30. Dimineaţă la Ratnapida.

Mai întâi o baie.

Dură un timp până să se umple cada. Nu-mi amintesc să mă fi gândit la nimic în particular.

Am intrat în ea, dar n-am simţit nevoia să folosesc săpunul. Încet-încet, apa se linişti. Faţa mea apăru pe suprafaţa ei, între genunchii îndoiţi. Am privit curioasă reflexia: păr castaniu, ochi cenuşii, trăsături frumoase. Ochii cenuşii îmi întorceau privirea. Eram eu. Nu mai aveam nevoie de Sal Bird.

Asta va vedea tatăl meu când ne vom întâlni mâine. Ce voi spune? Cum îi voi explica în ce fel trăisem ultimii trei ani? N-o s-o fac, cel puţin nu acum. Va fi suficient că sunt aici. În sfârşit.

Şi atunci am fost copleşită de energie, de dorinţa de a-l suna, de a-l întâlni pe Oster şi de a-i arăta adevărata mea faţă, după care să mă întâlnesc cu Magyar în faţa uzinei. M-am întins după săpun.

Mă ştergeam de apă când ecranul se animă. M-am înfăşurat în prosop şi am preluat apelul.

– Magyar!

– Deci încă n-ai sunat...

– Nu, dar după ce-mi usuc părul...

– Prea târziu. Tatăl tău e aici şi cere să afle unde eşti.

Nu putea fi adevărat. Nu-l sunasem încă.

– Uite, dacă... dacă mai ai nevoie de timp, pot să zăpăcesc dosarele şi să-ţi ascund adresa.

– Nu. (Suna precis şi hotărât.) Adică, da, ascunde-mi adresa. Vin eu să mă întâlnesc cu el.

– Acum?

– Chiar acum.

Părul mi se putea usca şi de la sine.

Nu mai ştiu cum m-am îmbrăcat, nici dacă am luat trotuarul rulant sau am mers pe jos, dar îmi amintesc strălucirea părului lui Magyar în lumina felinarelor din faţa uzinei, şi-mi mai amintesc că am trecut de porţi alături de ea, cu grijă, ca şi când trupul mi-ar fi fost clădit pe oase de păsări, goale şi uşoare. Şi-mi amintesc de uşă.

Era cam de culoarea lemnului, cenuşiu, foarte pal. Avea o plăcuţă cu un nume: P. RAWLIN, SUPERINTENDENT. Am stat în faţa ei, la câţiva inci de lemn, destul de mult timp ca să se îngrijoreze asistentul. Se mută încet în spatele meu, iar Magyar îi aruncă o privire scurtă. Am închis ochii. Tatăl meu era în spatele acestei uşi. Tatăl pe care îl iubeam, pe care îl uram şi pe care nu-l cunoşteam deloc. M-am mai uitat o dată la Magyar, care aprobă din cap.

Mânerul era sferic, de modă veche. Alamă. Alunecos sub mâna mea transpirată. Se răsuci uşor.

Un covor roşu-închis. Un birou cu o placă mare de lemn de culoare închisă. Un bărbat ridicându-se în picioare pe când uşa se închidea în urma mea – superintendentul uzinei. La dreapta, o femeie în costum cafeniu. O privire rapidă a ochilor ei deschişi la culoare de la mine la bărbatul care stătea în partea stângă a biroului. O tăcere stranie. Apoi superintendentul Rawlin spuse ceva în timp ce uşa se închidea cu un clic, iar tatăl meu sări în picioare, cu faţa însufleţită, cu braţele larg deschise.

– Lore! Ah, slavă domnului, Lore!

Cuvintele lui erau ca solventul pe un lac ieftin, jupuindu-mi stratul confortabil de irealitate.

– Dumnezeule, Lore. Când am auzit, am venit cât am putut de repede. Abia am aterizat…

Cuvintele erau dureros de strălucitoare şi reale. Am ridicat mâna, făcându-l să se oprească.

– Cine ţi-a spus? A fost Meisener?

Lăsă să-i cadă mâinile.

– Cine?

– Meisener. Sau cel puţin aşa îşi spune. Lucrează aici.

– Stai o clipă, spuse superintendentul, din spatele biroului. Unul dintre lucrătorii noştri ştia că eşti aici?

– Oh, nu e al vostru.

Rawlin se încruntă, apoi ignoră remarca.

– Dar, dacă ştia că eşti aici, de ce nu a reclamat recompensa?

– Nu a fost Meisener? l-am întrebat pe Oster.

Dar bineînţeles că nu el fusese. Apoi toată adrenalina dispăru şi m-am simţit bătrână şi tristă şi obosită. Toţi se holbau la mine. Am oftat.

– Hai s-o luăm de la capăt.

Am făcut semn din cap spre Rawlin.

– Domnule superinterdent, am spus, apoi i-am întins mâna femeii: Sunt Lore van de Oest.

Răspunse automat, cum fac toţi oamenii:

– Claire Singh. Director pentru Canalizarea Oraşului.

Am zâmbit cu acel zâmbet politicos pe care nu-l mai folosisem de mult timp.

– Tatăl meu şi cu mine nu ne-am mai văzut de mult. Am aprecia puţină intimitate.

Îi luă un moment să înţeleagă; apoi roşi. Poate din cauza zâmbetului, poate îşi amintise că Oster ar putea s-o cumpere pe ea şi tot oraşul doar din bugetul pentru operaţiuni zilnice.

– Rawlin, spuse repede. Să-i lăsăm pe tată şi pe fiică singuri pentru câteva minute.

I-am urmărit cum plecau, refuzând să întâlnesc ochii tatălui meu până când uşa nu se închise în urma lor. Am încercat să-mi imaginez ce credea Magyar despre ieşirea lor. Mă simţeam mai bine ştiind că ea era acolo.

Apoi n-am mai avut cum să amân. M-am întors spre tatăl meu.

Întinse din nou braţele, dar de data asta cu grijă, şi grija aceasta, aproape teamă, mă făcu să ezit. Era tatăl meu.

– Ah, papa…

M-am aruncat în braţele lui. Dar nu mai aveam şase ani, iar el nu mai putea ţine lumea departe de mine. Şi părea mai scund decât era. Ne-am îndepărtat puţin ca să ne privim, cu mâinile încă unite.

– Lore… (Prelung şi oftat, ca şi cum ar fi fost un cuvânt nou în gura lui.) Lore, am crezut că ai murit.

– Am murit, într-un fel.

Întinse mâna, păru că vrea să-mi ciufulească părul, apoi îi atinse uşor vârfurile.

– Castaniul ţi se potriveşte.

Ne ţineam unul pe altul la o lungime de braţ, în tăcere, măsurându-ne. Tot tatăl şi fiica, dar schimbaţi.

– Hai să facem o plimbare împreună. De-a lungul canalului.

– În oraş?

Surpriza şi dezgustul lui mă amuzară.

– Locuiesc aici de trei ani. Sunt unul dintre oamenii de care mă speriam de obicei. O să ne plimbăm de-a lungul canalului şi nimeni n-o să ne deranjeze. Presupunând că presa n-a aflat încă.

– Totul e sub control. N-o să afle până mâine dimineaţă, bineînţeles.

– Doar dacă informatorul tău nu vinde povestea ta pe net pentru nişte bani în plus.

– Nu. Asta era una dintre condiţiile de încasare a recompensei.

Avea sens.

– Vii să ne plimbăm? Poţi să pui un bodyguard să ne urmeze, dacă vrei.

Am deschis uşa. Magyar era acolo, încercând să pară plictisită, reuşind doar să pară încordată şi bizară în costumul ei verde cu chingi roşii şi negre. Am venit lângă ea, făcând semn de la unul la altul.

– Magyar, el e tatăl meu, Oster. Tată, ea e Cherry Magyar.

I-am cuprins scurt talia cu braţul, pentru ca el să înţeleagă, iar ei i-am spus:

– Tatăl meu şi cu mine mergem să ne plimbăm. O să mă întorc. După tură, ne vedem afară.

Nu voiam să devină o problemă, dar bineînţeles că era. Tatăl meu era acolo în carne şi oase. Totul era real. Era şansa ei să se îndepărteze de Lore van de Oest. Ea spuse doar „Să nu întârzii” şi-i aruncă tatălui meu o privire pătrunzătoare.

Era umezeală şi frig şi vânt. Cablurile păreau surprinzător de uşoare; apa reflecta sclipirile oraşului. Am mers un timp în linişte.

– Ai venit direct de la Ratnapida?

– Da. Un avion particular de la Auckland la Bangkog, apoi la Rotterdam. Apoi aici.

– Cred că ţi se pare frig.

La Ratnapida era vară. Aproape treizeci de grade Celsius într-o zi răcoroasă.

– Crapii sunt mai mari, spuse. În doar trei ani.

Din nou linişte.

– Lore, o să vii acasă?

Nu ştiam ce să zic.

– A plecat, spuse încet. Mama ta.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost groaznic.

I-am prins braţul în timp ce mergeam, iar el îmi povesti: Tok sosise în toiul nopţii, strigând toate acele acuzaţii. Era sălbatic. Striga, aproape ţipa. Nu voia să aştepte până dimineaţă. Aşteptase deja prea mult, spunea. Stella era moartă, Greta era o umbră deformată a ceea ce ar fi trebuit să fie, fiindcă de când erau foarte mici Katerine intra în camerele lor şi… se folosea de ei.

– L-ai crezut?

– N-am vrut să-l cred.

– Dar ai crezut, nu-i aşa? (Pe un ton acuzator.) Pentru că ştiai deja.

Braţul lipit de al meu se încordă. Am crezut că o să se retragă, dar apoi se încovoie.

– Nu ştiu. Adică niciodată n-am fost sigur. Dar cred că am bănuit… Noaptea aceea când ai ţipat şi n-ai mai vrut să stai singură fără zăvor la uşă… Dar era soţia mea! Mama ta. Mamele nu… nu fac genul *ăsta* de lucruri.

– Stella e moartă. Eu aproape că am murit. Tok a fugit.

Am avut o viziune subită cu mine ca o pasăre mecanică, repetând ca papagalul: *Stella e moartă. Eu aproape că am murit. Tok a fugit. Stella e moartă. Eu aproape că am murit. Tok…*

– E atât de uşor, Lore, să ignori lucrurile. Să te prefaci că nu e decât imaginaţia ta.

– Ştii, ai habar cât m-a costat… *prefacerea* ta? Ştii?

– Tok spunea…

Vocea îi era joasă şi încărcată de durere.

Poate că ar fi trebuit să-mi pară rău de el, şi-mi părea, într-un fel, dar eram prea furioasă.

– Stella a murit. Nici nu m-am dus la înmormântarea ei. Nici măcar nu ştiu unde a *fost* înmormântarea. Katerine a fost acolo, dar eu nu. Katerine şi Greta. De ce? Pentru că voi nu aţi plătit răscumpărarea! Pentru că…

– Ce vrei să spui, cum n-am plătit răscumpărarea? Bineînţeles că am plătit. Greta s-a ocupat. Mi-a spus personal.

– Greta, am zis. Greta. Buna şi cenuşia Greta. Greta va rezolva lucrurile. Pune-o pe Greta. (Cu greu mi-am recunoscut propria-mi voce, atât era de contorsionată. Oster părea îngreţoşat.) Nu-ţi place ce am devenit, papa? Am trecut prin clipe grele, supravieţuind. Dar nu sunt un om rău. Nu mă ascund de adevăr. *(O faci din nou, te ascunzi iar,* ar fi spus Magyar. Ei bine,

nu mă mai ascund.) Să-ţi spun nişte lucruri despre Greta, papa. Mă asculţi? Pentru că o să mă ţin de tine şi o să-ţi vorbesc până o să mă auzi cu adevărat. Greta cea cenuşie, Greta cea eficientă conduce un grup ca Băieţii lui Jerome.

– Dar…

Eram imperturbabilă.

– Unul dintre ei, care foloseşte numele Nathan Meisener, aproape că a fost responsabil de moartea a mii de oameni. Puteam să fiu şi eu printre morţi. Iar ea riscă moartea altor mii în fiecare zi. Ea a pus să fiu răpită. Da, propria mea soră. Probabil că ea l-a răpit şi pe Lucas Chen.

Părea uluit.

– Nu mă întrebi de ce, papa, dar o să-ţi spun eu. M-a răpit pentru că eram o pradă uşoară. Şi m-a văzut ca fiind favorita, a ta *şi* a Katerinei. Poate aţi fi plătit *amândoi* răscumpărarea. Iar ea avea nevoie de bani, fiindcă trebuia să aibă lucrurile sub control, să deţină secrete, putere secretă. Doar că n-a ştiut ce să facă atunci când Tok a început să acuze. Totul a devenit confuz. Poate a crezut că Tok ştia despre ea. Poate a intrat în panică şi a încercat să scape de mine: încetasem să mai fiu o persoană şi devenisem o garanţie. Pentru ea oamenii nu sunt reali. De ce? Pentru că mama mea a făcut-o să înnebunească.

Tremuram de furie, doar că de data asta nu faţă de Oster, ci faţă de Katerine. Katerine, care ruinase vieţile multor oameni. Care aproape că o ruinase pe a mea. Katerine.

– Unde e?

– Poftim?

– Katerine. Unde e? Unde ai trimis-o? Nu e la închisoare. S-ar fi aflat pe net.

– Tok spunea că ar trebui să anunţăm poliţia. Dar n-am putut. E mama ta.

E un monstru.

– Ar trebui să fie la închisoare.

– N-am putut…

Nu părea dornic să continue. Am aşteptat. Mi-am dat seama că-mi era teamă. Dacă era pe undeva pe aproape?

– Nu vezi? Să nu aibă controlul, să nu ştie ce se petrece îi face rău.

Nu destul. Nici pe departe destul pentru a compensa ce-i făcuse Stellei, şi lui Tok, şi mie, şi lui Lucas Chen.

– Am făcut-o să plece. Am divorţat. I-am luat proprietăţile.

(Totul părea imposibil de militar, ca o curte marţială.) E supravegheată. Avem rapoarte...

Se stinse. Am avut o senzaţie bruscă de rău la stomac.

– Cine face rapoartele?

– Greta.

Greta. Era peste tot.

Oster încă mai vorbea cu mine.

– ... nu înţeleg de ce ar vrea să-ţi facă rău. E sora ta. Eşti... eşti sigură?

Era încovoiat, ca un câine aşteptând o lovitură. Îmi părea rău de el.

– Sunt sigură. Şi nu cred că vrea să facă rău cuiva. Nu se gândeşte la asta. Nu se gândeşte decât la numele familiei. Afaceri. Control. Patente, proprietate intelectuală, profit. Asta e viaţa ei. E modul ei de a nu se gândi cum era mică, doborâtă, asudând, plângând după mama...

Eu eram cea care plângea. *Greta, care-mi dăduse încuietoarea. Mama mea, pierdută...*

El mă privea fix. Luminile oraşului i se reflectau în ochi.

– De unde ştii toate astea?

– Oh, Papa, *tu* ar fi trebuit să ştii!

Întinse mâna şi-mi şterse lacrimile, găsi o batistă.

– Nu putem să fim peste tot şi să ştim totul în acelaşi timp, spuse trist.

Dar nici măcar n-ai încercat! Se eschivase de la răspunderile de conducere. Fusese bucuros să le lase soţiei sale şi familiei ei. Îşi delegase responsabilităţile de conducător şi plecase cu barca să numere peştii pe cale de dispariţie.

– Afacerea poartă numele tău. Tu eşti responsabil.

Nu ştiam cum să-l fac să înţeleagă. *Am întâlnit un om pe nume Paolo,* voiam să-i spun, a *cărui viaţă a fost distrusă pentru că ţie nu ţi-a păsat suficient de mult ca să supraveghezi afacerea. Banii vin şi tu îi iei, nu-ţi pasă cum sunt făcuţi, nu-ţi pasă că încă mai strângem biruri la fiecare folosire a patentelor, că suntem stăpâni pe un monopol de care nu mai avem nevoie. Deja avem atât de mulţi bani, că nu ştim ce să facem cu ei.*

Dar chiar de când aveam şapte ani ştiam că ar fi preferat să le lase altora adevărata muncă. El nu era o termită pe solul pădurii, organizând construcţia; el era o pasăre viu colorată zburând sus, deasupra coronamentului, fără să se preocupe de ceea ce se petrecea dedesubt atât timp cât soarele continua să

strălucească şi orhideele aveau nectar.

Era prea mult de explicat şi nu aveam timp.

– Am ceva de făcut în seara asta, am spus. Ceva ce nu poate aştepta. Am făcut o înregistrare. O să ţi-o dau ţie. Trebuie s-o determini pe Greta să-i dea drumul lui Lucas Chen. (Am ezitat, apoi m-am hotărât să nu-l ameninţ cu predarea înregistrării la poliţie, cu difuzarea publică a sordidei poveşti.) Şi am nevoie de ajutorul tău. Vreau să grăbeşti revendicarea oficială a identităţii mele. Vreau o copie a PIDA-ului meu.

Ştia că erau lucruri pe care nu le spuneam, dar dădu uşor din cap.

– Îl am. (Probabil îl trimiseseră familiei ca dovadă că eram în mâinile lor.) Ţi-l trimit mâine la prima oră. Ne vedem atunci?

Părea bătrân şi fragil.

– Da, papa.

Am continuat să ne plimbăm. Mergeam de ceva timp.

– Trebuie să plec.

Ne-am îmbrăţişat din nou. Mai mult de data asta, şi mai strâns. Îmi recuperasem tatăl.

– Mâine, şopti.

M-am grăbit în josul aleii.

Spanner era la Ursul Polar, bând de una singură. Mă văzu în oglindă şi mă urmări cu privirea pe când îmi croiam dram spre bar, precum un şarpe bine hrănit ar privi un purceluş: încercând să se decidă dacă să-l ucidă acum sau să aştepte ca prada să mai crească puţin şi să-i arunce privirea hipnotizatoare, pentru ca lovitura finală să merite efortul.

Nu m-am obosit să mă aşez.

– De ce-ai făcut-o?

Ridică din umeri, privind în jos spre băutură.

– De ce nu? Tu ai spus întotdeauna că aş face orice pentru bani.

– Şi un sfert de milion te face să te simţi mai bine?

– Banii ajută întotdeauna.

– Asta ai aşteptat în tot acest timp, nu-i aşa? O recompensă. Ca prada ta să se facă suficient de mare ca să merite riscul. Să merite aşteptarea, veninul.

Ochii îi păreau uscaţi şi goi. Nu se reflecta nimic în ei. Niciun indiciu despre ceea ce simţea sau dacă mai simţea ceva. Mă îndoiesc că înţelesese vreun cuvânt din ceea ce spusesem.

– M-ai urât chiar de la început? (Ea nu spuse nimic.) De ce m-

ai urât? Pentru că eu aveam ceea ce tu nu aveai, respect de sine?

Se mişcă.

– Nu *aveai* niciun fel de respect de sine când te-am găsit dezbrăcată şi rănită şi fără nume. Nu, ceea ce uram era că tu aveai de ales. Tu ai *ales* să nu te întorci la familia ta. Eu nu aveam de ales. Niciodată n-am avut de ales.

– Nu e adevărat. Întotdeauna există o alternativă.

– Uşor de spus când eşti o van de Oest.

Poate că avea dreptate. Nu voi şti niciodată. Nu eram în locul ei, şi mă bucuram.

– Ce-ai vrea să spun? Că te urăsc? Nu te urăsc.

N-o uram. Nu prea mai simţeam nimic în afară de regretul că nu putea şi nici nu voia să vadă şansele şi alegerile şi posibilităţile de schimbare pe care eu le vedeam peste tot în jur. Şi nu doar pentru că eram o van de Oest. Stella fusese o van de Oest, şi se sinucisese. Greta fusese şi ea crescută astfel, dar caracterul ei se deformase şi rămăsese aşa. Trebuie să permiţi schimbările, trebuie să le doreşti. Trebuie să crezi că le meriţi. Spanner nu mă ura pe mine; se ura pe sine.

Am lăsat-o stând acolo singură, privindu-şi imaginea reflectată în bere. Mă întrebam ce vedea.

Doctorul avea o clinică în centrul oraşului. A trebuit să-i ofer un tarif triplu ca să-mi deschidă, nefiind o urgenţă.

Nu avea asistent. Îmi spălă singur mâna stângă, lucră rapid şi eficient şi închise incizia cu o copcă de plastic. O pulveriză cu plaskin. Puse un mic plasture deasupra.

– Asta ca să-ţi aducă aminte că ai o copcă. Altfel, poţi să încerci s-o foloseşti.

M-am întrebat de câte ori salvase vieţile oamenilor sau de câte ori încercase şi eşuase, fără să anunţe autorităţile. Avea ochii foarte obosiţi, căzuţi, ca ai unui copoi. Era extenuat. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost o rană serioasă de pistol, sau de cuţit, iar el ar fi fost atât de obosit?

– Doctore, am spus dintr-un impuls subit în timp ce el colecta instrumentele într-o tavă, dacă fac o donaţie, îmi dai nişte informaţii despre unul dintre vechii tăi clienţi?

– Nu.

– Pentru treizeci de mii? (Ezită.) Pentru treizeci de mii acum şi un onorariu anual – suficient ca să angajezi un asistent în schimbul de noapte? Dau în scris, dacă vrei.

Puse tava jos şi mă privi îndelung, cu ochii semănându-i mai mult ca oricând cu ai unui câine.

– Despre ce e vorba?

– Ai tratat un om, cu mai mult de trei ani în urmă, cu o rană la gât? Un bărbat cam de un metru nouăzeci înălţime. Rana ar fi trebuit să fie cam pe aici.

Am arătat în partea stângă a gâtului, la carotidă.

– Ce fel de rană?

– O înţepătură. Ruptură. Făcută cu un cui lung, ruginit. Iar dacă l-ai tratat, a murit?

Nu spuse mult timp nimic.

– Hai să te întreb ceva. Ştii că am nevoie de bani – clinica are nevoie. Dacă refuz să-ţi dau informaţii confidenţiale, îţi retragi oferta?

Omul îmi salvase viaţa. Ştia asta, ştiam şi eu. Am oftat.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să întreb. (Nu era suficient. Şi cele treizeci de mii erau oricum furate.) O să ai cele treizeci de mii. Fără nicio obligaţie.

Se îndreptă spre terminal şi pentru o clipă am crezut că o să-mi caute informaţiile pe care le cerusem şi notele despre caz, pentru că eu făcusem o alegere lipsită de egoism – ca un copil dintr-un basm răsplătit de bătrâna vrăjitoare deghizată. Dar viaţa nu e un basm. Îmi făcea doar nota de plată.

Mi-o întinse.

– Mulţumesc, am reuşit să spun şi m-am îndreptat spre uşă.

La debarcader, luminile mai erau încă stinse de la ultima mea vizită. Suprafaţa râului se mişca în bătaia vântului. L-am privit un timp. Malul râului este singurul loc din junglă unde un animal e vizibil şi din aer, şi de pe pământ.

Grătarul din pavaj era greu de ridicat cu o singură mână, şi mi-am făcut o vânătaie la încheietură prima dată când l-am scăpat. Era corect. Aşa ceva n-ar trebui să fie uşor şi fără nicio durere.

Să aprind felinarele era ca şi când aş fi ieşit la lumină.

– Numele meu, am spus vântului, râului rostogolindu-se spre mare, este Frances Lorien van de Oest. Locuiesc aici.

Mi-aş fi petrecut întreaga viaţă pe malul râului, la vedere.

Am ajuns la uzină exact când schimbul pleca. Magyar ieşi ultima. Poate aşteptase cât de mult putuse, oferindu-mi timp suplimentar, sau excluzând posibilitatea ca eu să nu vin. Avea umerii aplecaţi în contra vântului, faţa slabă şi îngrijorată.

Întorcea capul în toate direcţiile, căutând.

Am păşit în lumină.

– Magyar.

Când mă văzu, zâmbi. Ca atunci când deschizi uşa unui furnal: o izbucnire de lumină, foc, căldură. Pentru mine. Ochii acestei femei erau luminoşi şi vii, plini de viziunea ei despre mine. M-aş fi putut vedea acolo, dacă încercam.

Am întins mâinile. Mi le prinse, apoi îmi ridică mâna stângă în lumină.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am scos PIDA-ul fals.

Pentru un timp, nu voi mai fi nimic altceva decât acea Lore pe care o creasem. Stăteam în stradă, cu vântul suflând în jurul nostru, părul lui Magyar flutura. Mi-am imaginat-o în bucătăria mea dimineaţa, cu pielea caldă şi mirosind a somn, cu părul acela frumos dat pe după urechi, făcând cafea, vorbind de una şi de alta.

– Vino cu mine acasă.

– Da.

Am pornit mână în mână pe stradă. Când îmi voi întâlni din nou familia, amândouă vom face cunoştinţă cu ei.

MILLENNIUM PRESS

PREZENT

S-a trezit pe o alee lăturalnică, biciuită de o ploaie înghețată. Era goală și o rană lungă și adincă îi brăzda spinarea; sîngera, iar implantul de identificare îi dispăruse. Lore Van de Oest s-a născut într-una din cele mai bogate și mai puternice familii din lume… iar acum e un nimeni.

Din ploaie s-a ivit Spanner, asemeni unui animal de pradă; a luat-o acasă, a îngrijit-o și a învățat-o cum să se reinventeze pe sine, iar și iar. Acum, nimeni nu va putea da de urma lui Lore: nici poliția, nici ai săi, nici răpitorii care au lăsat-o să moară pe acea alee întunecată. A scăpat… dar prețul libertății sînt crima și înșelătoria, iar ea va fi nevoită să îl plătească pînă cînd va deveni, după propriile-i criterii, demnă de dispreț. Lore are acum de ales. Ar putea să rămînă în umbră, alături de Spanner, riscînd astfel să-și piardă pentru totdeauna respectul de sine. Sau ar putea să se despartă de Spanner și să se regăsească, devenind altcineva: să fure identitatea unei femei moarte, preluîndu-i trecutul și inventîndu-și un viitor. Însă, pentru a o lua de la capăt, Lore are nevoie de talentele lui Spanner.

Doar înfruntîndu-și familia, propriul trecut și demonii care l-au bîntuit, Lore va reuși să-și întregească identitatea, aducînd laolaltă personalitățile multiple care o alcătuiesc: cea care a fost, cea care este și cea care intenționează să devină…

RÎUL LINIȘTIT ne pune în fața unei întrebări la care sperăm că nu vom fi niciodată nevoiți să găsim un răspuns: cine ești atunci cînd nu ți-a mai rămas nimic?

ISBN 973-87590-3-X

www.millenniumpress.ro